peter f. hamilton

disfuncţia realităţii

PRIMA PARTE DIN TRILOGIA ZORII NOPŢII

„Probabil cel mai măreţ act creativ în domeniul SF de când *Babylon 5* a măturat pânzele de păianjen de pe *Star Trek*."

Science Fiction Chronicle

„Personajele complexe, intrigile variate şi tehnologiile originale utilizate creează o lume credibilă care-l absoarbe pe cititor şi-l poartă în viitor."

Analog Science Fiction Magazine

Bestseller internaţional

„O lectură minunată, marcată de o imaginaţie debordantă şi decoruri de excepţie [...] Este uimitor cum Hamilton reuşeşte să deruleze toate firele narative în ritm alert."

Publishers Weekly

ISBN 978-606-8073-79-8

colecţia nautilus
science fiction

www.nemira.ro

PETER F. HAMILTON s-a născut în Anglia, în 1960. La vârsta de douăzeci și opt de ani a debutat cu o povestire în revista *Fear*. Au urmat alte texte publicate în revista *Interzone* și în antologiile *In Dreams* și *New Worlds*. În 1993, a publicat primul roman, *Mindstar Rising*, iar până în 2004, când i-a apărut al zecelea roman, *Steaua Pandorei*, cărțile lui se vânduseră în două milioane de exemplare în toată lumea. În anul 2001, a câștigat premiul British SF pentru nuvela „The Suspect Genome". Între 1996 și 1999 a publicat trilogia *Zorii nopții*, considerată renașterea genului space operă. Din 2008, Peter F. Hamilton locuiește în Rutland cu soția și cei doi copii ai săi.

peter f. hamilton

disfuncţia realităţii

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

NEMIRA

1

Spațiul cosmic din jurul crucișătorului *Beezling* se zdrențui în cinci locuri. Pentru o clipă oricine ar fi privit în deschiderile ce se lărgeau ar fi întrezărit cu adevărat infinitatea pustie. Structura pseudomaterială a găurilor-de-vierme era o zonă moartă fotonic, un întuneric atât de profund, încât părea să se reverse în exterior pentru a contamina universul real. După aceea navele țâșniră brusc din granițele căscate, accelerând la șase *ge* și răsucindu-se pe traiectorii de interceptare. Difereau de sferele garissane pe care le urmăriseră printre stele, fiind forme elegante, ca niște picături aerodinamice. Mai mari și periculos de puternice. Vii.

Cuibărit confortabil în capsula de comandă blindată și etanșată din centrul lui *Beezling*, căpitanul Kyle Prager fu smuls dintr-o astrogație de o alertă de proximitate datavizată de calculatorul de zbor. Nanonicele neurale îi direcționară direct în creier informația primită de la grupurile de senzori externi ai navei. Aici, în gigantica pustietate a spațiului cosmic interstelar, lumina stelelor nu era îndeajuns de puternică pentru

a asigura o revenire pe bandă optică. Prager se bizuia exclusiv pe amprenta infraroşie, curbe mânjite de nuanţe roz pe care programele de discriminare se străduiau să le definească. Pulsaţiile radar erau înceţoşate şi parazitate de modulele de armament electronic ale navelor.

Programele de luptă stocate în unităţile de memorie ale nanonicelor sale neurale comutară pe modul primar. Disperat pentru mai multe informaţii, căpitanul dataviză rapid o suită de instrucţiuni în calculatorul de zbor. Traiectoriile celor cinci nou-sosiţi fură calculate şi apărură ca vectori stacojii ce se curbau prin spaţiu pentru a se alinia ameninţător spre *Beezling* şi cele două fregate ce o escortau. Continuau să accelereze, totuşi nu se zăreau jeturile de evacuare specifice propulsiilor reactive. Prager simţi un fior prin tot corpul.

– Şoimi-de-vid, rosti el.

De pe cuşeta de alături, Tane Ogilie, ofiţerul nodurilor configuratoare, icni îngrozit:

– Cum au ştiut?

– Contrainformaţiile Marinei Confederaţiei sunt bune, replică Prager. Ştiau că vom încerca o replică directă. Probabil că ne-au monitorizat traficul naval şi ne-au urmărit.

Mintea îi era apăsată de o presiune întunecată. Aproape că simţea incintele delimitatoare de antimaterie din *Beezling* pâlpâind împrejurul său ca nişte steluţe roşii, drăceşti.

Antimateria era unica anatemă universală în Confederaţie. Indiferent pe ce planetă sau în ce aşezare asteroidală ai fi crescut, toate o condamnau.

Dacă ar fi fost prinși de o navă a Marinei Confederației, pedeapsa era sentința imediată la moarte pentru căpitan și un bilet numai dus într-o capsulă asolizatoare către o planetă colonie-penitenciar pentru toți cei de la bord.

Nu exista alternativă, desigur, deoarece *Beezling* avea nevoie de fantastica rezervă de delta-V pe care doar antimateria o putea furniza, cu mult superioară obișnuitelor propulsii de fuziune ale navelor stelare adamiste. Navele Forțelor Defensive Omutane ar fi fost echipate cu propulsii antimaterie. *Ei le au, fiindcă noi le avem; noi le avem, fiindcă ei le au.* Una dintre cele mai vechi și mai debile argumentații produse de istorie.

Mușchii cefei lui Prager se relaxară într-o predare involuntară. Cunoscuse riscul și-l acceptase sau cel puțin își spusese sieși și amiralilor asta.

Avea să fie iute și nedureros, iar în circumstanțe obișnuite echipajul ar fi supraviețuit. El însă primise ordine de la Amiralitatea Garissană. Nimănui nu trebuia să i se permită acces la Alchimistul pe care-l transporta *Beezling* și în niciun caz edeniștilor care formau echipajele șoimilor-de-vid; știința lor bitek era deja suficient de puternică.

– Ne-a blocat un câmp de distorsiune, anunță Ogilie cu glas ascuțit și tensionat. Nu mai putem efectua niciun salt.

Pentru o clipită, Prager se întrebă cum ar fi fost să comande un șoim-de-vid, să simtă puterea lipsită de efort și superioritatea totală. Era aproape un sentiment de invidie.

Trei nave de interceptare își curbaseră traiectoriile pentru a o urmări pe *Beezling*, în timp ce pentru fregate, *Chengho* și *Gombari*, se considerase că meritau numai câte un singur urmăritor.

„Maică Maria, formația aceea înseamnă că ei știu ce purtăm."

Formă mental codul de distrugere, revăzând procedura înainte s-o datavizeze în calculatorul de zbor. Era suficient de simplă: deconecta dispozitivele de protecție din incintele delimitatoare de antimaterie ale propulsiei principale, cuprinzând spațiul din imediata vecinătate într-o explozie de lumină și radiații dure similare cu ale unei nova.

„Aș putea aștepta până ce șoimii-de-vid fac joncțiunea, ca să-i distrug odată cu noi. Dar echipajele lor își fac doar meseria."

Imaginea infraroșu de calitate inferioară a celor trei nave urmăritoare spori brusc și spectaculos, iluminându-se și extinzându-se. Opt petale tremurătoare de energie se deschiseră din fiecare, cu vârfurile precis distincte și strălucitoare avansând rapid din centru. Programele de analiză intervenira; proiecții de vectori de fugă se materializară, conectând de *Beezling* toate cele douăzeci și patru de proiectile prin fire buclate de lumină aidoma unor lasere. Jeturile de evacuare erau imens de radioactive. Accelerația se apropia de patruzeci *ge*. Propulsie antimaterie.

– Lansare viespi de luptă, strigă răgușit Ogilie.

– Nu-s șoimi-de-vid, replică Prager încruntat și furios. Sunt niște căcați de șoimi-negri. Șoimi-negri angajați de Omuta!

Dataviză un ordin de manevră de evitare în calculatorul de zbor și activă grăbit procedurile defensive ale lui *Beezling*. Fusese aproape criminal de neglijent pentru că nu identificase ostilii imediat cum apăruseră. Își controlă nanonicele neurale; trecuseră șapte secunde de la ieșirea lor în spațiu. Oare numai atât? Și așa însă răspunsul său fusese jalnic de leneș într-o arenă în care milisecundele reprezentau valuta cea mai prețioasă. Aveau să plătească pentru asta, poate chiar cu viața.

Un avertisment de accelerație mugi prin *Beezling* – audio, optic și datavizare. Echipajul avea să fie fixat în centuri, dar singură Maica Maria știa ce făceau civilii pe care-i transportau.

Accelerația navei spori lin, și căpitanul simți cum suplimentele membranelor nanonice din corp i se rigidizară, susținându-i organele interne împotriva forței *ge*, împiedicându-le să-i fie împinse prin șira spinării și asigurând alimentarea nediminuată cu sânge a creierului, prevenind pierderea cunoștinței. *Beezling* se cutremură violent când își lansă propria salvă de viespi de luptă. Accelerația ajunse la opt *ge* și creștea în continuare.

În modulul frontal al echipajului din *Beezling*, doctorul Alkad Mzu examinase statutul navei pe când se deplasa cu 1,5 *ge* către coordonatele următorului punct de salt. Nanonicele neurale procesau datele brute

şi furnizau un compozit format din imaginile senzorilor externi ai navei, alături de proiecţiile vectorilor de zbor. Tabloul se deplie îndărătul retinelor ei, umbre spectrale ce licăreau până ce închidea pleoapele. *Chengho* şi *Gombari* apăreau ca dâre intense de lumină alb-albăstruie, cu strălucirea jeturilor lor de evacuare copleşind câmpul stelar de pe fundal.

Era o formaţie compactă. *Chengho* se găsea la două mii de kilometri depărtare, *Gombari* – la ceva mai mult de trei mii. Alkad ştia că era necesară o astronavigaţie superbă pentru ca navele să iasă la mai puţin de cinci mii de kilometri una de cealaltă după un salt de zece ani-lumină. Garissa cheltuise sume importante pentru a-şi echipa flota cu cel mai bun hardware disponibil.

Bani care puteau să fi fost folosiţi în moduri mai bune la Universitate sau pentru serviciile medicale naţionale. Garissa nu era o planetă foarte bogată. Cât despre sursa de la care Departamentul Apărării îşi procurase asemenea cantităţi de antimaterie, Alkad evitase cu bună ştiinţă să pună orice fel de întrebări.

– Cam treizeci de minute până la următorul salt, anunţă Peter Adul.

Alkad anulă datavizarea. Vizualizarea senzorială a navelor se destrămă din percepţia ei, înlocuită de compozitul spartan verde-cenuşiu al pereţilor cabinei. Peter stătea în trapa ovală deschisă, îmbrăcat în combinezon turcoaz-închis, capitonat la toate articulaţiile pentru a-l proteja împotriva şocurilor cauzatoare de vânătăi în imponderabilitate. Îi surâse. Femeia putea zări grija dindărătul ochilor luminoşi, vii.

Peter avea treizeci și cinci de ani, era înalt de un metru și optzeci și pielea mai întunecată chiar decât propriul ei abanos profund. Lucra în Departamentul de Matematică al Universității, și ei doi erau împreună de optsprezece luni. Nu fusese niciodată un tip extravertit și gălăgios, ci tăcut și protector. O persoană căreia realmente nu părea să-i pese faptul că Alkad era mai inteligentă – iar așa ceva era în sine o raritate. Îl lăsa imperturbabil până și posibilitatea ca ea să fie de-a pururi damnată, în calitate de creatoare a Alchimistului. Ba o însoțise până la baza asteroidală ultrasecretă a Marinei pentru a ajuta la calculele matematice ale dispozitivului.

– Crezusem că le-am putea petrece împreună, rosti el.

Femeia îi surâse și se strecură afară din plasa de siguranță, când Peter se așeză alături, pe marginea cușetei amortizoare de accelerație.

– Mulțumesc. Pe cei din Marină nu-i deranjează faptul că trebuie să fie singuri în spații strâmte în timpul realinierii, dar pe mine mă afectează cu siguranță.

O sumedenie de bâzâituri și zumzete provenite de la sistemele ambientale ale navei invadau cabina, membrii echipajului vorbeau încetișor la consolele lor, și cuvintele răsunau vag în lungul pasajelor de legătură strâmte dintre punți. *Beezling* fusese asamblată în mod explicit pentru utilizarea Alchimistului, cu designul concentrat în direcția durabilității și performanțelor; confortul echipajului se afla foarte jos pe lista de priorități a Marinei.

Alkad își trecu picioarele peste marginea cușetei amortizoare, și gravitația puternică i le trase *în jos*, spre podea, apoi se rezemă de bărbat, recunoscătoare pentru căldura contactului, pentru simpla lui prezență acolo.

El îi cuprinse umerii cu brațul.

– Cum sună chestia aia cu apropierea morții care determină creșterea fluxului de hormoni?

Femeia zâmbi și se strânse mai mult lângă el.

– Cum sunt alcătuiți bărbații, astfel încât simpla stare de trezie vă pune hormonii în mișcare?

– Asta înseamnă „nu"?

– Exact, încuviință ea apăsat. Aici nu există uși, iar în gravitația asta ne vom accidenta. În plus, vor fi destule ocazii după ce ne întoarcem.

– Da.

„Dacă ne întoarcem." Dar nu spuse asta cu glas tare.

Atunci răsună avertismentul de accelerare. Cei doi avură nevoie de o secundă pentru a reacționa, depășind momentul inițial de șoc.

– Înapoi în cușetă! răcni Peter când forța *ge* țâșni în sus.

Alkad încercă să-și treacă picioarele peste marginea cușetei. Parcă erau făcute din uraniu, imposibil de grele. Mușchii și tendoanele pârâiră oribil, când ea se luptă cu gravitația.

„Haide. E ușor. Nu-s decât picioarele tale. Dragă Mamă, de câte ori ți-ai ridicat picioarele? Haide!"

Comenzile prioritare ale nanonicelor neurale transmise prin impulsuri nervoase acționară în forță

asupra mușchilor coapselor. Femeia ridică un picior pe cușetă. Accelerația ajunsese deja la șapte *ge*. Alkad rămase cu piciorul stâng pe podea, cu talpa lunecând pe punte, în vreme ce enorma greutate a coapsei apăsa în jos, amenințând cu ruptura articulației genunchiului.

Cele două roiuri inamice de viespi de luptă intrară în contact; dronele atacatoare și apărătoare se deschiseră și fiecare eliberă un baraj de submunîții. Spațiul clocoti de fascicule energetice direcționate. Impulsuri de bruiaj electronic se declanșară și baleiară spectrul electromagnetic, străduindu-se să devieze, impulsioneze, inducă în eroare, hărțuiască. După o secundă fu rândul proiectilelor. Gloanțe cinetice solide înflorirră ca niște rafale de alice antice. Era îndeajuns cea mai ușoară atingere, la vitezele acelea atât proiectilul, cât și ținta detonau în nori de plasmă care se dilatau. Urmară explozii de fuziune, flame intense de foc stelar alb-albastru ce despuiau corone violete. Antimateria își adăugă violența la încleștare, producând explozii chiar mai largi în maelstromul ionic.

Nebuloasa care se învăpăie între *Beezling* și atacatori era aproximativ lenticulară și largă de peste trei sute de kilometri, ticsită de concentrații ciclonice dense ce scuipau cataracte teribile de foc din marginile lor. Niciun senzor existent nu putea penetra haosul acela.

Beezling viră brutal, cu solenoizii deflectori ai propulsiei funcționând la putere maximă și profitând de pata oarbă temporară pentru a schimba cursul. Al

doilea val de viespi de luptă ţâşni din compartimentele dispuse în jurul carcasei inferioare a crucişătorului, la timp pentru a întâlni o nouă salvă lansată de şoimii-negri.

Peter abia reuşise să se rostogolească de pe cuşeta de acceleraţie pe care stătea, aterizând dur pe podeaua cabinei lui Alkad, când începu acceleraţia teribilă. Privi neajutorat cum piciorul stâng al femeii ceda lent sub forţa *ge* strivitoare; scâncetele ei îl copleşeau de vinovăţie zadarnică. Puntea din materiale compozite încerca să-i pătrundă prin spinare. Ceafa îi era în agonie. Jumătate din stelele pe care le putea vedea erau pete cauzate de durere, restul fiind nonsensuri datavizate. Calculatorul de zbor redusese arena exterioară de luptă la elemente grafice perfect ordonate, care se ciocneau de avertismente metabolice prioritare. Bărbatul nici măcar nu-şi putea concentra gândurile asupra lor. Existau lucruri mult mai importante despre care să-şi facă griji, de pildă cum dracu' să-şi silească pieptul să se ridice, pentru a putea respira din nou?

Pe neaşteptate câmpul gravitaţional se schimbă. Peter lăsă în urmă podeaua cabinei şi se izbi de peretele ei. Toţi dinţii îi străpunseră buza şi auzi cum nasul i se rupse cu un trosnet hidos. Sânge fierbinte îi ţâşni în gură, îngrozindu-l. Nicio rană nu se putea vindeca în ambientul acesta. Dacă situaţia se prelungea, probabil că avea să sângereze până la moarte.

După aceea gravitaţia se schimbă iarăşi cu nouăzeci de grade şi-l strivi din nou de punte. Bărbatul urlă de şoc şi durere. Vizualizarea datavizată de la calculatorul

de zbor colapsase într-un şablon moarat din linii roşii, verzi şi albastre, straniu de calm. Întunericul se strângea de jur împrejur.

A doua ciocnire dintre viespile de luptă se derulă pe un front mai larg. Senzorii şi procesoarele ambelor tabere erau supraîncărcate şi derutate de nebuloasa intensă şi de sălbaticul ei eflux energetic. Explozii noi se lăţiră pe fundalul de distrugere. Câteva viespi de luptă atacatoare străpunseră cordonul defensiv. Al treilea val de apărători părăsi *Beezling*-ul.

La şase mii de kilometri depărtare, altă nebuloasă alimentată nuclear se ivi în spaţiu, acolo unde *Chengho* respinsese roiul de viespi de luptă al vânătorului ei solitar. *Gombari* nu fu la fel de norocoasă. Incintele ei delimitatoare de antimaterie fură dezintegrate de armele atacatoare. Filtrele senzoriale ale lui *Beezling* se activară instantaneu, când o stea efemeră se aprinse. Prager îşi pierdu vizualizarea datavizată a jumătate din univers. Nu văzu cum şoimul-negru care ataca fregata deschise un interstiţiu de gaură-de-vierme şi dispăru înăuntru, fugind din calea grindinii letale de radiaţii eliberată de propriul său atac.

Viespea de luptă care gonea spre *Beezling* cu patruzeci şi şase *ge* analiză formaţia de apărători roboţi de care se apropia. Proiectile şi module ECM se desprinseră din ea, ducând o bătălie fluidă de eschive şi amăgiri puţin mai lungă de o zecime de secundă. După aceea atacatoarea depăşi defensivele, iar între ea şi nava stelară rămase doar un singur apărător, care încerca s-o

intercepteze, dar lent, fiindcă abia părăsise suportul de lansare și accelera cu numai douăzeci *ge*.

Displayuri de situație se afișară în mintea lui Prager. Pozițiile șoimilor-negri, traiectoriile lor. Performanțele viespii de luptă. Rezervele probabile. Le examină pe toate, cu mintea amplificată de programul tactic și luă decizia, dedicându-și jumătate din viespile de luptă rămase unor misiuni ofensive.

Beezling răsună aidoma unui clopot, când fură lansate.

La o sută cincizeci de kilometri de pradă, procesoarele de ghidare ale viespii de luptă calculară că nu va ajunge la nava stelară înainte de a fi interceptată. Rulă opțiunile disponibile și alese una dintre ele.

La o sută douăzeci de kilometri depărtare, încărcă o secvență de dezactivare în hardware-ul celor șapte incinte delimitatoare de antimaterie pe care le purta.

La nouăzeci și cinci de kilometri depărtare, câmpul magnetic al primei incinte delimitatoare dispăru. Patruzeci și șase *ge* intrară în acțiune. Granula înghețată de antimaterie se izbi de peretele din spate. Cu mult înaintea contactului real, câmpul magnetic al celei de-a doua incinte delimitatoare fu dezactivat. Toate șapte câmpurile se închiseră într-un interval de o sută de picosecunde, producând o undă de explozie cu formă specifică.

La optzeci și șase de kilometri depărtare, granulele de antimaterie anihilaseră o masă egală de materie, ceea ce dusese la eliberarea unei energii titanice. Sulița de plasmă care se formă era de o mie de ori

mai fierbinte decât nucleul unei stele și gonea către *Beezling* cu viteză relativistă.

Grupurile de senzori și panourile de termopurjare se vaporizară imediat ce fluxul de ioni disociați izbi *Beezling*-ul. Generatoarele de forță pentru legături moleculare se străduiră să mențină integritatea carcasei din siliciu, o tentativă care nu putea să aibă succes împotriva ferocității dezlănțuite. Perforările se petrecură simultan într-o duzină de locuri diferite. Plasma năvăli la interior, având asupra sistemelor delicate și complexe același efect pe care o lampă de sudură l-ar fi avut asupra unor cristale de zăpadă.

Nefericita *Beezling* suferi și altă lovitură din partea destinului. Un jet de plasmă nimeri peste un rezervor cu deuteriu și-i sfredeli izolația din spumă de plastic și cochilia de titan. Sub presiunea imensă, lichidul criogenic reveni la starea gazoasă naturală, sfârtecând rezervorul și detonând fragmente în toate direcțiile. O porțiune de opt metri din carcasă se deformă în sus, și un gheizer vulcanic de deuteriu izbucni ca o hemoragie spre stele, pe lângă degete zdrențuite de siliciu.

Exploziile viespilor de luptă continuau să inunde spațiul cu torente de lumină și particule elementare. Însă *Beezling* era o masă inertă în centrul unui halou ce se disipa, cu carcasa fisurată, cu propulsia reactivă scoasă din uz, rostogolindu-se aleatoriu ca o pasăre lovită.

Căpitanii celor trei șoimi-negri atacatori văzură cum ultima salvă de viespi de luptă a lui *Beezling* se fixă asupra navelor lor și goni răzbunător peste hăul ce-i despărțea. La mii de kilometri depărtare, colegii

lor trimiseră o lovitură debilitantă asupra lui *Chengho*. Iar viespile de luptă ale lui *Beezling* înjumătăţiseră distanţa de separare.

Celulele configuratoare energetic aplicară un stres imens asupra ţesăturii spaţiului, şi şoimii-negri lunecară în găurile-de-vierme ce se căscară, contractând interstiţiile în urma lor. Viespile de luptă ale lui *Beezling* pierdură urma ţintelor lor; procesoarele de la bord începură să scaneze de jur împrejur într-o încercare tot mai inutilă de a regăsi amprentele dispărute, pe măsură ce dronele se îndepărtau de nava de război scoasă din funcţiune.

*

Revenirea cunoştinţei nu fu chiar atât de salutată pe cât ar fi trebuit, deşi asta însemna că doctorul Alkad Mzu era încă în viaţă. Piciorul ei stâng era o sursă de durere care o făcea să vomite. Îşi amintea că-şi auzise oasele trosnind, când genunchiul i se căscase complet. Urmaseră după aceea contorsionările unui câmp gravitaţional mişcător, mult mai eficiente decât orice călău torţionar. Nanonicele ei neurale amortizaseră durerile cele mai teribile, dar convulsia finală a lui *Beezling* adusese o binecuvântată uitare.

„Pentru Maica Maria, cum am reuşit să supravieţuim la aşa ceva?"

Crezuse că era pregătită pentru riscul inerent al eşuării misiunii, pentru revendicarea ei de către moarte. Munca desfăşurată în Universitatea de pe Garissa o

făcea extrem de conştientă de nivelurile energetice necesare propulsării unei nave printr-un salt TTZ şi de ceea ce s-ar fi întâmplat dacă în nodurile configuratoare ar fi apărut o instabilitate. Problema nu părea să fi alarmat niciodată echipajul navei sau poate că se pricepeau mai bine să-şi ascundă temerile. Femeia ştia de asemenea că exista o probabilitate redusă ca ei să fie interceptaţi de navele omutane odată ce *Beezling* apărea deasupra stelei lor ţintă. Totuşi nici chiar situaţia aceea n-ar fi fost foarte rea, sfârşitul ar fi fost probabil instantaneu dacă o viespe de luptă pătrundea prin scutul defensiv al lui *Beezling*. Ea admitea până şi faptul că Alchimistul ar fi putut da greş. Însă aşa ceva... Să fie vânaţi aici, nepregătiţi fizic sau mental, şi apoi să supravieţuiască, oricât de fragil. Cum se putea ca buna Maica Maria să fie atât de crudă? Decât dacă, nu cumva, Ea Însăşi se temea de Alchimist?

Elemente grafice reziduale păreau să se învolbureze încăpăţânat printre gândurile suferinde ale conştiinţei ei. Vectori intersectau coordonatele iniţiale ale saltului lor, la treizeci şi şapte de mii de kilometri. Omuta era o stea mică, deloc remarcabilă, exact în faţa coordonatelor. Alte două salturi, şi ei ar fi fost în norul Oort al sistemului, haloul rarefiat de nori din praf de gheaţă şi comete adormite care marca hotarul spaţiului interstelar. Ei se apropiau din nordul galactic, cu mult în exteriorul planului eclipticii, încercând să evite detectarea.

Alkad ajutase la planificarea profilului misiunii, oferindu-şi comentariile într-o încăpere plină de ofiţeri

superiori din Marină, oameni vizibil agitați în prezența ei. Era un sindrom care afectase tot mai multe persoane din stația militară secretă pe măsură ce munca ei avansase.

Femeia crease o nouă sperietoare pentru Confederație, care depășea până și puterea distrugătoare a antimateriei. Un ucigaș de stele. Iar posibilitatea aceea inspira simultan venerație și teroare. Ea se resemnase cu ideea că, după război, miliarde de locuitori ai planetelor vor privi în sus, spre stele, așteptând ca luminița pâlpâitoare care fusese Omuta să dispară de pe cerul nopții. Iar după aceea aveau să-și reamintească numele ei și s-o blesteme până-n iad.

„Totul pentru că am fost prea proastă ca să-nvăț din greșelile trecutului." La fel ca toți ceilalți proști visători din istorie, care se înconjuraseră cu ecuații clare și seducătoare, cu eleganță simplistă și izolatoare, fără să se gândească defel la aplicația *materială* oribilă și sângeroasă care constituia realitatea lor finală. „De parcă n-am fi avut deja suficiente arme. Dar asta-i natura umană, dintotdeauna am dorit ceva încă și mai bun, să creștem teroarea cu încă un nivel. Și pentru ce?"

Trei sute optzeci și șapte de Dorados: asteroizi mari cu conținut metalic aproape pur. Orbitau o pitică roșie aflată la douăzeci de ani-lumină de Garissa, la douăzeci și nouă de ani-lumină de Omuta. Nave de recunoaștere din ambele sisteme locuite îi descoperiseră practic simultan. N-avea să se mai știe niciodată cine fusese de fapt primul. Ambele guverne îi revendicaseră:

bogăția din bulgării de metal ar fi însemnat un impuls amețitor pentru planeta ale cărei companii puteau exploata și rafina abundența de minereuri.

La început fuseseră doar un diferend, o suită de *incidente*. Navele de prospectare și cartografiere trimise la Dorados fuseseră atacate de „pirați". Și, ca întotdeauna, conflictul escaladase. În locul navelor începuseră să fie atacați asteroizii-porturi de plecare ai lor. Apoi stațiile industriale din apropiere se dovediseră ținte ispititoare. Încercarea de mediere a Adunării Confederației nu dusese la niciun rezultat.

Ambele tabere își rechemaseră rezervele navale declarate și începuseră să-i angajeze pe traderii independenți, cu nave rapide și bine echipate, capabile să lanseze viespi de luptă. În cele din urmă, luna trecută, Omuta utilizase o bombă cu antimaterie împotriva unei așezări industriale asteroidale din sistemul Garissa. Cincizeci și șase de mii de oameni fuseseră uciși când incinta biosferică cedase, scuipându-i în spațiul cosmic. Supraviețuitorii, alți optsprezece mii cu plămâni terciuiți și obturați de fluid, capilare decomprimate și epiderme rupte, aduseseră aproape de punctul de cedare facilitățile medicale ale planetei. Peste șapte sute fuseseră trimiți la Facultatea de Medicină a Universității, care avea paturi pentru trei sute de pacienți. Alkad fusese martoră în mod direct la haos și suferință, auzise țipetele gâlgâitoare care nu încetau niciodată.

Așa că acum sosise momentul represaliilor. Fiindcă, așa cum știau toți, etapa următoare ar fi fost bombardamentul planetar. Iar Alkad Mzu constatase cu

surprindere că şovinismul naţionalist îi înlocuise detaşarea academică ce-i condusese viaţa de până atunci. Planeta *ei* era ameninţată.

Unica defensivă credibilă era să lovească ei primii Omuta, şi s-o lovească dur. Valoroasele ecuaţii ipotetice ale femeii fuseseră înhăţate de Marină, care se grăbise să le transforme în hardware funcţional.

– Îmi pare rău că nu te pot opri să mai simţi atâta vinovăţie, spusese Peter.

Fusese în ziua când ei părăsiseră planeta şi aşteptaseră în popota ofiţerilor dintr-un astroport al Marinei, în vreme ce le era pregătită o navetă.

– Tu nu te-ai simţi vinovat? întrebase ea iritată.

Nu dorea să vorbească, dar nici să stea în muţenie.

– Ba da, totuşi nu în măsura în care te simţi tu. Tu-ţi asumi vinovăţia pentru întregul conflict. N-ar trebui să faci asta. Noi amândoi, noi toţi, toţi cei de pe planetă suntem mânaţi de soartă.

– Mă-ntreb câţi despoţi şi dictatori au spus asta de-a lungul secolelor? replicase femeia.

Chipul lui izbutise să fie trist şi înţelegător. Alkad cedase şi-l prinsese de mână.

– Oricum, îţi mulţumesc fiindcă vii cu mine. Nu cred că de una singură aş fi putut rezista cu cei din Marină.

– Să ştii că totul va fi bine, rostise el încet. Guvernul nu va face public niciun detaliu, cu atât mai puţin numele inventatorului.

– Vrei să spui că-mi voi putea relua slujba? întrebase ea, şi în glas i se auzise prea multă amărăciune. Ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic?

Știa că nu se va întâmpla așa. Agențiile de contrainformații a jumătate dintre guvernele Confederației aveau să afle cine era ea, dacă n-o și făcuseră deja. Soarta ei n-avea să fie decisă de un cabinet ministerial de pe Garissa cea insignifiantă din punct de vedere politic.

– Poate nu chiar nimic, zisese el. Însă Universitatea va rămâne tot acolo. Studenții... Pentru asta trăim tu și eu, nu? Acesta este motivul real pentru care ne aflăm aici, de a proteja toate lucrurile acelea.

– Da, aprobase ea de parcă simpla rostire a cuvântului l-ar fi transformat în realitate.

Privise pe fereastră, afară. Se aflau în apropierea ecuatorului, și soarele Garissei decolora cerul într-o strălucire albă aproape lipsită de trăsături.

– Acolo este octombrie acum. Campusul va fi acoperit cu o pătură de fulgi groasă până la genunchi. Întotdeauna mă gândeam că problema aia este îngrozitor de enervantă. Cine naiba a avut ideea să întemeieze o colonie cu etnie africană pe o planetă care în proporție de șaptezeci și cinci la sută are zone temperate?

– Haide, haide, ăsta-i un mit vechi și perimat – că noi ar trebui să ne limităm la iadurile tropicale. Ceea ce contează este societatea noastră. Oricum mie-mi plac iernile. Iar tu ai sări-n sus, dacă pe tot parcursul anului ar fi la fel de arșiță ca aici.

– Ai dreptate, râsese ea spart.

El suspinase și o privise cu atenție.

– Alkad, noi țintim spre steaua lor, nu spre Omuta în sine. Ei vor avea o șansă. O șansă destul de bună.

– Pe planeta aia trăiesc șaptezeci și cinci de milioane de oameni. Nu va mai exista nici lumină, nici căldură.

– Confederația îi va ajuta. Ce dracu', la apogeul Marii Dispersări, Pământul deporta săptămânal peste zece milioane de oameni.

– Vechile nave de transport pentru colonii nu mai există în acest moment.

– Chiar și acum, Guvcentralul Pământului continuă să evacueze un milion pe săptămână și există mii de transporturi militare. Se poate face.

Femeia încuviințase în tăcere, știind că totul era în zadar. Confederația nu putea determina două guverne minore să accepte o formulă de pace, nici măcar când ambele o doreau. Ce șanse avea Adunarea în tentativa de a coordona resursele donate fără chef de opt sute șaizeci de sisteme stelare locuite și disparate?

Lumina soarelui care pătrundea prin fereastra popotei sporise la un roșu bolnav, apoi începuse să pălească. Alkad se întrebă ametită dacă Alchimistul își începuse deja acțiunea asupra stelei. După aceea însă programele stimulatoare îi calmară gândurile și-și dădu seama că se afla în imponderabilitate, cu cabina scăldată într-o lumină de avarie slabă, cu aură trandafirie. În jurul ei pluteau diverși oameni. Membri ai echipajului lui *Beezling*, care murmurau pe tonuri scăzute, îngrijorate. Ceva cald și umed îi atinse obrazul, lipicios. Ea ridică mâna, reflex. Un roi de punctulețe întunecate îi traversă câmpul vizual, sclipind în lumină. Sânge!

– Peter? (Crezuse că-i răcnise numele, totuși vocea ei păruse foarte stinsă.) Peter?

– Ușurel, ușurel...

Îi vorbise un membru al echipajului. Menzul? O ținea de brațe, împiedicând-o să ricoșeze prin spațiul strâmt.

Alkad îl văzu atunci pe Peter. Alți doi membri de echipaj pluteau deasupra lui. Întregul chip îi era învelit de un pachet nanonic medical, care semăna cu o folie groasă de polietilenă verde.

– Oh, miloasă Maria!

– E-n regulă, zise repede Menzul. N-o să pățească nimic. Pachetul nanonic poate face față.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Ne-a prins o escadrilă de șoimi-negri. O salvă de antimaterie a perforat fuzelajul. Ne-a belit destul de rău.

– Ce-i cu Alchimistul?

Menzul ridică nepăsător din umeri.

– E-ntreg. Asta însă nu prea mai contează acum.

– De ce?

Chiar în clipa când pusese întrebarea, nu dori să afle răspunsul.

– Perforarea fuzelajului ne-a distrus treizeci la sută din nodurile de salt. Suntem o navă a Marinei și putem face salturi fără zece la sută din noduri. Dar treizeci la sută... Se pare că am rămas naufragiați aici, la șapte ani-lumină de cel mai apropiat sistem stelar locuit.

*

În clipa aceea se găseau la exact treizeci și șase de ani-lumină și jumătate de steaua lor natală G3,

Garissa. Dacă ar fi orientat senzorii optici rămaşi ai lui *Beezling* asupra rombului vag de lumină aflat mult în urmă, şi dacă senzorii aceia ar fi deţinut suficientă rezoluţie, atunci după treizeci şi şase de ani, şase luni şi două zile ar fi zărit o creştere fulgerătoare a magnitudinii aparente, când navele mercenare ale Omutei lansară cincisprezece bombe cu antimaterie distrugătoare de planete asupra lumii lor de baştină. Fiecare dintre bombele acelea avea un megatonaj de detonare echivalent cu impactul asteroidului care ucisese dinozaurii de pe Pământ. Atmosfera Garissei fu distrusă dincolo de orice posibilitate de refacere. Se declanşară superfurtuni care aveau să bântuie milenii. În sine, ele nu erau fatale. De cinci secole şi jumătate, arcologiile protejate de pe Pământ îi fereau pe oameni de climatul lor distrus de căldură. Însă, spre deosebire de impactul unui asteroid, la care degajarea de energie era pur termică, fiecare bombă distrugătoare de planete emitea aceeaşi cantitate de radiaţii ca o miniflamă solară. În opt ore, furtunile violente împrăştiaseră precipitaţiile nucleare peste toată planeta, făcând-o complet nelocuibilă. Sterilizarea totală se desăvârşi peste alte două luni.

2

Planeta natală a ly-cilfilor se afla într-o galaxie foarte îndepărtată de cea care avea să găzduiască finalmente Confederaţia oamenilor. Practic vorbind, nu era o

planetă, ci un satelit natural, unul dintre cei douăzeci şi nouă ce orbitau o supergigantă gazoasă, o sferă formidabilă cu diametrul de două sute de mii de kilometri, ea însăşi o stea pitică maro eşuată. După ce acreţia i se încheiase, nu avusese suficientă masă pentru aprinderea prin fuziune, totuşi inexorabila contracţie gravitaţională generase un output termic masiv. Faţa întunecată avea o fluorescenţă apropiată de capătul inferior al spectrului vizibil, producând o strălucire chihlimbarie, obosită, care fluctua în configuraţii de dimensiuni continentale, când norii turbulenţi şi deşi se dezlănţuiau în cicloni interminabili. Pe faţa luminată, acolo unde cădeau razele în tonuri de lămâie ale stelei primare K4, benzile de furtună licăreau roz-somon.

Existau cinci sateliţi principali, iar lumea ly-cilfilor era al patrulea numărând de la vârfurile norilor şi singurul cu atmosferă. Ceilalţi douăzeci şi patru de sateliţi erau roci sterpe: asteroizi capturaţi, deşeuri rămase de la formarea sistemului solar, niciunul nedepăşind şapte sute de kilometri în diametru. Erau de toate tipurile, de la un glob de piatră arsă de soare ce gonea la o mie de kilometri deasupra norilor, de pe care minereurile metalice se evaporaseră ca elementele volatile ale unei comete, până la un planetoid de gheaţă aflat pe o orbită retrogradă, la cinci milioane şi jumătate de kilometri depărtare.

Spaţiul local era periculos la modul extrem al termenului. Magnetosfera vastă limita şi canaliza revărsarea prodigioasă de particule încărcate a supergigantei,

producând o centură de radiații letale. Emisia radio era un neîncetat urlet de zgomot alb. Cei trei sateliți mari ce orbitau sub lumea natală a ly-cilfilor se găseau în interiorul centurii de radiații și erau complet sterili. Cel mai dinspre interior era legat de ionosferă printr-un tub de flux colosal, în lungul căruia sfârâiau energii titanice. Purta de asemenea în urma sa, pe orbită, un tor de plasmă, inelul cel mai dens de particule din îmbrățișarea comprehensivă a magnetosferei. Moarte instantanee pentru țesuturile vii.

Planetoidul ly-cilfilor, cu o față permanent întoarsă către steaua sa, se deplasa la șaptezeci de mii de kilometri deasupra fragilelor fuioare ale magnetosferei, dincolo de raza de acțiune a radiațiilor celor mai periculoase. Fluctuațiile ocazionale din interiorul liniilor de flux bombardau atmosfera superioară cu protoni și electroni, expediind rafale de aurore boreale de luminozitatea soarelui, care se răsuceau și lunecau silențios peste cerul ruginiu.

Compoziția atmosferică era un amestec de oxigen și azot, cu diverși compuși de sulf și un nivel excesiv de vapori de apă. Ceturile, pâclele și stivele de straturi de nori constituiau etalonul. Apropierea de strălucirea infraroșie a supergigantei îi asigura un climat tropical perpetuu; aerul cald și umed al feței apropiate era în mișcare permanentă, gonind spre fața îndepărtată unde se răcea, își radia încărcătura termică în spațiul cosmic și apoi revenea prin intermediul furtunilor ce traversau polii. Vremea era o constantă

monotonă, mereu vânt, mereu ploi, cu forţa rafalelor şi averselor dictată de poziţia pe orbită. Noaptea cobora într-un loc, la un moment dat. Pe faţa îndepărtată, când supergiganta şi planetoidul se aflau în conjuncţie inferioară, iar plafonul de nori care sclipea roşu-drăcesc eclipsa scurtele întrezăriri ale soarelui de pe faţa apropiată.

Ciclul acela era întrerupt doar o dată la fiecare nouă ani, când o forţă nouă se aplica ecuaţiei atemporale. O conjuncţie între patru sateliţi, care cauza haos şi devastare pe suprafaţă, prin furtuni de ferocitate biblică.

Căldura şi lumina incubaseră viaţă pe lumea aceasta, aşa cum făcuseră pe atâtea miliarde de corpuri din univers. Nici mări, nici oceane nu existaseră când primul germen migrator interstelar căzuse pe planeta virgină, afundându-se în petele murdare de substanţe chimice care-i infestau apele noroioase şi bolborositoare. Forţele mareice lăsaseră o suprafaţă netedă, distrugând munţii şi erodând stepele rămase din epoca formării. Lacuri, râuri şi lunci inundate acopereau terenul, supuse unui ciclu permanent de evaporări şi ploi. Pe atunci nu exista oxigen în stare liberă, deoarece era combinat în totalitate cu carbonul. Un strat compact de nori albi împiedica evadarea radiaţiilor dure, chiar şi în centrul feţei îndepărtate. Temperaturile erau intolerabil de ridicate.

Primele forme de viaţă fuseseră, ca întotdeauna, algele, o vâscozitate rezistentă care se răspândise prin apă, coborând odată cu râurile şi pâraiele pentru a

contamina lacurile și fiind propulsată prin aer de neobosiții curenți de convecție. De-a lungul erelor geologice, se modificase și se adaptase, învățând încet să utilizeze cele două surse diferite de lumină ca resursă suplimentară de energie. Succesul, atunci când sosit, a fost rapid – numai câteva milenii. Oxigenul s-a revărsat. Carbonul a fost digerat. Temperatura s-a redus. Ploile s-au iuțit, rarefiind norii, limpezind cerul. Evoluția a reînceput.

Vreme de milioane de ani, ciclul de nouă ani ce guverna planetoidul fusese lipsit de importanță. Furtunile și uraganele erau irelevante pentru amibele monocelulare ce pluteau leneș prin lacuri și râuri, la fel cum nu contau pentru lichenii primitivi care se târau lent peste pietre. Dar celulele flotante în apă au început treptat să formeze colonii care cooperau și a apărut specializarea. În lacuri s-au ivit viermi gelatinoși, lipsiți de creier, acționați de instincte și ineficienți metabolic, cu doar nițel mai mult decât lichenii mobili. Era însă un început. Nașterea și moartea au început să înlocuiască fisiunea ca principală metodă de reproducere. Au intervenit mutațiile, uneori producând îmbunătățiri, dar de cele mai multe ori ducând la incapacitatea de a supraviețui. Tulpinile eșuate au fost extirpate rapid de natura nemiloasă. S-au ivit divergențe, zorile unui milion de specii; panglicile de ADN s-au lungit, o arhivă chimică de progres și fundături. Creaturi târâtoare au ieșit pe malurile lacurilor, numai pentru a fi sterilizate de substanțele chimice sălbatice care formau atmosfera. Totuși ele au persistat.

Viaţa era o înaintare continuă, urmând un şablon care era pe cât de standard o permiteau circumstanţele. Nu existau ere glaciare care să modifice direcţia în care porniseră creaturile acestei lumi, nici instabilităţi care să determine modificări profunde ale climei. Doar furtunile din nouă în nouă ani, care au devenit influenţa dominantă. Ciclurile de înmulţire ale noilor animale s-au structurat în jurul lor, creşterea plantelor a fost restricţionată de ele.

Planetoidul s-a maturizat într-o lume a junglelor, un peisaj de mlaştini şi vegetaţie luxuriantă, în care ferigi gigantice acopereau suprafaţa de la un pol la celălalt şi erau ele însele acoperite şi sufocate de liane agăţătoare tenace care se întindeau către cerul senin. Buruieni plutitoare au transformat lăcuşoarele în vaste ţinuturi mocirloase. Complicate flori încreţite se luptau pentru atenţia insectelor şi păsărilor, capsule de seminţe cu paraşute din petale întărite zburau aidoma unor zmeie prin văzduh. Lemnul nu exista, bineînţeles; formarea lemnului necesita decenii de creştere neîntreruptă.

S-au dezvoltat doi arbori genealogici de floră cu totul diferiţi, cu terminatorul în rolul unei linii despărţitoare de nepătruns şi în acelaşi timp câmp de luptă. Plantele de pe faţa îndepărtată s-au adaptat la lumina galbenă a soarelui: erau capabile să tolereze nopţile lungi ce însoţeau conjuncţia şi temperaturile mai reduse. Faţa apropiată era domeniul luminii roşii, care se revărsa neîntrerupt: plantele ei cu frunze negre erau mai înalte, mai puternice, mai viguroase, totuşi

nu puteau cuceri fața îndepărtată. Noaptea le ucidea, lumina galbenă în sine era insuficientă pentru a le declanșa fotosinteza pretențioasă, iar refracția împrăștiată a luminii roșii prin atmosfera densă nu ajungea niciodată suficient de departe, bântuind terenul până la două sute de kilometri dincolo de terminator.

Animalele erau mai adaptabile, trecând fără probleme de pe fața apropiată pe cea îndepărtată. N-au apărut niciodată analogi ai dinozaurilor – erau prea mari, și creșterea lor necesita prea mult timp. Cu excepția creaturilor-șopârle cu aripi membranoase, analoge păsărilor, majoritatea animalelor erau micuțe și-și dovedeau moștenirea acvatică. Toate aveau sânge rece și se simțeau în mediul lor în pâraiele noroioase și iazurile ticsite de buruieni. Păstrau din pură necesitate trăsătura aceea ancestrală, pentru că acolo își depuneau icrele, îngropate adânc și în siguranță în mâlul de pe fundul lacurilor, ascunse de vijelii. Așa supraviețuiau toate formele de viață, în timp ce vânturile erodau planetoidul, sub formă de semințe, icre și spori, gata să țâșnească atunci când stabilitatea revenea în câteva săptămâni.

Pe o asemenea lume vrăjmașă, viața poate evolua în una dintre două direcții posibile. Pe de o parte, înfrânții, creaturile anemice, slabe, răspândite pe nenumărate planete din cosmos, ghemuite în fundături sanctuare, mici nișe protectoare în ecologia locală, care nu se ridică niciodată deasupra unui nivel rudimentar, a căror lipsă de sofisticare este tocmai cea care le asigură modalitățile de continuare. Pe de altă

parte, triumfătorii, creaturile care refuză să fie învinse, care se luptă cu ghearele, cu dinții și cu tentaculele împotriva adversităților ce le confruntă; cele pentru care circumstanțele acționează ca niște pinteni ai evoluției. Linia care le desparte este subțire; este posibil ca o furtună devastatoare care revine la fiecare opt ani să cauzeze ruină genetică. Însă nouă ani s-au dovedit timp destul pentru asigurarea supraviețuirii, îngăduindu-le aclimatizaților să se ridice înaintea provocării, în loc să se afunde în smârcurile lor ubicui.

Ly-cilfii au obținut o asemenea victorie. La numai opt sute de milioane de ani după ce viața începuse pe planetoidul lor, ei au ajuns la apogeul evoluției. Au devenit entități transcendente.

Ciclul lor de nouă ani începe sub formă de pești, care ies din norii de icre negre ascunse sub mâl. Apar miliarde de mormoloci ce plutesc liber, lungi de doi centimetri, și care sunt mâncați de prădători mai rapizi și mai brutali, în timp ce se hrănesc cu sedimentele abundente de vegetație descompusă ce putrezește în apă. Ei cresc și se modifică în următorii trei ani, pierzându-și cozile și dezvoltând un picior-manta ca de melc. Se fixează de fundurile lacurilor – un corp ovoid înalt de nouăzeci de centimetri cu zece tentacule care se înalță din creștet. Tentaculele sunt netede, lungi de șaizeci de centimetri, lipsite de ventuze, dar au în vârf un corn curb și ascuțit; sunt foarte rapide și explodează ca un cuib de pitoni înfuriați, pentru a înhăța prada ignorantă care înoată deasupra lor.

Când ajung la dimensiunile maxime, ies din apă pentru a umbla prin jungla ce acoperă planeta. Branhiile se adaptează la respirarea aerului cu izuri intense, mușchii tentaculelor se întăresc pentru a susține membrele ce atârnă în jos în absența flotabilității confortabile din apă. Și ei mănâncă, scormonind cu coarne insistente prin tufișurile și lăstărișul încâlcit, pentru a găsi nodulii negri și zbârciți, asemănători unor nuci, care au zăcut acolo, nebăgați în seamă, de la furtună. Nodulii sunt alcătuiți din celule saturate cu trasori chimici de memorie, memorii ce conțin informații, cunoștințele acumulate de rasa ly-cilf de-a lungul timpului. Ei aduc înțelegere, un salt brusc la conștientizare, și declanșează centrul telepatic al creierelor lor. După ce se ridică deasupra simplului nivel animalic de existență, ei au multe despre care să converseze.

Cunoștințele sunt în principal de natură filosofică, deși matematica este foarte dezvoltată; lucrurile pe care le cunosc sunt cele pe care le-au observat, asupra cărora au speculat și la care au contribuit cu adăugări de-a lungul generațiilor. Noaptea de pe fața îndepărtată acționează ca un magnet, când ly-cilfii se strâng să observe stelele. Ochii și mințile unite prin telepatie acționează aidoma unui gigantic telescop format din mai multe segmente. Nu există nici tehnologie, nici economie. Cultura nu le este orientată spre mecanicism sau materialism; bogăția lor o reprezintă cunoașterea. Capacitatea de procesare a datelor oferită de mințile lor conectate o depășește cu mult pe

cea a oricărui sistem de calculatoare electronice, iar perceperea nu le este limitată la insuficientele lungimi de undă electromagnetice ale benzilor optice.

Odată ce se trezesc, ei învaţă. Este scopul lor. Dispun de foarte puţin timp în forma lor corporală, iar universul în care se trezesc, splendoarea gigantei gazoase şi a diverşilor săi sateliţi, este imens. Natura i-a predestinat să fie colectori de informaţii. Dacă viaţa are un scop, speculează ei, atunci acesta trebuie să fie călătoria spre înţelegerea completă. În privinţa aceasta, intelectul şi natura au ajuns la o concordanţă fără conflicte.

În al nouălea an după ce ly-cilfii s-au ivit pe planetă, cei patru sateliţi mari interiori se aliniază din nou. Distorsiunea pe care o provoacă în magnetosfera supergigantei acţionează ca o extensie a tubului de flux. Particulele agitate ale ionosferei care îl utilizează ca pe un canal până la torul de plasmă al primului satelit urcă mai sus, până la al doilea satelit, apoi la al treilea, tot mai sus, revărsându-se cu totul din magnetosferă. Lumea ly-cilfilor apare în calea lor.

Nu este un fascicul strâns direcţionat; sus, în vârful aidoma unei ciuperci, protonii, electronii şi neutronii nu mai au defel energia pe care o deţinuseră când liniile de flux clocotitoare îi proiectaseră dincolo de primul satelit. Dar, ca întotdeauna, copleşitoare se dovedeşte scara de mărime a evenimentelor din domeniul supergigantei gazoase.

Lumea ly-cilfilor are nevoie de zece ore pentru a traversa norul invizibil de ioni ce hoinăresc în exteriorul liniilor de flux. În acel timp, energia care se revarsă în atmosferă este mai mult decât suficientă pentru a distruge echilibrul curenților de convecție care circulă lent.

Potopul sosește la sfârșitul unicului sezon de împerechere de pe planetoid. Ly-cilfii și rudele lor neînzestrate cu rațiune și-au produs icrele și le-au secretat pe fundurile lacurilor. Plantele au înflorit și și-au risipit semințele peste tot. Acum există numai perspectiva morții.

Când primele rafale titanice de fulgere azurii strălucesc deasupra, ly-cilfii își încetează analizele și deliberările și încep să transmită tot ceea ce știu în celulele goale ale nodulilor ce au crescut din pielea lor precum niște negi în jurul bazei tentaculelor.

Vânturile urlă, anunțând chinurile planetoidului. Rafalele sunt îndeajuns de puternice pentru a rupe tulpinile groase de un metru ale arborilor-ferigi. Odată ce unul se prăbușește, cauzează prin junglă un efect de piese de domino. Distrugerile se răspândesc în talazuri vaste, care seamănă, privite din înălțimi, cu undele de șoc ale detonărilor unor bombe. Norii sunt zdrențuiți de violențe, reduși la nivelul unor fuioare de bumbac ce se rotesc frenetic în strânsoarea unor vârtejuri mici și feroce. Microtaifunuri se năpustesc înainte și înapoi, accelerând nimicirea junglei.

În tot acest timp ly-cilfii rămân nemișcați, cu mantalele adezive ancorându-i de sol, în vreme ce aerul

din jur se umple cu ferigi rupte și frunze sfârtecate. Nodulii, saturați acum cu prețioasa lor moștenire, cad ca fructele coapte. Vor rămâne ascunși prin iarbă și printre rădăcini vreme de alți trei ani.

Fața apropiată a planetoidului strălucește de fulgerele puternice ale furtunilor. Hăt deasupra norilor ferfenițiți, aurora boreală formează un văl peste cer, o pâclă perlată, presărată de mii de scânteieri prelungi și lugubre, precum gigantice stele căzătoare. Dincolo de ele se derulează conjuncția, trei sateliți ce lunecă în aliniere, scăldați într-o nepământeană fosforescență de trilioane de amperi. Un epicentru al unuia dintre ciclonii înghițitori de planete ai supergigantei gazoase.

Jetul de particule și-a atins zenitul. Ploaia de energie a tubului de flux penetrează prin chinuita atmosferă inferioară. Este îmbrățișată de ly-cilfi. Mințile lor consumă energia, utilizând-o pentru a se metamorfoza din nou. Nodulii le-au adus rațiunea, iar surplusul energetic al supergigantei le aduce transcendența. Ei abandonează crisalida cărnii și se înalță cu viteza luminii prin șuvoiul de particule, eliberați de restricțiile spațiului și eterni.

Mințile libere roiesc câteva zile deasupra fostei lor lumi, privind cum furtunile se potolesc, cum norii se reformează pe cer, cum vechii curenți de convecție revin la parcursurile lor familiare. Ly-cilfii au dobândit imaterialitatea, dar perspectiva lor, modelată de existența materială formatoare, se păstrează neschimbată. Ca și înainte, ei apreciază că scopul vieții lor este

experiența, urmată, poate, de înțelegere. Diferența este că nu mai sunt limitați la un singur corp ceresc și la scurte întrezăriri ale stelelor; acum, când întregul univers li se întinde înainte, ei doresc să-l cunoască pe tot.

Încep să se îndepărteze de planetoidul straniu care le-a dat naștere, mai întâi cu titlu de încercare, apoi cu mai multă îndrăzneală, dispersându-se ca un val de spectre entuziaste care se dilată. Într-o bună zi vor reveni în punctul acesta, toate generațiile de ly-cilfi care au trăit vreodată. Asta nu se va întâmpla atâta timp cât steaua primară continuă să ardă; ei vor călători până vor ajunge la limitele universului când acesta reîncepe să se contracte, urmând superroiurile galactice care cad în renăscuta masă întunecată din centru, oul cosmic care reculege tot ce a pierdut. Atunci se vor întoarce, coagulându-se în jurul învelișului stelei negre, împărtășind cunoașterea pe care au adus-o, căutând prin ea evaziva înțelegere finală. Iar după ce vor înțelege, ei vor ști ce se găsește în lumea de dincolo și atunci vor căpăta speranța altei comutări la alt nivel de existență. Este posibil ca ly-cilfii să fie unicele entități care să supraviețuiască actualei reconfigurări finale a universului.

Însă până atunci se mulțumesc să observe și să învețe. Însăși natura lor este cea care-i împiedică să participe la nenumăratele drame ale vieții și materiei care se depliază înaintea simțurilor lor eterice.

Sau cel puțin așa cred ei.

3

Iasius se întorsese la Saturn ca să moară.

Ieșirea găurii-de-vierme se dilată la trei sute cincizeci de mii de kilometri deasupra plafonului de nori bej-pal al gigantei gazoase, și șoimul-de-vid ieși în spațiul real. Senzorii de pe sateliții de apărare strategică ce patrulau zona de ieșire destinată navelor stelare de lângă giganta gazoasă detectară imediat strălucirea în infraroșu, când undele radar atinseră fuzelajul. *Iasius* salută cel mai apropiat habitat cu afinitatea sa și se identifică. Senzorii sateliților își îndepărtară focalizarea și-și reluară veghea.

Căpitanul și echipajul împrumutară simțurile extreme ale navei stelare bitek pentru a privi glorioasa plantă cu inele din exterior, în timp ce mințile lor plângeau știind ce se va întâmpla. Zburau peste emisfera luminată de soare a gigantei gazoase și zăreau o semilună aproape plină. Inelele se întindeau în fața lor la două grade dedesubt, aparent compacte, totuși mișcându-se, ca și cum un gaz impur cu granule ar fi fost ținut captiv între două foi de sticlă. Prin ele pâlpâia lumina stelelor. O asemenea frumusețe maiestuoasă părea să nege teribilul motiv al revenirii lor.

Afinitatea lui *Iasius* le atinse mințile. **Nu fiți triști,** vorbi silențios nava stelată bitek. **Eu nu sunt. Ceea ce este este. M-ați ajutat să-mi umplu viața. Pentru asta vă mulțumesc.**

Singură în cabina ei, căpitanul Athene simți cum lacrimile mentale îi devin reale. Era la fel de înaltă ca oricare altă femeie din suta de familii ai căror geneticieni se concentraseră asupra sporirii robusteții, astfel încât descendenții lor să-și poată petrece în mod confortabil viața făcând față la condițiile anevoioase ale zborului spațial. Evoluția ei modelată cu grijă îi conferise un chip frumos și prelung, presărat actualmente de o mulțime de cute, și păr castaniu-auriu bogat, care-și pierduse strălucirea tinereții în favoarea argintului mat. În tunica ei impecabilă, albastră ca oceanul, femeia proiecta o siguranță de sine regală, care determina întotdeauna încredere totală din partea echipajului. Acum însă sângele rece îi dispăruse, și ochii violeți și expresivi reflectau suferința reală care sporea înlăuntrul ei.

Nu, Athene, te rog, nu!

Îmi este imposibil! replică strigând mintea ei. **Este atât de nedrept! Ar trebui să plecăm împreună, ar trebui să ni se îngăduie.**

O mângâiere spectrală îi atinse ușor spinarea, mai tandru decât ar fi făcut-o vreodată orice amant. Ea simțise atingerea aceea în fiecare zi din cei o sută opt de viață. Unica ei iubire adevărată. Niciunul dintre cei trei soți nu căpătase atâta devotament emoțional ca *Iasius* și nici, o recunoștea deschis, cei opt copii ai ei, dintre care pe trei îi purtase în propriul pântece. Totuși alți edeniști o înțelegeau și erau de acord; în afinitatea lor comună nu existau emoții sau adevăruri tăinuite. Legătura de naștere dintre șoimii-de-vid și

căpitanii lor era îndeajuns de puternică pentru a supravieţui la orice le-ar fi opus universul. „Cu excepţia morţii", şopti partea cea mai intimă a minţii ei.

Mi-a sosit timpul, rosti simplu *Iasius*. Glasul silenţios purta un subton de mulţumire. Athene se gândi că, dacă şoimul-de-vid ar fi avut plămâni, ar fi oftat în clipa aceea.

Ştiu, spuse ea nostalgic. În ultimele săptămâni, devenise tot mai evident. Celulele configuratoare energetic, cândva omnipotente, se străduiau acum pentru a deschide o gaură-de-vierme. Pe când cu o jumătate de secol în urmă existase senzaţia că o singură manevră de înghiţire ar fi putut traversa galaxia, în prezent perechea lor simţea o uşurare mută dacă o înghiţire planificată de cincisprezece ani-lumină era izbutită la numai o lună-lumină depărtare de coordonatele cerute. **Să-i ia naiba pe geneticieni! Este chiar atât de mult să ceri paritate?** întrebă ea.

Poate că într-o bună zi vor face ca nava şi căpitanul să trăiască la fel de mult. Dar mie mi se pare corect ce avem acum. Cineva trebuie să ne crească fiii. Vei fi la fel de bună ca mamă, pe cât ai fost în calitate de căpitan. O ştiu.

Explozia bruscă de convingere mulţumită de sine din glasul mental o făcu să zâmbească. Genele umede clipiră iute, alungând lacrimile. **Să cresc zece copii la vârsta mea? Doamne!**

Te vei descurca bine. Ei vor prospera. Sunt fericit.

Te iubesc, *Iasius*. Dacă mi s-ar permite să-mi retrăiesc viaţa, n-aş schimba nicio secundă din ea.

Eu aş schimba.

Serios? întrebă ea surprinsă.

Da. Aş petrece o zi ca om. Să văd cum este.

Crede-mă, atât plăcerile, cât şi durerile sunt mult exagerate.

Iasius chicoti. Celule senzitive optice ce ieşeau aidoma unor blistere din carcasa lui localizară habitatul Romulus, şi nava stelară îi simţi masa sub forma unei unde minuscule în câmpul de distorsionare spaţială pe care-l generau celulele configuratoare energetic. Materialitatea habitatului se înregistră în conştiinţa sa, un grăunte substanţial care orbita în jurul marginii exterioare a inelului F. Substanţial, însă cav, un cilindru din polip bitek, lung de patruzeci şi cinci de kilometri şi lat de zece, era una dintre cele două baze originale de şoimi-de-vid germinate de suta de familii în anul 2225. În jurul lui Saturn orbitau acum două sute şaizeci şi opt de habitate similare împreună cu staţiile lor industriale subsidiare; simplul lor număr era dovada tangibilă a importanţei pe care navele stelare bitek o căpătaseră pentru întreaga economie edenistă.

Nava trimise flash-uri de energie prin celulele configuratoare, focalizând la infinit, distorsionând spaţiul de lângă fuzelajul său, dar fără să ajungă vreodată să deschidă o gaură-de-vierme. Călăriră unda de distorsiune către habitat, ca un surfer care goneşte spre plajă, accelerând rapid la trei *ge*. O manipulare secundară a câmpului de distorsiune generă pentru binele

echipajului o forță contraaccelerație, asigurându-i o accelerație aparentă de un *ge*. O călătorie lină și confortabilă, neegalată de navele adamiste cu propulsii de fuziune.

Athene știa că n-avea să se mai simtă niciodată chiar la fel de confortabil, dacă avea să mai călătorească vreodată într-un șoim-de-vid. Cu *Iasius* putea întotdeauna să perceapă neantul vidului ce trecea pe lângă ei; o senzație pe care o echivala cu a fi într-o barcă cu vâsle, pe un râu, și a-ți lăsa degetele să atârne în apa calmă. Pasagerii nu simțeau niciodată așa ceva. Ei erau doar trupuri.

Haide, îi spuse navei. **Cheamă-i.**

Bine.

Athene zâmbi pentru amândoi, auzindu-i nerăbdarea din ton.

Iasius chemă. Deschizându-și complet afinitatea, proiectă un strigăt de fericire și tristețe fără cuvinte pe o zonă sferică având raza de treizeci de unități astronomice. Își chemă perechi.

Ca toți șoimii-de-vid, *Iasius* era o creatură a spațiului cosmic, incapabilă să opereze în preajma limitărilor impuse de un câmp gravitațional puternic. Avea formă lenticulară, cu diametrul de o sută zece metri și înaltă de treizeci de metri în centru. Carcasa era polip dur, albastru-închis ca miezul de noapte, al cărui strat exterior se evapora gradat în vid și era înlocuit de celule noi ce creșteau din stratul de mitoză. La interior, douăzeci la sută din masă era destinată organelor specializate – vezicile cu substanțe nutritive de rezervă,

pompele cardiace care alimentau vasta rețea capilară și celulele neuronilor –, toate compactate într-o incintă cilindrică din centrul corpului. Restul de optzeci la sută era format dintr-un fagure solid de celule configuratoare energetic ce generau câmpul de distorsiune spațială pe care-l utiliza pentru ambele moduri de propulsie. Celulele respective erau cele care se degradau în număr tot mai mare. La fel ca neuronii oamenilor, nu se puteau regenera eficient, ceea ce dicta durata de viață a navei stelare. Șoimii-de-vid trăiau rareori peste o sută zece ani.

Atât suprafața superioară, cât și cea inferioară a carcasei aveau o canelură circulară mare, la jumătatea distanței între margine și centru, în care erau introduse sistemele mecanice. Canelura inferioară era dotată în principal cu suporturi pentru modulele-cargo; cercul de traverse din titan pliate era întrerupt doar de câteva module auxiliare de sistem, sigilate. Echipajul locuia în canelura de pe suprafața superioară, un tor argintiu-cromat echipat cu saloane, cabine, un hangar mic pentru avioneta atmosferică, generatoare de fuziune, combustibil, unități de susținere biotică. Lucruri esențiale pentru oameni.

Athene merse pentru ultima oară pe coridorul central al torului. Actualul ei soț, Sinon, o însoți când efectuă ultima datorie sacrosanctă: inițierea copiilor care aveau să crească și să fie căpitanii următoarei generații. Erau zece, sub formă de zigoți, ovulele Athenei fertilizate cu spermă de la cei trei soți și doi amanți ai ei. Așteptaseră în tau-zero din momentul

concepţiei, protejaţi împotriva entropiei, pregătiţi pentru ziua aceasta.

Sinon oferise spermă pentru un singur copil. Dar, mergând alături de ea, bărbatul descoperi că nu avea resentimente. El provenea din suta de familii originale; câţiva dintre strămoşii lui fuseseră căpitani, ca şi doi dintre fraţii vitregi; era o onoare suficientă ca numai unuia dintre propriii săi copii să-i fie acordat privilegiul.

Coridorul avea secţiune hexagonală, cu suprafaţa alcătuită din compozit neted, verde-pal care strălucea la interior. Athene şi Sinon merseră în fruntea procesiunii tăcute formate din cei şapte membri de echipaj; se auzea doar aerul care susura lin din grilele de deasupra. Ajunseră la o porţiune a coridorului unde banda compozită a laturii inferioare înclinate a peretelui se contopea perfect cu carcasa, dezvăluind o pată ovală de polip albastru-închis. Athene se opri în faţa ei.

Numesc ovulul acesta *Oenone*, spuse *Iasius*.

Polipul se bombă în centru, cu apexul subţiindu-se pe măsură ce se ridica şi devenea translucid. Dedesubt se vedea roşu crud, vârful unei tulpini de grosimea unui picior omenesc, care cobora până în miezul corpului navei stelare. Apexul convex se fisură, şi pe podeaua coridorului picură un fluid vâscos gelatinos. Muşchiul sfincter interior din vârful tulpinii roşii se dilată, semănând remarcabil de mult cu o gură ştirbă, căscată. Tubul întunecat din interior palpita lent.

Athene ridică sustentatorul bitek, o sferă cu diametrul de cinci centimetri, de culoarea cărnii, menținută la temperatura corpului. Potrivit miezului de date de pe cuva tau-zero în care fusese ținut, zigotul de la interior era femelă; tatăl său era Sinon. Ea se aplecă și împinse ușor sfera în orificiul care aștepta.

Numesc copilul acesta Syrinx.

Micul glob sustentator fu ingerat cu un leorpăit slab. Buzele sfincterului se închiseră, și tulpina coborî, dispărând din vedere. Sinon o bătu ușor pe umăr, și cei doi își zâmbiră mândri.

Vor prospera împreună, spuse fericit *Iasius.*

Da.

Athene porni mai departe. Mai trebuiau inițiați alți patru zigoți, iar Romulus creștea întruna în exterior.

Habitatele de la Saturn își anunțau regretul față de chemarea lui *Iasius.* Șoimi-de-vid din tot sistemul solar răspunseră cu mândrie și camaraderie; cei care nu porniseră spre exterior cu cargouri își abandonară zborurile pentru a se strânge în jurul lui Romulus, așteptând.

Iasius se curbă lin în jurul punții non-rotative de la domul terminal nordic. Ținând ochii închiși, Athene îngădui ca imaginile legate prin afinitate provenite de la blisterele de senzori ale șoimului-de-vid să i se extindă în minte cu o claritate supraumană. Referința vizuală a habitatului i se modifică pe măsură ce domul terminal crescu uriaș, dincolo de marginea carcasei navei stelare. Văzu întinderea vastă de polip roșu-maroniu fin texturat ca pe fața unei stânci care se apropia; cu patru terase concentrice, de parcă niște

valuri s-ar fi revărsat dinspre axă într-un trecut îndepărtat, doar pentru a încremeni când ajunseseră la apogeu.

Șoimul-de-vid coborî după a două terasă, la doi kilometri de axă, și descrise un cerc lent pentru a egala rotația habitatului. Navele spațiale adamiste cu propulsie reactivă nu aveau nici pe departe manevrabilitatea necesară pentru a coborî pe terase, care erau rezervate exclusiv pentru șoimii-de-vid.

Iasius țâșni peste marginea terasei, părând să planeze staționar deasupra șirului lung de piedestale de andocare similare cu niște ciuperci, ce se ridicau din terasă, înainte de a alege unul vacant. În ciuda masivității sale, se alinie cu grația delicată a unei păsări colibri.

Athene și Sinon simțiră cum gravitația se reduce la o jumătate de *ge* când câmpul de distorsiune se disipă. Femeia privi autobuzul cu pneuri mari care rula lent către nava bitek, cu tubul-ecluză aidoma unei trompe de elefant ținut drept în sus.

Haide, o îmboldi Sinon cu mintea întunecată de emoții. Îi atinse cotul, văzând perfect dorința de a rămâne în timpul ultimului zbor.

Ea încuviință din cap, fără chef.

– Ai dreptate, rosti cu glas tare.

Îmi pare rău că asta nu ușurează lucrurile.

Athene îi surâse obosit și-i îngădui s-o conducă afară din salon. Autobuzul ajunsese la marginea șoimului-de-vid. Tubul-ecluză se lungi și lunecă peste suprafața carcasei superioare, pentru a ajunge la toroidul echipajului.

Sinon își abătu atenția de la soția sa la stolul de șoimi-de-vid care menținea aceeași viteză cu terasă. Erau mai mult de șaptezeci, cu ultimii sosiți ridicându-se și devenind vizibili după ce-și lăsaseră echipajele pe celelalte terase. Fluxul emoțional dinspre navele stelare bitek ce așteptau era imposibil de filtrat, și bărbatul își simțea propriul sânge vibrând ca răspuns.

Abia când el și Athene ajunseră la pasajul spre ecluză, observă o neregularitate în stol. Binevoitor, *Iasius* focaliză asupra navei stelare respective.

Un șoim-negru! exclamă Sinon.

Printre formele lenticulare clasice, părea straniu asimetric și sărea în ochi. O picătură turtită, ușor asimetrică și cu proeminența dorsală de pe carcasa superioară mai bombată decât cea de pe carcasa inferioară; de la probabila pră și până la pupa măsura cel puțin o sută treizeci de metri; carcasa din polip albastru era împestrițată cu o configurație de rețea purpurie zdrențuită.

Dimensiunile mai mari și diversele configurații neortodoxe care-i diferențiau pe șoimii-negri, abaterile lor de la norma șoimilor-de-vid (unii le numeau evoluție) erau cauzate de cerințele căpitanilor lor pentru o putere superioară. De fapt, gândi caustic Sinon, ei doreau îmbunătățirea performanțelor de luptă. Prețul pentru agilitatea aceea era de obicei o durată mai scurtă de viață.

Acela este *Udat*, rosti calm *Iasius*. **Este rapid și puternic. Un aspirant meritoriu.**

Atunci acesta este răspunsul tău, spuse Athene utilizând modul de angajare-singular al afinității, astfel ca restul echipajului să fie exclus de la dialogul acela. Ochii îi străluceau când se opriră lângă trapa interioară a ecluzei.

Sinon făcu o grimasă, apoi strânse din umeri și coborî prin tub către autobuz, lăsându-i femeii ultimul moment de singurătate cu nava ei.

În coridor exista un zumzet pe care ea nu-l mai auzise până atunci, o rezonanță provenită de la surescitarea lui *Iasius*. Când puse degetele pe peretele neted din compozit, Athene nu simți nimic, nici tremur, nici vibrație. Poate că totul era doar în mintea ei. Se răsuci și privi înapoi în tor, la coridoarele și saloanele familiare. Întreaga lor lume.

– La revedere! șopti ea.

Te voi iubi mereu.

*

Autobuzul cu echipajul se întoarse încet peste terasă, către stânca polipului, apropiindu-se de o ecluză metalică încastrată în bază. *Iasius* hohoti gălăgios pe banda de afinitate comună; simțea cum cele zece ovule din corpul său străluceau de vitalitate, le percepea dorința de a fi născute. Fără niciun avertisment, țâșni de pe piedestal, îndreptându-se direct spre stolul verilor săi ce așteptau. Aceștia se risipiră, speriați și încântați.

De data aceasta nu mai exista nicio forță contraaccelerație necesară pentru torul echipajului, nicio

protecție pentru oamenii fragili. Niciun fel de limite de siguranță artificiale. *Iasius* viră brusc, atingând cu ușurință nouă *ge*, apoi își îndreptă traiectoria pentru a zbura printre domul terminal și giganticul braț metalic al punții contrarotative. Raze solare slabe, alb-perlat, căzură pe carcasă, când ieși din umbra terasei. Saturn se afla drept în față, bisecționată clar de linia distinctă ca un tăiș a inelelor. Nava stelară bitek porni cu doisprezece *ge* către serpentinele de cristale din gheață și molecule primitive ce înconjurau planeta, împingând lin în lături grăunțele de praf și particulele rătăcite de unda prova a câmpului de distorsiune. Șoimii-de-vid entuziaști goniră după el, semănând tot mai mult cu coada întinsă a unei comete, când ieșiră în lumină.

În cabinele echipajului, metalul se curba sub apăsarea nouă și enormă. Saloanele și coridoarele pustii trosneau, mobilele din materiale compozite se transformau în așchii și colapsau pe podele și fiecare fragment nou izbea cu forța unei lovituri de ciocan, lăsând o indentație adâncă. Cabinele și bucătăria erau inundate de apă care țâșnea din conducte rupte, iar pe suprafața ei tremurau unde stranii, când *Iasius* își ajusta infim cursul.

Iasius pătrunse în inele, și percepția pe bandă optică se degradă rapid, odată cu îndesirea vijeliei ce urla în exteriorul carcasei. Vină din nou, îndreptându-și traiectoria în direcția în care orbitau particulele inelului, dar rămase mereu sub un unghi, înaintând întruna către interior, spre prezența masivă a gigantei gazoase.

Era un joc minunat, eschivarea blocurilor mari, a fragmentelor de gheaţă aidoma unor pumnale ce scânteiau reci, a bolovanilor acoperiţi de chiciură, a bucăţilor de carbon aproape pur, negre ca noaptea. Nava stelară bitek le evita pe toate, spiralând, picând, executând lupinguri gigantice, indiferentă la tensiunile interne, la preţul pe care frenezia ei îl extrăgea din preţioasele celule configuratoare. Energia era gratuită prin inel. Radiaţiile cosmice, fluxul magnetic unduitor al planetei, rafalele vijelioase de vânt solar; *Iasius* le mătura pe toate cu câmpul de distorsiune, concentrându-l într-un flux coerent abundent pe care celulele configuratoare îl absorbeau şi-l redirecţionau.

Până ajunse la diviziunea Encke, surplusul de energie era suficient pentru a amorsa primul ovul. *Iasius* emise un strigăt ascuţit de triumf. Ceilalţi şoimi-de-vid îi răspunseră. Îl urmaseră cu tenacitate, străduindu-se să menţină aceeaşi rută ameţitoare şi dezordonată pe care zburase *Iasius*, pătrunzând prin pasajul sfredelit de acesta prin masa inelului, deviind cu disperare particulele învolburate risipite de siajul său. Conducătorul stolului era mereu altul întruna, nimeni nu putea egala viteza sau îndrăzneala nepăsătoare a lui *Iasius*; adesea erau luaţi prin surprindere de viraje violente, demaraje, pătrunderi neaşteptate într-o vijelie de particule neperturbate. Era un test de măiestrie şi în acelaşi timp de forţă. Până şi norocul juca un rol. Norocul era o trăsătură ce merita să fie moştenită.

Când *Iasius* strigă prima dată, *Hyale* era cel mai apropiat, la numai două sute de kilometri în urmă.

Se năpusti înainte, și *Iasius* încetini o fracțiune, menținând un curs rectiliniu. Se întâlniră, cu *Hyale* rămânând la zece metri, dar carcasele lor se suprapuseră perfect. Particulele din inel zburau în jurul lor ca zăpada de sub tălpicile schiurilor.

Hyale începu să-și transmită șablonul compozițional prin legătura lor de afinitate, un ADN software care curse în *Iasius* cu o senzație apropiată de minunea orgasmului. *Iasius* încorporă formatul structural al lui *Hyale* în vastul jet energetic pe care-l descărcă în primul ovul.

Ovulul, *Acetes*, se deșteptă într-o explozie de miracol și euforie. Viu, străbătut de curenți de energie, cu toate celulele încărcate de extaz și decizie și dorința de a începe creșterea imediată.

Iasius umplu spațiul cu mulțumirea sa.

Acetes se pomeni propulsat în vidul spațial. Fragmente rupte din carcasa lui *Iasius* se roteau îndepărtându-se, o gaură roșu-întunecat sfredelită în albastrul miezului de noapte, care se îndepărta cu o viteză incredibilă.

Liber! cântă ovulul. **Sunt liber!**

O formă gigantică și neagră atârna deasupra lui. Forțe pe care le putea percepe, însă nu le putea înțelege îi încetineau rostogolirile sălbatice. Universul părea să fie compus exclusiv din așchii minuscule de materie, saturate de benzi strălucitoare de energie. Șoimi-de-vid străfulgerau pe lângă el cu viteze înspăimântătoare.

Da, ești liber. Îți urez bun venit în viață!

Ce este locul acesta? Ce sunt eu? De ce nu mă pot mişca la fel ca tine? *Acetes* se străduia să priceapă frânturile de cunoaştere ce fluturau în jurul minţii sale care gonea, ultimul dar al lui *Iasius*.

Răbdare, îl sfătui *Hyale*. **Vei creşte, vei învăţa. În timp, datele pe care le deţii vor fi integrate.**

Acetes îşi deschise cu precauţie sensibilitatea afinităţii pentru a cuprinde întregul ambient al lui Saturn şi primi un cor de saluturi dinspre habitate, un val încă şi mai mare de recunoaşteri de la edeniştii individuali adulţi, triluri surescitate de la copii; apoi cei asemenea lui îi oferiră încurajări, şoimi-de-vid prunci, cuibăriţi în interiorul inelelor.

Rostogolirile îi încetară şi se opri sub carcasa inferioară a lui *Hyale*, privind în jur cu simţuri primare. *Hyale* începu să altereze traiectoria lor comună, deplasând ovulul pe o orbită circulară stabilă în jurul gigantei gazoase, unde avea să-şi petreacă următorii optsprezece ani, până când avea să crească la mărimea completă.

Iasius continuă spre peisajul norilor, brăzdând o urmă întunecată prin inele, vizibilă pentru orice entitate care privea cu simţurile cuvenite. Zborul său produse suficientă energie ca să amorseze alte două ovule, *Briseis* şi *Epopeus*, pe când se găsea încă în inelul-A. *Hesperus* ieşi la trecerea prin diviziunea Cassini. *Graeae*, *Ixion*, *Laocoön* şi *Merope* se treziră în inelul-B şi fură purtaţi de şoimii-de-vid ale căror şabloane compoziţionale le primiseră.

Udat îl ajunse pe *Iasius* lângă muchia interioară a inelului-B. Fusese un zbor lung și dificil, care pusese la încercare până și rezervele energetice ale șoimului-negru, testându-i manevrabilitatea așa cum o făcuse rareori până atunci. Acum *Iasius* strigă din nou după o pereche, și *Udat* parcurse distanța dintre ei până ce câmpurile de distorsiune li se contopiră, și carcasele fură cât pe aici să se atingă. Prin intermediul legăturii afinității îi trimise lui *Iasius* propriul său șablon compozițional și primi înapoi o gratificație fierbinte.

Îți mulțumesc, spuse *Iasius* în cele din urmă. **Simt că acesta va fi special. În el există măreție.**

Ovulul fu proiectat din ovarul său, expediind în exterior o cascadă de coji de polip, și *Udat* fu lăsat să-și aplice câmpul de distorsiune pentru a-l frâna pe pruncul curios și năvalnic, în timp ce *Iasius* se îndepărta. Derutat, șoimul-negru nu avu posibilitatea să-l întrebe ce dorise să spună prin ultima afirmație enigmatică.

Îți urez bun venit în viață! rosti *Udat* oficial după ce opri finalmente rotațiile globului de șapte metri.

Mulțumesc, replică *Oenone*. **Unde mergem?**

Pe o orbită mai înaltă. Aceasta este prea aproape de planetă.

Aha! O pauză, timp în care probă în jur cu simțuri imature, iar gândurile amețitoare i se liniștiră. **Ce este o planetă?**

Ultimul ovul fu *Priam*, ejectat cu mult dincolo de marginea subțire a inelului-B. Șoimii-de-vid care rămaseseră în zbor, acum doar treizeci dintre cei mai

puternici, se îndepărtară de *Iasius*. Se aflau deja periculos de aproape de norii ce dominau o treime din cer; gravitaţia îşi exercita influenţa malignă asupra spaţiului local, mestecându-le franjurii câmpurilor de distorsiune şi afectând eficienţa propulsivă.

Iasius continuă să coboare, iar orbita sa mai joasă şi mai rapidă îl purtă mult înaintea celorlalţi. La cinci sute de kilometri deasupra gigantei gazoase, câmpul de distorsiune începu să-i cedeze, copleşit finalmente de intensitatea efectului gravitaţional.

Terminatorul se ridică în faţă, o ocluzie neagră care devora norii ce rătăceau silenţios. Pete vagi aidoma unor fosfene plutiră prin vârtejuri şi culmi, intrând şi ieşind din panglicile mai groase încărcate cu amoniac, iar luminile lor creşteau şi se diminuau în configuraţii ezitante. *Iasius* pătrunse în penumbre, şi întunericul se extinse în jurul său ca o forţă elementară. Saturn încetase să mai fie o planetă, un obiect astronomic, şi devenea incredibil de solidă. Nava stelară bitek îşi curbă traiectoria în jos sub un unghi tot mai mare. În faţa ei era o singură dâră înfocată, a cărei strălucire îi sporea în senzorii optici. Ecuatorul părţii întunecate, pustiul acela îndepărtat şi îngheţat, degaja parfumul grandorii sublime.

Particulele inelului cădeau pe lângă *Iasius*, o ploaie deasă şi întunecată, capturată de degetele ca de funigei ale ionosferei, o mângâiere insistentă şi trădătoare ce le răpea viteza şi altitudinea. Şi, finalmente, existenţa.

După ce fuseseră ademenite până la marginile ionosferei, rafale îngheţate de molecule de hidrogen

arseră în jurul lor, emițând stindarde de flăcări spectrale. Acestea se consumară rapid odată cu creșterea rezistenței atmosferice, mai întâi mocnind aidoma unor tăciuni, apoi încununați de lumină incandescentă; scântei de soare ce lăsau în urma lor siaje de o sută de kilometri. Zborul lor de miliard de ani se sfârșea rapid printr-un spectacol violent: o un șoc orbitor, care elibera un jet de sfărâmături scânteietoare ce se stingeau iute. Rămânea doar o dâră insistentă de funingine neagră, care era destrămată de cicloanele urlătoare.

Iasius ajunse la extremitatea ionosferei. Lumina particulelor muribunde din inel ardea pe carcasa lui inferioară. O strălucire tremurătoare apăru în jurul marginii sale. Polipul începu să se carbonizeze și să se jupoaie, cu solzi oranj țâșnind în depărtare. Odată cu încălzirea celulelor receptoare specializate, nava stelară bitek își pierdu simțurile periferice. Straturile mai dense de hidrogen izbiră cu furie în carcasă. Curba traiectoriei începu să devină neregulată sub mușcăturile vânturilor supersonice vexate. *Iasius* făcu o tumbă. Întoarcerea abruptă avu consecințe dezastruoase asupra planării sale aviare; când partea ventrală a carcasei lovi în plin hidrogenul, nava stelară fu supusă brusc unei uriașe forțe de decelerare. Mase periculoase de flăcări înfloriră peste întreaga carcasă și fâșii late de polip fură îndepărtate. *Iasius* porni să se rostogolească neajutorat în jos, către fluviul pârjolitor de lumină.

Cortegiul de șoimi-de-vid privi solemn de pe orbita sigură aflată la o mie de kilometri mai sus, cântând

imnul tăcut de jelire. După ce cinstiră dispariția lui *Iasius* prin descrierea unei orbite, își extinseră câmpurile de distorsiune și se lansară înapoi spre Romulus.

*

Căpitanii șoimilor-de-vid implicați în zborul de împerechere și echipajul lui *Iasius* își petrecură timpul cât dură zborul într-o sală rotundă rezervată pentru acel unic scop. Îi reamintea Athenei de unele biserici medievale pe care le vizitase în decursul rarelor ei excursii pe Pământ; avea același plafon boltit și coloane elaborate, aerul intimidant de cucernicie, deși pereții din polip erau aici curați și albi ca zăpada, iar în loc de altar o fântână clipocea dintr-o statuie de marmură a lui Venus.

Femeia rămase în fruntea echipajului ei, cu imaginea ecuatorului arzător al lui Saturn dăinuindu-i încă în minte. O ultimă emanație blândă de pace, când teaca de plasmă îl învălui pe *Iasius* în îmbrățișarea ei letală.

Se terminase.

Căpitanii trecură pe rând pe la ea pentru a-și trimite felicitările, și mințile lor îi atinseră mintea, acordându-i compasiune și înțelegere. Niciodată compătimire; reuniunile acestea trebuiau să fie o reafirmare a vieții, o celebrare a nașterii ovulelor. Iar *Iasius* le amorsase pe toate zece; unii șoimi-de-vid coborau spre întâlnirea cu ecuatorul fără să le fi amorsat pe toate.

Da, aveau dreptate să toasteze în cinstea lui *Iasius*.

Fii atentă, vine, spuse Sinon. Gândul său purta un ton uşor de resentiment.

Athene ridică ochii de la căpitanul lui *Pelion* şi-l văzu pe Meyer croindu-şi drum către ea prin mulţime. Căpitanul lui *Udat* era un bărbat cu umeri laţi, care se apropia de patruzeci de ani, cu păr negru tuns scurt. În locul tunicilor ceremoniale din mătase albastră ale căpitanilor de şoimi-de-vid, el purta un combinezon funcţional gri-verzui şi cizme asortate. Încuviinţa scurt ca răspuns la saluturile oficiale pe care le primea.

Mai bine să taci, dacă nu poţi spune nimic amabil, i se adresă Athene lui Sinon folosind modul de angajare-singular. Voia ca nimic să nu strice priveghiul; în plus, simţea aproape simpatie pentru cineva atât de evident nelalocul său, cum era Meyer aici. Cele o sută de familii n-ar fi avut nimic de pierdut dacă ar fi introdus diversitate în stocul genetic. Păstră gândul acela strict încuiat în miezul minţii, ştiind prea bine cum ar fi reacţionat acest grup de tradiţionalişti faţă de o asemenea erezie.

Meyer se opri în faţa ei şi înclină capul într-o plecăciune scurtă. Era cu cinci centimetri mai scund decât ea, iar Athene se număra printre edeniştii cei mai mărunţi din sală.

Căpitane..., începu ea. Îşi drese glasul. Nu există proşti mai mari decât bătrânii; legătura lui de afinitate era doar cu *Udat*. Un singur simbiont neuronal angrenat în măduva spinării sale, care-i asigura o legătură protejată cu analogul-clonă din *Udat*, nimic similar cu afinitatea comunală ereditară a edeniştilor.

– Căpitane Meyer, felicitări pentru nava ta! A fost un zbor excelent.

– Mulţumesc, căpitane! A fost o onoare să particip. Trebuie să fii mândră că toate ovulele au fost amorsate.

– Da. Athene îşi ridică paharul de vin în semn de salut: Ce te aduce la Saturn?

– Comerţul. (Bărbatul privi încordat spre edeniştii din jur.) Livrez un transport de electronice de la Kulu.

Athene simţi imboldul de a izbucni într-un râs sonor; prospeţimea lui era exact tonicul de care avea nevoie. Îşi trecu braţul prin al lui, ignorând privirile surprinse pe care şi le atrase, şi-l îndepărtă imediat de restul echipajului.

– Haide, nu te simţi confortabil cu ei. Iar eu sunt prea bătrână ca să mă mai sinchisesc de numărul avertismentelor de violare a codului de zbor al Marinei ce-ţi atârnă deasupra capului. *Iasius* şi cu mine am lăsat de multă vreme toate astea-n urma noastră.

– Ai făcut parte din Marina Confederaţiei?

– Da. În majoritate am servit acolo o vreme. Nouă, edeniştilor, ne-a fost secvenţializat un simţ puternic al datoriei.

Meyer surâse către paharul său.

– Trebuie să fi fost o echipă formidabilă. Acela a fost un zbor de împerechere cu totul extraordinar.

– De acum aparţine istoriei. Dar tu? Vreau să aud toate detaliile despre viaţa trăită pe muchie de cuţit. Aventurile pline de entuziasm ale unui trader independent, afacerile dubioase, zborurile nebune... Eşti

fabulos de bogat? Am câteva nepoate de care nu m-ar deranja să scap.

Bărbatul izbucni în râs.

– N-ai niciun nepot. Eşti prea tânără.

– Prostii! Încetează cu galanteriile. Câteva dintre fete sunt mai vârstnice ca tine.

Îi făcea plăcere să-l tragă de limbă, să-i asculte poveştile, dificultăţile de a achita băncii împrumutul pe care-l făcuse pentru a-l cumpăra pe *Udat*, furia lui faţă de cartelurile de transport. Oferea un analgezic salutar pentru fisura neagră de pustietate care i se deschisese în inimă, cea care n-avea să se mai închidă niciodată.

Iar când Meyer plecă, atunci când priveghiul luă sfârşit, după ce fură schimbate toate mulţumirile, Athene se întinse pe noul ei pat din noua ei locuinţă şi găsi în fundul minţii zece stele tinere care ardeau strălucitor. La urma urmelor, *Iasius* avusese dreptate, speranţa era eternă.

*

În următorii optsprezece ani, *Oenone* pluti pasiv în interiorul inelului-B unde îl lăsase *Udat*. Particulele care zburau în jurul său erau ocazional potopite de rafale de electricitate statică interacţionând cu magnetosfera gigantei gazoase şi învolburând grăunţele de praf în configuraţii aberante, aidoma spiţelor unei roţi masive. Însă în majoritatea timpului ascultau legile mai simple ale mecanicii orbitale şi se

roteau cumințI în jurul stăpânului lor gravitațional, fără nicio abatere. Lui *Oenone* nu-i păsa; ambele stări erau la fel de nutritive.

De îndată ce șoimul-negru plecase, ovulul începuse să ingereze fluxurile de masă și energie care i se revărsau peste înveliș. La început se alungi, apoi se dilată lent în doi bulbi în decursul primelor cinci luni. Un bulb se aplatiză în familiara formă lenticulară a șoimului-de-vid, iar celălalt rămase globular, stabilindu-se în centrul a ceea ce, finalmente, urma să evolueze în carcasa inferioară a navei stelare bitek. Extrudă conductori organici fini, care acționau ca mecanism de inducție, colectând din magnetosferă un curent electric puternic cu care să alimenteze organele digestive interne. Grăunțe de gheață și pulbere de carbon, alături de multe alte minerale, fură absorbite prin porii ce presărau învelișul și convertite în fluide dense, bogate în proteine, pentru celulele care se multiplicau înlăuntrul carcasei principale.

În centrul globului producător de substanțe nutritive, zigotul Syrinx începu gestația în interiorul unui organ analog unui uter, susținut de un grup de organe hematopoietice.

Omul și șoimul-de-vid crescură laolaltă timp de un an, dezvoltându-și legătura care era unică până și printre edenișți. Fragmentele de memorie provenite de la *Iasius*, instinctele de navigație și zbor pe care le împărtășise la naștere deveniră o moștenire comună. De-a lungul vieților lor, ei aveau să știe întotdeauna cu precizie unde se afla celălalt; traiectoriile

zborurilor și manevrele de înghițire erau opțiuni intuitive conjugate.

Volscen sosi exact după un an de la ziua ultimului zbor al lui *Iasius* și făcu joncțiune cu ovulul șoimului-de-vid care orbita mulțumit prin inel. Globul producător de substanțe nutritive al lui *Oenone* regurgită analogul de uter, și organele asociate lui într-un pachet compact care fu recuperat de echipajul lui *Volscen*.

Athene aștepta imediat în interiorul ecluzei, când aduseră pachetul la bord. Era aproximativ de dimensiunea unui trunchi uman, un înveliș întunecat și cutat împroșcat cu raze de chiciură în locurile în care fluide înghețaseră în decursul scurtei sale expuneri la spațiul cosmic. Începură să se topească imediat ce intrară în contact cu atmosfera din *Volscen*, lăsând mici băltoace vâscoase pe puntea din compozit verde.

Athene putea simți mintea pruncului din interior, destul de fericită, cu o undă de anticipare. Căută prin murmurele de fundal ale benzii de afinitate, scotocind după conștiința de insectă a procesorului bitek care controla pachetul, și-i comandă să-l deschidă.

Se despică în cinci fragmente aidoma unui fruct; fluide și mucus se revărsară afară. În centru se găsea un sac lăptos conectat la organe prin corzi groase, asemănătoare unor funii, ce pulsau ritmic. Pruncul era o umbră întunecată care se foi agitată, când lumina neobișnuită străluci peste ea. Se auzi un gâlgâit, și pachetul își deșertă fluidul amniotic pe podea, iar sacul începu să se dezumfle. Membrana se decortică.

Este sănătoasă? întrebă *Oenone* neliniştit. Tonul mental îi reaminti Athenei de un puşti de zece ani, cu ochi larg deschişi, întrebători.

Este perfectă, răspunse blând Sinon.

Syrinx surâse în sus către adulţii ce o priveau cu atenţie şi agită din picioruşe prin aer.

Athene nu putu să nu răspundă la zâmbetul pruncului liniştit. „Este mult mai uşor aşa", gândi ea, „la vârsta de un an sunt mult mai capabili să accepte tranziţia; şi nu există nici sânge, nici durere, aproape ca şi cum noi n-am fi fost meniţi să-i avem noi înşine."

Respiră, îi spuse Athene fetiţei.

Syrinx se înecă însă cu masa vâscoasă din gura ei şi o scuipă. Cu afinitatea senzorială deschisă la maximum, Athene putea simţi trecerea aerului mai rece în jos, în plămânii pruncului. Era ciudat şi inconfortabil, iar luminile şi culorile erau înfricoşătoare după imaginile pastelate de vis ale inelelor cu care fusese obişnuită. Syrinx începu să plângă.

Murmurând înţelegător, mental şi verbal, Athene decuplă ombilicalul bitek din buricul ei şi-l ridică pe prunc dintre cutele lunecoase ale sacului. Sinon se învârtea în jurul ei cu un prosop pentru a o şterge pe fetiţă, radiind mândrie şi îngrijorare. Echipajul lui *Volscen* începu să cureţe resturile cărnoase ale pachetului, pregătindu-se să le evacueze prin ecluză. Legând-o pe Syrinx pe braţ, Athene porni pe coridor spre salonul care servea drept creşă temporară.

Este flămândă, spuse *Oenone*. Un gând care fu reluat cu vigoare de Syrinx.

Termină cu exagerările, zise Athene. **Va fi hrănită după ce o îmbrăcăm. Şi mai avem încă şase de ridicat. Va trebui să-nveţe să-şi aştepte rândul.**

Syrinx emise un disperat plânset mental de protest.

– Oho, o să fii plină de vigoare, aşa-i?

*

Aşa era, însă acelaşi lucru se putea spune şi despre toţi cei nouă fraţi ai ei. Locuinţa ocupată de Athene era rotundă şi consta dintr-un parter cu un inel de camere ce înconjurau o curte centrală. Pereţii erau din polip, iar acoperişul curb era o singură placă de compozit transparent, care putea fi opacizat după dorinţă. Fusese crescută potrivit comenzii unui căpitan în retragere, cu două sute de ani în urmă când arcadele şi curbele erau la modă şi nicăieri nu exista vreo suprafaţă plană.

Valea în care fusese construită era tipică pentru interiorul lui Romulus, cu versanţi scunzi şi rotunjiţi, vegetaţie tropicală luxuriantă şi un pârâu care alimenta un şirag de iazuri. Păsări mici şi colorate lunecau printre ramurile arborilor bătrâni acoperiţi cu reţele de liane, iar aerul era înmiresmat de parfumul cascadelor de flori. Semăna cu un paradis sălbatic, evocând imagini ale pădurilor amazoniene preindustriale, dar, ca în toate habitatele edeniste, fiecare centimetru pătrat era meticulos plănuit şi întreţinut.

Syrinx, fraţii şi surorile ei avuseseră acces la ea de îndată ce învăţaseră să meargă de-a buşilea. Nimic rău

nu li se putea întâmpla copiilor (de fapt, nimănui), întrucât personalitatea habitatului monitoriza permanent întregul interior. Athene și Sinon beneficiau de ajutoare, bineînțeles, atât doici umane, cât și cimpicasnici, servitori bitek derivați din maimuțe. Munca era totuși istovitoare.

Pe măsură ce Syrinx crescu, fu evident că moștenise părul roșcat și ochii de jad, ușor orientali, ai mamei; de la tatăl ei avea înălțimea și alonja. Niciunul dintre părinți nu revendica responsabilitate pentru impetuozitatea ei. Sinon era teribil de atent să nu trădeze în public vreun favoritism, deși progeniturile învățară rapid, și în avantajul lor creativ, că nu-și putea refuza niciodată fiica și nici nu putea rămâne multă vreme supărat pe ea.

Când Syrinx împlini cinci ani, începură șoaptele din timpul somnului. Era Romulus, care răspundea de educația ei, nu *Oenone*. Personalitatea habitatului acționa ca învățător, direcționând un flux continuu de informații în creierul ei adormit; procesul era interactiv, îngăduind habitatului s-o întrebe silențios și să repete orice nu fusese asimilat complet de prima dată. Fetița învață despre diferența dintre edeniști și adamiști, oamenii care aveau gena afinității și cei care n-o aveau, „originalele", al căror ADN era modificat genetic, dar nu extins. Fluxul de cunoștințe declanșă o curiozitate la fel de impresionantă. Pe Romulus nu-l deranja; avea răbdare infinită cu întreaga sa populație ce număra o jumătate de milion de locuitori.

Deosebirile mi se par prostești, îi mărturisi fetița lui *Oenone* într-o noapte pe când stătea întinsă în pat. **Dacă ar dori, toți adamiștii ar putea să aibă afinitatea. Trebuie să fie oribil să fii atât de singur în minte. Eu n-aș putea trăi fără tine.**

Dacă oamenii nu doresc ceva, nu trebuie să-i silești, replică *Oenone*.

Pentru un moment, împărtășiră panorama inelelor. În noaptea aceea *Oenone* se afla pe o orbită înaltă deasupra feței luminoase a giganticei planete gazoase de culoarea șofranului; se întrezărea uriașă prin cețurile de particule ce pluteau, două treimi de semilună care o fascinau întotdeauna pe Syrinx. Uneori ea părea să-și petreacă noaptea întreagă privind colosalele armate de nori ce se războiau.

Tot este o prostie din partea lor, insistă ea.

Într-o bună zi, vom vizita lumile adamiste, și atunci vom înțelege.

Mi-aș dori să mergem acum. Mi-aș dori ca tu să fii destul de mare.

În curând, Syrinx.

O veșnicie.

Am lățimea de treizeci și cinci de metri. Particulele au fost dense luna asta. Au mai rămas doar treisprezece ani.

Două veșnicii, răspunse dezamăgită fetița de șase ani.

Edenismul ar fi trebuit să fie o societate complet egalitaristă. Toți beneficiau de o parte dintre resursele ei financiare, tehnice și industriale, toți (grație afinității)

aveau un cuvânt de spus în consensul care constituia forma lor de guvernare. Dar în toate habitatele de la Saturn, căpitanii de şoimi-de-vid formau o pătură distinctă, favoriţii destinului. Nu exista nici urmă de animozitate din partea celorlalţi copii, nici personalitatea habitatului, nici adulţii n-ar fi tolerat aşa ceva, iar animozitatea nu putea fi ascunsă de afinitatea comună. Existau totuşi unele manevre; la urma urmelor, într-o bună zi căpitanii aveau să-şi aleagă echipajele dintre oamenii cu care se puteau înţelege. Inevitabilele grupuri ce se formau în copilărie se coagulau în jurul viitorilor căpitani.

La vârsta de opt ani, Syrinx era înotătoarea cea mai bună dintre fraţi; membrele ei lungi şi subţiri îi confereau un avantaj imbatabil asupra tuturor în apă. Grupul de copii pe care-l conducea ea îşi petrecea majoritatea timpului în jurul pâraielor şi lacurilor din vale, fie înotând, fie construind plute şi canoe. Cam tot pe atunci descoperiră cum să păcălească supravegherea constantă a lui Romulus, utilizând afinitatea pentru a genera fantasme hoinare în celulele senzoriale ce acopereau toate suprafeţele expuse ale polipului.

Când aveau nouă ani, ea îşi provocă fratele Thetis la o cursă de obstacole, ca mod de a-şi testa puterile nou-descoperite. Ambele echipe de copii porniră pe plutele lor fragile, lunecând pe râu prin vale. Syrinx şi complicii ei juvenili ajunseră până jos de tot, la rezervorul cel mare cu apă sărată care înconjura ca un inel baza calotei sudice. Acolo ambarcaţiunile lor cu fund plat deveniră inutile la adâncimea de o sută de

metri; și acolo plutiră ca niște conspiratori fericiți, până ce tubul de lumină axial păli înainte de a răspunde la apelurile prin afinitate tot mai agitate ale părinților.

N-ar fi trebuit s-o faci, o mustră *Oenone* solemn în seara aceea. **Nu aveați veste de salvare.**

Dar a fost distractiv. Iar la-ntoarcere a fost o călătorie chiar a-ntâia în șalupa ofițerului de la Departamentul Hidro. Gonea așa rapid, că peste tot erau numai stropi de apă și vânt, și de toate.

O să stau de vorbă cu Romulus despre trăsăturile tale de responsabilitate morală. Nu cred că sunt integrate corespunzător. Să știi că Athene și Sinon au fost foarte îngrijorați.

Tu știai că n-aveam nimic, așa că și mama trebuie s-o fi știut.

Există totuși bune maniere.

Știu. Îmi pare rău, zău. Îți promit că mâine o să fiu drăguță cu mama și cu tata. Se întoarse pe spate și-și trase pătura mai strâns în jurul corpului. Plafonul era transparent, și prin nori se putea distinge slaba strălucire argintie a tubului de lumină al habitatului. **Mi-am imaginat că mergeam cu tine, nu cu o plută idioată.**

Serios?

Da. Era fulgerul acela unic de unitate când gândurile lor se sărutau la toate nivelurile de conștiință.

Încerci pur și simplu să-mi câștigi înduioșarea, o acuză *Oenone.*

Bineînțeles. Ăsta-i felul meu de a fi. Ce crezi, sunt cu-adevărat oribilă?

Cred că voi fi fericit când vei fi mai vârstnică şi mai responsabilă.

Îmi pare rău. N-o să mai merg cu pluta. Îmi dau cuvântul. Chicoti. **Da' să ştii c-a fost foarte distractiv.**

Sinon muri când copiii aveau unsprezece ani; el avea o sută şaizeci şi opt. Syrinx plânse zile la rând, deşi bărbatul se străduise din răsputeri să-i pregătească.

– Voi rămâne mereu alături de voi, spuse el grupului deprimat când se adunase în jurul patului său.

Syrinx şi Pomona culeseseră din grădină trompetele îngerilor proaspete şi le puseseră în vazele de lângă pat.

– Noi edeniştii avem continuitate. Eu voi fi o parte din personalitatea habitatului, voi vedea ce face fiecare dintre voi şi vom putea vorbi oricând doriţi. De aceea nu fiţi trişti şi nu fiţi speriaţi. Moartea nu este ceva de care să ne temem – nu noi.

Şi vreau să te văd cum creşti şi devii căpitan, îi spuse lui Syrinx în privat. **Vei fi cel mai bun căpitan din toate timpurile, Spirt-linx, o să vezi.** Fata îi surâse nesigur şi apoi îi îmbrăţişă trupul fragil, simţindu-i pielea fierbinte şi transpirată şi auzind în minte grimasa lui când îşi schimbase poziţia.

În noaptea aceea ea şi *Oenone* îi ascultară amintirile pe măsură ce zburau din creierul lui care se degrada, o descărcare uluitoare de imagini, mirosuri şi declanşatori emoţionali. Atunci află pentru prima oară teama lui sâcâitoare despre *Oenone*, fărâma lui minusculă de îndoială care dăinuia în privinţa

neobișnuitului copărinte al șoimului-de-vid. Îngrijorarea lui atârnă în dormitorul întunecat aidoma uneia dintre fantasmele cu care fata păcălea celulele receptoare ale habitatului.

Vezi, Spirt-linx, ți-am spus că n-o să te abandonez niciodată. Nu pe tine.

Ea zâmbi spre camera goală, când tonul lui mental distinctiv îi răsună în minte. Nimeni nu-i mai spunea așa, doar tata. În același timp exista un curios murmur de fundal, ca și cum o mie de oameni ar fi purtat conversații șoptite undeva departe în spatele lui.

Însă a doua zi dimineață, vederea corpului înfășurat în lințoliu alb și scos din casă pentru a fi îngropat în umbrarul habitatului fu prea mult pentru ea, și lacrimile începură.

– Cât timp va trăi în multiplicitatea habitatului? o întrebă pe Athene după scurta ceremonie funerară.

– Atât cât dorește, spuse încet Athene; ea nu mințise niciodată pe niciunul dintre copii, totuși existau momente când își dorea să nu fie atât de al naibii de principială. Majoritatea oamenilor își păstrează integritatea cam două secole în interiorul multiplicității, după care, treptat, se contopesc pur și simplu în personalitatea generală a habitatului. Așa încât ei nu dispar complet nici atunci. Dar chiar și așa este mult mai bine decât orice mântuire cerească pe care religiile adamiste o oferă adepților lor.

Spune-mi despre religie, îi ceru Syrinx personalității habitatului mai târziu în aceeași zi. Stătea în partea cea mai de jos a grădinii și se uita la peștii iuți

de culoarea aramei care lunecau prin iazul mare podidit cu pietre și acoperit de nuferi.

Este o formă organizată de venerare a divinității, care își are originea de obicei în culturile primitive. Majoritatea religiilor îl percep pe Dumnezeu ca fiind masculin, deoarece toate își au rădăcinile într-o perioadă anterioară emancipării feminine – ceea ce servește la a ilustra cât de false erau.

Dar oamenii le mai urmează și în prezent?

Da, majoritatea adamiștilor își păstrează credința. În cultura lor există câteva religii curente, dintre care notabile sunt sectele creștină și musulmană. Ambele exprimă credința că în trecut pe Pământ au trăit profeți sacri și ambele promit o formă de mântuire eternă pentru cei care aderă la învățăturile respectivilor profeți.

Aha... Și edeniștii de ce nu cred?

Cultura noastră nu interzice absolut nimic, cu condiția să nu facă rău majorității. Dacă dorești, poți să practici adorarea oricărei divinități. Motivul principal pentru care niciun edenist nu alege s-o facă este faptul că avem personalități foarte stabile. Noi putem privi conceptul de Dumnezeu și spiritualitate dintr-un punct de vedere întemeiat pe logică și fizică. Supusă unei examinări științifice atât de intense, religia eșuează întotdeauna. Cunoștințele noastre de cosmologie cuantică sunt actualmente suficient de avansate pentru a elimina complet noțiunea de Dumnezeu. Universul este un fenomen complet natural, chiar dacă extraordinar de

complex. Nu a fost creat în urma unui act exterior de voință.

Prin urmare, nu avem suflete?

Conceptul de suflet este la fel de imperfect ca și cel de religie. Preoții păgâni exploatau teama de moarte a oamenilor, promițându-le că dincolo de mormânt exista o viață în care vor fi răsplătiți, dacă vor duce o existență morală. De aceea credința în suflet este de asemenea o opțiune individuală. Totuși, deoarece edeniștii au continuitate prin faptul că devin parte a unei personalități-habitat, niciun edenist n-a solicitat acest aspect particular al credinței. Edeniștii știu că existența lor nu se sfârșește prin moarte fizică. Mulțumită mecanicii culturii noastre, noi am înlocuit religia într-o oarecare măsură.

Dar tu? Tu ai un suflet?

Nu. La urma urmelor, mentalitatea mea este o însumare de edeniști individuali. De asemenea, eu n-am fost niciodată una dintre creaturile lui Dumnezeu. Sunt complet artificial.

Totuși, ești viu.

Da.

Așadar, dacă ar exista suflete, și tu ai avea unul.

Îți admit argumentul. Tu crezi că există suflete?

Nu tocmai. Mi se pare o prostie. Înțeleg însă cum pot adamiștii să creadă cu atâta ușurință în conceptul de suflet. Dacă n-aș fi beneficiat de opțiunea de a-mi transfera memoriile într-un habitat, aș fi dorit și eu să cred că am suflet.

O observație excelentă. Abilitatea transferului de memorie a dus la excomunicarea în masă a edeniștilor creștini de către papa Eleanor în anul 2090. Când fondatorul nostru Wing-Tsit Chong a devenit primul om care și-a transferat memoria în stratul neural al unui habitat, papa i-a denunțat acțiunea ca fiind un sacrilegiu, o tentativă de evitare a judecății divine. Drept urmare gena afinității a fost declarată o violare a moștenirii divine; Vaticanul s-a temut că reprezenta o ispită prea mare pentru dreptcredincioși. După un an, o proclamație islamică similară le interzicea credincioșilor ca gena respectivă să fie secvențializată în copiii lor. A fost începutul divergenței dintre culturile edenistă și adamistă și în același timp a pus practic capăt folosirii bitekului de adamiști. Fără controlul afinității, organismele bitek aveau puține utilizări practice.

Ai spus totuși că există multe religii diferite; cum pot exista mai multe divinități? Nu poate să existe mai mult de un singur Creator, nu? Asta-i o contradicție.

Observația este corectă. Unele dintre cele mai mari războaie purtate vreodată pe Pământ au fost declanșate de acest subiect. Toate religiile afirmă că indiscutabil credința lor este unica adevărată. De fapt toate religiile depind exclusiv de tăria convingerii adepților lor.

Syrinx cedă și-și sprijini capul în palme, privind la peștii care se fugăreau pe sub uriașii nuferi roz. Totul îi suna extrem de improbabil.

Dar tu? îl întrebă pe *Oenone*. **Tu eşti religios?**

Nu văd nevoia de a mă ruga pentru ceva unei divinităţi nevăzute. Eu ştiu cine sunt. Eu ştiu de ce sunt. Voi oamenii păreţi să fiţi încântaţi în a vă construi propriile complicaţii.

Syrinx se ridică în capul oaselor şi-şi netezi rochia neagră de doliu. Peştii plonjară în adâncuri, speriaţi de mişcarea bruscă. **Mulţumesc mult.**

Te iubesc, rosti *Oenone*. **Îmi pare rău că eşti necăjită din cauza lui Sinon. El te-a făcut fericită. Asta-i bine.**

„N-o să mai plâng", îşi spuse ea. „Tata este acolo ori de câte ori voi dori să vorbesc cu el. Asta trebuie să-nsemne că am o personalitate corect integrată. Deci asta-i perfect."

Atât doar că o durea teribil de tare în adâncul pieptului, cam în zona inimii.

*

Până ce Syrinx ajunse la cincisprezece ani, educaţia începuse să i se concentreze asupra subiectelor necesare unui căpitan de navă. Inginerie şi sisteme energetice, legislaţia spaţiului Confederaţiei, astronavigaţie, organe bitek de susţinere biotică, mecanică, comportamentele fluidelor, superconductivitate, termodinamică, fizica fuziunii. Ea şi *Oenone* ascultau prelegeri lungi despre abilităţile şi limitele şoimilor-de-vid. Existau, de asemenea, lecţii practice despre utilizarea costumelor spaţiale, exersări de reparaţii delicate în

condiții de gravitație redusă și călătorii de aclimatizare pe terasele șoimilor-de-vid de afară. Executarea rutinelor de la bordul navelor.

Syrinx se simțea în largul ei în imponderabilitate. Echilibrul plutirii era introdus genetic în toți edeniștii, iar cele o sută de familii continuaseră cu manipulările, consolidând și îngroșând membranele interne pentru a rezista la accelerații mari. Edeniștii detestau să folosească amplificările prin suplimente nanonice, decât dacă nu exista realmente alternativă.

La mijlocul adolescenței, fata își pierduse rotunjimile din copilărie (de fapt, nu fusese niciodată dolofană) și începuse să capete trăsăturile adulte finale. Genele atent modificate ale strămoșilor ei îi conferiseră un chip prelung cu obraji ușor adânciți, care accentua osatura puternică, și o gură mare, care putea oferi un surâs orbitor atunci când o dorea. Era la fel de înaltă ca aproape toți frații ei, și trupul i se împlinea spre completa ei satisfacție. Își lăsase părul să-i crească până la jumătatea spatelui, știind că nu va mai avea niciodată ocazia aceea: trebuia să se tundă scurt după ce începea zborurile operaționale. Într-o navă stelară, părul lung era în cazul cel mai fericit un aspect iritant, iar în cazul cel mai neplăcut un risc.

La șaptesprezece ani avu o relație de o lună cu Aulie, care avea patruzeci și patru de ani, ceea ce condamna relația din capul locului la despărțire, ceea ce era *foarte* romantic. Syrinx se bucură fără urmă de stânjeneală de timpul pe care-l petrecu împreună cu Aulie, atât din cauza ușoarelor strâmbături din nas și a bârfelor

pe care le generase în rândul prietenilor și familiei, cât și pentru noile stiluri de euforie pe care le experimentă sub îndrumarea lui cunoscătoare. Era un bărbat care știa *realmente* cum să exploateze imponderabilitatea.

Sexualitatea adolescenților edeniști era una dintre legendele cele mai discutate și mai invidiate de omologii lor adamiști. Grație sistemelor lor imunologice, edeniștii nu trebuiau să-și facă griji despre boli, iar afinitatea asigura inexistența problemelor de gelozie, ba chiar și de dominare posesivă. Pasiunea carnală sinceră nu era ceva de care să te rușinezi, ci un aspect natural al hormonilor adolescentini ce clocoteau, și în plus existau suficiente atracții autentice între indivizi. De aceea, ținând seama de faptul că până și cei care se antrenau pentru a deveni căpitani aveau zilnic doar cinci ore de inginerie practică și lecții de tehnologie și că adolescenții edeniști necesitau maximum șase ore de somn pe noapte, restul timpului era petrecut în urmărirea de eliberări prin orgasm într-o manieră care i-ar fi impresionat și pe romani.

*

Apoi sosi a optsprezecea ei aniversare. În dimineața respectivă, Syrinx aproape că nu se putuse convinge să plece de acasă. Athene își afișase obișnuitul chip voios, cu emoțiile ascunse și față de cele mai sensibile iscodiri. Syrinx știa însă cu exactitate cât de mult o durea să-și vadă toți cei zece copii pregătindu-se de plecare. Ea zăbovise după micul dejun

oficial, dar Athene o alungase din bucătărie cu o sărutare scurtă.

– Este prețul pe care-l plătim toți, îi spusese. Și, crede-mă, merită.

Syrinx și frații ei îmbrăcaseră costumele și ieșiseră pe terasa interioară a domului nordic, avansând cu salturi prelungi în gravitația de 0,25 *ge*. Mulți oameni se adunaseră în exteriorul ecluzelor, personal de serviciu și echipajele șoimilor-de-vid aflați curent pe piedestale. Toți așteptau cu nerăbdare sosirea celor mai noi șoimi-de-vid. Vârtejul de anticipație care radia dinspre ei și alți edeniști din habitat o surprinse pe fată, totuși o ajută în domolirea propriilor ei emoții.

Eu sunt cel care ar trebui să fiu neliniștit, protestă *Oenone*.

De ce? Pentru tine, toate astea sunt ceva natural, desigur.

Ha!

Ești gata?

Am mai putea aștepta nițel, să vedem dacă nu mai cresc.

N-ai mai crescut de două luni. Și ești deja destul de mare.

Da, Syrinx, răspunse nava stelară atât de docil, încât Syrinx nu putu să nu surâdă.

Haide, amintește-ți că și eu am fost neliniștită cu Hazat. Și s-a dovedit a fi ceva fantastic.

Nu prea cred că poți compara sexul cu zborul spațial. Iar eu n-aș numit sentimentul acela

„neliniște", ci mai degrabă „nerăbdare". În glasul mental se simțea o înțepătură de ironie.

Syrinx își puse mâinile în șolduri. **Haide, termină odată!**

În ultima lună, *Oenone* absorbise constant electricitate din globul producător de substanțe nutritive; după încheierea fazei de creștere, cererea pe cablurile selectoare de inducție conectate la organele globului se diminuase considerabil, îngăduind navei stelare să înceapă lungul proces de activare a celulelor configuratoare. Acum nivelurile energetice erau destul de ridicate pentru a inițializa câmpul de distorsiune care avea să-i permită să aspire energia direct din spațiu. Dacă nu configura corect câmpul de distorsiune, celulele aveau să se descarce și trebuia să aștepte o misiune de salvare. În trecut misiunile respective nu fuseseră sută la sută încununate de succes.

Îmboldit de mândria și încurajările lui Syrinx, *Oenone* începu să se separe de globul producător de substanțe nutritive. Tuburi fibroase se rupseră în lungul liniilor de stres. Fluide calde țâșniră în spațiu, acționând precum motoare-rachetă rudimentare, și sporiră presiunea asupra tuburilor rămase. Conductori organici pocniră și se autosigilară, cu extremitățile șfichiuind în toate direcțiile prin norul de fluid vaporizat care se dilata. Ultimul tub cedă, și globul se îndepărtă aidoma unui balon perforat.

Vezi? Simplu, rosti Syrinx. Ei doi își reaminteau împreună, trecând în revistă amintirile ca niște miraje ale șoimului-de-vid *Iasius*. Pentru a genera un câmp

de distorsiune, trebuia doar să declanșezi fulgerul energetic inițial prin celulele configuratoare, uite *așa*. Energia începu să se reverse în fagurele labirintic al celulelor configuratoare, comprimând, cu densitatea crescând spre infinit în numai câteva nanosecunde.

Câmpul de distorsiune înflori către exterior, umflându-se sălbatic.

Ușurel, îl instrui Syrinx cu blândețe. Fluctuațiile câmpului începură se amortizeze. Își schimbă forma, devenind mai stabil, modificând radiațiile spațiului local într-un flux viabil. Celulele configuratoare începură să-l absoarbă. O senzație de satisfacție cerească răbufni spre stele.

Da! Noi doi am reușit. Se îmbrățișară mental. Felicitări fură proiectate către ei de la edeniști și șoimi-de-vid deopotrivă. Syrinx cercetă de jur împrejur și văzu că toți frații ei și navele lor generaseră câmpuri stabile de distorsiune. Ca și cum copiii Athenei ar fi putut da greș?!

Împreună, *Oenone* și Syrinx porniră să experimenteze, modificând forma câmpului, schimbându-i puterea. Șoimul-de-vid începu să se miște, ridicându-se din inele în vidul pustiu, văzând pentru prima dată nestânjenit stelele. Syrinx avu senzația că putea simți vântul suflându-i în față, zbârlindu-i părul. Era un matroz din vechime și stătea pe puntea din lemn a velierului ei, gonind peste un ocean nesfârșit.

După trei ore, *Oenone* lunecă în interstițiul dintre calota nordică a lui Romulus și docul care se rotea

în sens invers. Începu să descrie o traiectorie curbă, urmând terasa.

Syrinx îl zări crescând parcă pe neașteptate din câmpul stelar rotitor. **Te-am văzut!** Trecuse *atât* de mult.

Și eu pe tine, răspunse *Oenone* cu drag.

Syrinx sări în sus de fericire și se înălță la trei metri deasupra terasei.

Ai grijă, spuse *Oenone.*

Fata se mulțumi să râdă.

Nava trecu peste terasă și se opri în plutire deasupra piedestalului cel mai apropiat de ea. Când se așeză, Syrinx începu să lunece-alerge într-acolo, țipând exuberant și fluturând din brațe pentru a-și menține echilibrul. Învelișul neted și albastru ca miezul nopții al lui *Oenone* era acum marmorat de o rețea purpurie fină.

4

Inelul Ruinelor forma un halou subțire și dens, cu grosimea de trei kilometri și lățimea de șaptezeci de kilometri, aflat pe orbită la cinci sute optzeci de mii de kilometri deasupra gigantei gazoase Mirchusko. Albedoul său era surprinzător de redus; majoritatea particulelor constituente erau cenușiu-murdar. O pâclă de particule mici putea fi găsită până la o sută de kilometri în exteriorul benzii principale în planul eclipticii; în principal, praf, expulzat în urma coliziunilor

dintre particulele mai mari. Dimensiunile acelea modeste făceau ca Inelul Ruinelor să fie complet nesemnificativ pe o scară pur astronomică. Însă efectul pe care-l avea asupra cursului evenimentelor umane era profund. Simpla lui existență izbutise să aducă în pragul haosului politic regatul cel mai bogat din istorie și în același timp să pună în fața comunității științifice din Confederație cel mai mare mister pe care-l cunoscuse aceasta, unul care rămăsese nesoluționat la o sută nouăzeci de ani după descoperirea sa.

Ar fi putut foarte ușor să fi trecut neobservat de nava-cercetaș *Ethlyn* din Marina Regală Kulu, care investigase sistemul în anul 2420. Misiunile de recunoaștere ale sistemelor sunt totuși prea costisitoare de echipat și lansat pentru ca echipajele lor să lucreze de mântuială, deși este evident că pe orbita stelei nu există nicio planetă terracompatibilă, iar căpitanii navelor sunt aleși pentru natura lor meticuloasă.

Sonda-robot pe care *Ethlyn* o lansase pe orbita lui Mirchusko efectuase survolări de recunoaștere standard ale celor șapte sateliți cu diametrul de peste o sută cincizeci de kilometri (orice corpuri cerești mai mici erau clasificate ca asteroizi), apoi trecuse la analiza celor două inele care se roteau în jurul gigantei gazoase. Cel mai interior dintre ele nu prezenta nimic extraordinar sau măcar interesant: era lat de douăzeci de mii de kilometri, pe o orbită de trei sute șaptezeci de mii de kilometri, format din obișnuitele conglomerate de gheață și carbon, la care se adăuga praful de piatră. Pe de altă parte, inelul exterior

prezenta niște linii spectrografice ciudate și ocupa o orbită neobișnuit de înaltă. Ofițerul de științe planetare din *Ethlyn* ridicase orbita sondei, pentru a privi mai îndeaproape.

Când fotografiile acromate expediate de senzorii optici ai sondei începuseră să capete rezoluție, toată activitatea de la bordul lui *Ethlyn* încetase brusc, deoarece echipajul își abandonase rutinele ca să evalueze scena. Inelul, care avea masa unui satelit de mărime modest, era compus exclusiv din habitate xenoce distruse. *Ethlyn* trimisese imediat toate sondele-robot din inventarul său pentru a cerceta restul sistemului, cu rezultate deprimant de negative. Nu existau alte habitate și niciun fel de supraviețuitori. Cercetările ulterioare desfășurate de mica flotilă de nave de recunoaștere a lui Kulu nu produseseră nici ele nimic nou. De asemenea nu se descoperise nicio urmă a planetei natale a rasei xenoce. Aceasta nu își avusese originea pe niciuna dintre planetele din sistemul Inelului Ruinelor și nu sosise nici de la vreo stea din jur. Originea și moartea sa erau o enigmă totală.

Constructorii habitatelor distruse se numeau laymili, deși numele acela în sine fusese descoperit abia după șaizeci și șapte de ani. S-ar fi putut părea că simpla cantitate imensă de resturi ar fi oferit arheologilor și investigatorilor xenoci o supraabundență de materiale de cercetare. Dar distrugerea celor probabil peste șaptezeci de mii de habitate fusese feroce și avusese loc cu două mii patru sute de ani în urmă. După detonarea inițială aproape simultană începuse

o cascadă de coliziuni secundare, o reacţie în lanţ care durase decenii, cu bolovanii şi pietrele pulverizând porţiuni mari din carcase şi declanşând altă etapă de coliziuni. Decomprimarea explozivă dezintegrase celulele vii ale plantelor şi animalelor, lăsând cadavrele deja serios eviscerate să fie sfârtecate în continuare de măzărichea nemiloasă a fragmentelor ascuţite. Şi chiar după ce un calm relativ se instaurase după un secol, exista nemiloasa uzură a vidului, care fierbea moleculele de la suprafaţă, îndepărtându-le una câte una, până mai rămăseseră doar contururi spectral de subţiri ale formelor originale.

Peste încă o mie de ani, dezintegrarea ar fi făcut imposibilă orice investigaţie asupra laymililor. Acum însă recuperarea de artefacte utile era o sarcină periculoasă, frustrantă şi în general necorespunzător recompensată. Proiectul de cercetare Laymil, cu baza în Seninătate, un habitat bitek crescut personalizat, aflat pe o orbită la şapte mii de kilometri deasupra Inelului Ruinelor, se baza pe scotocitori să facă treaba murdară.

Scotocitorii care se hazardau în Inelul Ruinelor erau mânaţi de diverse motive; unii (în principal, cei mai tineri) considerau căutarea o aventură, alţii o făceau pentru că nu aveau de ales, pentru alţii era o ultimă carte pe care o jucau. Toţi reveneau însă întruna acolo cu speranţa acelei singure şi evazive Mari Descoperiri. Artefactele laymili intacte se cumpărau cu sume uriaşe pe piaţa colecţionarilor: sursa de obiecte extraterestre unice era limitată şi în scădere,

iar muzeele şi colecţionarii particulari erau disperaţi să le obţină.

Nu exista nicio tehnologie de prospectare care să poată filtra particulele din Inelul Ruinelor şi să identifice diamantele din pleavă; scotocitorii trebuiau să-şi îmbrace costumele spaţiale, să iasă printre fragmentele de carcasă ce goneau şi să le analizeze unul câte unul, folosindu-se de mâini şi de ochi. Cei mai mulţi câştigau din ceea ce găseau suficient cât să continue s-o facă. Unii se descurcau mai bine. Noroc, îl numeau ei. Erau aceia care găseau anual vreo două piese mai interesante, obiecte care le permiteau să trăiască pe picior mare luni de zile la rând. Unii erau excepţional de norocoşi, revenind iarăşi şi iarăşi cu piese pe care colecţionarii şi proiectul de cercetare trebuiau pur şi simplu să le aibă. Iar unii erau suspicios de norocoşi.

*

Dacă era constrâns, Joshua Calvert ar fi trebuit să admită că făcea parte din a doua categorie, deşi ar fi fost o recunoaştere autodepreciativă. În ultimele opt luni, el recuperase din Inel şase piese decente: o pereche de plante rezonabil de intacte, două plăci de circuite (fragile, dar neatinse), o jumătate dintr-un animal similar unui rozător şi – lovitura cea mare – un ou întreg, înalt de şapte centimetri. Laolaltă, ele îi aduseseră trei sferturi de milion de fuzidolari (valuta edenistă folosită ca etalon monetar de bază în

Confederație). Pentru majoritatea scotocitorilor, suma ar fi fost suficientă ca să se retragă. În Seninătate, oamenii clătinau din capete și se întrebau de ce mai revenea Joshua în Inel. Tânărul avea douăzeci și unu de ani, iar banii aceia l-ar fi putut menține toată viața într-un lux satisfăcător.

Oamenii se întrebau, deoarece nu puteau simți nevoia intensă care ardea în el, care-i pulsa prin vene aidoma unui curent viu, animându-i toate celulele. Dacă ar fi știut despre forța aceea mareică, poate că ar fi căpătat vreun indiciu despre natura zbuciumată de prădător care pândea în umbre îndărătul surâsului său atrăgător și aspectului adolescentin. Joshua voia cu mult mai mult decât trei sferturi de milion. Ar fi fost nevoie de fapt de aproape cinci milioane înainte ca el să fie măcar pe departe satisfăcut.

Traiul în lux nu reprezenta nici măcar o opțiune pentru el. O viață petrecută fără a face nimic, decât a examina cu atenție bugetul lunar, și tot ceea ce faci să fie limitat de dividendele investițiilor prudente? Așa ceva i se părea mai degrabă moarte vie, natură moartă în suspensie, teritoriul strict al rataților.

Joshua știa că viața putea însemna mai mult decât atât. Corpul îi era perfect adaptat la imponderabilitate, o combinație de trăsături fiziologice utile introduse genetic în familia sa de niște foarte îndepărtați strămoși iubitori de călătorii. Era însă o simplă însoțitoare a minții sale, care era hardcablată în cea mai necumpătată trăsătură omenească: lăcomia după noi frontiere. Joshua își petrecuse începutul copilăriei

ascultându-şi tatăl care povestea şi repovestea istorii de pe timpul când fusese căpitan: zborurile de contrabandă, păcălirea escadrilelor Marinei Confederaţiei, luptele, angajarea ca mercenar pentru guverne şi corporaţii care aveau duşmani, călătoriile după voie prin univers, planetele stranii, xenocii bizari, femeile doritoare din porturi risipite prin galaxia colonizată. În Confederaţie nu exista planetă, satelit sau asteroid colonizat pe care să n-o fi explorat şi populat cu societăţi neobişnuite, înainte ca bătrânul să fi găsit până la urmă combinaţia de droguri şi alcooluri ce putea pătrunde prin apărările asediate ale organelor sale amplificate. De când împlinise patru ani, Joshua visase în fiecare noapte să ducă şi el viaţa aceea. Viaţa pe care Marcus Calvert o distrusese, condamnându-şi fiul să-şi ducă propria existenţă într-un habitat de la marginea unei fundături. Decât dacă...

Cinci milioane de fuziodolari edenişti, preţul reparării navei stelare a tatălui său – deşi, recunoştea, s-ar fi putut să coste chiar mai mult, după starea în care se găsea bătrâna *Lady Mac* după atâţia ani de neglijare. Preţul părăsirii blestematului, plictisitorului şi provincialului habitat Seninătate. Preţul unei vieţi reale, libere şi independente.

Activitatea de scotocitor îi oferea lui Joshua o cale realistă, o alternativă la a-şi vinde sufletul băncilor. Banii aceia existau aici, în Inelul Ruinelor, şi-l aşteptau să-i culeagă. Putea simţi artefactele laymil chemându-l, o furnicătură blândă şi insistentă în adâncul minţii sale conştiente.

Unii îi spuneau noroc.

Joshua nu-i spunea în niciun fel. Însă ştia în nouă cazuri din zece când avea să dea lovitura. Iar acum era momentul cel mare. Trecuseră deja nouă zile de când intrase în Inel, înaintând cu precauţie prin nesfârşitul viscol cenuşiu care bătea în rafale dincolo de parbrizul avionului spaţial, privind fragmentele de carcasă şi abandonându-le. Trecând mai departe. Habitatele laymili erau remarcabil de similare cu Seninătatea şi habitatele edeniste, cilindri din polip bioconstruiţi, deşi la lungimea de cincizeci de kilometri şi diametrul de douăzeci de kilometri erau mai mari decât designurile oamenilor. Dovadă că soluţiile tehnologice erau aceleaşi prin tot universul. Dovadă că laymilii erau, cel puţin la acest nivel, o rasă de călători spaţiali perfect obişnuită. Şi care nu oferea absolut niciun indiciu cu privire la motivul sfârşitului său brusc. Toate habitatele lor minunate fuseseră distruse în doar câteva ore. Pentru aceasta existau numai două explicaţii posibile: sinucidere în masă sau o armă. Niciuna dintre opţiuni nu era liniştitoare; deschideau prea multe speculaţii sumbre, mai ales printre scotocitorii care se afundau în Inelul Ruinelor, înconjurându-se constant de realitatea fizică a acelei zile teribil de necunoscute din urmă cu peste două mii cinci sute de ani. O a treia opţiune era speculaţia favorită a scotocitorilor. Joshua nu se gândise niciodată la vreuna.

La optzeci de metri înaintea lui se afla o porţiune din carcasa habitatului, una dintre cele mai mari;

aproximativ ovală și ajungând la două sute cincizeci de metri pe axa mare. Se rotea lent în jurul ei, efectuând o revoluție la fiecare șaptesprezece ore. Pe o parte era crusta exterioară de culoare maro-deschis, un înveliș dur din siliciu similar cu carcasele navelor stelare adamiste. Cercetătorii xenoci din Seninătate nu-și putuseră da seama dacă era sau nu secretat de straturile interioare de polip ale habitatului; dacă da, atunci bioingineria laymililor era chiar mai avansată decât bitekul edenist. Peste siliciu se ridicau diverse straturi de polip, groase de patruzeci și cinci de metri, mate și înnegrite de expunerea la vid. Peste polip exista o pătură de sol groasă de șase metri, înghețată și topită în lut dur ca betonul. Vegetația necunoscută care crescuse acolo fusese smulsă când habitatul se despicase, iarba și arborii fuseseră trași din rădăcini, când taifunurile se rotiseră și mugiseră pentru câteva secunde scurte în drumul lor spre distrugere. Fiecare centimetru pătrat al suprafeței era ciuruit de cratere de impact minuscule cauzate de bombardamentul de milenii al pietricelelor și firelor de nisip din Inel.

Joshua o studie gânditor prin pâcla grăunțoasă de particule ce-i încețoșa contururile. În cei trei ani de când era scotocitor, văzuse sute de fragmente de carcasă absolut la fel, sterpe și inerte. Totuși acesta avea ceva în plus, o știa.

Își comută implanturile retinale la rezoluție maximă, îngustă focalizarea și scană înainte și înapoi suprafața solului. Nanonicele neurale îi construiră o imagine cartografică, pixel cu pixel.

Din sol se ridicau fundații. Laymilii utilizau pentru clădirile lor o arhitectură rigid geometrică, fiind compusă exclusiv din planuri netede și unghiuri drepte. Nimeni nu găsise niciodată vreun perete curbat. Cadrul general de aici nu se deosebea cu nimic, dar dacă planul parterului putea oferi vreun indiciu, era mai mare decât oricare dintre locuințele private pe care le explorase anterior.

Joshua anulă imaginea cartografică și dataviză o instrucțiune în calculatorul de zbor al avionului spațial. Grupurile de duze de propulsie din coadă emiseră jeturi fierbinți de ioni și aparatul cu profil aerodinamic porni către fundații. Bărbatul ieși din scaunul de pilotaj în care stătuse prins cu chingile în ultimele cinci ore și-și dezmorți pe îndelete toate membrele înainte de a trece din cockpit în cabina principală.

Când avionul spațial era utilizat în rolul pentru care fusese conceput, de navetă sol–orbită a unei nave stelare, în cabină existau cincisprezece scaune. Joshua îl folosea exclusiv pentru deplasarea între Seninătate și Inelul Ruinelor și demontase scaunele, folosind spațiul câștigat pentru un duș improvizat în condiții de imponderabilitate, o chicinetă și o unitate de gimnastică antiatrofiere. În ciuda fizicului modificat genetic, tânărul tot mai avea nevoie de o formă de exerciții; mușchii nu aveau să i se atrofieze în imponderabilitate, însă urmau să slăbească.

Joshua începu să-și dezbrace combinezonul pe care-l purta în navă. Avea corp zvelt și musculos, cu

pieptul ceva mai lat decât media, semnalând membranele interne îngroşate, şi un metabolism care refuza să-i îngăduie să se baloneze, indiferent cât de mult ar fi mâncat sau băut. Modificările genetice ale familiei sale se concentraseră exclusiv asupra aspectelor practice ale adaptării la imponderabilitate, aşa încât rămăsese cu un chip mai degrabă ascuţit, cu maxilarul inferior prea proeminent pentru a fi o frumuseţe clasică, şi un păr maroniu-şoarece pe care-l purta mai lung decât ar fi trebuit s-o facă în timpul zborului. Implanturile retinale aveau aceeaşi culoare cu irisurile originale: cenuşiu-albăstrui.

După ce rămase în pielea goală, folosi tubul pentru a urina înainte să îmbrace costumul spaţial, izbutind să evite orice izbituri dureroase în timp ce extrăgea componentele costumului din diverse dulăpioare. Cabina era lungă de numai şase metri şi existau prea multe colţuri stingheritoare într-un spaţiu prea mic. Fiecare gest părea să pună ceva în mişcare, ambalaje alimentare pe care le aşezase greşit fâlfâiau în jur aidoma unor fluturi argintii gigantici, iar firimiturile imitau roiurile de albine. La întoarcerea în port, trebuia să întreprindă o curăţenie serioasă, deoarece filtrele sistemului de susţinere biotică din avionul spaţial nu fuseseră proiectate pentru a face faţă la atâta mizerie.

În stare inactivă, costumul spaţial din siliciu amorf programabil realizat de Institutul Industrial de Stat Lunar (IIS) consta dintr-un colan gros, înalt de şapte centimetri, cu tub respirator integrat, şi un glob negru

de mărimea unei mingi de fotbal atașat în partea inferioară. Joshua își trecu colanul în jurul gâtului și mușcă extremitatea tubului, mișcându-și buzele până îl simți confortabil. Când fu gata, lăsă mânerul de care se ținea, se asigură că nu atingea nimic și dataviză un cod de activare în procesorul de comandă al costumului.

Costumul IIS fusese standardul din industria astronautică încă dinainte ca Joshua să se fi născut. Conceput de unica națiune pur comunistă din Confederație, era produs în fabricile lunare și, sub licență, de aproape toate sistemele stelare industrializate. Izola perfect epiderma umană de vidul ostil, permitea evaporarea transpirației și-l proteja pe purtător de niveluri de radiație rezonabil de ridicate. În plus, îngăduia libertate completă de mișcare.

Globul începu să-și schimbe forma, transformându-se într-o peliculă uleioasă, care curse peste el, fixându-se de piele ca o mănușă fixă din cauciuc. Joshua închise ochii, când îi lunecă peste cap. Senzorii optici care presărau gulerul datavizară o imagine direct în nanonicele sale neurale.

Armura care venea peste noua lui piele neagră și strălucitoare era un exoschelet din carbon monolegat mat, cu unitate de direcționare cu gaz rece încorporată, capabil să reziste practic oricărui impact cinetic din partea Inelului Ruinelor. Costumul IIS nu ar fi fost străpuns, indiferent ce l-ar fi lovit, însă ar fi transmis șocurile fizice. În timp ce-și prindea uneltele la centură, Joshua rulă listele de control pentru costum și armură. Ambele erau perfect funcționale.

Primul lucru pe care-l făcu după ce ieşi în Inelul Ruinelor fu să datavizeze o comandă codificată de închidere a ecluzei către trapa exterioară. Incinta ecluzei nu era protejată împotriva bombardamentului de particule şi la interior existau sisteme relativ delicate. Probabilitatea era de unu la mie, totuşi cinci-şase scotocitori dispăreau anual în Inel. Joshua cunoştea câţiva scotocitori şi chiar echipaje de nave stelare care se plictisiseră de proceduri şi se plângeau întruna Consiliului Astronautic al Confederaţiei despre cerinţele de securitate operaţională. Alţi rataţi, mânaţi probabil de dorinţa morţii.

Tânărul nu trebuia să-şi facă griji despre restul avionului spaţial. Cu aripile retrase, acesta era un ac aerodinamic lung de cincisprezece metri, conceput să ocupe cât mai puţin loc în hangarul unei nave stelare. Fuzelajul din carbotan era dur, însă, pentru a-l utiliza în Inelul Ruinelor, Joshua îl acoperise cu un strat gros de spumă de culoare crem. Acesta era deja brăzdat de zeci de scrijelituri prelungi, la care se adăugau câteva cratere mici, înnegrite.

Joshua se orientă cu faţa spre porţiunea de carcasă şi declanşă jeturile de gaz ale unităţii de direcţionare. Avionul spaţial începu să se micşoreze în urma lui. Aici, în adâncul spaţiului, forma subţiratică părea distonantă, dar fusese singurul aparat de zbor pe care-l putea folosi. Câteva rezervoare suplimentare cu masă reactivă şi cinci celule cu matrice electronică de mare capacitate îi fuseseră fixate în jurul cozii şi acoperite

de asemenea cu spumă, astfel că semănau cu un gen de excrescenţe canceroase bizare.

Sfărâmăturile din Inelul Ruinelor pluteau fără grabă în jurul său, un viscol în ralanti, având în medie două-trei particule pe metru cub. În majoritate erau fragmente pietrificate, casante, de sol şi polip. Se atingeau de armura lui, unele ricoşau, unele se spărgeau.

Existau însă şi alte obiecte, bucăţi de metal contorsionat, cristale de gheaţă, pietricele rotunjite şi şlefuite, bucăţi de cablu ce se flexionau treptat. Niciunul nu era colorat; steaua F3 se afla la 1,7 miliarde de kilometri depărtare, prea îndepărtată pentru a produce altceva decât o monocromie palidă, cu toată amplificarea senzorilor. Mirchusko era abia vizibilă, o formă decolorată, vag verzuie, înceţoşată, ca soarele la revărsatul zorilor întrevăzut printre nori.

De câte ori ieşea în activitate extravehiculară, Joshua se simţea apăsat de tăcerea absolută. În avionul spaţial nu era niciodată linişte: bâzâiturile şi ţiuiturile sistemului de susţinere biotică, pocniturile bruşte ale placărilor duzelor de propulsie, care se dilatau şi contractau, bolboroselile conductelor improvizate pentru apă. Toate erau camarazi permanenţi şi liniştitori. Cu toate acestea aici, în spaţiu, nu exista nimic. Învelişul costumului îi astupa urechile, înăbuşind până şi sunetul propriei sale respiraţii. Dacă se concentra, îşi putea auzi bătăile inimii ca nişte valuri ce se spărgeau pe un ţărm foarte îndepărtat. Trebuia să se lupte împotriva senzaţiei de sufocare, de contractare a universului.

Printre particule plutea ceva, o formă prelungă, penată. Joshua comută focalizarea senzorilor costumului, fericit de distragerea de moment. Era un ram complet de copac, cam la cinci metri în stânga lui. Crengile ramificate erau gri-pal și se subțiau, devenind rămurele pline de frunze lungi triunghiulare; capătul care se rupsese din tulpină era neregulat, format parcă din pumnale înguste din lemn.

Joshua dataviză o comandă în unitatea de direcționare și coti, pentru a prinde ramul. Când ajunse lângă el, îl prinse de mijloc cu mâna înmănușată. Era ca și cum ar fi încercat să apuce o statuetă făcută din nisip ars de soare. Lemnul se fărâmă sub degetele sale, disociindu-se în fulgi minusculi. În lungul crengilor se transmiseră vibrații ce scuturară frunzulițele origami ca și când ar fi fost bătute de vânt. Bărbatul se pomeni ciulind urechea ca să audă foșnetul uscat, după care se pomeni în centrul unui nor de scrum care se dilata. Joshua îl privi cu regret, apoi desfăcu de la centură cu un gest automat caseta plată de eșantioane și culese câțiva fulgi.

Jeturile de gaze declanșară, agitând norul, și Joshua ieși într-o porțiune de spațiu mai rarefiat. Porțiunea de carcasă se găsea la douăzeci de metri. Pentru o clipă deconcertantă, i se păru pământ solid spre care cădea. Închise pentru o jumătate de secundă inputul senzorilor din colan și-și redefini mental orientarea vizuală. Când imaginea reveni, carcasa era fața verticală a unei stânci, iar el zbura într-acolo pe orizontală. Mult mai bine!

Solul era în umbră, deși nicio parte din porțiunea de carcasă nu era realmente neagră, fiindcă Mirchusko difuza prea multă lumină ca să permită așa ceva. Joshua putea distinge acum clar fundațiile, pereți din sticlă neagră, rupți la un metru deasupra mlaștinii înghețate de sol mat. Încăperea cea mai mare avea podeaua dintr-un fel de mozaic, iar un sfert din plăcuțele mici își păstraseră locurile. El se opri la șapte metri de suprafața întunecată a carcasei și luneca în lateral. Când activă proiectoarele armurii, razele albe deslușiră un model complicat de plăci verzi, stacojii și mov. Din locul unde era tânărul, aducea foarte mult cu opt gheare care se rășchirau gigantice. Peste mozaic se solidificaseră firișoare de apă. Scânteiau sub razele duble.

Joshua alocă imaginii un cod de fișier și o stocă într-o celulă de memorie nanonică neurală goală. Evalua că mozaicul i-ar fi putut aduce treizeci de mii de fuzidolari, dacă ar fi reușit să scoată sutele de plăcuțe fără să le spargă. Improbabil... Și mai întâi ar fi trebuit răzuită sau evaporată apa sau orice alt fluid era acela. Riscant... Chiar dacă ar fi găsit o metodă adecvată, probabil că ar fi durat minimum o săptămână. Nu acesta putea fi cântecul de sirenă pe care-l auzise în minte.

Jeturile de gaze declanșară din nou.

Pe când luneca peste cioturile pereților, începu să-și clădească o imagine a edificiului: în mod clar fusese o clădire publică. Încăperea cu podea de mozaic era probabil o sală de recepții; într-un perete existau cinci goluri egal distanțate ce sugerau uși. De la ceilalți trei pereți porneau coridoare, fiecare cu câte zece odăițe

de o parte și de cealaltă. La capătul fiecăruia exista o ramificație în T, alte coridoare, alte odăițe laterale. Birouri? Era imposibil de precizat, întrucât nimic nu mai rămăsese la interior după ce clădirea pornise să se rotească prin spațiu. Dacă ar fi fost însă o clădire a oamenilor, Joshua ar fi spus că aici fuseseră birouri.

Ca majoritatea scotocitorilor, Joshua considera că-i cunoștea pe laymili îndeajuns de bine pentru a-și forma o imagine de lucru. În mintea sa, ei nu diferau foarte mult de oameni. Formă stranie, trisimetrică: trei brațe, trei picioare, trei capete senzoriale cioturoase și serpentine, ceva mai scunzi decât oamenii. Biochimie stranie: existau trei sexe, o femelă purtătoare de ovule și doi masculi purtători de spermă. Dar ca motivații de bază fuseseră umani; mâncaseră și defecaseră, avuseseră copii, construiseră mașini și formaseră o civilizație tehnologică, probabil că-și înjuraseră chiar șefii și merseseră să bea ceva după serviciu. Totul perfect normal până în ziua în care întâlniseră ceva căruia nu-i putuseră face față. Ceva care fie că avusese puterea de a-i distruge în două ore, fie că-i determinase să se autodistrugă.

Joshua se înfioră în interiorul costumului IIS cu ambient perfect reglat. Prea mult timp petrecut în Inelul Ruinelor putea să facă asta, să te împingă către gânduri sumbre. Să numești „birouri" odăițele strâmte și să te gândești la cele ce se întâmplă în birourile oamenilor. Birocrați intransigenți și excesiv plătiți, care freacă date la nesfârșit.

Sistem central de stocare a datelor!

Joshua îşi opri hoinăreala lipsită de ţintă în jurul fundaţiilor zimţate şi coborî spre biroul cel mai apropiat. Pereţi negri, scunzi şi neregulaţi marcau un pătrat cu latura de cinci metri. Ajunse până la doi metri de podea şi se opri paralel cu ea. Gazele din jeturile de manevrare ridicară vârtejuri mici de praf din reţeaua de fisuri fine ce acoperea ca o plasă de păianjen suprafaţa boţită a polipului.

Începu dintr-un colţ, comutând senzorii pentru a acoperi o suprafaţă de jumătate de metru pătrat, apoi declanşă jeturile să-l poarte în lateral. Nanonicele neurale îi monitorizau modul de ghidare inerţială în mod periferic, îngăduindu-i să-şi concentreze toată atenţia către polipul străvechi, în timp ce programul de navigare-căutare îl deplasa înainte şi înapoi peste podea, fiecare baleiere suprapunându-se cu cinci centimetri peste cea anterioară.

Trebuia să-şi reamintească permanent scara dimensională, altfel ar fi putut crede că pilota un vehicul atmosferic peste un deşert de nisip plumburiu. Văile adânci şi secate erau de fapt zgârieturi de impact, iar oazele mlăştinoase marcau locurile unde loviseră particule de noroi, a căror energie cinetică le topise, doar pentru a le reîngheţa imediat.

O gaură rotundă cu diametrul de un centimetru. Extinsă până îi acoperi jumătate din câmpul vizual. Înăuntru sclipi metal, o rampă spirală ce cobora. O gaură filetată. Găsi alta; de data aceasta, şurubul era încă înăuntru, forfecat. Alte două, ambele cu şuruburi rupte. Iar după aceea o descoperi. O gaură

de patru centimetri. Capetele zdrențuite de cablu dinăuntru unduiră spre el aidoma algelor de pe fundul mării. Fibrele optice erau inconfundabile, cu alte toleranțe față de standardul Corporației Kulu cu care era el obișnuit, însă altfel puteai jura că fuseseră fabricate de oameni. O rețea de comunicații îngropată, care, în mod logic, trebuia să fie legată la sistemul central de stocare a datelor. Dar unde?

Joshua surâse în jurul tubului respirator. Holul de intrare asigura acces spre toate celelalte părți ale clădirii, atunci de ce nu și spre pasajele pentru întreținere? Ideea sosi fără măcar să fi fost nevoie să gândească. Era evident. Destinul sau ceva pe-aproape. Râsul și incitarea îi vibrau nervii. Asta era Marea Lovitură! Biletul lui de acces la universul adevărat. În Seninătate, în cluburile și puburile scotocitorilor, avea să se vorbească zeci de ani cu tonuri de respect și invidie despre Joshua și lovitura lui. O făcuse!

Comanda datavizată pe care o expedie în unitatea de direcționare îl îndepărtă de podeaua biroului. Senzorii costumului micșorară scara de amplificare, readucându-i câmpul vizual la normal într-o succesiune sacadată de instantanee. Unitatea îl roti cu nouăzeci de grade, orientându-l către mozaic, și el goni într-acolo, cu panglicile alburii de gaze țâșnind din duze.

Atunci o zări. O pată infraroșie crescând în Inelul Ruinelor. Imposibil, dar acolo era. Alt scotocitor. Și era imposibil să fie o coincidență.

Surprinderea iniţială fu înlocuită de un val de furie. Probabil că-l urmăriseră. N-ar fi fost foarte greu, acum când se gândea mai bine. Nu-ţi trebuia decât o orbită la douăzeci de kilometri deasupra planului Inelului, de unde puteai căuta amprenta infraroşie a propulsiilor reactive când vehiculul scotocitor îşi sincroniza orbita cu porţiunile de carcasă alese. Aveai totuşi nevoie de senzori de nivel militar pentru a vedea prin toate mizeriile din Inel. Iar asta implica premeditare cu mult sânge rece. Un individ decis într-un fel în care Joshua nu fusese niciodată. Cineva care n-ar fi clipit să-l elimine pe scotocitorul al cărui vehicul îl interceptase.

Furia începea să lase loc gândirii raţionale.

Câţi scotocitori nu mai reveniseră în ultimii ani?

Joshua îşi focaliză senzorii gulerului asupra vehiculului care continua să crească şi amplifică grosismentul. O pată roz învăluită de ceaţa roz mai strălucitoare a evacuării propulsiei reactive. Se distingea însă şi un contur aproximativ. Grila hexagonală standard lungă de douăzeci de metri a unui remorcher interorbital, cu un modul sferic de susţinere biotică la un capăt şi rezervoarele şi celulele energetice acoperind suporturile de marfă posterioare, în jurul propulsiei reactive.

Nu existau două vehicule scotocitor care să fi fost identice. Ele erau construite din orice exista disponibil la momentul respectiv, din componentele cele mai ieftine, iar asta ajuta în identificare. Toţi cunoşteau navele prietenilor lor, şi Joshua o recunoscu pe

aceasta. *Madeeir*, proprietatea lui Sam Neeves și Octal Sipika. Ambii erau mult mai vârstnici ca el și scotocitori de câteva decenii; una dintre puținele echipe de doi oameni care lucra în Inelul Ruinelor.

Sam Neeves: un bărbat de șaizeci și cinci de ani jovial, roșcovan, cu retența fluidelor adăugând o masă considerabilă trunchiului său din cauza timpului pe care-l petrecuse în imponderabilitate. Corpul nu-i era modificat genetic pentru expunerea de durată la zero *ge*, ca al lui Joshua, și trebuia să recurgă la numeroase suplimentări nanonice interne pentru a compensa atrofia care înainta tiptil. Joshua își putea aminti seri plăcute petrecute alături de Sam, pe vremea când el abia începuse ca scotocitor și-i asculta cu urechile ciulite sfaturile și poveștile vânătorești. Iar mai recent, admirația lui, fiindcă era tratat aproape ca un protejat care prospera. Întrebările nu tocmai politicoase despre felul în care găsea atât de des obiecte. Atât de multe descoperiri într-un timp atât de scurt. Ce valoare totală aveau ele? Dacă oricare altul ar fi insistat în felul acela, i-ar fi dat papucii. Dar nu și lui Sam. Nu-l puteai trata așa pe bunul și bătrânul Sam.

Bunul, bătrânul și nemernicul Sam.

Madeeir își sincronizase viteza cu porțiunea de carcasă. Principala ei propulsie reactivă se opri, și vălul de vapori tremurători se disipă. Imaginea începu să se limpezească, și detaliile apărură pe rând. Din grupurile ei de duze se vedeau jeturi mici de flăcări topaz, care o apropiau încetișor. Se afla deja la trei sute de metri înapoia avionului spațial.

Unitatea de direcționare a lui Joshua declanșă și-l opri pe tânăr deasupra mozaicului, păstrându-l în umbra carcasei.

Nanonicele neurale îi raportară activarea unei unde purtătoare localizate pe frecvență de comunicații și abia avu timp să datavizeze o comandă de interzicere a răspunsului în baliza transponder a costumului său când fu emis codul de interogare. În mod evident, ei încă nu-l puteau zări, totuși nu avea să mai dureze mult până ce senzorii lor aveau să-i detecteze amprenta infraroșie a costumului, mai ales că-și dezactivaseră propulsia reactivă. Se roti, astfel ca aripioarele de răcire ale unității de direcționare să fie orientate spre carcasă, în partea opusă lui *Madeeir*, apoi își examină opțiunile. Să țâșnească spre avionul spațial? Ar fi însemnat să meargă către ei, ușurând și mai mult rolul senzorilor. Să se ascundă înapoia carcasei? Ar fi amânat inevitabilul, întrucât branhiile regeneratoare ale costumului puteau elimina bioxidul de carbon din respirația sa pentru alte zece zile înainte de reîncărcarea celulelor energetice, însă Sam și Octal aveau să-l descopere în cele din urmă, ei știau că nu-și putea îngădui să se îndepărteze foarte mult de avionul spațial. Slavă lui Hristos că ecluza era închisă și încuiată prin cod; indiferent cât de puternice le-ar fi fost echipamentele de tăiere, ar fi avut nevoie de mult timp să intre.

– Joshua, fiule, tu ești ăla?

Datavizarea lui Sam era neclară din cauza interferențelor, țiuituri și pârâituri spectrale cauzate de electricitatea statică ce se târa printre particule.

– Transponderul nu-ţi răspunde. Ai probleme? Joshua? Sunt Sam? Ai păţit ceva?

Voiau o localizare; încă nu-l zăriseră, totuşi situaţia aceea n-avea să mai dureze mult. Joshua trebuia să se ascundă, să iasă din raza senzorilor lor, după care să decidă ce să facă. Reactivă senzorii costumului către podeaua de mozaic dinapoia sa. Tentaculele dendritice de gheaţă scânteiau ocazional, reflectând flăcările propulsoarelor lui *Madeeir*. O emisie de microunde coerente se revărsă peste el; radarul nu era de mare folos în Inelul Ruinelor, deoarece particulele acţionau ca străvechile panglici metalice de bruiere. Utilizarea unui scaner care avea doar şanse foarte reduse de a-l detecta dovedea cât de decişi erau cei doi. Şi pentru prima dată în viaţa lui, Joshua simţi teamă reală. Aceasta îi focaliza mintea într-un grad fantastic.

– Joshua? Răspunde, Joshua, sunt eu, Sam. Unde eşti?

Panglicile de apă îngheţată răsfirate peste mozaic semănau cu reţeaua de afluenţi a unui fluviu. Joshua accesă în grabă fişierul vizual al apropierii sale din nanonicele neurale, studiind configuraţia exactă. Gheaţa murdară era mai groasă într-un colţ, o zonă de piscuri şi crevase, separate prin văi de umbre impenetrabile. Cu precauţie, comandă unităţii de direcţionare să-l împingă spre colţul acela, utilizând cel mai mic volum de gaz posibil şi păstrându-se mereu cu aripioarele de răcire îndreptate în direcţia opusă lui *Madeeir*.

– Joshua, ne sperii. Ai păţit ceva? Te putem ajuta?

Madeeir se afla acum la numai o sută de metri de avionul spaţial. Flăcări se răsfirau din grupurile ei

de duze, stabilizându-i poziţia. Joshua ajunse la stalagmitele cristaline şi neregulate ce se înălţau doi metri de pe podea. Era convins că avea dreptate; apa răbufnise aici, scăpând din conducte sau ţevi, sau din ceea ce o purtase prin adâncurile subterane. Prinse cu mâna o stalagmită, şi mănuşa armurii lunecă alarmant în jurul ei pe gheaţa dură ca fierul, până îşi anulă momentul de inerţie.

Târâtul în jurul conurilor subţiri în căutarea unei deschideri în carcasă era dificil şi lent. Trebuia să se proptească ferm de fiecare dată când mişca o mână sau un picior. În ciuda faptului că recepţia fotonică a senzorilor fusese dusă la sensibilitate maximă, podeaua refuza cu încăpăţânare să-şi definească detaliile. Joshua trebuia să înainteze prin pipăit, metru cu metru, utilizând displayul de ghidare inerţială pentru a naviga spre centru, locul logic unde ar fi trebuit să fie spărtura. Dacă exista într-adevăr o spărtură. Dacă ea ducea undeva. Dacă, dacă, dacă...

Avu nevoie de trei minute de agonie, aşteptând dintr-o clipă în alta râsul exuberant şi batjocoritor al lui Sam şi pârjolul insuportabil al unui laser, înainte să găsească o crevasă mai adâncă decât lungimea braţului său. Îi exploră marginile cu ambele mâini, lăsând nanonicele neurale să asambleze o imagine comprehensibilă pe baza impresiilor tactile. Vizualizarea care i se materializă în minte îi arătă o spărtură lungă de nici trei metri, lată de patruzeci de centimetri, dar care cobora în mod clar sub nivelul podelei. Era o cale de intrare, însă prea mică pentru a o putea folosi.

Imaginația lui abunda în scene ale urmăririi pe care Sam și Octal i-o pregăteau în spate. Iar din sâmburele acela straniu de convingere se ridica bolborosind știința că nu avea timp să mai caute o spărtură mai mare. Asta era unica lui șansă.

Se lăsă în jos până la partea cea mai lată a deschiderii și se fixă ferm între brazde de gheață, după care scoase inductorul termic de la centură. Era un cilindru portocaliu-închis, lung de douăzeci de centimetri, astfel modelat încât să se potrivească în mănușă. Toți scotocitorii îl foloseau; câmpul lui de inducție reglabil era un instrument perfect pentru extragerea obiectelor prinse în gheață sau sudate în vid de porțiuni de carcasă.

Joshua își simțea inima bubuind în timp ce dataviză în procesorul inductorului profilul de câmp pe care-l dorea și comandă nanonicelor neurale să aibă prioritate asupra regulatorului său cardiac, anulând efectul adrenalinei. Îndreptă inductorul termic spre centrul fisurii, inspiră profund, își încordă mușchii și inițiie programul pe care-l încărcase în nanonicele neurale.

Proiectoarele armurii inundară cu o strălucire albă și intensă micuța vale glaciară. În interiorul gheții murdare păreau că pândesc fantome întunecate și amorfe. Cutele de presiune ce formau plane de forfecare refractau evantaie de curcubeie luminoase către senzorii gulerului. Spărtura se afunda mult în interiorul porțiunii carcasei, un adânc ascuns dincolo de capacitatea de expunere a luminii iscoditoare.

Inductorul termic se activă simultan cu luminile, inundând cu fluorescență un puț larg de un metru din gheață și transformându-l într-un tub roșu, pâclos. La nivelul de putere pe care-l utiliza, acesta trecu din solid în lichid și apoi în gaz în mai puțin de două secunde. O coloană groasă de abur răbufni pe lângă el, scuipând bucăți de materie solidă în Inelul Ruinelor. Joshua se luptă să-și mențină priza pe gheață, când aburii îi atinseră armura costumului.

– Te văd, Joshua, îi răsună în creier datavizarea lui Sam însoțită de un râset ironic.

Inductorul termic se opri. Peste o secundă, vălătucul de aburi se risipise îndeajuns pentru ca tânărul să vadă tunelul pe care-l tăiase, cu pereți netezi ce reflectau proiectoarele costumului ca niște unde de crom lichid. Se sfârșea la zece metri mai jos într-o grotă în polip. Joshua își roti centrul de greutate și lovi cu pumnii în gheața care încă bolborosea, agățându-se cu disperare și căutând tracțiune pe suprafața alunecoasă, când plonjă cu capul înainte în tunel.

Laserul lui *Madeeir* lovi gheața în clipa în care cizmele lui dispăruseră sub podea. Stalagmitele detonară instantaneu sub inputul violent de energie, și gheața se vaporiză pe o suprafață de trei metri. Un nor de aburi lăptoși în formă de ciupercă clocoti în spațiu, purtând cu el un front de undă din sfărâmături semisolide. În centrul său laserul străluci ca o rază solară roșie.

– L-am prins pe căcățel! răsună exclamația triumfătoare a lui Sam Neeves.

Laserul clipi. Zăpadă fleşcăită răpăi pe fuzelajul încastrat în spumă al avionului spaţial. După încă o secundă, ajunse la *Madeeir* şi lovi fără putere traversele din alitiu. Duzele reactive de poziţionare declanşară pentru un moment, menţinându-l pe loc.

După ce furtuna de vapori se îndepărtă, *Madeeir* îşi refocaliză setul de senzori asupra porţiunii de carcasă care vibra. Printre fundaţiile clădirii nu mai rămăsese gheaţă, laserul desprinsese şi plăcuţele de mozaic; până şi unii dintre pereţii scunzi fuseseră raşi de unda violentă de aburi. Un petic aproximativ circular din polipul podelei strălucea vermillon-mat.

Puterea laserului în sine îl salvă pe Joshua. Tălpile armurii costumului său fuseseră prinse în răbufnirea iniţială de fotoni care topi cizmele din carbon monolegat şi sfredeli membrana neagră şi dură a costumului IIS de dedesubt. Nici chiar miraculoasa tehnologie lunară nu putea rezista asaltului. Pielea îi fusese carbonizată, carnea arsă, osul pârlit.

Însă aburii care erupseseră atât de violent absorbiseră mare parte din energia laserului. Gazele clocotitoare distorsionaseră de asemenea fasciculul şi nu se revărsaseră doar spre exterior, ci răbufniseră în jos prin tunel, înlăturând toate blocajele.

Joshua trecu prin deschiderea din plafonul peşterii din polip şi se izbi violent de podeaua ei, de unde ricoşă, agitând disperat din braţe. Era aproape inconştient din cauza durerii din picioare; blocajul analgezic pe care nanonicele neurale i-l ridicaseră în cortex ceda sub supraîncărcarea impulsurilor nervoase. Sângele îi

ţâşni din tălpi, din arterele ce nu fuseseră cauterizate de căldură. Costumul IIS îşi redistribui moleculele, curgând în jurul labelor arse, şi sutură vasele de sânge sparte. Din ricoşeu, tânărul lovi tavanul grotei. Circuitele nanonicelor neurale vizualizară o schemă fiziologică a corpului său, o siluetă *écorché* cu picioarele pâlpâind roşu-viu. Informaţii perfect tabulate, nici sunete, nici imagini, îi pulsau în conştiinţă, anunţându-l asupra dimensiunilor rănilor. De fapt nu dorea să ştie asta, detaliile oribile acţionau ca un vomitiv.

Aburii continuau să pătrundă în peşteră, sporind presiunea. Sonde caustice de lumină roşie pătrundeau prin spărtura din plafon, fluctuând aleatoriu. Joshua se izbi din nou de polip, şi braţul îi vibră înspăimântător. Şocurile, rotirile şi durerile erau prea mult; vomită. Costumul IIS evacuă imediat fluidul acid, când stomacul îi icni. Tânărul răcni de suferinţă, cu sucurile gastrice acre înecându-i gura, şi raţionalitatea i se destrămă treptat. Nanonicele neurale recunoscură ce se întâmpla şi amortizară toate inputurile nervoase externe, comandară procesorului costumului să-l alimenteze cu o rafală de oxigen rece şi curat, apoi declanşară la putere maximă jeturile unităţii de direcţionare, pentru a-i opri oscilaţiile nebuneşti.

Pierderea cunoştinţei nu dură mai mult de trei secunde. Când conştientiză iarăşi vizualizarea senzorială, lumina roşie care scăldase peştera dispăruse, iar aburii răbufneau acum spre afară, curenţii împoldindu-l încetişor în sus, către spărtura din tavan. Joshua întinse un braţ şi se propti de plafon. Degetele

i se închiseră în mod reflex în jurul unei țevi metalice fixate de polip.

Își reveni iute din amețeală și scană grota cu senzorii gulerului costumului. Nu-i vedea marginile. De fapt nu era o peșteră, ci un pasaj ușor curbat. Tubul era unul din alte douăzeci ce urmau plafonul. Toate fuseseră rupte sub deschiderea din tavan, și din ele ieșea un evantai penat familiar de cabluri fotonice zdrențuite.

Nanonicele neurale îi solicitau atenția, cu datele medicale asaltându-i insistent sinapsele. Le examină rapid, stăvilind întoarcerea greței. Tălpile îi fuseseră arse până la os. Programul medical al nanonicelor neurale oferea câteva opțiuni. O alese pe cea mai simplă: deconectarea nervilor mai jos de genunchi, infuzia unei doze de antibiotice din trusa de urgență a armurii și trecerea pe mod primar a unui program tranchilizant ușor pentru a-i calma gândurile agitate.

În timp ce aștepta efectul medicamentelor, evaluă mai atent pasajul. Polipul se rupsese în mai multe locuri, apă și un fluid vâscos țâșniseră înăuntru și înghețaseră pe pereți în dâre prelungi, preschimbând coridorul într-o grotă hibernală. Acum fierbeau, și crusta de la suprafață fusese readusă temporar la stadiul de lichid de către aburii ce se retrăgeau, înspumat ca o bere proastă. Când Joshua își îndreptă proiectoarele costumului spre crăpături, zări tuburi paralele cu pasajul; conducte de apă, artere nutritive, canalizări – toate, utilități ale habitatului. Habitatele edeniste erau străbătute de canale similare.

Apelă displayul de ghidare inerţială şi integră coridorul în modelul realizat pe baza datelor porţiunii carcasei. În cazul în care curba era rezonabil de constantă, un capăt ar fi trebuit să iasă după treizeci de metri la marginea secţiunii. Porni în direcţia opusă, privind tuburile. Nu avea alt loc mai bun către care să meargă.

Pasajul se ramifică, apoi se ramifică din nou. O răspântie avea cinci coridoare. Gheaţa acoperea majoritatea pereţilor, curbată spre exterior în proeminenţe netede. În câteva locuri nu putu să înainteze. O dată fu silit să utilizeze iarăşi inductorul termic. Frecvent, tuburile erau îngropate sub valuri îngheţate. Aici, în subteran, distrugerea fusese la fel de mare ca peste tot în habitat. Asta ar fi trebuit să-l prevină.

Incinta emisferică putea să fi adăpostit sistemul central de stocare pentru birourile de deasupra; acum era imposibil de precizat. Tuburile care-l duseseră cu loialitate până aici şerpuiau înăuntru printr-o arcadă deschisă, după care se despărţeau în apex, la trei metri deasupra capului său, coborând pe pereţi aidoma unor coaste argintii. Cândva aici fuseseră o sumedenie de echipamente electronice: coloane gri-ardezie înalte de un metru, cu aripioare de răcire pe exterior, echivalentul pachetelor de module procesoare ale oamenilor. Unele erau vizibile, serios erodate de vid, cu măruntaiele complexe şi fragile terciuite şi imposibil de recuperat, cu capete strivite ieşind dintre sfărâmături. Jumătate din plafon colapsase şi mormanul de aşchii de polip rezultat aglutinase într-un perete alarmant

de concav, de parcă avalanșa se oprise la jumătatea drumului. Dacă gravitația ar fi fost reaplicată aici, totul s-ar fi prăbușit. Forța necunoscută care afectase incinta când se dezintegrase habitatul devastase totul în urmă.

„Poate c-a fost deliberat", gândi el, „fiindcă în tot cazul este foarte amănunțit. Poate că ei n-au dorit să mai rămână înregistrări?"

Unitatea de direcționare îl roti, îngăduindu-i să efectueze o baleiere completă. Deasupra arcadei se strecurase o limbă din fluidul vâscos maroniu, furișându-se în lungul zidului până ce reducerea temperaturii o congelase într-un solid translucid. Sub suprafața granulată se întrezărea un contur regulat.

Joshua pluti peste el, străduindu-se să ignore efectul extenuant pe care picioarele schilodite îl aveau asupra restului corpului său. În ciuda programului tranchilizant, avea o migrenă teribilă și, când plutise prin pasaj, își văzuse de câteva ori membrele tremurând. Nanonicele neurale îl anunțaseră că temperatura internă îi coborâse cu un grad. Bănuia că o formă de șoc slab își strângea ghearele răutăcioase. Când avea să revină la avionul spațial, trebuia să utilizeze imediat pachetele nanonice medicale pentru a se stabiliza. Gândul acela îi aduse un rictus pe buze. Când... Aproape că uitase de Sam și Octal.

Avusese însă dreptate în privința lichidului înghețat. Din apropiere, cu proiectoarele costumului la intensitate maximă, putea vedea clar forma unei coloane cenușii de echipamente electronice. Îl aștepta acolo;

aştepta cu răbdare de peste două mii cinci sute de ani, de pe vremea când Iisus era răstignit pe cruce pe un Pământ primitiv şi ignorant, păstrat imaculat în gheaţă murdară împotriva dezintegrării insidioase, prevalentă în Inelul Ruinelor. Toate cipurile de circuite, toate cristalele de memorie aşteptau un prim curent de electroni care să le retrezească. Lovitura lui Cea Mare!

Mai trebuia doar s-o aducă în Seninătate.

*

Banda de comunicaţii era lipsită de trafic de date umane când Joshua se opri pe buza pasajului şi blocul comunicator al costumului său nu putea recepta decât obişnuitele pârâituri şi bâzâituri de fundal ale emisiilor lui Mirchusko. Tânărul simţise un soi straniu de bucurie la simpla revedere a Inelului Ruinelor după ce revenise pe propriile sale urme prin pasaj. Speranţa i se diminuase în mare măsură. Totuşi acum o determinare încăpăţânată se ridica împotriva programului tranchilizant care-i înăbuşea mintea.

Din locul în care se afla era imposibil să-şi vadă avionul spaţial sau pe *Madeeir*; buza pasajului se găsea la paisprezece metri sub pătura de sol, o gaură de vierme într-o faleză de stâncă. Coborând ochii, putea zări la treizeci şi cinci de metri mai jos învelişul ocru de siliciu. Nici acum nu-i plăcea să se gândească la forţa care ar fi fost necesară să rupă ceva atât de gros, aşa cum el ar fi rupt un biscuit.

Partea aceasta din învelişul carcasei era expusă razelor soarelui, o strălucire galben-lămâie slabă, înviată de pâlpâielile umbrelor mereu schimbătoare proiectate de neîncetata roire a particulelor din Inel. Unitatea lui de ghidare inerţială îi proiecta în minte un vector de curs, un tub oranj-cald care se întindea până dispărea undeva în Inel, în faţă. Dataviză traiectoria în unitatea de direcţionare, şi jeturile acesteia pulsară, îndepărtându-l lin de pasaj, lunecându-l silenţios prin tubul imaginar.

Aşteptă până ajunse la un kilometru şi jumătate de adăpostul oferit de porţiunea de carcasă înainte de a schimba direcţia, apoi porni sub unghi ascuţit faţă de cursul anterior, cu faţa spre soare, cu duzele declanşând întruna, sporindu-i viteza. Practic, îşi ridica altitudinea orbitală relativ la Mirchusko. O altitudine mai înaltă oferea o perioadă orbitală mai lungă. Când se opri, continua să aibă aceeaşi declivitate ca *Madeeir* şi porţiunea de carcasă, dar era cu cinci kilometri mai sus. În orbita lor joasă, mai rapidă, nava şi carcasa începură să-l ajungă din urmă.

De acum nici măcar nu mai putea să le distingă. Cinci kilometri de particule formau un ecran la fel de eficient ca şi outputul unui modul militar de bruiaj electronic. Nanonicele neurale continuau să-i afişeze o suprapunere grafică, un cerculeţ roşu în jurul porţiunii de carcasă, singura lui legătură fragilă cu salvarea. Niciodată până atunci nu mai fusese atât de departe de avionul spaţial, niciodată nu mai fusese atât de dureros de singur.

Blocul comunicator al costumului începu să recepteze primele frânturi de schimburi datavizate între Sam şi Octal, rafale neinteligibile de cod digital cu un efect curios de ecou. Fu încântat de diversiune şi-şi utiliză nanonicele neurale pentru a încerca să decripteze semnalele. Universul păru să i se umple cu numere, constelaţii galactice de cifre acromatice, care se învolburau evaziv în vreme ce el încărca succesiv programe de urmărire, căutând un şablon.

– ...nicio şansă. E construit pentru securitatea asolizării şi nu poţi şti ce-o să... pe o planetă. Un inductor termic ar durifica...

Fusese datavizarea lui Octal, emisă de un bloc al costumului. Era logic, la cincizeci şi doi de ani, el era mai tânăr; Sam stătea confortabil în *Madeeir*, direcţionându-l pentru a recupera ce puteau din avionul spaţial.

Joshua simţi un fior străbătându-i cutia toracică. Gerul din mediul gigantei gazoase pătrundea prin costumul IIS şi se strângea în jurul lui.

Datavizarea lui Sam:

– ...coada, unde rezervoarele... orice este mare ar trebui să...

Datavizarea lui Octal:

– ... acolo acum. Văd un fel de suport pe care l-a... nu poate fi pentru...

Intensitatea datavizărilor sporea şi se diminua; vorbeau, se răsteau unul la celălalt. Sam părea sigur că Joshua găsise ceva. Tânărul ascultă ca în pâcla dinaintea trezirii complete, în timp ce *Madeeir* trecu pe sub el. Lent, totul se întâmpla în timp diluat.

Un bulgăre de gheață transparentă pluti pe lângă el, mare cât mâna lui. La interior era un pește turcoaz și portocaliu, trei ochi în jurul unei guri triunghiulare ca un plisc, care priveau drept înainte, de parcă, cumva, ar fi fost conștient de ceea ce-l înconjura, înotând mai departe pe poteca eternei sale migrații. Joshua îl privi cum se micșorează în depărtare, prea amorțit pentru a încerca să-l colecteze – pierdut acum pentru totdeauna.

Practic, adormise, când programul de ghidare inerțială îl avertiză că rămânea în urma lui *Madeeir*. Jeturile unității de direcționare începură să se declanșeze după un șablon lung și complex, reducându-i din nou viteza și altitudinea, coborându-l după o curbă în spatele lui *Madeeir*.

Datavizarea lui Sam:

– ...răspuns de la calculatorul de zbor... punctul de interfață fotonic...

Datavizarea lui Octal:

– ...lama de fisiune nu merge, căcatu' de trapă e carbon monolegat, îți zic... De ce n-asculți, găozarule...

Datavizarea lui Sam:

– ... căcat cu ochi... găsești corpul... mesteca-i-ai oasele...

Unitatea de direcționare îl aduse pe Joshua în spatele lui *Madeeir*; nava era un contur roz încețoșat la un kilometru în față. O întrezărea intermitent prin vârtejurile de particule. După aceea își coborî iarăși orbita, cu câteva sute de metri de data aceasta, iar legile mecanicii orbitale îl purtară spre *Madeeir* cu o lentoare chinuitoare.

Apropierea lui se desfăşura exclusiv în pata oarbă a navei, un con care se extindea în urma propulsiei reactive. Tot ce trebuia să facă era să menţină masa compartimentului motorului între el şi senzorii ce ieşeau din modulul de susţinere biotică, şi ar fi rămas nedetectat, mai ales în haosul din Inelul Ruinelor. Avea, de asemenea, avantajul că ceilalţi îl credeau mort. În niciun caz ei n-ar fi căutat ceva cu dimensiuni atât de mici pe cât era costumul.

Ultima sută de metri fu cea mai periculoasă. O rafală scurtă de viteză îl repezi cu capul înainte către găurile gemene ale duzelor propulsiei reactive. Dacă ei le-ar fi activat acum...

Joshua lunecă între cele două forme evazate şi largi şi se ancoră pe labirintul de traverse de distribuire a propulsiei. În principiu rachetele erau similare cu motoarele din avionul lui spaţial, deşi nu le cunoştea marca. Un fluid de lucru (de obicei, o hidrocarbură) era pompat într-o incintă de creştere a energiei, unde era încălzit la şaptezeci şi cinci de mii de grade Kelvin printr-o descărcare colosală a celulelor energetice. Sistemul era simplu, cu puţine părţi în mişcare, puţine posibilităţi de defectare şi ieftin de întreţinut. Scotocitorii nu aveau nevoie de nimic mai mult, deoarece delta ve-ul necesar deplasării între Seninătate şi Inelul Ruinelor era mic. Joshua nu cunoştea pe nimeni care să fi folosit o propulsie de fuziune.

Începu să ocolească suspensiile giroscopice, trăgându-se mână după mână, atent să nu-şi agaţe picioarele

în ceva. Legăturile energetice erau ușor de găsit: cabluri supraconductoare groase cât brațul lui. Bâjbâi în jurul centurii, căutând cuțitul de fisiune. Lama de zece centimetri străluci galben spectral, neobișnuit de intens în zona cufundată în umbre a motoarelor. Rezolvă rapid cablurile.

Altă ascensiune scurtă îl aduse lângă rezervoarele mătăhăloase. Erau acoperite cu capitonaje din pături de izolare nultermică. Joshua se instală la baza unui rezervor și tăie o parte din izolație. Rezervorul în sine era argintiu-mat, contopindu-se fără urme de demarcație cu carcasa turbopompei de la bază. Tânărul apăsă inductorul termic pe articulația unei traverse a suportului, împroșcă epoxi pe el, ca să fie sigur că nu va luneca, și-i dataviză în procesor un set de comenzi.

*

După zece minute, procesorul activă câmpul inductorului termic. Joshua îl programase să producă un fascicul îngust, lat de zece centimetri și lung de trei metri. Trei sferturi din el era proiectat în rezervor, unde începu să vaporizeze hidrocarbura lichidă. Curenți agitați se agitară, aducând și mai mult fluid în câmp. Presiunea crescu rapid, ajungând la niveluri periculoase.

Învelișul metalic al rezervorului nu era la fel de sensibil față de câmp. Structura sa moleculară își menținu coeziunea aproape douăzeci de secunde înainte ca simpla cantitate de căldură concentrată

într-o zonă atât de mică să dezintegreze legăturile valenţelor. Metalul deveni maleabil şi începu să se dilate către exterior, împins de presiunea irezistibilă care sporea în interiorul rezervorului.

În cabina strâmtă din *Madeeir*, Sam Neeves holbă ochii oripilat când alarmele datavizate îi sfredeliră creierul. Scheme complexe ale navei se depliară în conştiinţa lui, cu sectoarele pentru combustibil colorate în roşu disperat. Programele de siguranţă pentru cazuri de urgenţă expediară un torent de impulsuri binare în zona motoarelor. Niciunul nu afectă în vreun fel creşterea presiunii.

Ele erau măsuri pentru defecţiuni, înţelese bărbatul. Aici era altceva, rezervorul era supus unui input teribil de energie. Problema provenea din exterior. Deliberată.

– Joshua! mugi el cu furie zadarnică.

După ce operase douăzeci şi cinci de secunde la intensitate maximă, matricea electronică a inductorului termic se epuiză. Câmpul se dezactivă, însă răul fusese făcut.

Protuberanţa care se dilata dinspre rezervor strălucea roz-coral intens. Apexul ei se sparse. O fântână de gaz clocotitor răbufni dinăuntru şi se revărsă peste motoare. Păturile termice se desprinseră şi zburară, rotindu-se; structurile din compozit şi modulele de componente electronice delicate se topiră, scuipând spume de picături incendiare. *Madeeir* se zgudui spre înainte şi se răsuci lent în jurul axei longitudinale, sub impulsul ca de rachetă al rezervorului care erupea.

– Băga-mi-aș..., bolborosi Sam Neeves. Octal! Octal, pentru Hristos, întoarce-te!

– Ce se-ntâmplă?

– E Joshua, ne-a belit. Întoarce-te! Controlul reactiv n-o poate menține stabilă.

Chiar pe când rostea cuvintele acelea, datele de ghidare care-i pătrundeau în minte îi arătară că grupurile propulsoare pierdeau lupta menținerii navei pe poziție. Încercă să activeze propulsia principală, singurele motoare care aveau forța de a compensa impulsul violent al rezervorului de combustibil perforat. Era moartă.

Un program medical nanonic neural interveni prioritar asupra regulatorului său cardiac, calmându-i inima îngrozită. Adrenalina îi vuia în cap.

Senzorii și legăturile de comandă ale motoarelor începeau să mai funcționeze cu o viteză incredibilă. Zone mari din schema afișată în mintea lui se înnegriseră amenințător. Porțiunea carcasei creștea uriașă în senzorii frontali.

Joshua privea din spate, dinapoia protecției relative a unui bolovan aflat la trei sute de metri depărtare. *Madeeir* începuse să se rotească aidoma unui gigantic pui la rotisor. Gaze presărate cu scântei țâșneau printr-un capăt, descriind prin spațiu un arc tremurător.

– Ne lovim! dataviză Sam Neeves.

Madeeir depășise deja avionul spațial, înspăimântându-l pentru o clipă pe Joshua. Acum gonea către porțiunea carcasei. Tânărul își ținu răsuflarea.

„Ar fi trebuit să impacteze", gândi el, „așa ar fi trebuit să se-ntâmple." Însă rotația pe care o căpătase nava salvă carcasa. *Madeeir* se rostogoli peste marginea stâncii de polip ca și cum ar fi fost pe pivoți, cu modulul de susținere biotică la doar cinci metri de suprafață. La viteza aceea ar fi spart-o, ca și când ar fi fost din sticlă.

Joshua suspină când tensiunea persistentă care-i contractase toate tendoanele se destrămă. Cei doi ar fi meritat moartea, dar acum nu mai avea timp pentru ei. Avea alte priorități. De pildă, să se asigure că va supraviețui. În fundul minții sale, un spectru îi pulsa dinspre picioare. Nanonicele neurale anunțau că sângele îi era plin de toxine, probabil o contaminare de la carnea carbonizată.

Madeeir goni mai departe, afundându-se în Inelul Ruinelor. Depășise deja cu două sute de metri porțiunea carcasei. Penajul de gaze se diminuase vizibil.

Un punctuleț alb-perlat se curbă peste porțiunea carcasei, în urmărirea navei. Era Octal, disperat să nu rămână singur și abandonat cu un avion spațial pe care nu-l putea deschide. Dacă s-ar fi oprit să gândească, ar fi putut sabota aparatul lui Joshua.

„Să ne bucurăm cu adevărat pentru micile miracole", își spuse tânărul.

Unitatea de direcționare îl ridică din ascunzătoarea dinapoia bolovanului. Rezerva de gaze arăta numai cinci la sută. Abia îndeajuns să ajungă la avionul spațial. Deși ar fi găsit el o cale să ajungă, chiar dacă rezerva ar fi fost epuizată. Cumva... Astăzi era atins de mâna norocului.

5

Ca un idiot, Quinn Dexter aşteptase şocul, o clipită de pustiu îngheţat care să-l anunţe că voiajul se petrecuse cu adevărat. Bineînţeles, aşa ceva nu se întâmplase. Membrul echipajului îl îndesase într-o cuvă tau-zero de mărimea unui sicriu, una dintre miile dispuse într-o reţea tridimensională în uriaşa capsulă de susţinere biotică din nava stelară transportoare de colonişti. Nefamiliarizat cu imponderabilitatea şi detestând ameţeala dezorientatoare pe care o determina orice mişcare, Quinn acceptase supus să fie manipulat ca o marfă obişnuită. Colanul supresor-cortical care-i strângea gâtul făcea ca orice gând de evadare să fie doar un vis jalnic.

Până în momentul în care capacul cuvei se balansase lin peste el, bărbatul refuzase să creadă că se întâmpla realmente, ci se agăţase de speranţa că Banneth va trage nişte sfori şi-l va salva. Banneth era băgată în administraţia Statului Canada al Guvcentralului la fel de adânc ca un mare mag într-o virgină. Un cuvânt, o aprobare din cap, şi el ar fi fost din nou liber. Dar, nu. Nu se întâmplase aşa. Se părea că Quinn nu era suficient de important. În arcologia Edmonton existau sute de rebutaţi doritori, băieţi şi fete, care chiar acum se întreceau să-l înlocuiască pe el, flămânzi după orice semn de atenţie din partea lui Banneth, după patul şi zâmbetul ei, după un loc în ierarhia sectei Aducătorului Luminii. Tineri cu vervă, mai stilaţi decât Quinn. Tineri care ar fi păşit ţanţoşi, nu asudaţi,

când aduceau în Edmonton transportul de bizare nanonice sechestratoare de personalitate al lui Banneth. Care n-ar fi fost atât de cretini, încât să încerce să fugă când poliția îi oprea în stația vidtrenului.

Până și polițiștii îl consideraseră pe Quinn nebun că procedase așa și râseseră când îi târâseră corpul paralizat, care zvâcnea aleatoriu, spre Tribunalul Edmonton. Cutia se autodistrusese, bineînțeles, o flamă de energie distructivă redusese nanonicele la ghemuri indescifrabile de molecule dezintegrate. Poliția nu putuse dovedi că ar fi purtat ceva ilegal, totuși acuzația de împotrivire la arestare fusese suficientă pentru magistrat ca să-l potcovească imediat cu un ordin de Transport Involuntar.

Quinn încercase să transmită semnul sectei către membrul echipajului, crucea inversată, strângând atât de tare degetele, încât încheieturile i se albiseră. *Ajutor!* Însă bărbatul nu observase ori nu înțelesese. Oare printre stele aveau măcar secte Fratele Luminii?

Capacul cuvei se închise.

Lui Banneth nu-i păsa de el, înțelesese Quinn cu amărăciune. Pe Fratele Domnului, după loialitatea pe care i-o dovedise! Sexul atroce pe care i-l ceruse...

– Micuțul meu Copil-al-Soarelui, murmurase ea când el penetrase și fusese penetrat.

Durerea pe care o îndurase cu mândrie la inițiere pentru a deveni acolit sergent... Orele plictisitoare petrecute cu cele mai banale corvezi ale sectei... Ajutarea la recrutarea propriilor săi prieteni, pe care-i trădase lui Banneth... Până și tăcerea pe care o păstrase

după arestare; bătăile încasate de la poliție... Nimic din toate acelea nu-nsemnase nici cât un rahat pentru Banneth. *El* însuși nu-nsemnase nici cât un rahat pentru Banneth. Asta nu era bine.

După ani în care o frecase fără țintă ca un banal puști rebutat, secta îi arătase ce era în realitate: un animal, și nimic mai mult. Ceea ce-i făcuse lui, ceea ce-l determinase pe el să le facă altora fusese izbăvire, eliberarea fiarei șerpești care pândea în sufletele tuturor oamenilor. Ce minunăție să-ți cunoști adevăratul sine! Să știi că ai puterea de a face altora ceea ce dorești, pur și simplu pentru că ai ales asta. Era un mod magnific de a trăi.

Silea rangurile inferioare să se supună, din teamă, din respect, din adorație. El era mai mult decât conducătorul metocului lor, era mântuitorul lor. După cum Banneth era mântuitorul lui.

Însă acum Banneth îl abandonase, fiindcă îl considera slab sau poate că ea îi cunoștea adevărata putere, convingerea pe care o avea în sine. Puțini din sectă erau la fel de dedicați precum Quinn în adorarea Nopții. Oare ea ajunsese să-l vadă ca pe o amenințare?

Da. Asta era cel mai probabil. Adevăratul motiv. Toți se temeau de el, de puritatea lui. Și, pe Fratele Domnului, aveau dreptate!

Capacul cuvei se deschise.

– Te-aranjez eu, murmură Quinn Dexter printre dinții încleștați. Indiferent ce m-ar costa, o să mă-ntorc după tine.

Vedea totul: Banneth violată cu propriile ei nanonice sechestratoare de personalitate, filamentele

negru-strălucitoare strecurându-i-se în cortex, infiltrându-se în sinapsele dezgolite cu o înflăcărare obscenă. Iar Quinn ar fi deţinut codurile de comandă, reducând-o pe puternica Banneth la o marionetă din carne şi oase. Dar conştientă. Mereu conştientă de ceea ce era silită să facă. Da!

– Serios? pufni un glas răguşit. Păi atunci, ia-o şi p-asta, amice!

Quinn simţi un ac de foc arzător care-i sui prin şira spinării şi o străbătu sfredelitor. Urlă mai mult de şoc decât de durere, iar spinarea i se convulsionă spasmodic, împingându-l din cuvă.

Hohotind, membrul de echipaj îl înhăţă înainte să fi lovit batardoul acoperit cu plasă aflat la trei metri în faţa cuvei. Nu era acelaşi care-l închisese pe Quinn cu câteva secunde în urmă. Cu câteva zile în urmă. Săptămâni...

„Pe Fratele Domnului", gândi Quinn, „cât a trecut?" Prinse plasa cu degete asudate şi-şi lipi fruntea de metalul rece. Erau tot în imponderabilitate. Stomacul i se legăna ca o bucată de gelatină.

– Ai chef de cafteală, trivule? întrebă bărbatul.

Quinn clătină fără putere din cap.

– Nu.

Braţele îi tremurau la amintirea durerii. Pe Fratele Domnului, ce mai duruse! Se temea ca nu cumva blitul neural să-i fi afectat implanturile. Aceea ar fi fost ironia finală a sorţii, să ajungă atât de departe doar ca să constate că se defectaseră. Cele două seturi de nanonice pe care i le dăduse secta erau cele mai bune,

de înaltă calitate şi foarte scumpe. Ambele trecuseră nedetectate în scanarea corporală standard la care-l supusese poliţia pe Pământ. Aşa şi trebuia să fie, întrucât deţinerea setului de imitare a şablonului bioelectric l-ar fi condamnat instantaneu la deportarea pe o planetă-penitenciar.

Căpătarea setului fusese altă dovadă a încrederii sectei în el, în abilităţile lui. Copierea şablonului bioelectric al altei persoane pentru a-i putea utiliza discul de credit însemna inevitabil lichidarea ei ulterioară. Poate că membrii mai slabi ar fi bătut în retragere înaintea sarcinii. Nu şi Quinn. În ultimele cinci luni, el îl folosise asupra a şaptesprezece victime.

O trecere în revistă rapidă a statutului îi arătă că ambele seturi nanonice erau funcţionale. Fratele Domnului nu-l părăsise, nu complet.

– Deştept băiat. Haide-atunci.

Membrul de echipaj îl prinse de umăr şi începu să înoate în lungul plasei prin lovituri nonşalante ale braţului liber.

Cele mai multe cuve pe lângă care treceau erau goale. De cealaltă parte a plasei, Quinn văzu contururile a şi mai multe cuve. Iluminatul era slab, proiectând umbre lungi şi sure. Privind în jur, ştiu ce simţea o insectă care se târăşte printr-o conductă de ventilaţie.

După porţiunea de susţinere biotică, urmau două coridoare lungi, tubulare. Pe lângă ei pluteau membri de echipaj şi colonişti. O familie era strânsă în jurul unei fetiţe de patru ani, care urla disperată, strângând

din răsputeri un inel de prindere. Nimic din ce spuneau părinţii ei n-o putea determina să-i dea drumul.

Trecură printr-o ecluză pneumatică şi ieşiră într-un compartiment cilindric lung cu câteva sute de locuri, aproape toate ocupate. Un avion spaţial, înţelese Quinn. El părăsise Pământul pe turnul orbital brazilian, o călătorie de zece ore înghesuit într-o capsulă ascensională alături de alţi douăzeci şi cinci de Transportaţi Involuntar. Brusc îşi dădu seama că nici măcar nu ştia unde se afla acum; în decursul audierii sale de cincizeci de secunde din faţa magistratului nu i se spusese nimic despre destinaţie.

– Unde suntem? îl întrebă pe membrul de echipaj. Pe ce planetă?

Bărbatul îi azvârli o căutătură curioasă.

– Lalonde. Nu ţi-au spus?

– Nu.

– Aha... Ei bine, crede-mă că te-ai fi putut alege cu una mult mai nasoală. Lalonde este de etnie eurocreştină şi-a fost deschisă cu treizeci de ani în urmă. Mi se pare că există o colonie tyrathca, dar în principal sunt oameni. N-o să ai probleme. Ascultă-mi însă sfatul şi nu-l şucări pe supervizorul triv.

– Da.

Se temea să întrebe ce era un tyrathca. Probabil un soi de xenoc. Se înfioră la gândul acela, el care pe Pământ nu se aventurase niciodată în afara arcologiilor sau a staţiilor vidtrenurilor. Acum se aşteptau din partea lui să trăiască sub cerul liber, alături de animale vorbitoare. Pe Fratele Domnului!

Membrul de echipaj îl remorcă pe Quinn în partea din spate a avionului spațial, apoi îi scoase colanul și-i spuse să-și găsească un loc liber. În ultima porțiune se găsea un grup de vreo douăzeci de persoane, majoritatea puști abia ieșiți din adolescență, toți purtând același combinezon gri pe care-l primise și el. Pe mânecile lor scria TRIV, cu litere stacojiu-aprins. Puști rebutați. Quinn îi putea recunoaște, era ca și cum ar fi privit într-o oglindă care reflecta trecutul. El însuși cu un an în urmă, înainte să se fi alăturat Fraților Luminii, înainte ca viața lui să însemne ceva.

Quinn se apropie de ei, cu degetele dispuse nepăsător în semnul crucii inversate. Nu-i răspunse nimeni. Asta era... Se fixă cu centura lângă un tânăr cu chip palid și păr roșcat, tuns scurt.

– Jackson Gael, spuse vecinul lui.

Quinn încuviință inert și-și mormăi propriul nume. Jackson Gael părea să aibă nouăsprezece sau douăzeci de ani, cu genul de corp zvelt și aer disprețuitor care-l însemna ca mercenar de stradă, dur și lipsit de complicații. Quinn se întrebă într-o doară ce făcuse pentru a fi transportat.

Difuzoarele înviară, și pilotul anunță că peste trei minute aveau să iasă din andocare. Dinspre coloniștii aflați pe locurile din față se auzi un cor de ovații. Cineva începu să cânte la minisint, și melodia veselă îl călcă pe Quinn pe nervi.

– Căcat, rosti Jackson. Uită-te la ei, abia așteaptă să coboare. Ei chiar cred în căcaturile cu Noua

Frontieră cu care i-a aburit compania dezvoltatoare. Iar noi trebuie să ne petrecem restul vieții cu beliții ăștia.

– Eu nu, răspunse Quinn reflex.

– Da? rânji Jackson. Dacă ești bogat, cum se face că nu l-ai mituit pe căpitan să te lase la Kulu sau la Noua Californie?

– Nu-s bogat. Dar nu rămân.

– Da, așa-i. După ce-o să-ți termini timpu' de muncă, o să dai lovitura-n comerț. Te cred. Eu unu' o să stau în banca mea. Să văd dacă nu reușesc să fiu alocat la o fermă pentru timpu' de muncă. Îi făcu cu ochiul: în lotu' ăsta sunt câteva fiice bunuțe. O să se simtă singure acolo-n sălbăticie. Numai băieți ca tine și ca mine, așa că dup-o vreme o să-nceapă să ne privească-ntr-o lumină mai bună. Și, dacă n-ai observat pân-acum, nu-s multe ferme triv.

Quinn îl privi neînțelegător.

– Timpu' de muncă?

– Da, timpu' de muncă. Pedeapsa ta, frate. Ce credeai, c-o să ne lase de capu' nostru după ce-ajungem pe planetă?

– Nu mi-au zis nimic, rosti Quinn.

Simțea disperarea deschizându-se în el, un hău negru. Abia acum începea să priceapă cât de ignorant fusese față de universul din exteriorul arcologiei.

– Frate, da' trebuie să fi șucărit rău de tot pe cineva, spuse Jackson. Ți-a tras-o un politic?

– Nu.

Nu fusese un politician, ci cineva mult mai rău și infinit mai subtil. Privi cum ultima familie de coloniști

ieşi din ecluza pneumatică, erau cei cu puştoaica de patru ani îngrozită. Continua să plângă, cu braţele în jurul gâtului tatălui ei.

– Şi care-i treaba cu timpu' de muncă?

– Păi, după ce-ajungem jos, tu, eu şi ceilalţi trivi avem de executat zece ani de muncă grea. Înţelegi tu, Compania de Dezvoltare Lalonde ne-a plătit călătoria de pe Pământ şi-acum vrea dobândă pe investiţia aia. Aşa că ne petrecem cei mai frumoşi ani ai vieţii, rânind bălegar pentru colonişti. Întreţinerea comunităţii, aşa i-au zis. Practic, suntem batalionul disciplinar, aia-i; construim drumuri, defrişăm păduri, săpăm latrine. Şi-altele, şi-altele, orice muncă de căcat au nevoie coloniştii, noi le-o facem. Muncim unde ni se spune, halim ce ni se dă, purtăm ce ni se dă şi totul pentru cincisprezece franci Lalonde pe lună, care-nseamnă vreo cinci fuzidolari. Bun sosit în paradisul pionierilor, Quinn!

*

Avionul spaţial McBoeing BDA-9008 era un aparat fără zorzoane, conceput pentru operaţiuni pe planete agricole de etapa I; colonii bazice îndepărtate pe care piesele de schimb erau puţine, iar echipajele de întreţinere erau alcătuite din rataţi şi puşti fără experienţă aflaţi la primul contract. Era o aripă delta robustă, fabricată într-o colonie asteroidală Noua Californie, lungă de şaptezeci şi cinci metri şi cu anvergura aripilor de şaizeci de metri; nu existau hublouri pentru pasageri, ci doar o singură bandă,

transparentă, pentru pilot. Fuzelajul din aliaj bor-beriliu rezistent termic strălucea perlat-mat în lumina puternică a stelei de clasa-F aflată la o sută treizeci şi două de milioane de kilometri depărtare.

Jeturi slabe de gaz prăfos ţâşniră din incinta ecluzei pneumatice, când etanşarea se decuplă. Zăvoarele de andocare se retraseră în corpul navei, lăsând avionul spaţial să plutească liber.

Pilotul declanşă jeturile reactive de control şi se îndepărtă de curba lipsită de trăsături distinctive a giganticei nave stelare. Din depărtare McBoeingul semăna cu un ţânţar care se retrăgea de lângă un stadion de fotbal. Când ajunseră la cinci sute de metri depărtare, un al doilea jet, mai lung, dinspre duze, trimise avionul spaţial pe o traiectorie curbă către planeta care-l aştepta.

Lalonde era o planetă care abia se califica drept terracompatibilă. Cu o înclinare axială minusculă şi o proximitate inconfortabilă de steaua ei primară strălucitoare, avea climatul predominant umed, o eternă vară tropicală. Dintre cele şase continente, numai Amarisk din emisfera sudică fusese deschis pentru colonizare de compania dezvoltatoare. Oamenii nu se puteau aventura în zona ecuatorială fără să poarte costume cu regulatoare termice. Unicul continent polar, nordicul Wyman, era supus unor furtuni aspre, întrucât pe toată durata anului fronturile de aer fierbinte şi îngheţat se ciocneau în jurul marginilor sale. Calote polare mici acopereau mai puţin de o cincime din zona normală pentru planetele terracompatibile.

Avionul spaţial spintecă fără probleme atmosfera, cu bordurile de atac strălucind vişiniu-închis. Oceanul se rostogolea dedesubt, o întindere azurie placidă, presărată cu lanţuri de insule vulcanice şi atoli de coral minusculi. Nori imaculaţi clocoteau peste aproape jumătate din suprafaţa vizibilă, generaţi de căldura neîncetată. Nu trecea o zi fără ca, undeva pe Lalonde, să nu cadă o formă de ploaie. Era unul dintre motivele pentru care compania dezvoltatoare izbutise să atragă finanţare; căldura şi umezeala regulate constituiau un climat ideal pentru unele soiuri de plante, răsplătindu-i pe coloniştii fermieri cu creştere viguroasă şi recolte bogate.

Până ce reduse viteza la nivel subsonic, McBoeingul coborâse mult sub banda vastă de nori şi se îndrepta spre coasta vestică a Amariskului. Continentul din faţă acoperea peste opt milioane de kilometri pătraţi şi se întindea de la luncile inundabile ale coastei vestice până la lanţul lung de munţi cutaţi din est. Strălucea smarald-viu sub soarele amiezii, un tărâm al junglei întrerupt de stepe uriaşe în Sud, acolo unde temperaturile coborau către cele subtropicale.

Sub avionul spaţial, oceanul era pătat de noroi, un stigmat maroniu soios care se întindea pe şaptezeci-optzeci de kilometri de la ţărmul mlăştinos. Marca vărsarea lui Juliffe, un fluviu al cărui curs principal străbătea peste două mii de kilometri spre interiorul continentului, până la poalele dealurilor ce străjuiau coasta estică. Reţeaua sa de afluenţi era îndeajuns de întinsă pentru a rivaliza cu Amazonul terestru. Acela

fusese şi motivul pentru care compania de dezvoltare alesese malul lui sudic pentru capitala planetei Durringham, de altfel singurul său oraş.

McBoeingul survolă mlaştinile coastei de la mică înălţime şi-şi deplie trenul de aterizare, aliniindu-şi botul în formă de glonţ către pista aflată la treizeci de kilometri în faţă. Unicul spaţioport de pe Lalonde se găsea la cinci kilometri în afara lui Durringham, un spaţiu defrişat în junglă care conţinea o singură pistă din grilă metalică prefabricată, un centru de control al zborurilor şi zece hangare din panouri decolorate de soare.

Avionul spaţial asoliză cu roţile scrâşnind, şi calculatorul de zbor acţionă frânele, ridicând un fum unsuros. Botul coborî, şi aparatul rulă până la oprire, după care se întoarse spre hangare.

*

O planetă străină. Un nou început. Gerald Skibbow ieşi din atmosfera înăbuşitoare a cabinei avionului spaţial şi privi în jur cu respect. Simpla vedere a zidului compact de junglă sălbatică ce fierbea pe perimetrul spaţioportului îl convinse că făcuse bine când venise aici. Îşi îmbrăţişă soţia, Loren, când porniră să coboare scara.

– Să dea dracii, ia uită-te! Copaci, copaci adevăraţi! Milioane! Trilioane! O planetă-ntreagă de copaci!

Inspiră adânc. Nu era tocmai ce aşteptase. Aerul de aici era atât de solid, încât îl puteai tăia cu cuţitul,

iar transpirația îi erupea practic peste tot combinezonul verde-măsliniu. Se simțea un iz, vag sulfuros, de putrefacție. Dar, ce dracu', era aer natural; aer neîmbâcsit de șapte secole de poluanți industriali. Și asta era ceea ce conta cu adevărat. Lalonde era un tărâm de vis transpus în realitate, nealterat, o planetă pe care copiii puteau înfăptui practic orice, doar prin munca brațelor lor.

Marie îl urmă pe scară, cu chipul frumos ușor bosumflat și nasul încrețit înaintea aromelor junglei. Nici măcar asta nu-l deranjă pe bărbat; ea avea șaptesprezece ani și nimic nu-i bun în viață când ai șaptesprezece ani. Peste alți doi ani, avea să fi depășit etapa respectivă.

Fiica lui cea mai mare, Paula, în vârstă de nouăsprezece ani, privea în jur apreciativ. Noul ei soț, Frank Kava, stătea alături, ținând-o protector cu brațul după umeri, și zâmbea spre peisaj. Cei doi împărtășeau momentul ajungerii și-l transformau într-o clipă specială pentru ei. Frank avea tot ce era necesar: era ginerele perfect. Nu se temea de munca fizică grea. Orice gospodărie cu Frank ca partener era sortită prosperității.

Zona din fața hangarului fusese acoperită cu fragmente de rocă compactate și peste tot se zăreau bălți. La piciorul scării, șase funcționari stresați ai Companiei de Dezvoltare Lalonde colectau cardurile de înregistrare ale pasagerilor și le treceau prin blocuri procesoare. După verificarea datelor, fiecare imigrant primea un card de cetățenie Lalonde și un disc de

credit CDL cu fondurile sale guvcentrale convertite în franci Lalonde, o valută cu circuit închis, care nu avea nicio valoare oriunde altundeva în Confederaţie. Gerald ştiuse că se va întâmpla aşa; într-un buzunar interior, avea pitit un disc de credit jovian cu trei mii cinci sute de fuzidolari. Încuviinţă din cap când primi noul card şi discul, iar funcţionarul îl îndrumă către hangarul cavernos.

– Ai fi crezut că sunt mai bine organizaţi, murmură Loren pufăind greu de căldură.

Stătuseră cincisprezece minute la coadă, până să-şi primească noile carduri.

– Vrei deja să te-ntorci? o tachină Gerald.

Îşi înălţă cardul de cetăţean, surâzând larg.

– Nu, fiindcă tu n-ai mai veni.

Ochii femeii zâmbeau, totuşi tonul îi era lipsit de convingere.

Gerald nu observă.

În hangar se alăturară pasagerilor unei curse anterioare a avionului spaţial, împreună cu care fuseseră etichetaţi colectiv ca Grupul de Tranzit 7 de către funcţionarul CDL. O manageră de la Oficiul de Alocare a Terenurilor îi anunţă că un vapor îi va duce peste două zile în amonte, la zona de colonizare ce le fusese alocată. Până atunci urmau să se cazeze într-un dormitor de tranzit din Durringham. Iar până în oraş trebuiau să meargă pe jos, deşi le promise un autobuz pentru copiii mai mici.

– Tată? şuieră Marie printre dinţi în acelaşi timp cu oftaturile ce se ridicară din mulţime.

– Ce-i? N-ai picioare? Îţi petreceai jumătate din zi la clubul de fitness.

– Aia era tonifiere musculară, răspunse fata. Nu muncă silită într-o saună.

– Obişnuieşte-te.

Marie fu cât pe-aici să-i replice usturător, dar îi observă expresia feţei. Schimbă o privire uşor îngrijorată cu mama ei, apoi ridică din umeri cu resemnare.

– Bine.

– Ce se-ntâmplă cu bagajele noastre? o întrebă cineva pe manageră.

– Trivii le vor descărca din avionul spaţial, răspunse ea. Am pregătit un camion care să le ducă în oraş şi vor fi îmbarcate pe vapor cu voi.

După ce coloniştii îşi începură marşul spre oraş, doi membri ai personalului de sol din spaţioport îi organizară pe Quinn şi pe ceilalţi Transportaţi Involuntar în grupe de lucru. Primele sale impresii de pe Lalonde constară astfel din două ore de târât containere din compozite sigilate afară din cala avionului spaţial, urmate de stivuire în camion. Era o muncă grea, şi trivii se dezbrăcară în şorturi; lui Quinn nu i se părea că ar fi fost mare diferenţă, deoarece sudoarea i se consolidase deja într-un strat permanent pe piele. Un membru al echipajului de sol le spuse că gravitaţia pe Lalonde era cu puţin mai mare decât cea terestră standard; nu putea să simtă nici asta.

După un sfert de oră de muncă, observă că echipajul de sol se întinsese la umbra hangarului. Nimeni nu se sinchisea de trivi.

Alte două McBoeinguri BDA-9008 asolizară, aducând alt lot de colonişti de la nava stelară de pe orbită. Un avion spaţial decolă, transportând personal CDL, care revenea acasă după expirarea contractelor. Quinn încetă să mai privească forma delta mare şi întunecată care se înălţă în cer şi se micşoră treptat către est. Imaginea aceea îi umplea gândurile de invidie rea. Absolut nimeni nu-l băga în seamă. Ar fi putut să fugă, aici şi acum, departe în întinderea aceea colosală de teren neîmblânzit de dincolo de perimetru. Însă spaţioportul era locul *spre* care ar fi dorit el să alerge şi-şi putea imagina perfect cum l-ar fi primit fermierii pe un triv fugar. Poate că fusese într-atât de stupid pentru a fi Transportat, dar nu era şi naiv. Înjurând încetişor în barbă, târî altă ladă de compozit plină cu scule de tâmplărie din cala McBoeingului şi o duse la camion.

Până ce trivii terminară să descarce bagajele şi-şi începură drumul lung către Durringham, sosiră norii din vest, aducând o ploaie caldă şi persistentă. Quinn nu fu surprins să vadă că salopeta lui gri nu era deloc impermeabilă.

*

Biroul managerului Departamentului de Înregistrare a Imigranţilor pe Lalonde se afla într-un bloc administrativ grefat pe centrul de control al zborurilor din spaţioport. O structură lungă, paralelipipedică, având acoperiş plat, din panouri stivuşoare fixate

pe un cadru metalic. Fusese asamblată cu douăzeci și cinci de ani în urmă – când sosiseră primii coloniști –, și armăturile sale austere își arătau vechimea.

Lalonde nu avea nici măcar clădiri din siliciu programabil pentru administrația sa, gândi Darcy deprimat; cel puțin structurile construite pe Lună făceau unele concesii confortului. Dacă existase vreodată o colonie întemeiată pe ideea ieftinătății, atunci aceea nu putea fi decât Lalonde. Totuși, biroul avea aer condiționat, alimentat de celulele solare. Temperatura era apreciabil mai scăzută decât cea din exterior, deși umiditatea rămânea constantă.

Bărbatul se așeză pe banchetă și parcurse cardurile de înregistrare pe care cel mai recent lot de nou-sosiți le predase în schimbul cetățeniei și discurilor de credit CDL. Nava stelară adusese cinci mii cinci sute de oameni de pe Pământ; cinci mii cinci sute de rataţi, visători și delincvenți lăsați liberi să distrugă altă planetă în numele destinului nobil. După șaizeci de ani petrecuți în agenția de Contrainformații edenistă, Darcy nu se putea gândi la adamiști în alți termeni. „Și mai susțin că ei sunt cei normali", se strâmbă el, „și m-omoară de fiecare dată cu tembelisme blasfematorii."

Introduse memoria altui card în blocul său procesor și privi scurt holograma. Un tânăr de vreo douăzeci de ani, destul de arătos, cu chip senin, ochi bântuiți de frică și ură. Quinn Dexter, un Transportat Involuntar. Blocul procesor pe care-l echilibra în poală nu răspunse la nume.

Darcy azvârli cardul pe mormanul tot mai mare şi luă altul.

– Nu mi-ai zis niciodată pe cine căutaţi voi de fapt, rosti Nico Frihagen de la biroul său.

Darcy ridică ochii. Nico Frihagen era Arhivarul Imigraţiei Lalonde, o titulatură impresionantă pentru un funcţionar care lucra în Divizia de Administraţie Civilă a guvernatorului. Se apropia de şaizeci de ani şi avea aspect dur, slavic, cu guşi legănătoare şi păr moale care se rărea accentuat. Darcy bănuia că strămoşii lui nu avuseseră prea mult de-a face cu modificările genetice. Bălosul funcţionar civil bea bere dintr-un tub, o marcă extraplanetară, ciordită fără îndoială din bagajele vreunui nebănuitor fermier nou-sosit. Personalul din spaţioport pusese la punct un sistem perfect pentru jefuirea discretă a noilor colonişti. Nico Frihagen era un segment esenţial în operaţiunile respective; în cardurile de înregistrare ale coloniştilor erau incluse listele bunurilor cu care sosiseră.

Disponibilitatea de a-şi strecura degetele în bunurile altora făcuseră din arhivar un contact ideal pentru agenţii edenişti. Pentru cinci sute fuzidolari pe lună, Darcy şi partenera sa, Lori, examinau identificările noilor imigranţi fără să mai fie nevoiţi să acceseze stocările civile de date ale coloniei.

Detaliile despre imigranţi erau puţine, deoarece Companiei de Dezvoltare Lalonde nu-i păsa de fapt cine coloniza planeta, atâta timp cât îşi plătea călătoria şi taxa de înregistrare pentru teren. Compania nu avea să declare dividende pentru încă un secol, după

ce populația avea să ajungă la aproximativ o sută de milioane de oameni și avea să apară o economie industrială care să înlocuiască începuturile agricole. Planetele erau întotdeauna investiții pe termen foarte lung, însă Darcy și Lori continuau să scotocească datele. O procedură de rutină. În plus, cineva putea fi neatent.

– Ce vrei să știi? A manifestat cineva vreun interes? întrebă Lori din celălalt capăt al banchetei pe care stătea Darcy.

Era o femeie de șaptezeci și trei de ani, cu păr roșcat simplu și chip rotund, care părea să aibă jumătate din vârsta lui Frihagen. Ca și Darcy, nu avea înălțimea distinctivă a majorității edeniștilor, ceea ce-i făcea pe amândoi ideali pentru activitățile sub acoperire.

– Nu, gesticulă Frihagen cu tubul de bere, dar faceți chestia asta de trei ani – ce dracu', din câte știu poate chiar și de alți trei ani înainte. Nu-i vorba doar despre bani, asta nu-nseamnă mult pentru voi. Nu, e timpul pe care-l cheltuiți. Asta-nseamnă că voi căutați pe cineva important.

– Nu tocmai, spuse Lori. Noi căutăm un tip anume de persoană, nu un individ specific.

Destul de bine, îi spuse Darcy în tăcere.

Să sperăm că asta-l va satisface, replică ea.

Frihagen mai trase o dușcă de bere.

– Ce tip?

Darcy își ridică blocul procesor.

– Profilul e-ncărcat aici și accesibil în funcție de necesități. Crezi că trebuie să știi, Nico?

– Nu. Mă-ntrebam pur şi simplu. Au existat zvonuri, asta-i tot.

– Ce fel de zvonuri?

Frihagen privi pe fereastra biroului către o echipă de trivi care descărca un McBoeing BDA-9008.

– În sus pe râu. Au dispărut nişte colonişti – doi fermieri din comitatul Schuster. Şerifii n-au găsit nicio urmă a lor, nicio urmă de violenţă, niciun corp; doar case goale.

Unde dracu-i comitatul Schuster? întrebă Lori.

Darcy interogă procesorul bitek din blocul său, şi o hartă a bazinului de afluenţi Juliffe îi înflori în minte. Comitatul Schuster strălucea în chihlimbariu discret, o zonă întinsă, aproximativ dreptunghiulară, adiacentă râului Quallheim, unul dintre sutele de afluenţi. **Cum a zis şi Nico, mult în amonte. La peste o mie de kilometri; este o regiune pe care tocmai o deschid pentru colonizare.**

Ar putea fi vreun animal mare. Un crocoleu sau chiar ceva ce echipa de analiză ecologică n-a găsit.

Poate. Lui Darcy îi venea greu să creadă asta.

– Şi care era zvonul, Nico? Ce zice lumea?

– Nu mare lucru, fiindcă nu ştiu prea mulţi. Guvernatorul a vrut să ţină totul sub tăcere, era îngrijorat de posibilitatea iscării de conflicte cu fermierii tyrathca – există un grup de cealaltă parte a savanei care mărgineşte comitatul Schuster. Aprecia că ei vor fi învinuiţi şi de-aia şeriful comitatului n-a întocmit un raport oficial. Fermierii au fost trecuţi ca abandonuri.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă Lori.

– Acum două săptămâni.

Prea puține informații, zise Lori.

Este destul de îndepărtat. Genul de zonă în care s-ar fi dus el.

Cu asta sunt de-acord. Dar ce-ar fi dorit de la niște țărănoi?

Date insuficiente.

Mergem să verificăm?

Ce să verificăm? Că fermele sunt goale? Nu putem pleca la plimbare prin junglă din cauza a două familii care și-au încălcat contractul de colonizare. Ce naiba, dacă m-ai lăsa acolo, în mijlocul pustiului, și eu aș vrea s-o șterg!

Mie tot mi se pare bizar. Dacă ar fi fost niște nemulțumiri banale, șeriful local ar fi știut despre ele.

De acord. Chiar însă dacă am merge, am avea nevoie de două-trei săptămâni să ajungem în comitatul Schuster. Asta înseamnă că pista ar fi rece de peste o lună. Cât de pricepută ești la depistarea urmelor prin junglă?

I-am putea scoate pe Abraham și Catlin din tau-zero și să-i folosim pentru investigarea zonei.

Darcy examină opțiunile. Abraham și Catlin, vulturii lor, aveau simțuri amplificate, totuși era lipsit de sens să-i trimită fără să fi avut măcar o idee rezonabilă despre țintă. Ar fi putut petrece o jumătate de an doar pentru a acoperi Comitatul Schuster. Poate că ar fi fost de acord, dacă ar fi dispus de mai mulți agenți de teren, dar ei erau numai doi. Examinarea

imigranţilor sosiţi pe Lalonde era o acţiune cu bătaie lungă care se baza pe o informaţie dubioasă, veche de aproape patruzeci de ani: că Laton cumpărase o copie a raportului original de evaluare a echipei ecologice. Nici nu se punea problema unei urmăriri prin ţara nimănui.

Nu, răspunse el şovăitor. **Îi vom păstra pentru momentul când avem o pistă clară. Peste o lună însă trebuie să sosească un şoim-de-vid de la Jospool; o să-i cer căpitanului o examinare completă a comitatului Schuster.**

Bine, tu eşti şeful.

El îi expedie imaginea mentală a unui zâmbet larg. Lucrau împreună de prea multă vreme pentru ca rangul să mai însemne altceva între ei.

– Mulţumim că ne-ai pomenit de zvon, îi spuse Darcy lui Frihagen.

– A fost util?

– S-ar putea. În mod sigur îţi vom dovedi recunoştinţa noastră.

– Mulţumesc.

Frihagen rânji în colţul gurii şi mai trase o duşcă de bere.

Un bădăran dezgustător, spuse Lori.

– Vom fi şi mai recunoscători, dacă ne vei anunţa şi despre alte dispariţii, zise Darcy.

Frihagen înclină tubul de bere în direcţia lui.

– O să fac tot ce pot.

Darcy ridică alt card de înregistrare. În partea de sus era scris numele Marie Skibbow; din hologramă

îi zâmbi rebel o adolescentă atrăgătoare. Decise că pe părinții ei îi așteptau câțiva ani de iad. Dincolo de fereastra murdară, nori suri și groși se îngrămădeau pe orizontul vestic.

*

Drumul care lega Durringhamul de spațioport era o bandă lată de prundiș din rocă trandafirie care traversa rectiliniu jungla deasă. Cu picioarele umflate și probabil cu băşici pe ambele călcâie, părintele Horst Elwes mergea cât putea de bine spre capitală. Privea mereu cu suspiciune norii care se acumulau deasupra vârfurilor copacilor ce se legănau încetișor, sperând că ploaia nu va începe până va ajunge în dormitorul tranzitoriu.

Fuioare subțiri de aburi se înălțau din pietricele de pe jos. Defileul îngust dintre arbori părea să acționeze ca o lentilă pentru razele soarelui, și căldura era teribilă. Un covor de iarbă stufoasă asedia marginile drumului. În mod clar vegetația era viguroasă pe Lalonde. Cântecele păsărilor umpleau văzduhul cu ciripeli răsunătoare. Probabil cioropui, gândi el trecând în revistă memoria didactică despre condițiile native pe care Biserica i-o dăduse înainte de a părăsi Pământul. Aveau mărimea unui fazan terestru, cu penaj stacojiu strălucitor. Carnea era comestibilă, dar nerecomandabilă, îl informă memoria artificială.

Traficul de pe drum nu era foarte susținut. Camioane ponosite uruiau spre și dinspre spațioport,

transportând lăzi din lemn şi containere de marfă din materiale compozite ce păreau foarte vechi, unele încărcate cu echipamente agricole. Membrii personalului de la spaţioport mergeau pe biciclete cu motor, cu roţi late şi profiluri puternic reliefate; claxonau când goneau, iar bărbaţii strigau către fete. Câteva căruţe trase de cai. Horst privi creaturile mari cu încântare nedisimulată. Pe Pământ nu vizitase niciodată grădina zoologică a arcologiei sale. Ce ciudat să-i întâlnească pentru prima dată pe o planetă aflată la mai bine de trei sute de ani-lumină de lumea lor natală. Şi cum puteau rezista căldurii cu părul acela lăţos?

Din Grupul 7 în care fusese inclus făceau parte cinci sute de oameni. Toţi porniseră la drum în pâlc compact, urmându-l pe funcţionarul CDL şi flecărind animat. Acum, după doi kilometri, pâlcul se lăbărţase mult şi era tăcut. Horst era aproape printre ultimii. Articulaţiile îi trosneau deja, protestând, iar setea creştea vertiginos. Totuşi, aerul era foarte umed. Majoritatea bărbaţilor îşi dezbrăcaseră partea superioară a combinezoanelor şi tricourile, legându-le mânecile în jurul mijlocului. La fel procedaseră şi câteva femei. Horst observă că toţi localnicii de pe bicicletele cu motor purtau şorturi şi cămăşi subţiri; la fel era îmbrăcat şi funcţionarul CDL care-i conducea.

Se opri, surprins de volumul de sânge care-i bubuia în obraji, şi-şi răsuci cu nouăzeci de grade banda de etanşare de la gât. Partea frontală a combinezonului i se deschise, dezvăluindu-i tricoul bleu subţire,

întunecat de petele de transpirație. Poate că veșmântul foarte ușor și mătăsos era ideal pentru a fi purtat la bordul unei nave, ba chiar și într-o arcologie, dar era ridicol în mijlocul naturii sălbatice. Cineva zăpăcise rău canalele de comunicații. Era imposibil ca de douăzeci și cinci de ani coloniștii să sosească îmbrăcați așa!

O fetiță de zece-unsprezece ani ridică ochii spre el. Avea chipul de înger miniatural al tuturor copiilor preadolescenți, cu păr blond foarte deschis, drept, până la umeri, strâns cu șnurulețe roșii în două codițe. Horst fu surprins să vadă că fetița purta bocanci solizi de drumeție, înalți până peste gleznă, șort larg galben și o bustieră albă din bumbac. O pălărie din fetru verde cu boruri mari era lăsată mult pe spate. Bărbatul se pomeni zâmbindu-i în mod reflex.

– Salut! N-ar fi trebuit să te-mbarci în autobuzul de la spațioport? o întrebă el.

Chipul fetiței se boți într-o expresie de indignare.

– Nu sunt copil!

– Nici n-am zis că ai fi. Dar ai fi putut să-l păcălești pe funcționarul companiei de dezvoltare ca să te accepte. Eu așa aș fi făcut, dacă aș fi avut posibilitatea.

Ochii ei poposiră pe crucifixul alb de pe mâneca tricoului lui Horst.

– Însă tu ești preot.

– Părintele Horst Elwes, preotul *tău*, dacă faci parte din Grupul 7.

– Da, fac parte. Totuși, ar fi fost o minciună să fi solicitat un loc în autobuz, insistă ea.

– Ar fi fost un act practic. Şi sunt sigur că Iisus ar fi înţeles.

Ea surâse larg la cuvintele acelea, făcând ca ziua să-i pară şi mai luminoasă lui Horst.

– Nu semeni cu părintele Varhoos de-acasă.

– Ăsta-i un lucru bun?

– Oh, da, încuviinţă ea cu convingere.

– Unde-i familia ta?

– Sunt numai eu şi mama.

Fetiţa arătă o femeie care se apropia de ei. Avea între treizeci şi patruzeci de ani, chip puternic şi acelaşi păr deschis ca al fiicei. Silueta ei robustă îl făcu pe Horst să ofteze pentru ceea ce nu putea exista niciodată. Desigur, Biserica Creştină Unificată nu le interzicea preoţilor ei să se însoare, nici vorbă de aşa ceva, dar şi atunci când arătase cel mai bine, cu douăzeci de ani în urmă, Horst fusese mai degrabă rotofei în majoritatea direcţiilor. Acum era dolofan cum îl descriau colegii mai milostivi, şi asta după ce tratase fiecare calorie ca pe un virus invadator.

Femeia se numea Ruth Hilton, îl anunţă ea sec, iar pe fetiţă o chema Jay. Nu fu menţionat niciun soţ ori prieten. Cei trei porniră mai departe, împreună.

– Este plăcut să vezi pe cineva care gândeşte practic, comentă Horst. Se dovedeşte că suntem un grup excelent de pionieri.

Ruth era îmbrăcată, de asemenea, împotriva căldurii, cu şort, pălărie din ţesătură şi vestă fără mâneci; bocancii ei erau versiuni mai mari ai celor purtaţi de Jay. Avea un rucsac ticsit, iar la centura

lată din piele îi erau prinse diverse dispozitive. Horst nu recunoscu niciunul.

– Aceasta este o planetă tropicală, părinte. Înainte de a pleca, Biserica nu ţi-a dat o memorie generalistă didactică a Lalondei? întrebă Ruth.

– Ba da, dar în niciun caz nu mă aşteptasem să pornesc în marş din clipa când voi ajunge aici. Potrivit cadrului meu de timp personal, au trecut abia cincisprezece ore de când am părăsit abaţia arcologiei.

– Aceasta este o colonie de etapa I, rosti Ruth fără urmă de simpatie. Crezi că ar avea timpul sau dispoziţia de a dădăci cinci mii de locuitori ai arcologiilor care n-au mai văzut niciodată cerul liber până acum? Să fim serioşi!

– Cred totuşi că ni s-ar fi putut da nişte avertismente prealabile. Poate chiar ocazia de a ne schimba în haine adecvate.

– Ar fi trebuit să le porţi cu tine în cuva tau-zero. Eu aşa am procedat. În contractul de transport se stipulează că ai dreptul la maximum douăzeci de kilograme de bagaje personale.

– Biserica mi-a plătit transportul, rosti Horst.

Era clar că Ruth avea însuşirile necesare pentru a supravieţui pe planeta nouă şi solicitantă, însă femeia trebuia să înveţe să-şi îndulcească atitudinea aceea de mercenar, altfel se putea imagina încercând să calmeze o mulţime pregătită de linşare. Îşi stăvili zâmbetul. „Acela ar fi un adevărat test al abilităţii mele."

– Ştii care-i problema ta, părinte? întrebă Ruth. Prea multă credinţă.

„Dimpotrivă", gândi Horst, „n-am nici pe departe suficientă. Şi tocmai de aceea sunt aici, în această parte atât de îndepărtată a dominionului uman, unde pot face puţin sau deloc rău." Deşi episcopul fusese mult prea binevoitor pentru a se exprima în felul acela.

– Ce intenţionezi să faci când ajungeţi la destinaţie? întrebă el. Agricultură? Sau poate pescuit în Juliffe?

– Nu prea! Vom fi autonome desigur, am adus destule seminţe pentru asta. Eu sunt însă asesor didactic calificat. Femeia surâse jucăuş: Voi fi dăscăliţa satului. Probabil dăscăliţa comitatului, văzând modul jalnic în care se prezintă locul ăsta. Am un imprimator laser şi aici sunt stocate toate cursurile educaţionale la care te poţi gândi.

Bătu cu palma în rucsac.

– Cu asta, Jay şi cu mine ne vom putea completa singure biletul de plecare. N-ai crede câte chestii trebuie să ştii când eşti aruncat la capătul lumii.

– Mă aştept să ai dreptate, încuviinţă el fără prea mult entuziasm.

Oare toţi ceilalţi colonişti simţeau sentimentul subtil de îndoială acum, când se confruntau cu teribila realitate fizică de pe Lalonde? Privi în jur, către cei mai apropiaţi de el. Înaintau încet, letargic. O adolescentă superbă trecu pe lângă Horst, cu chipul plecat şi buzele strânse într-o grimasă de jale mizerabilă. Partea de sus a combinezonului îi era legată în jurul taliei; pe dedesubt purta un tricou portocaliu cu decolteu rotund, care dezvăluia destulă piele netedă

acoperită de colb și sudoare. O martiră tăcută, decise Horst; văzuse soiul acela destul de frecvent când lucrase în refugiul arcologiei. Niciunul dintre masculii din preajmă nu-i acorda cea mai mică atenție.

– Poți să pui prinsoare că am, bubui Ruth imposibil de stăpânit. Să luăm încălțămintea, de pildă. Probabil că ți-ai adus două-trei perechi, așa-i?

– Două perechi de bocanci, da.

– Ai fost deștept. Însă, indiferent din ce compozite ultramoderne ar fi făcuți, nu vor rezista cinci ani în junglă. După aceea va trebui să-ți faci singur încălțările. Și pentru asta vei veni la mine pentru un curs de cizmărie.

– Am înțeles. Te-ai gândit cu multă atenție la toate astea, așa-i?

– Altfel n-aș fi aici.

Jay zâmbi adorator spre mama ei.

– Un imprimator nu-i cam greu de transportat? întrebă Horst curios.

Ruth hohoti sonor și-și șterse fruntea cu dosul palmei, cu o mișcare teatrală.

– Ba cum să nu! Dar este valoros, mai ales pentru cele mai noi cursuri tehnice, chestii despre care planeta asta nici n-a auzit. N-o să le las pe mâinile celor din spațioport. Nici vorbă, nici gând!

Un fior de alarmă se strecură prin Horst.

– Doar nu crezi...

– Ba sunt al naibii de convinsă c-o fac. Eu aș face-o.

– De ce n-ai zis nimic când eram acolo? întrebă el exasperat. Am în container cărți esențiale,

medicamente, vin de împărtășanie... Unii dintre noi ar fi putut rămâne acolo, ca să asigure securitatea.

– Ascultă, părinte, eu nu intenționez să fiu primarul grupului ăsta – nu, mersi, las asta pe seama unui mascul macho voinic. Și nici nu mă văd aplaudată pentru c-aș fi ieșit în fața managerei și i-aș fi spus c-ar trebui să rămânem acolo ca să-i oprim pe prietenii ei să ne fure echipamentele. Tu, cu bunăvoința ta față de toți oamenii, ai fi făcut asta?

– În mod public, nu, n-aș fi făcut-o, recunoscu Horst. Totuși există căi...

– Ei bine, începe să te gândești la ele, fiindcă prețioasele noastre containere vor fi lăsate grămadă într-un antrepozit în următoarele două zile până pornim la drum. Iar noi vom avea nevoie de ce-i înăuntrul lor, și vorbesc foarte serios când spun *nevoie*; pentru că toți cei care cred că pentru a supraviețui aici e nevoie de determinare și muncă cinstită vor avea parte de șocul cel mai mare din viețile lor cocoloșite.

– Întotdeauna trebuie să ai dreptate despre absolut orice?

– Părinte, tu te afli aici ca să porți de grijă sufletelor noastre. Îmi dau seama că vei fi bun în privința asta, ești genul de bărbat sensibil. Cel puțin, în adâncul sufletului. Dar păstrarea sufletului legat de corp e numai treaba mea. Și intenționez să fac tot ce pot mai bine.

– În regulă, încuviinţă el. Poate c-ar fi o idee bună să vorbesc în seara asta cu câţiva din grup. Poate c-am putea organiza un fel de pază la antrepozit.

– N-ar fi o idee rea nici dacă am vedea dacă putem obţine înlocuitoare pentru chestiile care s-au pierdut. Probabil că echipamentele celorlalte grupuri vor fi depozitate la un loc cu ale noastre şi n-ar trebui să fie prea dificil.

– Sau ne-am putea adresa Oficiului Şerifului pentru a-i cere să dea de urma tuturor lucrurilor care ne-au fost furate, rosti Horst apăsat.

Ruth hohoti din nou sonor.

Vreme de câteva minute, merseră în tăcere.

– Ruth – vorbi el în cele din urmă –, de ce ai venit aici?

Femeia schimbă o privire tristă cu Jay şi, brusc, amândouă părură foarte vulnerabile.

– Fug, răspunse ea. Tu nu faci la fel?

*

Durringhamul fusese întemeiat în 2582, la doi ani (tereştri) după ce echipa de inspecţie a Confederaţiei confirmase rezultatele echipei de analiză ecologică a companiei cu capital de risc investit în terenuri, adeverind că Lalonde nu avea o biosferă excepţional de riscantă pentru oameni – un certificat esenţial pentru orice planetă care se străduia să atragă colonişti. Hiatul se datorase companiei (care achiziţionase drepturile de colonizare de la nava de cercetare care

descoperiseră planeta), care trebuise să atragă parteneri și apoi să se preschimbe în Compania Dezvoltatoare Lalonde. Sarcina atragerii coloniștilor începuse cu adevărat după ce compania avusese suficientă susținere financiară pentru a construi un spațioport funcțional, a asigura un nivel minim de administrație civilă și a încheia un acord cu edeniștii pentru germinarea unui habitat bitek deasupra Murorei, cea mai impresionantă gigantă gazoasă a sistemului.

Consiliul de administrație CDL trecuse în revistă profilurile structurale predominant sud-est asiatice și bazele de cultură intenționate pe alte planete de etapa I din același sector ca Lalonde și decisese să se concentreze asupra stocului etnic eurocreștin ca resursă adecvată de imigranți. Concepuse o constituție în general democrată, care avea să intre în funcțiune peste un secol, când CDL urma să predea funcțiile administrației civile locale către consiliile alese, iar funcția de Guvernator unui congres și președinte. Potrivit teoriei, după încheierea procesului, Lalonde ar fi dezvoltat deja o societate tehnologic-industrială prosperă, cu CDL ca principal acționar în întreprinderile comerciale ale planetei. Abia atunci aveau să curgă profiturile adevărate.

La începutul etapei preliminare, navele stelare de marfă expediaseră pe orbită joasă treizeci și cinci de bene: aparate conice și robuste de intrare în atmosferă, ticsite cu mașini grele, piese de schimb, combustibil, vehicule de sol și secțiuni prefabricate de pistă de asolizare. Benele fuseseră frânate atmosferic

sub viteza orbitală și, una câte una, își începuseră lunga și strălucitoarea curbă descendentă spre jungla de dedesubt. Urmaseră semnalele radiobalizelor și coborâseră pe malul sudic al lui Juliffe, distribuite pe o linie lungă de cincisprezece kilometri.

Fiecare bena avea înălțimea de treizeci de metri, diametrul bazei de cincisprezece metri și greutatea trei sute cincizeci de tone, complet încărcată. Aripioarele din jurul bazei le dirijaseră cu acurateţe rezonabilă prin atmosferă, până ajunseseră la șapte sute de metri deasupra solului, moment în care încetiniseră la viteze subsonice. Un pâlc de opt parașute gigantice intrase în funcțiune pe ultimele sute de metri, asolizându-le într-un mod care adusese cu o prăbușire controlată în ochii micii echipe de control a zborului ce privea de la o distanță sigură. Fuseseră proiectate pentru o călătorie doar dus; după ce atingeau pământul, nu se mai clinteau de acolo.

Echipele de construcție le urmaseră în avioane spațiale mici de tip VTOL, cu decolare verticală, și începuseră să descarce. După ce fuseseră golite, benele deveniseră adăposturi etanșe pentru familiile echipelor și birouri pentru personalul administrației civile a Guvernatorului.

Jungla din jurul benelor fusese defrișată prima, iar politica de tăiere și ardere produsese o fâșie lată de frunze dezolante și animale carbonizate; urmase apoi curățarea locului pentru spațioport. După asamblarea grilelor pistelor, un al doilea val de muncitori sosise în McBoeinguri, aducând și mai multe echipamente.

De data aceasta trebuiseră să-şi construiască adăposturile, utilizând abundenţa de buşteni pe care echipele anterioare îi lăsaseră risipiţi peste tot. În jurul benelor apăruseră cercuri de cabane grosolane ce semănau cu nişte plute pe o mare de noroi. Lipsit de acoperământul vegetaţiei şi supus traficului greu permanent şi ploilor zilnice de pe Lalonde, pământul negru şi mănos fusese redus la nivelul unui mâl fetid, care pe alocuri depăşea grosimea de o jumătate de metru. Zdrobitoarele de piatră funcţionau permanent în cele douăzeci şi şase de ore ale zilei planetei, totuşi nu puteau furniza niciodată suficient prundiş ca să stabilizeze drumurile mocirloase ale oraşului, care se extindeau constant.

De la fereastra zgâriată şi împroşcată cu alge a biroului său la al treilea nivel al benei care găzduia Ambasada Kulu, Ralph Hiltch vedea acoperişurile din scânduri arse de soare ale lui Durringham, întinse peste terenul uşor vălurit de lângă râu. Aglomeraţia aceea era lipsită de orice şabloane stradale. Durringhamul nu fusese construit cu o gândire logică prealabilă, ci irumpsese ca o tumoare. Bărbatul era convins că până şi oraşele Pământului din secolul al XVIII-lea avuseseră mai mult şarm decât acesta. Lalonde era a patra lui misiune extraterană şi nicăieri nu văzuse ceva mai primitiv. Carcasele pătate de climă ale benelor se ridicau jalnic deasupra limitelor oraşului, ca nişte temple ezoterice, legate de clădirile şubrede printr-o monstruoasă plasă de păianjen de cabluri energetice negre ce atârnau între stâlpi înalţi. Generatoarele de fuziune integrală ale benelor asigurau

nouăzeci la sută din energia electrică a planetei, și Durringhamul era complet dependent de producția lor.

Întrucât Banca Regală Kulu deținea doi la sută din CDL, Ministerul de Externe Kulu achiziționase bena pentru personalul său imediat după încheierea etapei inițiale a colonizării, evacuând în decursul procesului Divizia Clasificare Fructe Aborigene a Guvernatorului. Ralph Hiltch era recunoscător pentru manevra de forță de acum douăzeci de ani; îi îngăduia să solicite un birou cu aer condiționat și un apartament micuț cu două camere alături. În calitate de atașat comercial, avea dreptul la un apartament mai mare în blocul rezidențial al ambasadei de afară, însă funcția lui actuală de șef al Unității Operative a Agenției de Securitate Externă Kulu pe Lalonde însemna că avea nevoie de genul de sediu sigur pe care-l putea oferi vechea benă cu structură de carbotan. În plus, ca toate celelalte clădiri din Durringham, blocul rezidențial era construit din lemn și pe alocuri părea putrezit.

Bărbatul privi peretele solid de ploaie argintiu-cenușie care se apropia dinspre ocean, ocultând îngusta linie de verdeață care se întrezărea deasupra acoperișurilor către sud și care marca limita junglei. Era al treilea potop al zilei. Unul dintre cele cinci ecrane de pe peretele aflat vizavi de biroul său prezenta imaginea în timp real a Amariskului și a oceanului din vest, provenită de la un satelit meteo – ambele erau acoperite de spirale de nori. Pentru ochiul său precaut și experimentat, ploaia avea să dureze minimum o oră și jumătate.

Ralph se lăsă înapoi în scaun şi-l privi pe bărbatul care stătea ca pe ghimpi de cealaltă parte a biroului. Maki Gruter se strădui să nu se foiască sub căutătura aceea. Avea douăzeci şi opt de ani şi era manager de gradul 3 la Oficiul de Transport al Guvernatorului; purta şort cafeniu şi cămaşă verde, iar hanoracul galben-lămâie îi atârna peste spătarul scaunului. Ca aproape toţi cei din administraţia civilă Lalonde, era de vânzare; în mod universal, oamenii aceştia priveau funcţiile la capătul lumii ca oportunităţi de a fura atât de la CDL, cât şi de la colonişti. Ralph îl recrutase pe Maki Gruter cu doi ani şi jumătate în urmă, la o lună după ce sosise el însuşi aici. Nu fusese atât un exerciţiu de atragere în capcană, cât pur şi simplu o selecţie dintr-o mulţime de voluntari entuziaşti. Existau momente, reflectă Ralph cu înţelepciune, când ar fi dorit să vadă un funcţionar care să nu se vândă pentru simplul miros al ubicuului fuzidolar edenist. După ce detaşarea sa pe Lalonde avea să se sfârşească, peste alţi trei ani, trebuia să treacă prin nenumărate cursuri de reîmprospătare. Subversiunea era *extrem de uşoară* aici.

De fapt existau momente când Ralph punea realmente sub semnul întrebării motivul pentru care ASE organiza o operaţiune într-o junglă populată practic de neanderthalieni, psihologic vorbind. Totuşi, Lalonde se găsea la numai douăzeci şi doi de ani-lumină de Principatul Ombey, cel mai recent sistem stelar dominion al Regatului Kulu, abia ieşit din dezvoltarea de etapă II. Dinastia conducătoare Saldana dorea

să se asigure că Lalonde nu se maturiza în direcții ostile. Ralph și colegii lui fuseseră însărcinați cu monitorizarea evoluției politice a coloniei, oferind ocazional asistență neoficială aspiranților cu politici similare; fie bani, fie date de șantaj despre candidații rivali, practic era lipsit de importanță. Anii formatori ai independenței unei colonii stabileau agenda politică pentru secolele următoare, așa că ASE se străduia să se asigure că primii lideri aleși erau benigni ideologic față de Regat. În esență, venali.

Era logic dacă ținei seama de consecințele pe termen lung; câteva milioane de lire cheltuite acum, în loc de miliardele care ar fi costat orice formă de acțiune navală necesară odată ce Lalonde ar fi avut o tehnoeconomie capabilă de construirea navelor stelare militare. „Și Domnul știe", gândi Ralph, „că Saldanii abordează toate problemele din unghiul ăsta – grație duratei vieții lor, termenul lung e singurul pe care-l înțeleg."

Îi surâse plăcut lui Maki.

– Cineva interesant în lotul ăsta?

– N-am remarcat nimic, răspunse funcționarul. Toți sunt de pe Pământ. Obișnuiții trivi, puști rebutați îndeajuns de proști ca să fie prinși. Niciun exilat politic, cel puțin niciunul care să fi fost anunțat oficial.

În spatele său, ecranul care prezenta vectorii traficului jalnic de pe orbita Lalondei arăta alt avion spațial care andoca la nava stelară vastă care transporta coloniști.

– Bine. O să verific și eu, bineînțeles, rosti Ralph pe un ton expectativ.

– Ah, în regulă...

Buzele lui Maki se strâmbară într-un surâs pe jumătate stânjenit. Scoase un bloc procesor și datavizâ fișierele.

Ralph supraveghe fluxul de informații care-i pătrunse în nanonicele neurale și-l alocă celulelor de stocare disponibile. Programe trasor rulară prin cele cinci mii cinci sute de nume și le comparară cu lista sa primară – cei mai dificili agitatori politici de pe Pământ pe care-i cunoștea ASE. Nu exista nicio corespondență. Ulterior, avea să datavizeze fișierele într-un bloc procesor și să ruleze o comparare cu giganticul catalog de nume, imagini faciale și, în unele cazuri, amprente ADN de recidiviști pe care ASE le pescuise din cealaltă parte a Confederației.

Privi din nou afară, pe fereastră, și văzu un grup de nou-sosiți ce înaintau cu greu pe drumul spongios care trecea pe lângă latura pătratului de iarbă și trandafiri răzleți ce formau așa-zisa grădină a ambasadei. Ploaia sosise și-i udase în câteva secunde. Femei, copii și bărbați cu părul îmbibat, cu combinezoanele lipite de corpuri și semănând cu piei întunecate și cutate de șopârle; toți arătau complet mizerabil. Poate că aveau lacrimi pe fețe, însă nu-și putea da seama din cauza ploii. Și mai aveau de străbătut încă trei kilometri înainte să ajungă la dormitoarele de tranzit de lângă râu.

– Hristoase, uită-te la ei, murmură bărbatul. Ei ar trebui să fie speranța pentru viitorul planetei. Nu pot

nici măcar să organizeze o deplasare ca lumea de la spațioport, niciunul nu s-a gândit să-și ia îmbrăcăminte impermeabilă.

– Ai fost vreodată pe Pământ? întrebă Maki.

Ralph își desprinse ochii de la fereastră, surprins de întrebarea tânărului. De obicei, înhăța banii și o ștergea.

– Nu.

– Eu am fost. Planeta aia-i cea mai mare cloacă de mizerii. Trecutul nostru nobil! Comparativ cu ea, oferta planetei ăsteia pentru viitor n-arată chiar așa rău.

– Mda, poate...

Ralph deschise un sertar și-și scoase discul de credit Banca Joviană.

– Mai merge cineva cu lotul ăsta de coloniști, urmă Maki. Oficiul meu a trebuit să-i aranjeze o cabină, și de-aia știu.

Ralph se opri din autorizarea obișnuitei plăți de trei sute de fuzidolari.

– Cine anume?

– Un marshal de la Oficiul Șerifului. Nu-i cunosc numele, dar a fost trimis în comitatul Schuster ca să investigheze.

Ralph îl ascultă pe Maki explicându-i despre familiile de fermieri dispărute și examină rapid implicațiile. În mod clar, cineva din Oficiul Guvernatorului considerase că era ceva important, deoarece pe planetă existau numai cinci marshali: specialiști în lupte cu metabolismele amplificate nanonic și bine înarmați. Guvernatorii Coloniali îi foloseau pentru rezolvarea

problemelor grave, aşa cum erau banditii şi revoltele potenţiale, probleme ce trebuiau eliminate rapid.

Altă sarcină a lui Ralph era urmărirea de posibile activităţi piraterești în sistemul Lalonde. Kulu cel prosper, cu uriaşa lui flotă comercială, era angajat într-o bătălie permanentă cu navele mercenare. Planetele colonii indisciplinate şi forţele poliţieneşti insuficiente, cu mijloace de comunicaţii jalnic de deficiente, constituiau o piaţă ideală pentru mărfurile furate, iar majoritatea imigranţilor erau cel puţin atât de inteligenţi încât să aducă discuri de credit cu fuzidolari. În mod invariabil, contrabanda se desfăşura în adâncul hinterlandului, unde visurile se înăcreau în câteva săptămâni, după ce devenea clar cât de greu era să supravieţuieşti în exteriorul confortului închis al unei arcologii, şi nimeni n-avea să se intereseze de unde proveneau sofisticatele hardware-uri energetice şi pachetele medicale.

Poate că familiile acelea puseseră prea multe întrebări sursei chilipirurilor lor?

– Mulţumesc că mi-ai spus, rosti el şi crescu suma la cinci sute de fuzidolari.

Maki surâse recunoscător când discul său de credit înregistră bonusul financiar.

– Plăcerea mea.

Jenny Harris intră la un minut după plecarea managerului de transport. Locotenenta ASE în vârstă de treizeci de ani era la a doua ei misiune extraterrană. Avea chip plat, cu nasul uşor strâmb, păr roşcat scurt şi siluetă subţire, care-i masca forţa. În cei doi ani de

când se afla pe Lalonde, Ralph descoperise că era un ofițer eficient, chiar dacă poate nițel prea riguros în aplicarea procedurilor agenției în toate situațiile.

Ea ascultă cu atenție când Ralph repetă ce-i spusese Maki Gruter.

– N-am auzit nimic despre vreo apariție neașteptată de hardware în amonte, rosti ea după aceea. Doar obișnuita activitate de pe piața neagră – vânzările de echipamente pe care cei din spațioport le fură de la noii coloniști.

– Noi ce agenți avem în regiunea Schuster?

– Puțini, răspunse femeia fără chef. În principal ne bazăm pe contactele noastre din Oficiul Șerifului pentru rapoarte despre contrabandă, iar echipajele vapoarelor completează nițel imaginea generală. Evident, problema o reprezintă comunicațiile. Putem da blocuri comunicatoare agenților din amonte, dar sateliții Marinei Confederației ar detecta orice transmisiuni, chiar dacă ar fi încriptate în numere prime.

– Bine, aprobă Ralph.

Era o discuție veche – urgența vizavi de riscul la expunere. În etapa aceasta a dezvoltării sale, pe Lalonde nu exista nimic care să fie considerat urgent.

– Noi avem pe cineva care să meargă în amonte?

Jenny făcu o pauză, și nanonicele ei neurale trecură în revistă graficele temporale.

– Da. Peste două zile, căpitanul Lambourne va însoți un grup nou de coloniști, care se stabilește imediat după Schuster. Este o curieră bună, am folosit-o în colectarea de rapoarte de la agenții noștri locali.

– Bun, cere-i atunci să afle tot ce poate despre familiile dispărute şi dacă au apărut cumva pe acolo echipamente inexplicabile. Între timp eu îl voi contacta pe Solanki, să văd dacă el a auzit ceva.

Kelven Solanki lucra în micul Oficiu al Marinei Confederaţiei din Durringham. Politica Marinei Confederaţiei era că până şi cea mai modestă planetă colonială avea dreptul la acelaşi grad de protecţie ca oricare dintre planetele dezvoltate, şi Oficiul trebuia să fie dovada vizibilă în această privinţă. Pentru a sublinia faptul acesta, Lalonde primea de două ori pe an vizita unei fregate din Flota a VII-a care avea baza la Roherheim, la patruzeci şi doi de ani-lumină depărtare. Între vizite, o sumedenie de sateliţi cu senzori SPIEL monitorizau sistemul stelar, raportându-şi observaţiile direct la Oficiul Marinei.

Ca şi Ralph şi ASE, rolul lor secundar era de a observa activităţile piraterești.

Ralph se prezentase locotenent-comandorului Solanki la scurt timp după ce sosise aici. Saldanii erau susţinători fermi ai Confederaţiei, aşa încât cooperarea, cel puţin în privinţa localizării activităţilor piraterești, era o înţelegere firească. El se înţelegea rezonabil de bine cu comandorul, pe de o parte graţie popotei Marinei, care servea în mod clar mesele cele mai bune din oraş, şi niciunul dintre ei nu menţionase celelalte îndatoriri ale lui Ralph.

– I-o idee bună, încuviinţă Jenny. Eu o să mă-ntâlnesc chiar diseară cu Lambourne şi-o s-o informez

ce anume dorim. O să vrea bani, adăugă ea pe un ton prevenitor.

Ralph solicită dosarul lui Lambourne din nanonicele sale neurale și clătină din cap cu jale când văzu cât de mult îi costa femeia. Putea bănui cât va cere pentru misiunea de investigare în amonte.

– Bine, o să-i autorizez eu. Te rog, încearcă și ține-o sub o mie.

– O să fac tot ce pot.

– După ce termini cu ea, vreau să activezi un agent din Oficiul Guvernatorului, ca să afli de ce Onorabilul Colin Rexrew crede că-i necesar să trimită un marshal să investigheze niște fermieri dispăruți despre care n-a mai auzit nimeni niciodată.

După ce Jenny Harris plecă, bărbatul dataviză lista nou-sosiților în blocul său procesor pentru analiză, apoi se lăsă pe spate și se gândi cât de multe să-i spună comandorului Solanki. Cu niței noroc, ar fi putut să prelungească întâlnirea și să capete o invitație la cină în popotă.

6

La douăzeci și două de mii de kilometri în fața lui *Oenone*, micuțele jeturi ionice albastre de manevrare ale navei adamiste *Dymasio* dispăreau în noaptea interstelară. Prin simțurile optice ale șoimului-de-vid, Syrinx privi cum punctulețul intens de lumină pieri

definitiv. Vectori direcționali i se învolburau prin minte, calcule subconștiente efectuate în conjuncție cu instinctul spațial al lui *Oenone*. *Dymasio* se direcționase către sistemul stelar Honeck aflat la opt ani-lumină depărtare, alinierea se verifica perfect.

Cred c-asta-i, îi spuse lui Thetis. *Graeae*, șoimul-de-vid al fratelui ei, plutea la o mie de kilometri lateral față de *Oenone*, și cei doi șoimi-de-vid aveau câmpurile de distorsionare reduse la minimum. Operau în mod complet stealth, cu minimum de cheltuială energetică. În torul echipajului nu exista nici măcar gravitație. Echipajul nu mâncase hrană caldă și nu-și purjase excrețiile, ci toți urinaseră și defecaseră în plosti, și nu exista nici picătură de apă caldă. Pături protectoare din rețele de cabluri termoconductoare fuseseră întinse peste carcasa lui *Oenone* și torul echipajului și după aceea acoperite cu un strat gros de spumă de plastic izolatoare și absorbitoare de lumină. Toate pierderile de căldură ale navei erau aspirate de pături și apoi radiate în exterior printr-un singur panou de purjare, orientat permanent în direcție opusă față de ținta lor. Fuseseră lăsate orificii doar pentru blisterele de senzori ale șoimului-de-vid. *Oenone* se plângea întruna că învelișul îi dădea mâncărimi, ceea ce era ridicol, dar Syrinx tăcea chitic – până acum.

Sunt de aceeași părere, replică Thetis.

Syrinx încercă un fior de trepidație, combinat cu eliberarea tensiunii acumulate. O urmăreau pe *Dymasio* de șaptesprezece zile, menținându-se la douăzeci-treizeci de mii de kilometri în urma ei, în vreme ce zigzagase

între sisteme stelare nelocuite pe un curs complet aleatoriu, conceput pentru a detecta și scăpa de orice posibil urmăritor. O urmărire de felul acela era solicitantă și dificilă, stresând până și psihicul edenist, cu atât mai mult pe cei douăzeci de adamiști puternici din echipa de pușcași marini pe care o avea la bord. Felul în care greu-încercatul ei căpitan, Larry Kouritz, menținuse disciplina pe toată durata misiunii determinase un respect rar întâlnit. Și puțini adamiști stârneau asemenea reacții.

După terminarea manevrelor finale de inserare a coordonatelor, femeia și-o putu imagina pe *Dymasio* retrăgându-și senzorii și panourile de termopurjare și încărcându-și cu energie nodurile configuratoare. **Gata?** îl întrebă pe *Oenone*.

Sunt mereu gata, răspunse ţâfnos șoimul-de-vid.

Da, avea să fie foarte bucuroasă când va termina misiunea asta.

Thetis fusese cel care o convinsese să semneze cu Marina Confederației pentru șapte ani. Thetis, cu puternicul lui simț al datoriei și dedicării, impulsionat de o însuflețire încăpățânată. Syrinx intenționase dintotdeauna să lucreze temporar pentru Marină, deoarece Athene le povestise adesea copiilor gălăgioși și exuberanți despre perioada serviciului ei și le zugrăvise un tablou atrăgător de galanterie și camaraderie. Atât doar că nu anticipase să fie chiar atât de curând, la trei ani după ce ea și *Oenone* începuseră să zboare.

Cu puterea și agilitatea lor, șoimii-de-vid erau o componentă esențială a Marinei Confederației, fiind

folosiţi de amiralii Flotei ca aparate de interceptare ideale. După ce fuseseră dotate cu sisteme de luptă ofensive şi defensive şi o gamă vastă de senzori electronici şi urmaseră un curs de trei luni de instruiri procedurale, *Oenone* şi *Graeae* fuseseră alocaţi Flotei a IV-a, care opera din Oshanko, capitala Imperiului Japonez.

Deşi Confederaţia Marinei era o organizaţie supranaţională dedicată, şoimii-de-vid avuseseră dintotdeauna echipaje edeniste. Syrinx îşi păstrase echipajul original: Cacus, specialistul în sisteme de susţinere biotică; Edwin, care se ocupa de sistemele mecanice şi electrice ale torului; Oxley, care pilota atât vehiculul de servicii multifuncţionale, cât şi avioneta atmosferică cu câmp ionic; Tula, generalistul şi medicul navei. Şi Ruben, tehnicianul generatorului de fuziune, care devenise amantul lui Syrinx la o lună după ce se îmbarcase şi care, la o sută douăzeci şi cinci de ani, era exact cu un secol mai bătrân decât ea.

Parcă ar fi fost din nou cu Aulie, ceva ce o făcea să se simtă incredibil de fetişcană şi de nepăsătoare, aproape o antiteză a responsabilităţilor ei de căpitan. Dormeau împreună când le îngăduia programul navei şi-şi petreceau toate permisiile cutreierând orice planetă, habitat sau colonie asteroidală la care ajunseseră. Deşi de vârstă mijlocie, Ruben, ca toţi edeniştii, era încă foarte capabil fizic, astfel că viaţa sexuală le era destul de rezonabilă; şi amândoi împărtăşeau încântarea de a explora culturile diferite ce înfloreau în Confederaţie, minunându-se de imensa lor varietate. Prin intermediul lui Ruben şi a răbdării sale aparent

inepuizabile, Syrinx învățase să fie mult mai tolerantă față de adamiști și idiosincrasiile lor. Iar acesta era alt motiv pentru acceptarea misiunilor Marinei Confederației.

La toate astea se adăuga apoi fiorul familiar de strengărie cauzat de faptul că toți le considerau relația ușor scandaloasă. Ținând seama de speranța lor de viață, diferențele mari de vârstă erau uzuale printre partenerii edeniști, totuși o sută de ani împingea oarecum limitele decenței. Numai Athene nu făcea greșeala de a obiecta, o cunoștea prea bine pe Syrinx pentru așa ceva. În tot cazul, relația nu era *chiar atât* de serioasă; Ruben era comod, necomplicat și amuzant.

Ultimul membru al echipajului era Chi, pe care Marina îl repartizase ca ofițer de armament în *Oenone*. Era militar de carieră în Marina Confederației, în măsura în care puteau fi edeniștii într-o organizație ce impunea ca ofițerii de carieră să renunțe la cetățenia națională (deloc practic pentru edeniști).

Oenone și *Graeae* petrecuseră patru ani de patrulare a unor sisteme stelare nelocuite, asigurând ocazional escorte aleatorii pentru navele comerciale în speranța de a da peste pirați, exersaseră împreună cu Flota operațiuni defensive în cazul unor atacuri asupra unor sisteme, participaseră la un asalt al Marinei asupra unei stații industriale suspectată de construirea de viespi de luptă cu antimaterie și făcuseră nenumărate escale în porturi din tot sectorul Flotei a IV-a. În ultimele opt luni, Amiralitatea le repartizase o misiune independentă de interceptare, sub comanda

Serviciului de Contrainformaţii Navale al Confederaţiei. Acesta era al treilea zbor de urmărire în care-i trimisese SCNC: prima navă fusese goală, când ajunseseră la ea, iar a doua, un şoim-negru, izbutise să le scape graţie razei sale de înghiţire mult mai lungi, spre mâhnirea teribilă a lui Syrinx. Însă *Dymasio* era neîndoios vinovată; SCNC suspecta de mai multă vreme că ar fi purtat antimaterie, iar zborul acesta o dovedise. Acum nava se pregătea să intre într-un sistem locuit şi să stabilească un contact cu un grup separatist asteroidal. De data aceasta, aveau să reuşească arestarea. De data aceasta! Atmosfera din cabina lui *Oenone* părea strivită de ideea aceea.

Până şi Eileen Carouch, locotenenta care le asigura legătura cu SCNC, simţise anticipaţia edeniştilor. Era fixată în centuri în cuşeta de lângă Syrinx, o femeie de vârstă mijlocie cu chip banal, lesne de uitat, genul despre care Syrinx bănuia că ar fi fost ideal pentru un agent activ. Dar personalitatea îi era fermă şi plină de resurse; descoperirea antimateriei ascunse de *Dymasio* constituia o dovadă în această privinţă.

În clipa aceasta, ţinea ochii închişi şi accesa informaţiile datavizate pe care *Oenone* le oferea prin intermediul procesoarelor bitek interfaţate cu echivalentele lor hardware, îngăduind astfel tuturor adamiştilor să vadă ce se petrecea.

– *Dymasio* e gata de salt, spuse Syrinx.

– Slavă cerului! Nervii mei nu mai pot rezista mult la încordarea asta.

Syrinx simți un surâs fluturându-i pe buze. Întotdeauna percepea o ușoară tensiune în relațiile ei cu adamiștii desfășurate pe o bază individuală; cu ei și emoțiile lor zăvorâte îndărătul craniului impenetrabil, nu știai niciodată exact ce anume simțeau, iar asta era dificil pentru edeniștii empatici. Totuși, Eileen se dovedise uimitor de directă în formularea opiniilor proprii. Lui Syrinx aproape că-i plăcea compania femeii.

Dymasio dispăru. Syrinx percepu spasmul clar din spațiu, când nodurile configuratoare ale navei deformară țesătura realității în jurul carcasei ei; pentru *Oenone*, distorsiunea era aidoma unei flame. Una complet cuantificabilă. În mod instinctiv, șoimul-de-vid știu coordonatele punctului de ieșire.

Să-i dăm drumul! emise sonor Syrinx.

Energia se revărsă prin celulele configuratoare ale șoimului-de-vid. Un interstițiu se căscă, și ei plonjară în gaura-de-vierme ce se extinse. Syrinx o putea simți pe *Graeae* generându-și propria gaură-de-vierme, după care interstițiul se închise în urma lor, izolându-i în uitare, în afara timpului. Imaginația, cuplată cu inputul senzorial autentic al șoimului-de-vid, oferi o senzație de goană ametitoare pentru cele două bătăi de inimă cât avură nevoie să traverseze gaura-de-vierme. Un terminus se deschise la o distanță indeterminabilă, o textură diferită de negare, aparent curbată în jurul lor. Lumina stelelor începu să răzbată, îndoindu-se într-un filigran de linii alb-albastre subțiri în jurul carcasei. *Oenone* țâșni în spațiu. Stelele redeveniră puncte dure de diamant.

Orizontul de evenimente se evaporase de pe carcasa lui *Dymasio*, aducând nava stelară la cinci zile-lumină de soarele lui Honeck. Grupurile sale de senzori și panourile de termopurjare ieșiră din carcasă cu timiditatea unei creaturi care a hibernat și se aventurează într-o zi de primăvară. Ca toate navele adamiste, pierdu timp cu verificarea coordonatelor de ieșire și scanarea spațiului local, căutând comete rătăcite sau fragmente de rocă. Acel interval temporal crucial îngădui teribilelor distorsiuni spațiale ce însoțeau deschiderile terminus ale șoimilor-de-vid să rămână nedetectate.

Neștiutor în privința urmăritorilor săi invizibili, căpitanul lui *Dymasio* activă propulsia de fuziune principală a navei și porni spre coordonatele saltului următor.

– Se deplasează din nou, spuse Syrinx. Se pregătește pentru intrare în sistemul interior. Vrei s-o oprim?

O tulbura gândul că antimateria era dusă într-un sistem locuit.

– Care-i noua destinație? întrebă Eileen.

Syrinx consultă almanahul sistemului stocat în celulele-memorie ale lui *Oenone*.

– Pare a fi giganta gazoasă exterioară, Kirchol.

– Există colonii pe orbita ei?

Femeia încă nu deprinsese bine cum să extragă informații din *Oenone*, așa cum o putea face din miezurile de memorie hardware.

– Nu figurează nimic listat.

– În cazul acesta se îndreaptă către un rendez-vous. N-o oprim, ci o urmărim.

– O lăsăm să intre într-un sistem populat?

– Da. Uite care-i treaba, dacă ne-am fi dorit doar antimateria, am fi putut s-o abordăm oricând în ultimele trei luni de când ştim că o are la bord. *Dymasio* a vizitat şapte sisteme stelare nelocuite de când i-am început monitorizarea şi n-a ameninţat niciunul. Acum agentul meu îmi confirmă că a fost găsit un cumpărător printre separatiştii ăştia înfierbântaţi, iar eu îi doresc pe ei. În felul ăsta ne putem alege atât cu furnizorul, cât şi cu destinatarul. Am putea chiar afla coordonatele staţiei de producere a antimateriei. Laude de peste tot, aşa că ai răbdare.

– Bine.

Ai auzit totul? îl întrebă Syrinx pe Thetis.

Bineînţeles. Şi are dreptate.

Ştiu, totuşi... Emise o armonică emoţională complexă, de nerăbdare şi frustrare.

Mai rezistă, surioară. Râset mental. Thetis ştiuse dintotdeauna cum s-o tachineze. *Graeae* se născuse înaintea lui *Oenone*, dar în privinţa mărimii exista o deosebire marcantă; având diametrul carcasei de o sută cincisprezece metri, *Oenone* era cel mai mare dintre copiii lui *Iasius*, iar Thetis izbutise s-o înfrângă în hârjonelile lor fizice abia după ce intraseră în acţiune hormonii de creştere ai pubertăţii. În acelaşi timp însă ei fuseseră cel mai apropiaţi, întrecându-se mereu unul cu celălalt.

Niciodată n-am întâlnit pe cineva mai nepotrivit pentru căpitănie, chicoti Ruben. **Fără control, numai nesăbuinţă adolescentină, asta-i vina ta,**

domnișoară! Eu plec din nava asta când terminăm misiunea, mă doare-n cot ce scrie-n contract!

Syrinx râse sonor, apoi începu să tușească repede, justificându-se față de Eileen. Deși era obișnuită cu gradul de onestitate pe care-l dezvolta afinitatea, Ruben o uluia întotdeauna prin cunoașterea intimă a stării ei emoționale. **Nu te plângi și de alte atribute adolescentine ale mele,** replică ea adăugând o imagine grafică foarte explicită.

Așteaptă tu, domnișoară, să terminăm misiunea. Să știi că nu uit ce-ai spus.

Posibilitatea aceea aproape că făcea să merite așteptarea încordată.

Întrucât pentru saltul spre o planetă avea nevoie de o traiectorie mai precisă decât pentru un salt interstelar, *Dymasio* petrecu cincizeci de minute reorientându-și cursul cu precizie. După ce noul său vector orbital o intersectă pe Kirchol, nava se reconfigură pentru salt.

Statutul armelor, vă rog, ceru Syrinx când lumina dinspre flama plonjonului lui *Dymasio* începu să pălească.

Viespile de luptă și sistemele defensive de proximitate sunt activate, răspunse Chi.

Perfect – toată lumea, alertă de gradul unu. Nu știm câți ostili vor fi în jurul lui Kirchol, așa că vom proceda cu maximă precauție. Amiralul vrea ca nava să fie restricționată, nu distrusă, dar, dacă suntem depășiți numeric, eliberăm viespile de luptă și ne retragem. Să sperăm doar că ăsta-i cuibul.

Prinse un mormăit mental neclar: **Nu se poate să fie alt salt fals. Te rog!** După tonul obosit, bănui că era Oxley, care era mai vârstnic decât Ruben, având o sută cincizeci de ani. Sinon i-l recomandase, când îşi alcătuise primul echipaj. El rămăsese mai mult din loialitate faţă de ea, când semnase pentru Marină. Alte motive de vinovăţie...

Dymasio efectuă saltul.

Kirchol era un glob maroniu-noroios, la trei sute şaptezeci de mii de kilometri sub carcasa lui *Oenone*, cu sateliţii scânteind palid în razele soarelui. Giganta gazoasă nu avea nimic din măreţia lui Saturn, ci era prea lipsită de strălucire. Nici benzile de furtuni nu păreau feroce.

Dymasio şi cei doi şoimi-de-vid se materializaseră deasupra polului sud; insignifiante la scara aceea, o pată mată şi două punctuleţe negre precum cărbunele, căzând imperceptibil de lent sub atracţia câmpului gravitaţional.

Syrinx îşi deschise mintea spre Chi, combinând conştiinţa perceptuală a lui *Oenone* cu cunoştinţele ofiţerului de armament despre capacităţile de operare ale viespilor de luptă. Nervii ei se întinseră peste un volum uriaş de spaţiu, determinând un corp îndepărtat să tremure ca reacţie.

Dymasio începu să transmită un cod radio simplu, direcţionat spre giganta gazoasă. Ţinând seama de poziţia lor, înţelese Syrinx, nu avea să existe vreun surplus care să ajungă la sistemul interior populat, nicio posibilitate de a fi detectaţi chiar peste

câteva ore, când undele radio ar fi străbătut finalmente distanța.

Un răspuns pulsatoriu scânteie de pe orbita lui Kirchol, cu mult în afara razei de detecție masică a lui *Oenone*. Punctul-sursă porni să se miște, ieșind de pe orbită cu accelerația de cinci *ge*. *Oenone* nu putea detecta nicio amprentă infraroșie și nici jetul vreunei propulsii reactive. Semnalul radio încetă.

Un șoim-negru. Gândul sări între edeniștii din ambii șoimi-de-vid, într-un frison de încântare împărtășită.

I-al meu, îl anunță Syrinx pe Thetis în modul de angajare-singular. Nu uitase cum le scăpase ultimul șoim-negru. Amintirea aceea continua s-o roadă.

Haide, haide, protestă el.

I-al meu, repetă sec femeia. **Tu te vei alege cu toată gloria capturării antimateriei. Ce vrei mai mult?**

Următorul șoim-negru peste care dăm i-al meu.

Bineînțeles, gânguri ea.

Thetis se retrase, bombănind subconștient. Știa însă că n-avea rost să încerce și să se contrazică mereu cu sora lui când era în dispoziția aceea.

Mergem după el? întrebă *Oenone*.

Bineînțeles, o asigură.

Este bine; nu mi-a plăcut că l-am pierdut pe ultimul. I-aș fi putut egala înghițirea.

Ba nu, n-ai fi putut. A fost de nouăsprezece ani-lumină. Dacă ai încerca să emulezi așa ceva, ți-ai avaria celulele configuratoare. Limita noastră este de cincisprezece ani-lumină.

Oenone nu răspunse, dar Syrinx îi simţea indignarea în minte. Aproape că fusese ispitită să încerce înghiţirea mai mare decât cea obişnuită, totuşi o oprise teama de a nu-l răni pe şoimul-de-vid. Teama şi posibilitatea de a naufragia restul echipajului în adâncurile spaţiului.

N-aş face niciodată vreun rău ţie sau echipajului, rosti *Oenone* cu blândeţe.

Ştiu. Dar a fost iritant, nu?

Foarte.

*

Şoimul-negru se ridică din planul eclipticii după o curbă lungă şi graţioasă. Cei doi şoimi-de-vid care aşteptau nu-i putură discerne forma sau mărimea, nici chiar atunci când încetini pentru joncţiunea cu *Dymasio*. Se aflau la treizeci de mii de kilometri distanţă, mult prea departe pentru rezoluţie optică, şi probabil că oricum cea mai măruntă utilizare a efectului de distorsiune în vederea testării i-ar fi trădat.

Ambele nave-ţintă îşi folosiră radiourile când ajunseră la cinci mii de kilometri una de cealaltă, într-un flux constant de date încriptate. Urmărirea era absurd de simplă în felul acela, cu reţeaua de senzori electronici pasivi ai lui *Oenone* triangulându-i până la distanţa de o jumătate de metru. Syrinx aşteptă până ajunseră la numai două mii de kilometri, apoi emise ordinul de reţinere.

RĂMÂNEȚI PE POZIȚIE, bubui *Oenone* pe banda de afinitate. Detectă o tresărire mentală a șoimului-negru. **OPRIȚI ACCELERAȚIA, NU ÎNCERCAȚI SĂ INIȚIAȚI O ÎNGHIȚIRE. PREGĂTIȚI-VĂ PENTRU RENDEZ-VOUS ȘI ABORDARE.**

Gravitația reveni brusc în torul echipajului, crescând cu o iuțeală inconfortabilă. *Oenone* și *Graeae* țâșniră cu opt *ge* spre prada lor. *Oenone* era capabilă să genereze o forță contraaccelerație de trei *ge* în jurul torului echipajului, ceea ce o lăsa pe Syrinx expusă la o accelerație cinci *ge* dură. Membranele ei interne întărite abia puteau prelua stresul, dar se temea că șoimul-negru va încerca să fugă. Echipajele lor utilizau aproape întotdeauna suplimente nanonice, care le îngăduiau să suporte accelerații mult mai mari. Dacă avea să se ajungă la o cursă de urmărire, echipajul lui *Oenone* urma să sufere, mai ales Ruben și Oxley.

Nu trebuia să-și fi făcut griji. După strigătul lui *Oenone* în afinitate, șoimul-negru își plie câmpul de distorsiune. Totuși, femeia era extrem de conștientă de furia lui mohorâtă care-i colora gândurile, copiindu-le probabil pe ale căpitanului. Exista, de asemenea, un nume sau mai degrabă insistența unei identități: *Vermuden.*

Graeae emitea un mesaj radio către *Dymasio*, același ordin de menținere a poziției. În cazul navei adamiste, constrângerea constituia o opțiune mai practică. Șoimul-de-vid își extindea câmpul de distorsiune, deformând statutul cuantic al spațiului din jurul

carcasei lui *Dymasio*; dacă ar fi încercat să efectueze un salt acum, interferența ar fi produs instabilități în nodurile sale configuratoare, cu rezultate spectaculos de letale în urma imploziei centrelor energetice desincronizate.

Oenone și *Graeae* se depărtară între ele, pe măsură ce se apropiară, fiecare, de ținta sa. *Vermuden* era un profil perfect distinct în mintea lui Syrinx, o formă de bulb turtit cu diametrul de o sută cinci metri, cu turnul central ridicându-se și subțiindu-se la nivelul unui vârf de ac până la șaizeci de metri deasupra carcasei. Nu exista tor pentru echipaj, ci în jurul carcasei superioare erau fixate echidistant trei capsule argintii: o cabină de susținere biotică suficient de mare pentru a adăposti cinci-șase persoane, hangarul unui avion spațial mic și cala de marfă. Curenți de energie îi clocoteau sub carcasă, vârtejuri multicolore spectrale ce sugerau agitație extremă.

– Căpitane Kouritz, la ecluză cu echipa, te rog, spuse Syrinx când începură să încetinească pentru joncțiune. Aveți grijă, spațiul cabinei șoimului-negru este de aproximativ patru sute de metri cubi.

Vermuden atârna în spațiu la trei sute de kilometri depărtare, o semilună întunecată, brun-roșcată. Syrinx îl simți pe Chi fixând laserele defensive de proximitate pe șoimul-negru, cu focalizarea asigurată de o combinație de simțuri electronice și bitek.

– Merg cu ei, anunță Eileen.

Apăsă butonul care decupla centurile de siguranță.

– Aduceți-l pe căpitanul lui *Vermuden* direct aici, îi reaminti Syrinx. Voi trimite cu voi pe unul dintre oamenii mei să piloteze *Vermuden* înapoi la sediul Flotei.

Fără căpitanul său, șoimul-negru trebuia să asculte de un edenist.

Oenone execută o jumătate de tonou la apropierea de *Vermuden*, astfel încât părea că va coborî pe verticală spre carcasa superioară a șoimului-negru. O ecluză tubulară se extinse din torul echipajului. Echipa de pușcași marini aștepta în incinta dinapoia ei, cu armuri complete și armele activate. În tor, gravitația revenise la salutarul standard terestru.

Syrinx îi ceru căpitanului lui *Vermuden* să extindă ecluza șoimului-negru.

Dymasio explodă.

Confruntat cu certitudinea absolută a unei interogări de personalitate urmată de plutonul de execuție al Marinei Confederației, căpitanul ei decisese că echipajul și nava sa erau un preț pe care merita să-l plătească pentru a-l distruge pe *Graeae* odată cu ei. Așteptă până ce șoimul-de-vid ajunsese la numai un kilometru și-și începuse manevrele de andocare, după care dezactivă incintele delimitatoare de antimaterie.

Cinci sute de grame de antimaterie se năpustiră să îmbrățișeze o masă egală de materie obișnuită.

Din poziția lui *Oenone*, la două mii de kilometri depărtare, frontul de undă al energiei elementare sfâșie universul în două. De o parte, stelele ardeau cu obișnuita lor seninătate netulburată; de cealaltă

parte, infinitul acela dispăru, înlocuit de un plan neted și compact de fotoni dezlănțuiți.

Syrinx simți lumina sfredelind în *Oenone*, pârjolind și vestejind celulele-receptor optice. Afinitatea acționă ca un conductor pentru lumina alb-purpurie, îngăduindu-i să strălucească direct în mintea ei, un torent de fotoni care amenința să-i copleșească integritatea psihică. Prin strălucirea orbitoare existau fisuri de întuneric, care fâlfâiau de jur împrejur aidoma unor păsări micuțe prinse în furtună. O strigară când trecură mai departe, țipete mentale, uneori cuvinte, alteori imagini de oameni și locuri, alteori mirosuri – gusturi spectrale, o atingere, râsete, căldură, muzică, răcoare, umezeală... Minți care se transferau în celulele neurale ale lui *Oenone*. Dar sparte, incomplete. Imperfecte.

Thetis! strigă Syrinx.

Nu-l putea găsi în clocotul acela, iar lumina devenise o durere universală. Răcni de suferință și ură.

Câmpul de distorsiune al lui *Vermuden* se extinse, se întări și aplică tensiune asupra structurii perpetue a realității. Un interstițiu se căscă larg.

Chi trase cu laserele gama. Fasciculele brăzdară însă doar vidul. Deja, interstițiul se închidea.

La mai puțin de două secunde după detonarea lui *Dymasio*, un front exploziv de particule asaltă carcasa lui *Oenone*, adăugându-se radiațiilor electromagnetice corosive care începuseră să lovească spuma izolatoare. Șoimul-de-vid privi dincolo de haosul imediat, observând formarea găurii-de-vierme a lui

Vermuden, un tunel prin dimensiuni goale. Mărimea și lungimea determinantă erau definite de inputul energetic al șoimului-negru. *Oenone* știu cu exactitate coordonatele terminus, la douăzeci și unu de ani-lumină depărtare, limita absolută a șoimului-negru.

De data asta! gândi *Oenone* impetuos. Energia scânteia prin propriile-i celule configuratoare.

Nu! strigă Syrinx, cu șocul smulgând-o din durere.

Există un mod, îl cunosc. Ai încredere-n mine.

Femeia așteptă neajutorată în timp ce interstițiul îi înconjură, iar o manifestare trădătoare a subconștientului ei îi acordă șoimului-de-vid permisiunea, îmboldindu-i la răzbunare. Temerile îi dispărură după ce văzu că gaura-de-vierme era lungă de numai treisprezece ani-lumină. Când capătul ei terminus porni să se deschidă, simți reactivându-se celulele configuratoare. Înțelegerea fu instantanee și hohoti cu o furie răzbunătoare.

Ți-am spus eu, se împăună *Oenone*.

Înghițirea disperată de douăzeci și unu de ani-lumină adusese practic în punctul de distrugere capacitatea de încărcare energetică a lui *Vermuden*. Își simțea căpitanul răschirat pe cușeta de accelerație, cu mușchii rigizi, spinarea arcuită, eforturile dublate. Pseudo-țesătura găurii-de-vierme lunecă în jurul carcasei, nu ca presiune fizică, totuși tangibilă. În cele din urmă, mult în față, se materializă capătul terminus. Lumina stelară urmări forme stranii și se filtră înăuntru.

Vermuden ieși în vidul pustiu al spațiului normal, cu mintea radiind ușurare vie.

Bravo, îi spuse căpitanul. *Vermuden* îi simți mușchii brațelor și pieptului relaxându-se, apoi o inspirație profundă.

O lumină puternică de laser îi scălda carcasa, copleșindu-i celulele-receptor optice. O masă lenticulară cu diametrul de o sută cincisprezece metri se găsea la optzeci de metri de navă, cu turnul central orientat în direcția strălucirii roșu-diavolesc a lui Betelgeuse.

– Ce pizda mă-sii... Cum? icni căpitanul.

Acesta-i doar laserul de țintire, anunță *Oenone.* **Dacă detectez cea mai infimă schimbare de flux în celulele tale configuratoare, comut pe laserele gama și te tai în două. Acum extinde ecluza. Am la bord niște oameni care abia așteaptă să te-ntâlnească.**

*

– N-am știut că șoimii-de-vid pot face asta, spuse Eileen după două ore.

Henry Siclari, căpitanul lui *Vermuden*, și cei doi membri de echipaj ai șoimului-negru se aflau în celula din *Oenone*, iar pușcașii marini conduși de Cacus se familiarizau cu sistemele șoimului-negru. Cacus aprecia că ar fi putut aduce nava la Oshanko într-o zi.

– Înghițiri succesive? zise Syrinx. Nu le poate opri nimic, atât doar că ai nevoie de un șoim-de-vid cu o percepție spațială acută. **Ca tine.**

Te iubesc, răspunse *Oenone* nestingherit de laudele și admonestările alternante cu care edeniștii îl bombardaseră imediat după manevră.

Ai răspunsuri la orice, este? spuse femeia. O făcu însă fără veselie.

Thetis... Fața lui lătăreață și surâzătoare, acoperită de pistrui băiețești, părul nisipiu ciufulit, corpul slăbănog, ușor stângaci. Atâtea ore petrecute împreună, colindând prin Romulus...

Era parte din identitatea ei în același fel ca *Oenone*. Frați de suflet care împărtășiseră enorm de multe, iar acum el pierise. Fusese smuls de lângă ea, fusese smuls *din* ea, misiunile laolaltă, frustrări și reușite.

Și eu îl jelesc, îi șopti *Oenone* în minte, cu gândurile pline de regret.

Mulțumesc. Au fost pierdute și ovulele lui *Graeae*. Ce lucru teribil și murdar! Chiar îi urăsc pe adamiști!

Nu. Asta-i mai prejos de noi. Vezi că și Eileen, și pușcașii marini ne împărtășesc pierderea? Nu-i vorba despre adamiști. Numai despre indivizi. Întotdeauna, indivizii. Chiar și noi edeniștii avem ratații noștri, nu?

Da. Așa-i, spuse ea fiindcă era adevărat. Totuși, o fracțiune din minte îi rămăsese pustie, surâsul dispărut.

*

Athene știu că se întâmplase ceva șocant de rău imediat ce *Oenone* se materializă deasupra lui Saturn. Se afla în grădină și o hrănea pe Clymene, care avea două luni, dintr-un glob mamar bitek, când o cuprinse presimțirea înghețată. Se încleștă instinctiv de

a doua ei stră-strănepoată, temându-se de viitor și de ceea ce aducea acesta. Pruncul începu să plângă, protestând față de pierderea sfârcului și de forța strânsorii. Athene o restitui iute pe Clymene strănepotului ei, care se strădui s-o calmeze pe fetiță prin uguiri mentale liniștitoare. Apoi mintea alarmant de insensibilă a lui Syrinx o atinse pe Athene, și cunoașterea teribilă fu completă.

N-a mai rămas nimic din el? întrebă ea încet.

Ceva, spuse Syrinx. **Dar foarte puțin, îmi pare rău, mamă.**

Un singur gând ar fi îndeajuns pentru mine.

Pe când se apropia de Romulus, *Oenone* emise către personalitatea habitatului fragmentele de gânduri pe care le stocase. Vestigii prețioase și intangibile de viață, unica moștenire rămasă de la Thetis și echipajul său.

Foștii prieteni, iubiți și soți ai Athenei ieșiră din multiplicitatea personalității lui Romulus pentru a oferi susținere și încurajare, amortizând pe cât puteau lovitura. **Vom face tot ce putem,** o asigurară ei. Putea simți cum resturile tremurătoare ale fiului ei erau țesute lent într-un întreg mai coerent, și asta îi aduse o mică măsură de alinare.

Deși moartea nu însemna ceva necunoscut pentru ea, Athene constată că pierderea aceasta era extrem de grea. În fundul minții ei exista permanent credința că șoimii-de-vid și căpitanii lor erau cumva nemuritori sau cel puțin imuni față de asemenea calamități pustiitoare. O credință prostească, aproape

copilărească, deoarece erau copiii la care ținea cel mai mult. Ultima ei legătură cu *Iasius*, progeniturile lor.

După o jumătate de oră, îmbrăcată în tunică de navă simplă, complet neagră, Athene stătea în salonul de recepții al spațioportului, o siluetă solitară și mândră, cu ridurile feței trădându-i cei o sută treizeci și cinci de ani așa cum n-o mai făcuseră niciodată. Privi peste terasă, cum *Oenone* și escorta lui neliniștită formată din doi șoimi-de-vid din escadrila defensivă Saturn se ivire din întuneric. *Oenone* se lăsă pe un piedestal pustiu cu un suspin mental de ușurare foarte uman. Conductele de alimentare din piedestal se foiră ca niște tentacule boante și oarbe, căutând orificiile-femelă din partea dorsală a șoimului-de-vid; mușchi sfincter se dilatară și prinseră, producând etanșări perfecte. *Oenone* înghiți fluidul nutritiv pe care-l sintetiza Romulus, umplându-și vezicile interne, potolind setea care absorbea vitalitate din toate celulele. Nu zăboviseră la Oshanko mai mult decât fusese nevoie pentru a-l preda pe Henry Siclari și echipajul său autorităților portuare ale Flotei și pentru a îngădui specialiștilor edeniști în reglări de legături să preia comanda lui *Vermuden*. După aceea Syrinx insistase să vină direct la Saturn.

Athene privi șoimul-de-vid cel mare și se simți cuprinsă de îngrijorare reală.

Oenone arăta jalnic: spuma de pe carcasă era arsă pe alocuri și se decojea, panourile toroidale pentru termopurjare erau topite, sistemele de senzori electronice fuseseră reduse la nivelul unor pârâiașe de

zgură congelată, blisterele de senzori care fuseseră orientate spre *Dymasio* erau carbonizate, și celulele lor muriseră.

Nu-i mare lucru, o anunță *Oenone.* **Au fost avariate în majoritate sistemele mecanice. Iar biotehnicienii îmi pot grefa blistere de senzori noi. N-o să mă plâng niciodată când voi fi reacoperit cu spumă,** adăugă el modest.

Când Syrinx ieși prin ecluză, avea obrajii aproape scofâlciți, părul îi atârna în șuvițe peste craniu și mergea ca și cum fusese condamnată la moarte. Athene se simți finalmente năpădită de lacrimi și-și cuprinse în brațe fiica răvășită de durere, liniștind gândurile lipsite de energie prin compasiune empatică, balsamul matern.

Nu-i vina ta.

Dacă n-aș fi...

Termină! îi porunci Athene apăsat. **Măcar atâta le datorezi lui Thetis și *Graeae*, nu te afunda în remușcări lipsite de rost. Ești mai puternică decât atât, mult mai puternică.**

Da, mamă.

El a făcut ceea ce a dorit să facă. A făcut ceea ce a fost corect. Spune-mi câte milioane de vieți ar fi fost pierdute, dacă antimateria aceea ar fi fost utilizată împotriva unei suprafețe planetare neprotejate?

Multe, răspunse Syrinx ca prin ceață.

Iar el le-a salvat. Fiul meu. Mulțumită lui, oamenii aceia vor trăi, vor avea copii și vor râde.

Dar i-atât de dureros!

Asta pentru că noi suntem umani, într-o măsură mult mai mare decât pot fi vreodată adamiștii. Empatia noastră înseamnă că nu ne putem ascunde niciodată de ceea ce simțim, iar asta este bine. Însă întotdeauna trebuie să-ți păstrezi echilibrul, Syrinx; echilibrul este pedeapsa de a fi om: pericolul de a-ți îngădui să ai sentimente. De aceea noi mergem pe o cărare îngustă deasupra hăului stâncos. De o parte avem coborârea în animalic, de partea cealaltă ne așteaptă mirajul divinității. Ambele trag de noi, ambele ne ispitesc. Totuși, fără forțele acestea care îți hărțuiesc psihicul, agitându-l și aducându-l la stare conflictuală, nu poți iubi niciodată. Părțile acestea aflate în război ne trezesc, ne stârnesc pasiunea. Așa că învață din episodul acesta nefericit, învață să fii mândră de Thetis și de ce a reușit el, utilizează-l pentru a contracara suferința. Este greu, știu; pentru căpitani, mai mult ca pentru oricine. Noi suntem cei care ne deschidem realmente sufletul spre altă entitate, noi simțim cel mai profund și suferim cel mai mult. Și cunoscând toate astea, știind ce vei îndura în viață, eu tot am ales să te aduc pe lume, fiindcă viața îți oferă atât de multe bucurii.

*

Casa rotundă cuibărită în brațele văii line nu se schimbase, continua să fie un vârtej agitat și gălăgios de copii surescitați, adulți ușor obosiți și cimpicasnici

bitek hărțuiți. Lui Syrinx i se păru că nu lipsise nici măcar o secundă de acolo. Cu optsprezece copii și, deocamdată, patruzeci și doi de nepoți, unsprezece strănepoți și cele două recente adăugiri din generația a patra, Athene conducea o familie care nu-i lăsa nicio clipă de răgaz. Nouăzeci la sută dintre adulți erau implicați într-un domeniu sau altul al zborurilor spațiale, ceea ce însemna că absențele prelungite reprezentau firescul. În același timp însă, atunci când reveneau, ei vizitau întotdeauna în primul rând casa și pe Athene, rămânând sau trecând mai departe, după cum aveau chef.

– Pensiunea, bordelul și țarcul de joacă al Athenei, îl numise în multe rânduri bătrâna ex-căpitan.

Cei mai tineri fură încântați s-o vadă pe Syrinx și țipaseră de încântare când se strânseră în jurul ei, cerând să fie sărutați și să audă povești despre planetele pe care le vizitase, în vreme ce adulții oferiră discret condoleanțe. Prezența lor, știința și percepția împărtășirii durerii diminuă apăsarea. Foarte puțin.

După cină, Syrinx reveni în camera ei veche și ceru să fie lăsată singură pentru câteva ore. Ruben și Athene consimțiră, se retraseră pe scaunele din fier alb de pe patio și discutară în modul de angajare-singular, cu chipurile sobre trădând îngrijorare.

Syrinx se întinse pe spate în pat și privi prin tavanul transparent spre văile ce șerpuiau leneș dincolo de tubul de lumină axial care pălea încet. În cei șapte ani de când *Oenone* ajunsese la maturitate, arborii crescuseră, și tufișurile se îndesiseră, extinzând configurațiile verde-pe-verde ale copilăriei ei.

Îl putea percepe pe *Oenone* pe terasă; carcasa îi era curăţată de spumă, braţele macaralelor mobile îşi ocupaseră poziţiile şi le ofereau tehnicienilor acces complet la torul deteriorat al echipajului. Acum, după ce terminase digestia substanţelor nutritive, tonul mental îi revenea la normal. Era încântat să fie în centrul atenţiei şi conversa de zor cu echipele de pe terasă despre diverse aspecte ale reparaţiilor. Doi biotehnicieni cu sonde portabile se ghemuiseră lângă un blister de senzori distrus şi prelevau mostre.

Tati?

Sunt aici, Spirt-linx. Ţi-am spus că voi fi mereu.

Mulţumesc. Nu m-am îndoit de asta niciodată. El cum este?

Fericit.

O parte din apăsare se ridică de pe inima femeii.

Este pregătit?

Da. Însă din anii recenţii lipseau foarte multe. Am integrat ce-am putut. Nucleul identităţii este viabil, dar îi lipseşte substanţa. Rămâne un copil, poate partea aceea din el pe care-ai iubit-o cel mai mult.

Pot vorbi cu el?

Da.

Syrinx stătea desculţă pe iarba deasă şi răcoroasă lângă un pârâu larg, şi tubul de lumină axial strălucea deasupra aidoma unei şuviţe de lumină solară capturată. În jur se aflau arbori înalţi, curbaţi sub greutatea lianelor ce atârnau între ramurile lor, iar cascade lungi de flori căzeau pe sol, unele dintre ele unduind

în apa limpede. Fluturi zburau leneș prin aerul nemișcat, întrecându-se cu albinele pentru potirele florilor, păsările ciripeau de jur împrejur.

Era poienița în care ea petrecuse atâtea zile în copilărie, imediat după baza pantei ierboase. Coborând ochii, văzu că purta o rochie de bumbac simplă, de vară, cu pătrățele albastre și albe. Părul lung și despletit se rotea în jurul șoldurilor osoase. Avea corpul de la treisprezece ani și înțelese motivul chiar în clipa în care îi auzi pe copii strigând și râzând. Îndeajuns de tânără pentru a fi privită ca aparținând conspirației copilăriei, îndeajuns de bătrână pentru a fi respectată, pentru a păstra distanța și a nu fi disprețuită pentru asta.

Apărură brusc în luminiș – șase băieți de zece ani, în șorturi și tricouri sau doar în slip, zâmbind și râzând, cu picioarele puternice strălucind sub lumina caldă.

– Syrinx!

El era în mijlocul lor, cu părul nisipiu ciufulit, și-i surâdea larg.

– Bună, Thetis, îi spuse.

– Vii cu noi? întrebă el cu răsuflarea întretăiată.

O plută din plăci grosolane de siliciu, profiluri I din aluminiu și butelii goale de plastic – îndeajuns de familiară pentru a-i aduce lacrimi în ochi – zăceau pe mal, pe jumătate în apă.

– Nu pot. Am venit doar ca să m-asigur că ești bine.

– Normal că-s bine!

Încercă să facă roata pe pajiște, dar se încurcă și căzu râzând în hohote.

– Vom coborî complet, până la rezervorul cu apă sărată. O să fie distractiv, n-am spus nimănui, iar personalitatea n-o să ne vadă. Acolo jos ne-am putea întâlni cu orice, piraţi sau monştri. Şi s-ar putea să găsim o comoară. O s-o aduc înapoi şi-o să fiu căpitanul cel mai faimos din habitat! Se ridică iute în picioare, cu ochii strălucind: *Te rog*, vino, Syrinx. Te rog!

– Altă dată, îţi promit.

Dinspre ceilalţi băieţi se auziră strigăte, când pluta fu împinsă în curentul care curgea repede. Pentru câteva secunde, se legănă sub unghiuri alarmante, înainte de a se stabiliza treptat. Băieţii începură să se cocoaţe pe ea.

Thetis întoarse capul de la Syrinx la plută, sfâşiat de îndoieli.

– Promiţi? Promiţi serios?

– Da.

Se aplecă, îi prinse capul între palme şi-l sărută uşor pe frunte.

– Syrinx!

Băiatul se smulse agitat, înroşindu-se la faţă când cei de pe plută porniră să strige şi să cotcodăcească.

– Ţine, spuse fata şi luă un colier subţire din argint cu o piatră de jad deschisă la culoare, complicat sculptată, de mărimea unui bob de strugure. Poartă-l şi va fi ca şi cum eu aş fi alături de tine. Iar data viitoare când te voi vizita, îmi poţi povesti cum a fost.

– Bine! Thetis porni în fugă către plută, plescăind prin apa puţin adâncă şi în acelaşi timp fixându-şi lanţul în jurul gâtului: Da' nu uita să te-ntorci. Mi-ai promis!

Cât de departe va merge? îl întrebă ea pe Sinon, când, ud leoarcă, Thetis fu ridicat de doi prieteni peste marginea plutei.

Cât de departe dorește.

Și cât va dura?

Atât cât o dorește.

Tată!

Scuză-mă, n-am intenționat să fiu frivol. Probabil zece sau cincisprezece ani. Până și copilăria pălește în cele din urmă. Jocurile care-i sfidează pe adulți și prietenii care-nseamnă întreaga lume sunt foarte bune, însă o parte importantă dintr-un copil de zece ani este dorința de a fi matur; acțiunile lui sunt umbre ale comportamentului pe care-l vede la adulți. Un proverb vechi spune că băiatul este tatăl bărbatului. Așa că, după ce-și va face porția de aventuri și-și va da seama că nu va fi niciodată bărbatul acela, că este un copil steril, identitatea din multiplicitate i se va diminua în personalitatea de ansamblu. Așa cum se va-ntâmpla cu noi toți în cele din urmă, Spirt-linx, chiar și cu tine.

Vrei să spui că va pierde speranța.

Nu. Moartea este pierderea speranței, orice altceva este doar disperare.

Copiii începuseră să vâslească și să se familiarizeze cu manevrarea plutei. Thetis stătea în față și dădea comenzi, simțindu-se în largul său. Întoarse capul, zâmbi și flutură din braț. Syrinx ridică o mână.

Adamiștii își pierd speranța, rosti ea. Căpitanul lui *Dymasio* și-a pierdut toate speranțele. De aceea a făcut ce a făcut.

Adamiștii sunt incompleți. Noi știm că vom continua și după moartea corpului; cumva, o fracțiune din noi va dăinui sute de milenii. Eu nici măcar nu-mi pot închipui să abandonez segmentul multiplicitate al personalității, în niciun caz când trebuie să am grijă de tine și de ceilalți copii și nepoți ai mei. Poate că peste zece sau cincisprezece generații, când nu voi mai putea regăsi nicio senzație de atașament, voi căuta unitatea completă cu personalitatea habitatului și-mi voi transfera loialitatea către toți edeniștii. Dar asta se va petrece peste foarte mult timp.

Adamiștii au religiile lor. Crezusem că divinitățile lor le dau speranță.

Așa se și întâmplă, pentru cei foarte credincioși. Totuși, gândește-te la dezavantajele adamiștilor obișnuiți. Împărăția legendară, asta-i tot ce poate fi vreodată paradisul lor, mai presus de cunoaștere. O asemenea credință este foarte greu de păstrat până la urmă de bieții muritori păcătoși. Pe de altă parte, viața noastră de apoi este tangibilă, reală. Pentru noi nu-i o chestiune de credință, deoarece avem dovezi.

Decât dacă nu te numești Thetis.

Până și el supraviețuiește.

O parte din el, o existență ciuntită. Navigând pe un râu care nu se va sfârși niciodată.

Iubit, prețuit, bine-venit, etern.

Pluta dispăru după un cot, acoperită vederii de un pâlc de sălcii. Glasuri ascuțite și ațâțate plutiră prin văzduh. Syrinx coborî mâna.

– Te voi vizita din nou, frățioare, vorbi ea către apa bolborositoare. Din nou și din nou, de fiecare dată când voi reveni. Voi face astfel încât să-mi aștepți vizitele și poveștile pe care le voi aduce, îți voi da ceva pentru care să speri. Promit!

Revenită în camera ei, ridică ochii la peisajul întunecat și nedeslușit aflat mult deasupra. Tubul de lumină axial fusese redus la o prezență lunară, mascată de primii nori de ploaie ai serii.

Syrinx își închise mintea spre ceilalți edeniști, o închise spre șoimii-de-vid care zburau în exterior, o închise spre personalitatea habitatului. Numai *Oenone* mai rămase. Un iubit care putea înțelege, fiindcă ei erau totuna.

Din amestecul de îndoieli și suferințe se ridica dorința ca adamiștii să aibă totuși dreptate și să existe o creatură ca Dumnezeu, o viață de apoi și suflete. În felul acela, Thetis n-ar fi fost pierdut. Nu pe vecie.

Era un ciob micuț de speranță.

Gândurile lui *Oenone* se frecară de ale ei, liniștitoare și înțelegătoare.

„Dacă există un Dumnezeu și dacă, undeva, sufletul fratelui meu este intact, te rog, ai grijă de el. Va fi foarte singur."

7

Peste o mie de afluenţi alimentau curgerea lacomă a lui Juliffe, o reţea neregulată de râuri şi râuleţe ce adunau precipitaţiile de pe o suprafaţă de un milion şi jumătate de kilometri pătraţi. Ele se vărsau în fluviu, care era la volum maxim în toate cele două sute nouăzeci şi cinci de zile ale anului Lalondei, aducând cantităţi imense de mâl, vegetaţie putrezită şi arbori rupţi. Din cauza turbulenţei şi forţei fluxului imens, apa de pe ultimii cinci sute de kilometri căpăta aceeaşi culoare şi consistenţă precum cafeaua cu lapte. Până ajungea la coastă, lăţimea fluviului ajungea la şaptesprezece kilometri, şi simpla sa putere după două mii de kilometri de parcurs era copleşitoare. La vărsare, se părea că o mare se contopea de-a dreptul cu alta.

Pe ultima porţiune de o sută de kilometri, malurile din partea de nord erau inexistente; smârcurile pătrundeau o sută cincizeci de kilometri către interior. Denumită Mlaştina Hultain, după membrul nechibzuit al primei echipe ecologice de evaluare care se aventurase numai câţiva kilometri dincolo de marginile ei, se dovedea o zonă neospitalieră de stufăriş, alge şi animale cu dinţi ascuţiţi analoge şopârlelor, de diverse dimensiuni. Niciun explorator uman nu izbutise s-o traverseze vreodată; evaluatorii ecologici se mulţumeau cu raportul sumar făcut de Hultain şi cu imaginile sateliţilor geodezici. Când vântul bătea dinspre nord, purta un iz puternic de putrefacţie în Durringham. Pentru locuitorii oraşului, Mlaştina

Hultain își asumase practic calitatea de mit, locul ghinioanelor și al creaturilor spectrale.

Pe de altă parte, relieful din sudul lui Juliffe se ridica până la doisprezece metri deasupra apelor cafenii ce se înălțau amenințător. Întins în lungul malului, Durringhamul era relativ ferit de cele mai puternice inundații de primăvară ale fluviului. Situat între spațioport și apă, orașul constituia cheia colonizării întregului bazin Juliffe.

Fluviul oferea Companiei de Dezvoltare Lalonde cea mai mare cale de acces posibilă spre interiorul Amariskului. Întrucât afluenții săi se întindeau prin toate văile din centrul continentului, nu era necesară defrișarea și întreținerea de drumuri costisitoare prin junglă. Lemnul abundent asigura materia primă pentru bărci, forma cea mai simplă și mai ieftină de călătorit. În felul acela, construirea ambarcațiunilor devenise rapid principala industrie a capitalei și aproape un sfert din populația lui Durringham depindea de succesul șantierelor navale.

Căpitanii aflați sub contract cu CDL duceau grupurile de coloniști nou-sosiți în amonte și reveneau în aval cu surplusul de produse de la ferme, pentru a-l vinde în oraș. Zilnic andocau și plecau sute de ambarcațiuni. Portul cu pontoane și antrepozite, piețele de pește și șantierele navale crescuseră până se întinseseră pe toată lungimea orașului. Era, de asemenea, locul logic pentru amplasarea dormitoarelor de tranzit.

*

Jay Hilton aprecia că dormitorul era extrem de incitant. Diferea de tot ce cunoscuse până atunci. Un acoperiş simplu, în pantă, din panouri de stivuşoare, lung de optzeci de metri şi susţinut de un cadru din traverse metalice. Nu existau pereţi; funcţionarul CDL spusese că ar fi devenit prea încins înăuntru. Pe podeaua din beton erau nenumărate rânduri de paturi tari din lemn. În prima noapte, ea dormise într-un sac de dormit, chiar în centrul dormitorului, cu ceilalţi copii din Grupul 7. Adormise foarte greu, deoarece oamenii vorbeau întruna şi se auzea fluviul care curgea la baza digului. De asemenea, fata nu credea că se va obişnui niciodată cu umiditatea; de când coborâse din avionul spaţial, hainele nu-i fuseseră niciodată complet uscate.

În timpul zilei, dormitorul era înţesat de lume, iar intervalele dintre paturi erau minunate pentru urmăriri şi alte jocuri. Viaţa sub acoperişul său zăngănitor era relaxată; pentru copii nu fusese organizat nimic special, aşa că erau liberi să se distreze după cum doreau. Ea îşi petrecuse a doua zi, făcând cunoştinţă cu ceilalţi copii din Grupul 7. Dimineaţa, îşi făceau de cap printre adulţi, apoi, după prânz, coborau pe malul fluviului ca să privească ambarcaţiunile. Lui Jay îi plăcuse. Zona portului părea desprinsă dintr-un program AV istoric, o felie din Evul Mediu al Pământului conservată pe o planetă îndepărtată. Totul era construit din lemn, şi vapoarele erau minunate,

cu roți mari cu zbaturi de o parte și cealaltă și cu coșuri înalte din fier care ridicau vălătuci lungi de fum alb-cenușiu.

De două ori în cursul zilei cerul se înnorase și ploaia căzuse ca o perdea solidă. Toți copiii se retrăseseră sub acoperișul dormitorului și priviseră fascinați vălul sur care acoperise Juliffeul și fulgerele uriașe ce trosneau pe cer.

Jay nu-și imaginase niciodată că sălbăticia era atât de sălbatică. Mama ei nu era totuși îngrijorată, așa că nu era nici ea. Până atunci niciodată nu fusese atât de amuzant să stea jos și pur și simplu să privească. Nu-și putea închipui cât de minunat va fi să călătorească realmente cu vaporul pe fluviu. Ieri într-o navă stelară, mâine pe un vapor cu zbaturi! Viața era grozavă!

Mâncarea pe care o primiseră era ciudată, fructele băținașe aveau forme stranii și arome ușor condimentate, dar cel puțin nu erau carne de cultură, așa cum mâncau în arcologie. După ceaiul de după-amiază pe care copiii îl băură în cantina mare dintr-o extremitate a dormitorului, ea revenise pe malul fluviului ca să vadă dacă nu putea observa vreun animal nativ. Își amintea de vennal, ceva ca o încrucișare între șopârlă și maimuță. Ocupa un spațiu important în memoria didactică pe care echipa CDL pentru consilierea imigranților de la stația de bază din turnul orbital i-o introdusese înainte de a părăsi Pământul. În mirajul care-i plutea prin craniu arăta destul de drăgălaș. În secret, fata spera că va putea domestici unul după ce ajungeau la lotul din amonte care le fusese alocat.

Digul era un perete solid din polip bitek, de culoarea caisei, care oprea ca şi mai mult din solul negru şi mănos să fie ros de fluviul înspăimântător de mare. Era interesant cât de mult bitek se utiliza; Jay nu întâlnise niciodată vreun edenist, deşi în arcologie Părintele Varhoos avertizase congregaţia în legătură cu ei şi cu tehnicile lor inumane de viaţă pervertită. Folosirea polipului era însă o idee bună aici, nucleele erau ieftine, şi coralul nu necesita reparaţii constante, aşa cum s-ar fi întâmplat cu betonul. Ea nu vedea nimic rău în asta. În săptămâna aceasta întregul univers era întors cu capul în jos.

Jay se lăsă să lunece pe peretele în pantă până ajunse chiar la apă şi porni în lungul ei cu speranţa de a zări un peşte xenoc. Aici apa era aproape limpede. Undele ce clipoceau pe polip ridicau jerbe mici care-i împroşcau picioarele goale; fata purta tot şortul şi bluza pe care mama o obligase să le ia în cuva tau-zero. Mulţi colonişti din Grupul 7 îşi petrecuseră dimineaţa căutându-şi bagajele în unul dintre antrepozite şi străduindu-se să găsească îmbrăcăminte mai practică.

Ieri toţi fuseseră invidioşi şi o admiraseră pe ea şi pe mama. Se simţise bine. Fusese mult mai bine decât felul în care le priveau cei din arcologie. Îşi alungă iute gândul acela.

Bocancii îi plescăiră prin apa puţin adâncă, şi picăturile lunecară de pe stratul lor de protecţie strălucitor. Multe conducte de evacuare mari se deşertau în fluviu, alături de rigolele de canalizare care erau cât nişte pâraie, aşa că trebuia să fie atentă să nu fie

stropită de purjări, pe când se strecura pe sub țevi. Mai în față se afla unul dintre porturile circulare, cu diametrul de șase sute de metri, construit tot din polip; un refugiu unde ambarcațiunile mai mari puteau să andocheze în ape calme. Porturile erau amplasate din kilometru în kilometru în lungul digului, cu pâlcuri de antrepozite și gatere de cherestea ridicându-se îndărătul lor. Între porturi existau rânduri de pontoane din lemn care se întindeau în fluviu pentru a fi utilizate de ambarcațiunile mai mici ale negustorilor și pescarilor.

Cerul se înnegura iarăși. Nu era însă ploaie, ci soarele coborâse mult în vest. Iar Jay se simțea foarte obosită, ziua de aici era teribil de lungă.

Fata se aplecă pe sub structura unui debarcader și atinse cu palma pilonii negri. Lemn mayope, o anunță memoria eidetică, una dintre esențele cele mai dure din toată Confederația. Arborele avea flori mari, stacojii. Jay îl lovi cu încheieturile degetelor, testându-l. Era într-adevăr dur, ca metalul sau piatra.

Unul dintre vapoarele mari cu zbaturi înainta pe fluviu, clocotind un siaj masiv de apă înspumată, cu prova înfruntând forța curentului. Coloniștii erau înșiruiți lângă balustrade și toți păreau că o privesc. Ea surâse larg și le flutură din braț.

Grupul 7 urma să plece mâine. *Adevărata* aventură. Jay privi melancolică după vaporul care dispăru în sus pe fluviu.

Atunci văzu forma care se agățase de un stâlp de susținere al următorului debarcader. Un butuc

galben-roz murdar, lung de vreun metru. Din felul în care se legăna, îşi putea da seama că o parte din el era ascunsă sub apă. Cu un ţipăt, fata se repezi înainte, ridicând jerbe de stropi. Era un peşte sau un amfibiu xenoc ori altceva. Rămăsese prins acolo şi aştepta să fie cercetat. Nume şi forme i se învolburară prin minte, cu memoria didactică trecută pe reapelare totală, străduindu-se să stabilească o corespondenţă cu ceea ce vedea.

„Poate că-i ceva nou", gândi ea. „Poate că-l vor numi după mine. Voi fi faimoasă!"

Se găsea la cinci metri depărtare şi fugea cât putea de repede, când văzu capul. În apă era cineva, cineva fără haine. Cu faţa în jos! Şocul îi dereglă ritmul alergării şi se poticni. Jay ţipă când genunchiul îi lovi polipul rugos şi lipsit de elasticitate. Simţi o durere arzătoare, când îşi juli tot piciorul pe partea laterală. În cele din urmă sfârşi întinsă lângă dig, cu picioarele pe jumătate în apă, simţindu-se amorţită pe dinafară şi venindu-i să vomite. Sângele începuse să apară pe julitură. Îşi muşcă buza, şi ochii i se umplură de lacrimi când o privi, străduindu-se să nu plângă.

Un val ridică leşul în râu, izbindu-l iarăşi de pilonul de susţinere. Prin lacrimile lipicioase, Jay văzu că era un bărbat, foarte umflat. Capul i se întoarse către ea. Pe un obraz avea o rană lungă, vineţie. Nu mai avea ochi, ci doar găuri goale în locul lor. Pielea îi unduia. Jay clipi. Viermi albi şi lungi cu milioane de picioruşe se hrăneau din carnea zdrobită. Unul se prelinse afară din gura pe jumătate deschisă,

ca o limbă subțire și anemică, cu vârful mișcându-se lent de jur împrejur de parcă ar fi adulmecat aerul.

Fata dădu capul pe spate și zbieră.

*

Ploaia care sosi după ce soarele coborî de pe cer o oră mai târziu în seara aceea îi fu de mare ajutor lui Quinn Dexter. Laolaltă, cei trei sateliți ai Lalondei izbuteau să arunce o fosforescență spectrală strălucitoare în noaptea orașului; oamenii își puteau vedea drumul destul de clar pe străzile mocirloase, dar din cauza norilor groși de pe cer nivelul luminozității era drastic redus. Durringhamul nu avea iluminat stradal; puburile scăldau străzile în lumină în jurul intrărilor lor, iar casele mai mari aveau becuri pe verande, însă dincolo de cercurile lor de radiență exista numai o împrăștiere retrogradă de fotoni. Printre clădirile industriale mari din port, pe unde pândea Quinn, nu exista nici măcar atât, ci doar obscuritate și umbre impenetrabile.

După cină, el se strecurase din dormitorul de tranzit și-și găsise un spațiu ascuns între două dependințe cu un singur nivel de la capătul unui antrepozit prelung. Jackson Gael era ghemuit înapoia unor butoaie de cealaltă parte a potecii. În spatele lui era peretele orb înalt al unui gater, scânduri de lemn suprapuse ce se înălțau ca fața unei stânci.

Puțini oameni se aventurau noaptea prin partea aceasta din port, iar cei care o făceau erau probabil

coloniști în așteptarea unui vapor care să-i ducă în amonte. La două sute de metri spre nord se afla alt dormitor de tranzit. Quinn decisese că cele mai bune ținte vor fi coloniștii.

Șerifii ar fi acordat mai multă atenție unui locuitor al orașului care fusese jefuit, decât unui nou-sosit de care nu-i păsa nimănui. Pentru CDL, coloniștii erau echivalentul uman al unor vite, iar dacă acei cretini nu pricepeau și singuri asta, atunci chiar că-și meritau soarta. Totuși, Jackson avusese dreptate într-o privință: coloniștii o duceau mai bine decât el. Trivii erau cei mai de jos dintre cei mai de jos.

Descoperiseră asta în seara trecută. Când ajunseseră în cele din urmă la dormitor, fuseseră trimiși imediat să descarce camioanele pe care tocmai le încărcaseră în spațioport. După ce terminaseră de stivuit bagajele Grupului 7 într-un antrepozit din port, câțiva dintre ei ieșiseră prin oraș. Nu aveau nicio lețcaie, însă asta era lipsit de importanță, meritau un respiro. Atunci aflaseră că acel combinezon gri de triv, cu literele stacojii, acționa ca un far ce anunța: *Căcați-vă pe mine*. Nu se îndepărtaseră nici cu două sute de metri de port și se întorseseră grăbiți la dormitor. Fuseseră scuipați și huiduiți, se aruncase cu pietre în ei și până la urmă cineva slobozise un animal xenoc în direcția lor. Asta-l speriase cel mai rău pe Quinn, deși nu le-o arătase celorlalți. Creatura semăna cu o pisică, dar era de talia unui câine; avea solzi negri ca noaptea și cap triunghiular cu mulți dinți ascuțiți aidoma acelor în botul larg căscat.

Noroiul n-o încetinise aproape deloc când se repezise către ei, iar câțiva trivi lunecaseră și căzuseră în genunchi, când grupul intrase în panică și o luase la fugă.

Cele mai oribile fuseseră însă sunetele scoase de creatură, care aduceau cu niște scheunături prelungite; atât doar că erau cuvinte straniu deformate de gâtlejul xenoc, cuvinte omenești. „Drojdieri", „pedofili" și altele, distorsionate în așa măsură încât nu mai puteau fi recunoscute, dar purtând toate același mesaj. *Creatura* îi ura, pe măsura stăpânului ei, care hohotise când fălcile ei uriașe pocniseră în urma picioarelor lor ce alergau.

După ce revenise în dormitor, Quinn se așezase și începuse să se gândească pentru prima dată de când poliția îl paralizase pe Pământ. Trebuia s-o șteargă de pe planeta asta – pe care ar fi respins-o până și Fratele Domnului –, iar pentru asta avea nevoie de informații. Trebuia să știe cum funcționa organizarea locală, cum să obțină avantaje. Toți ceilalți trivi visau probabil la plecare și probabil că unii făcuseră tentative de evadare în trecut. Greșeala cea mai mare a lui Quinn ar fi fost să grăbească lucrurile. Și îmbrăcat în combinezonul-far, n-ar fi fost nici măcar în stare să întreprindă cercetări.

Zărise privirea lui Jackson și mișcase din cap spre pereții de catifea ai nopții care înconjurau dormitorul. Cei doi se furișaseră afară neobservați și reveniseră abia în zori.

Acum aștepta tupilat lângă peretele antrepozitului, purtând numai șortul, cu nervii clocotind de incitare

înaintea posibilităţii de a repeta acţiunea din noaptea trecută. Ploaia răpăia pe acoperişuri şi plescăia zgomotos în bălţile şi noroiul de pe potecă. Şi mai multă apă bolborosea curgând prin rigola de scurgere de pe latura antrepozitului. Pielea şi părul bărbatului erau ude leoarcă. Cel puţin, picăturile erau calde.

Bărbatul cu hanorac galben-canar aproape că ajunse în dreptul interstiţiului îngust dintre dependinţe fără ca Quinn să-l audă. Pleoscăia prin noroi, mormăind şi fredonând în barbă. Quinn privi pe furiş după colţ. Ochiul stâng îi fusese amplificat de un grup nanonic, care-i asigura vedere în infraroşu. Fusese primul lui implant şi-l folosise în arcologie exact în acelaşi scop: ca să aibă un avantaj în beznă. Un lucru pe care Banneth îl învăţase fusese să nu lupţi niciodată, dacă n-ai câştigat deja.

Implantul retinal îi arătă o siluetă roşu-spectral care se bălăbănea nesigur într-o parte şi alta. Ploaia apărea sub forma unei pâcle granulare roz-palid, iar clădirile erau ţancuri bordo.

Quinn aşteptă ca bărbatul să treacă de interstiţiu şi abia după aceea acţionă. Lunecă afară, pe potecă, cu bucata de lemn strânsă ferm în mână. Bărbatul continua să nu-şi dea seama de prezenţa lui, cu ploaia şi întunericul asigurând camuflajul perfect. Quinn făcu trei paşi, ridică ciomagul improvizat şi-l lovi cu putere la baza gâtului. Ţesătura glugii se rupse sub impact, şi Quinn simţi şocul reverberându-i prin coate, zguduindu-i articulaţiile. Pe Fratele Domnului! Nu voia că bărbatul să moară, nu încă.

Victima scoase un singur icnet de durere, după care se prăbuşi cu faţa înainte în noroi.

– Jackson! strigă Quinn. Pe Fratele Domnului, unde eşti? Singur, nu-l pot clinti. Pune mâna!

– Quinn? Hristoase, nu pot vedea absolut nimic.

Se uită în jur şi-l zări pe Jackson ieşind dinapoia butoaielor. Pielea îi strălucea burgund în spectrul infraroşu, cu arterele şi venele de lângă suprafaţă apărând ca linii stacojii mai luminoase.

– Aici. Mergi trei paşi înainte, apoi fă la stânga.

Îl călăuzi pe Jackson până la corp, încântat de senzaţia de putere. Jackson îi va urma conducerea, iar ceilalţi se vor înşirui după el.

Împreună târâră victima în dependinţă – Quinn bănuia că fusese un fel de birou, abandonat cu ani în urmă. Patru pereţi goi din şindrilă de lemn şi un acoperiş prin care picura. Şiroaie slinoase coborau pe pereţi, iar din crăpături înfloreau excrescenţe de mucegai. În aer se simţea iz puternic de citrice. Deasupra norii pluteau îndepărtându-se spre interiorul uscatului. Beriana, al doilea satelit natural, răsări, proiectând o lumină de lămâie decolorată peste oraş, şi câteva raze firave se strecurară prin lucarnă. Erau suficiente pentru ca Jackson să se poată orienta.

Amândoi merseră la maldărul de haine pe care îl lăsaseră pe un container de compozit spart. Quinn îl privi pe Jackson care se şterse apăsat cu prosopul, uscându-se. Flăcăul avea trup puternic şi umeri laţi.

– Las-o baltă, Quinn, rosti Jackson cu glas neutru, dar care se auzi clar în tăcerea ce urmă ploii. N-am treabă cu-aşa ceva. Sunt strict hetero, da?

Se auzise ca o provocare.

– Calm, calm, făcu Quinn, sunt cu ochii pe cineva, da' nu eşti tu ăla.

Nu era pe deplin sigur că l-ar fi putut abate pe flăcăul înalt de la sexul normal. În plus, avea nevoie de el. Deocamdată...

Începu să îmbrace hainele care aparţineau uneia dintre victimele din noaptea trecută, o cămaşă verde cu mâneci scurte, şort albastru bufant şi bocanci impermeabili care erau doar cu puţin prea largi. Trei perechi de şosete îi opriră din a-i produce rosături. Se simţea foarte ispitit să-i ia în amonte, fiindcă nu-i plăcea să se gândească la ce se va întâmpla cu picioarele sale în pantofii uşori pe care-i primiseră trivii.

– Ia să vedem cu ce ne-am ales, zise el.

Îl dezbrăcară de hanorac pe bărbatul inconştient. Acesta gemu slab. Şortul îi era murdar de excremente, şi din hanorac se prelinse o panglică de urină.

În mod clar un colonist nou, decise Quinn strâmbând din nas înaintea mirosului. Hainele erau noi, bocancii erau noi, el era proaspăt bărbierit şi avea aspectul uşor supraponderal al unui locuitor de arcologie. Aproape toţi localnicii de pe Lalonde erau zvelţi şi majoritatea purtau păr lung şi bărbi bogate.

Avea la centură un cuţit cu lamă de fisiune, un inductor termic miniatural şi un bloc personal StF player de flekuri.

Quinn scoase cuțitul și inductorul.

– Pe-astea le luăm cu noi în sus pe râu. Sunt utile.

– Vom fi percheziționați, spuse Jackson. Ia ce vrei, însă vom fi percheziționați.

– Și care-i problema? Le-ascundem în bagajele coloniștilor. Noi o să le-ncărcăm pe vapor și tot noi o să le descărcăm la destinație.

– Așa-i.

Lui Quinn i se păru că distinge un respect invidios în glasul flăcăului. Începu să scotocească prin buzunarele bărbatului, sperând că umezeala țesăturii nu se datora urinei. Găsi un card de cetățenie care anunța că victima lor se numea Jerry Baker, un disc de credit cu franci Lalonde și apoi dădu lovitura.

– Pe Fratele Domnului!

Ridică un disc de credit al Băncii Joviane, cu o hologramă argintie pe o parte și roșu-purpuriu pe partea opusă.

– Ia uită-te! Domnul Pionier nu voia să riște nimic. Probabil că-și planificase să sară cu banu' și să iasă din orice necazuri ar fi avut în amonte. Deci nu-i chiar așa de prostovan. Ghinionul lui c-a dat peste noi.

– Îl poți folosi? întrebă Jackson repede.

Quinn întoarse pe o parte capul lui Jerry Baker. Un geamăt slab, bolborosit, scăpă dintre buzele acestuia când fu mișcat. Pleoapele îi zvâcneau, și o mărgică de sânge i se scurse din gură; respira întretăiat.

– Gura, rosti Quinn absent. Băga-mi-aș picioarele, l-am lovit prea tare... Ia să vedem...

Își lipi degetul mare drept de al lui Jerry Baker și-și activă al doilea implant. Pericolul era ca, întrucât sistemul nervos al lui Jerry Baker era dat peste cap din pricina loviturii, șablonul bioelectric al celulelor sale ce activa discul de credit să fie distorsionat.

Când nanonicele anunțară că șablonul fusese înregistrat, el ridică discul de credit Banca Joviană și-i atinse centrul cu degetul mare. Cifre verzi se aprinseră pe partea argintie.

Jackson scoase un răcnet scurt de triumf și-l pocni pe Quinn cu palma pe spate. Quinn avusese dreptate; Jerry Baker venise pe Lalonde pregătit cu o mie cinci sute de fuzidolari care să-l scoată din orice belele.

Amândoi se ridicară în picioare.

– Ce dracu', făcu Jackson, acum nici măcar nu mai trebuie să plecăm pe râu. Ne putem stabili în oraș. Hristoase, putem trăi ca regii!

– Nu fi idiot! Banii ăștia or să fie buni doar până se va anunța lipsa lui, adică mâine-dimineață.

Împinse cu vârful piciorului forma inertă de pe podeaua udă.

– Atunci schimbă-i în ceva: aur, diamante, baloturi de țesături.

Quinn îl privi atent pe flăcăul care surâdea și se întrebă dacă nu cumva îl judecase totuși greșit.

– Ăsta nu-i orașul nostru și nu știm cine-i sigur, nici pe cine putem unge. Cine ar schimba o sumă așa mare ar ști că-s bani murdari, și la prima ocazie ne-ar descrie șerifilor. Probabil că n-ar vrea să le stricăm propriile operațiuni.

– Şi-atunci ce facem cu ei?

– Schimbăm o parte. Francii ăştia Lalonde n-au acoperire nici ca bani gheaţă, nici ca discuri. Aşa că o să cheltuim la greu, iar localnicii vor fi-ncântaţi să le dea la doi colonişti proşti de dau în gropi francii lor de jucărie ca rest, în loc de bani adevăraţi. Dup-aia cumpărăm nişte chestii pe care le putem lua cu noi şi care ne pot uşura mult viaţa, de pildă nişte arme decente. Şi dup-aia... Ridică discul în faţa ochilor: Dispare-n noroi. Nu lăsăm dovezi, clar?

Jackson se strâmbă, după care încuviinţă cu regret.

– Clar. Cred că n-am gândit situaţia până la capăt.

Baker gemu din nou, cu sunetul tremurat al unui om prins într-un coşmar.

Quinn îl lovi cu piciorul fără chef.

– Nu-i nimic. Acum ajută-mă mai întâi să-l aruncăm pe Jerry Baker în rigola de canalizare de-afară, de unde va fi dus până-n râu. Şi dup-aia să găsim un loc unde-i putem cheltui fuzidolarii în stil mare.

Privi în jur după ciomagul de lemn, pentru a-l amuţi o dată pentru totdeauna pe Baker şi gemetele lui.

*

După ce vizitară două puburi, se opriră în unul numit Donovan's. Era la câţiva kilometri depărtare de cartierul portului, la o distanţă sigură de orice membri ai Grupului 7 care ar fi putut sărbători ultima noapte în oraş. Oricum nu era genul de local pe care l-ar fi căutat familiile scrobite din Grupul 7.

Ca majoritatea clădirilor din Durringham, avea doar parter, cu pereţi din lemn negru, gros. Soclul din piatră se ridica la un metru deasupra solului şi avea o terasă acoperită în faţă, unde băutorii atârnau peste balustrade cu halbe din sticlă pline cu bere în mâini, privindu-i cu ochi împăienjeniţi pe nou-sosiţi. Strada de afară era acoperită cu un strat gros de prundiş, bine tasat. Pentru prima dată bocancii lui Quinn nu se mai afundară până la glezne.

Hainele lor îi defineau drept colonişti, erau ţesături sintetice produse industrial; localnicii purtau haine ţesute la război, cămăşi şi şorturi cusute manual, cizme solide, înalte până la jumătatea gambei, încrustate de noroi. Nimeni nu-i provocă însă când suiră treptele. Pentru prima dată de când coborâse din avionul spaţial, Quinn se simţi aproape ca acasă. Aceştia erau indivizi pe care-i înţelegea, muncitori necalificaţi care se distrau aşa cum aveau chef după lăsarea nopţii. Auziră animalele xenoce chiar înainte să fi trecut prin uşile deschise. Erau aceleaşi scheunături stranii ca ale creaturii care-i fugărise în seara trecută, numai că acum erau produse simultan de cinci-şase animale. Quinn schimbă o privire scurtă cu Jackson, după care pătrunseră în local.

Tejgheaua barului era din scândură de lemn lată de un metru, care se întindea pe o latură a încăperii lungă de cincisprezece metri. Oamenii erau înşiruiţi în lungul ei pe două rânduri, şi cele şase chelneriţe făceau faţă cu greu.

Quinn aşteptă până ajunse la bar şi ridică discul Băncii Joviane.

– Ăsta se-acceptă?

Fata abia dacă-i aruncă o privire.

– Da.

– Grozav, două beri!

Ea începu să le scoată din butoi.

– E ultima mea seară aici, mâine plec pe râu. Nu ştii pe-unde mă pot distra niţel? Nu vreau s-o irosesc.

– În spate, răspunse ea fără să ridice ochii.

– Mersi mult. Opreşte-ţi şi ţie una.

– O lămâiţă-iute, mulţam!

Fata aşează cele două halbe de câte o jumătate de litru în udătura de pe bar.

– Şase fuzidolari.

Ceea ce, aprecie Quinn, era de trei ori mai mult decât ar fi trebuit să coste băuturile, dacă nu cumva o lămâiţă-iute era mai scumpă decât Lacrimile Norfolk. Da, da, localnicii ştiau cum să-i trateze pe coloniştii aflaţi în tranzit. Activă discul de credit şi transferă banii în blocul ei contabil de pe bar.

Animalele feroce şi negre cu aspect de pisică se numeau sayce şi erau analogele locale ale câinilor, dar aveau cu un grad mai multă inteligenţă decât caninele terestre. Quinn şi Jackson le văzură imediat ce dădură la o parte covorul atârnat peste uşă şi-şi croiră drum în sala din spate din La Donovan's. Era un ring de luptă, trei rânduri de bănci ce înconjurau un puţ cu diametrul de cinci metri şi adânc de trei metri, săpat în podea şi căptuşit cu lespezi de piatră. Spoturi de

lumină puternică se înşiruiau sus, sub căpriori, scăldând locul într-o strălucire albă. Băncile erau realmente ticsite. Bărbaţi şi femei cu chipuri congestionate aclamau şi zbierau, scăldaţi în sudoare. În sală era foarte cald, mai cald chiar decât în spaţioport la amiază. În lungul peretelui îndepărtat se aflau cuşti mari, prin care sayceii se plimbau înainte şi înapoi, extrem de agitaţi, unii dintre ei izbind cu capul în zăbrelele din omniprezentul lemn negru şi emiţând scheunăturile chinuite.

Quinn simţi cum pe faţă îi înfloreşte un rânjet larg. Eh, aşa mai da!

Găsiră o bancă pe care izbutiră să se înghesuie, şi Quinn îl întrebă pe bărbatul de lângă ei cine lua banii.

Agentul de pariuri se numea Baxter şi era un oriental slab, cu o cicatrice urâtă care cobora de la colţul ochiului stâng şi dispărea sub gulerul tricoului roşu jegos.

– Câştigurile să plătească numa-n franci Lalonde, anunţă el răguşit.

Lângă el stătea un bărbat cât un munte, cu barbă neagră, care-l privea canibalic pe Quinn.

– Perfect, încuviinţă tânărul amabil.

Parie o sută de fuzidolari pe favorit.

Luptele erau impresionante, iuţi, violente, sângeroase şi scurte. Proprietarii stăteau de o parte şi cealaltă a puţului, ţinându-şi din scurt animalele şi răcnind comenzi în urechile triunghiulare aplatizate. Când sayceii ajungeau la apogeul furiei, erau îmbrânciţi în puţ. Corpurile negre şi suple se izbeau într-un

haos de labe cu șase gheare și fălci pocnitoare, cu benzile de mușchi aidoma unor pistoane din oțel contractând și întinzând pielea strălucitoare. Pierderea unei labe nici măcar nu-i încetinea. Quinn îi văzu retezând labe și fălci, smulgând ochi și sfâșiind abdomene. Podeaua puțului deveni lunecoasă de sânge, fluide și intestine ca șiraguri de cârnați. De obicei zdrobirea craniului punea capăt agoniei – sayceul care pierduse era izbit în mod repetat de peretele din piatră până ce osul crăpa, și creierul țâșnea. Sângele lor era surprinzător de roșu.

Quinn pierdu bani în primele trei lupte, apoi se alese cu un teanc de șase sute de franci în lupta a patra, care echivalau cu o sută cincizeci de fuzidolari. Îi înmână lui Jackson o treime din bancnotele de plastic, iar el miză alte două sute de fuzidolari pe următoarea înfruntare.

După șapte lupte, pierduse opt sute de fuzidolari, dar avea în buzunar două mii cinci sute de franci Lalonde.

– O știu p-aia, rosti Jackson când următorii doi sayce erau mânați către marginea puțului de stăpânii lor.

Unul era un mascul bătrân, cu pielea acoperită de un păienjeniș de cicatrice întrețesute. Pe el mizase banii Quinn. „Încrede-te întotdeauna în supraviețuitorii dovediți."

– Care?

– Fata de-acolo. E din Grupul 7.

Quinn îi urmă privirea. Era o adolescentă foarte atrăgătoare, cu păr negru, lung, care-i cobora pe umeri.

Purta o cămaşă fără mâneci, decoltată; părea nouă, iar ţesătura era strălucitoare, evident sintetică. Chipul îi era învăpăiat de uimire şi surescitare, gustul fructului oprit, cel mai dulce dintre toate. Stătea între doi fraţi gemeni, de vreo treizeci de ani, cu păr blond nisipiu, care abia începea să se rărească. Erau îmbrăcaţi în cămăşi ecosez din bumbac, grosolan croite. Amândoi aveau genul de piele maronie tăbăcită cauzată de munca în aer liber.

– Eşti sigur?

Îi venea greu să-şi dea seama în strălucirea orbitoare a spoturilor.

– Absolut. N-aş putea uita ţâţele-alea. Cred c-o cheamă Mary... Mandy... aşa ceva.

Sayceii fură împinşi în puţ, şi mulţimea urlă. Cele două corpuri feline puternice se încleştară, rotindu-se nebuneşte, cu colţii şi ghearele sfârtecând prin aer.

– Cred că ea are voie să fie aici, spuse Quinn. (Era îngrijorat, nu avea nevoie de complicaţii aşa cum putea fi fata aceea.) Mă duc să vorbesc cu Baxter. Ai grijă să nu te vadă fata, nu vrem să ştie c-am fost aici.

Jackson ridică spre el degetul mare şi mai trase o duşcă din halbă.

Baxter stătea pe rampa care ducea de la puţ la cuşti, mişcând capul într-o parte şi alta după fiarele care se luptau. Încuviinţă scurt din cap către Quinn.

Un jet de sânge ţâşni din puţ şi-i împroşcă pe spectatorii aflaţi pe băncile de jos. Un sayce ţipa. Lui Quinn i se păru că striga „Ajutor".

– Te-ai descurcat bine-n seara asta, comentă Baxter. N-ai pierdut, bafta-ncepătorului. Dacă vrei, te las să pariezi sume mai mari.

– Nu, am nevoie de bani. În curând plec în sus pe râu.

– Baftă, să-ţi faci casă frumoasă pentru familie!

– Pe-acolo n-ajunge numai bafta. Dacă dau peste-unu' din ăia?

Arătă cu un deget spre puţ. Masculul bătrân avea fălcile încleştate în jurul beregatei sayceului tânăr şi-l izbea cu capul de peretele puţului, indiferent la rănile adânci pe care ghearele celuilalt i le deschideau pe flancuri.

– Sayceii nu trăiesc pe lângă râu, zise Baxter. E prea umed. N-o să păţeşti nimic.

– Sayceii sau altă rudă de-a lor. Mi-ar prinde bine ceva zdravăn, ceva cu care să-i pot omorî din prima.

– V-aţi adus destule de pe Pământ.

– N-am putut aduce tot ce ne trebuia, nu ne-a lăsat compania. Şi-aş mai vrea şi nişte chestii de divertisment. M-am gândit că poate le-aş găsi de cumpărat în oraş. M-am gândit că poate tu i-ai şti pe oamenii cu care-ar trebui să vorbesc.

– Gândeşti prea mult.

– Dar şi plătesc bine.

În puţ, capul unui sayce practic explodă când fu lovit pentru ultima dată de perete. Bucăţi neregulate de creier răpăiră ca o grindină moale.

Quinn surâse când îl văzu pe masculul bătrân ridicând capul către stăpânul lui care răcnea aprobator şi bolborosind un behăit ascuţit:

– Biiineee!

– Îmi mai datorezi o mie de franci, îi spuse lui Baxter. Poţi păstra jumătate din ei, ca onorariu pentru consultanţă.

Glasul lui Baxter coborî cu o octavă.

– Vino-aici peste zece minute; o să-ţi arăt cine te poate-ajuta.

– S-a făcut.

Când Quinn reveni la Jackson, bătrânul mascul sayce adulmeca fundul puţului. Limba lui albastră începu să lingă bucăţile însângerate de ţesut ce se prelingeau pe piatră.

Jackson privea posac.

– A plecat. A plecat cu gemenii după luptă. Hristoase, s-apară aşa... şi la numai o zi după sosire...

– Da? Aminteşte-ţi atunci că pentru două săptămâni va fi pe acelaşi vapor cu tine, fără s-aibă unde pleca. O să ai tot timpul de pe lume să-ţi exerciţi farmecele.

Celălalt se înveseli.

– Aşa-i.

– Cred că fac rost de ce ne trebuie. Deşi Fratele Domnului ştie ce fel de arme se vând în bomba asta. Probabil c-arbalete.

Jackson se răsuci către el.

– Eu tot cred c-ar trebui să rămânem aici. Ce speri să faci în amonte, să preiei conducerea aşezării?

– Dacă va fi nevoie, da. Jerry Baker nu-i singurul care şi-a adus un disc Banca Joviană. Dacă punem mâna pe suficiente discuri, o să ne putem cumpăra biletul de ieşire din mormanul ăsta de rahat.

– Chiar crezi că putem pleca? Că ne putem întoarce pe Pământ?

– Da. Însă va fi nevoie de bani serioși, de valută forte și asta-nseamnă că va trebui să-i despărțim pe mulți coloniști de discurile lor. Îl fixă pe flăcău cu genul de privire pe care Banneth o folosea când îi intervieva pe noii recruți: Ești în stare de asta, Jackson? Eu am nevoie de oameni care să mă susțină până la capăt. N-am nevoie de cineva care să se tireze la primul semn de necazuri.

– Sunt cu tine. Până la capăt. Hristoase, Quinn, o știi bine, ți-am dovedit-o și ieri-noapte și-n noaptea asta.

În glas i se strecura o notă de disperare. Jackson insista să aibă o parte din ceea ce oferea Quinn. Regulile de bază erau stabilite.

„Atunci să-nceapă jocul", gândi Quinn. „Jocul cel mai mare dintre toate, cel pe care Fratele Domnului îl joacă toată eternitatea. Jocul răzbunării."

– Haide, îi spuse. Să vedem ce-are Baxter pentru noi.

*

Horst Elwes examină afișajul funcției metabolice pe displayul blocului său medical, apoi coborî ochii către fața adormită a lui Jay Hilton. Fetița era ghemuită într-un sac de dormit, cu chipul destins și senin. Îi spălase și dezinfectase julitura urâtă de pe picior, îi dăduse un antibiotic și înfășurase piciorul într-o teacă de membrană epitelială. Țesutul

protector dur avea să ajute la accelerarea regenerării naturale a dermei.

Păcat că membrana putea fi utilizată doar o singură dată. Horst începuse să se întrebe dacă îşi luase suficiente în trusa medicală. Potrivit cursului său medical didactic, pielea omenească lezată putea intra în putrefacţie, dacă era expusă în mod constant la umiditate ridicată. Iar umiditatea era cea mai ridicată în vecinătatea lui Juliffe.

Desprinse senzorul de pe gâtul lui Jay şi-l puse înapoi în fanta blocului medical.

Ruth Hilton îl privi întrebător.

– Deci...?

– I-am dat un sedativ şi-acum va dormi zece ore non-stop. Ar fi bine să fii lângă ea când se trezeşte.

– Bineînţeles că voi fi, se răsti femeia.

Horst aprobă din cap. Ruth nu arătase nimic altceva decât grijă şi compasiune, când fata, suspinând, se împleticise în dormitor, netrădând nicio urmă de slăbiciune. O ţinuse permanent pe Jay de mână în timp ce preotul dezinfectase rana şi şeriful îşi pusese întrebările. Abia acum i se revărsa neliniştea.

– Scuză-mă, zise Ruth.

Horst îi zâmbi liniştitor şi luă blocul medical. Era mai mare decât un bloc procesor standard, un paralelipiped lung de treizeci şi cinci de centimetri, lat de douăzeci şi cinci şi gros de trei, cu câteva unităţi senzoriale auxiliare şi memoria plină cu simptomele şi tratamentele tuturor bolilor omeneşti cunoscute. Iar asta era o îngrijorare la fel de mare ca membrana

epitelială; în anii următori, Grupul 7 urma să fie complet dependent de el și de bloc în privința sănătății generale. Responsabilitatea începuse deja să-i bântuie gândurile. Scurta perioadă pe care o petrecuse în refugiul arcologiei îi arătase cât de puțin utilă era medicina teoretică în fața afecțiunilor reale. Horst învățase destule despre măsurile de prim-ajutor pentru a-i putea ajuta în mod practic pe medicii supraaglomerați, dar se putea dovedi fatal în amonte orice ar fi depășit nivelul tăieturilor și fracturilor.

Cel puțin blocul fusese lăsat în containerul lui; alte obiecte dispăruseră între spațioport și antrepozit. „La naiba, de ce-a trebuit ca Ruth să fi avut dreptate în privința asta?" Iar șerifii nu dovediseră absolut niciun interes când el anunțase dispariția medicamentelor. Din nou, așa cum spusese femeia.

Suspină și-și lăsă mâna pe umărul lui Ruth, care stătea pe marginea patului, mângâind părul fetiței.

– Este mult mai tare ca mine, rosti el. Nu va păți nimic. La vârsta ei, ororile dispar foarte repede. Și vom pleca imediat în amonte. Părăsirea zonei în care s-a petrecut o va ajuta mult.

– Mulțumesc.

– Aveți modificări genetice în moștenirea ereditară?

– Da, câteva. Nu suntem Saldane, dar unul dintre strămoșii mei a fost suficient de bogat, Dumnezeu să-l binecuvânteze, așa că acum șase-șapte generații am căpătat câteva îmbunătățiri bazice. De ce?

– Mă gândeam la posibilitatea infecțiilor. Aici există un gen de spori de fungi care pot trăi în sângele uman.

Nu va fi însă nicio problemă dacă familia ta a avut parte de o îmbunătăţire a sistemului imunitar, oricât de modestă.

Se ridică în picioare şi-şi îndreptă spatele, strâmbându-se înaintea înţepăturilor din lungul şirei spinării. În dormitor era linişte; luminile fuseseră stinse în centru, unde restul copiilor din Grupul 7 se culcaseră. Insecte mari, de dimensiunea unor albine, cu aripi sure, roiau în jurul panourilor luminoase ce rămăseseră aprinse. El şi Ruth fuseseră lăsaţi singuri de către ceilalţi colonişti după ce şeriful plecase pentru a examina trupul din fluviu. Bărbatul văzu că în cantină avea loc un fel de întrunire, acolo se adunaseră majoritatea adulţilor. Trivii formau un grup compact în colţul opus şi priveau posaci. Şi speriaţi, îşi putea da seama Horst. Puşti rebutaţi care probabil nu mai văzuseră niciodată până acum cerul neacoperit, cu atât mai puţin jungla primitivă. Stătuseră toată ziua în dormitor. Horst ştia că ar fi trebuit să facă un efort de a-i cunoaşte, de a-i ajuta să construiască o punte între ei şi coloniştii adevăraţi, de a uni comunitatea. La urma urmelor, aveau să-şi petreacă împreună restul vieţii. Cumva însă nu-şi putea mobiliza energia respectivă.

„Mâine", îşi promise el. „Vom fi toţi împreună pe vapor timp de două săptămâni, aşa că voi beneficia de suficiente ocazii."

– Ar trebui să particip la întrunire, rosti el.

Din locul în care se găsea, zărea doi oameni care stăteau în picioare şi se certau.

– Lasă-i să vorbească, mormăi Ruth. Asta-i va împiedica să facă vreo nedreptate. Nu vor lămuri nimic decât după sosirea supervizorului de colonie.

– Ar fi trebuit să fie aici azi-dimineaţă. Avem nevoie de sfaturi despre cum să ne ridicăm casele. Nu ştim nici măcar zona care ne-a fost alocată.

– Vom afla destul de repede, iar supervizorul va avea la dispoziţie toată călătoria pe fluviu ca să ne ţină prelegeri. Bănuiesc că-n seara asta îşi face de cap prin oraş. Nu-l pot învinui, în următoarele optsprezece luni va fi ţintuit alături de noi. Vai de capul lui!

– Întotdeauna te gândeşti la tot ce-i mai rău despre oameni?

– Aşa-i felul meu de a fi. Totuşi nu asta mă-ngrijorează-n clipa de faţă...

Horst aruncă altă privire spre întrunire. Oamenii votau acum, prin ridicare de mâini. Se aşeză pe patul pliant cu faţa la Ruth.

– Ce anume te îngrijorează?

– Crima.

– Nu ştim dacă a fost o crimă.

– Fii serios! Cadavrul era dezbrăcat. Ce altceva putea să fi fost?

– Poate că se-mbătase.

„Dumnezeu ştie că simt nevoia să beau ceva, doar privind fluviul ăsta."

– Se-mbătase şi făcea baie? În Juliffe? Haide, Horst!

– Autopsia ar trebui să ne-arate dacă... Se opri sub privirea femeii: Nu va fi nicio autopsie, aşa-i?

– Nu. Probabil c-a fost aruncat în apă. Șeriful mi-a spus că azi-dimineață doi coloniști din Grupul 3 au fost dați dispăruți de către soțiile lor. Pete Cox și Alun Reuther. Fac pariu zece la unu că trupul i-al unuia dintre ei.

– Probabil, admise Horst. Bănuiesc că-i șocant să vedem cât de comune sunt aici crimele urbane. Cumva nu-ți imaginezi asemenea întâmplări pe o planetă-colonie de etapa I. Pe de altă parte, Lalonde nu-i deloc așa cum îmi închipuisem. În curând însă vom lăsa toate astea în urmă. Comunitatea noastră va fi prea mică pentru astfel de acte, ne vom cunoaște toți reciproc.

Ruth își frecă ochii, cu o expresie îngrijorată.

– Horst, tu nu gândești. De ce era cadavrul gol?

– Nu știu... pentru haine, cred, și pentru bocanci.

– Exact. Zi și tu – ce fel de tâlhar te va omorî pentru o pereche de bocanci? De fapt, va omorî doi oameni, cu sânge rece. Dumnezeule, oamenii de aici sunt săraci – nu neg –, dar nici chiar atât de disperați.

– Atunci cine-a făcut-o?

Femeia privi cu subînțeles peste umărul lui. Horst se întoarse.

– Trivii? Nu ți se pare c-asta-i o prejudecată? întrebă el pe un ton de reproș.

– Ai văzut cum sunt tratați în oraș și nici noi nu-i tratăm mai bine. Ei nu pot ieși din cartierul portului, fără să nu fie bătuți. În niciun caz dacă poartă combinezoanele alea și n-au alte haine. Te-ntreb acum, cine-i cel mai probabil să-și dorească niște haine

obișnuite? Cui nu-i pasă ce anume ar trebui să facă pentru a pune mâna pe ele? Iar cel care l-a ucis pe bărbatul acela a făcut-o în interiorul portului, inconfortabil de aproape de dormitorul ăsta.

– Doar nu crezi c-a fost unul dintre ai noștri? exclamă el.

– Să zicem că mă rog Cerului să nu fi fost. Dar după cum se dovedește a fi norocul nostru, nu m-aș baza pe asta.

*

Dintre cei trei sateliți naturali ai Lalondei, numai Diranol, cel mai mic și mai îndepărtat, rămăsese pe cerul nopții, un glob de rocă cu regolit roșu-ocru, cu diametrul de nouă sute de kilometri, aflat la o jumătate de milion de kilometri depărtare. Plutea deasupra orizontului estic, zugrăvind Durringhamul într-o timidă fluorescență roz, când bicicleta cu motor frână și derapă imediat în exteriorul trapezului de lumină care răzbătea din dormitorul mare de tranzit. Marie Skibbow își desfăcu brațele din jurul lui Furgus. Drumul prin orașul întunecat fusese senzațional, meritând fiecare clipă și umplând-o de încântare și atâtare. Zidurile străfulgerau pe lângă ea, mai degrabă percepute decât văzute, raza farului dezvăluia făgașe și petice de noroi pe stradă aproape imediat ce nimereau în ele, vântul îi flutura părul în jurul capului, ochii îi erau înțepați de curentul de aer.

Pericole surescitante la fiecare mişcare de ghidon şi evitate în ultima fracţiune de secundă – *viaţă*.

– Am ajuns la staţia unde cobori, rosti Furgus.

– Da.

Fata îşi trecu piciorul peste şa şi rămase lângă el. Oboseala o copleşi acum, un talaz îngheţat de depresie care atârna undeva sus deasupra, pregătit să se năruiască peste posibilitatea viitorului şi a tot ce conţinea el.

– Eşti cea mai tare, Marie!

O sărută, şi o mână îi mângâie sânul drept prin ţesătura salopetei. Apoi dispăru, cu lumina roşie de poziţie din spate topindu-se în beznă.

Umerii fetei se gârboviră când pătrunse în dormitor. Majoritatea paturilor erau ocupate, oamenii sforăiau, tuşeau, se foiau. Îi veni să se întoarcă şi să fugă, să revină la Furgus şi Hamish, la satisfacţia întunecată din ultimele ore. Mintea încă îi clocotea de pe urma experienţelor avute, după sălbăticia primitivă a sayceilor şi mulţimea animată din La Donovan's, cu căldura sângelui amplificându-i simţurile. După aceea delicioasa indecenţă a cabanei tăcute a gemenilor din cealaltă parte a oraşului, cu trupurile lor încordate pompând în ea, întâi pe rând, apoi amândoi simultan. Goana nebună cu bicicleta cu motor sub lumina vermillon a lunii. Marie ar fi dorit ca toate nopţile să fie la fel, fără sfârşit...

– Unde dracu-ai fost?

Tata stătea în fața ei, cu buzele strânse în felul în care o făcea când era realmente furios. Și pentru prima dată ei nu-i mai păsă.

– Pe-afară.

– Pe-afară, pe unde?

– M-am distrat. Exact ce consideri tu că n-ar trebui să fac.

Bărbatul o pălmui, și sunetul obrazului lovit reverberă din tavanul înalt.

– Nu mai fi atât obraznică, fato! Te-am întrebat ceva. Ce-ai făcut?

Marie îl fulgeră cu privirea, simți cum îi arde obrazul care o ustura, însă refuză să și-l frece.

– Și-acum ce-o să urmeze, *tati*? O să-ți scoți cureaua? Sau o să te mulțumești să mă iei la poceală cu pumnii.

Gura lui Gerald Skibbow rămase căscată. Oamenii de pe paturile apropiate se întorceau, privindu-i somnoros.

– Știi cât e ceasul? Ce-ai făcut pân-la ora asta? șuieră el.

– Ești sigur că vrei un răspuns adevărat la întrebarea asta, tati? *Foarte* sigur?

– Cățea nerușinată ce ești! Maică-ta și-a făcut griji toată noaptea din cauza ta. Ție chiar nu-ți pasă?

Marie ridică nițel dintr-o buză.

– Oare ce tragedie mi s-ar fi putut întâmpla în acest paradis în care ne-ai adus?

Pentru o clipă, crezu că bărbatul o va lovi din nou.

– În săptămâna asta în port au fost uciși doi oameni, rosti el.

– Serios? Nu mă miră.

– Treci în pat! şuieră Gerald printre dinţii încleştaţi. O să stăm de vorbă mâine-dimineaţă.

– Să stăm de vorbă? repetă ea şiret. Vrei să zici c-o să m-asculţi?

– În pizda mă-sii, Skibbow, răcni cineva, termin-odată! Vrem să dormim şi noi!

Sub privirea neputincioasă a tatei, Marie îşi scoase pantofii şi porni către patul ei.

*

Quinn încă moţăia în sacul de dormit, luptându-se cu efectele berii proaste pe care o băuse în La Donovan's, când cineva îi prinse latura patului pliant şi-l răsuci cu nouăzeci de grade. Braţele şi picioarele tânărului se zbătură în sac când se rostogoli pe podea, dar îi fu imposibil să oprească prăbuşirea. Şoldul lovi cel dintâi betonul, zguduindu-i rău pelvisul, apoi fu rândul maxilarului. Quinn urlă de durere şi surprindere.

– Scularea, triv! răcni o voce.

Un bărbat stătea în picioare lângă el şi-i rânjea cu răutate. Era trecut de patruzeci de ani, înalt şi bine clădit, cu păr negru, des, şi barbă bogată. Pielea maronie şi tăbăcită a feţei şi braţelor era însemnată ca un relief selenar de ciupituri de vărsat şi liniuţele roşii ale capilarelor sparte. Toate hainele lui erau din ţesături naturale, o cămaşă groasă din bumbac în carouri negre şi roşii cu mânecile smulse, pantaloni din dril verde, bocanci cu şireturi ce-i suiau până sub genunchi şi o

centură la care purta o sumedenie de gadgeturi electrice și o macetă din oțel lungă de nouăzeci de centimetri cu aspect amenințător. La baza gâtului scânteia un crucifix de argint pe un lănțișor subțire.

Bărbatul hohoti gros când Quinn gemu din cauza durerii ascuțite din șoldul care-i pulsa. Iar asta întrecu orice măsură. Quinn se luptă cu închizătoarea ermetică din partea de sus a sacului de dormit. Nenorocitului avea să-i pară *tare* rău. Închizătoarea se desfăcu. Brațele lui Quinn ieșiră, și el izbi din picioare, străduindu-se să se elibereze din țesătura care-l împiedica. Undeva la limitele percepțiilor sale, ceilalți trivi strigau alarmați și săreau peste paturi. Două fălci uriașe și umede i se închiseră în jurul mâinii drepte, *complet* de jur împrejur, dinți ascuțiți îi înțepară pielea subțire a încheieturii, cu vârfurile râcâindu-i printre tendoane. Groaza îl încremeni pentru o secundă de coșmar. Era un câine, un câine de vânătoare ieșit parcă din iad. Până și un sayce s-ar fi gândit de două ori înainte să-l atace. Era înalt de un metru. Avea blană scurtă, sură, botul bont ca un cap de ciocan, iar pielea maxilarelor care părea din cauciuc negru era udă de salivă lipicioasă. Ochii mari și lichizi îl fixau pe Quinn. Mârâia încet. Quinn simțea vibrația mârâitului în tot lungul brațului. Rămase ca anesteziat, așteptând ca fălcile să se închidă și să înceapă sfâșierea. Totuși, ochii se mulțumeau să-l privească.

– Mă numesc Powel Manani, rosti bărbosul. Iar gloriosul nostru conducător, Guvernatorul Colin Rexrew, m-a numit ca supervizor de colonie al Grupului 7.

Asta-nseamnă, trivilor, că voi îmi aparţineţi: trup şi suflet. Şi pentru a-mi preciza poziţia absolut clar din capul locului: nu-mi plac trivii. Cred că planeta asta ar fi un loc mai bun fără nişte căcaţi împuţiţi ca voi care s-o strice. Însă consiliul de administraţie CDL a decis să ne împovăreze cu voi, aşa c-o să m-asigur al dracu' de bine că veţi fi storşi de fiecare franc al preţului călătoriei voastre înainte să vi se termine timpu' de muncă. Aşa că, dacă vă zic să lingeţi căcat, o să lingeţi căcat, o să mâncaţi ce vă dau eu şi-o să vă-mbrăcaţi cu ce-o să vă dau eu. Şi pentru că sunteţi nişte putori nenorocite din născare, în următorii zece ani n-o să ştiţi ce-i aia o zi liberă.

Se lăsă pe vine lângă Quinn şi rânji larg.

– Cum te cheamă, belitule?

– Quinn Dexter... domnule.

Sprâncenele lui Powel se arcuiră apreciativ.

– Bravo. Eşti deştept, Quinn. Prinzi repede.

– Mulţumesc, domnule.

Limba câinelui era lipită de degetele lui şi se mişca în sus şi-n jos pe încheieturile lor. Era o senzaţie cu totul dezgustătoare. Până atunci nu mai auzise de vreun animal care să fi fost atât de perfect dresat.

– Şmecherii aduc necazuri, Quinn. Tu o să-mi aduci mie necazuri?

– Nu, domnule.

– Pe viitor o să te scoli dimineaţa, Quinn?

– Da, domnule.

– Perfect. Atunci ne vom înţelege unul cu celălalt.

Powel se sculă. Câinele dădu drumul mâinii lui Quinn și se retrase un pas.

Quinn își ridică mâna. Sclipea de salivă; în jurul încheieturii se zăreau semne roșii, aidoma unei brățări tatuate, din care înfloriră două picături de sânge.

Powel mângâie drăgăstos câinele pe cap.

– El e prietenul meu, Vorix. Noi doi suntem legați prin afinitate, ceea ce-nseamnă că pot literalmente s-adulmec orice șmecherii ați pune la cale voi, capete-de-miei. Așa că nici măcar nu-ncercați vreo cioacă, fiindcă le știu pe toate. Dacă descopăr că faceți ceva ce nu-mi place, Vorix se va ocupa de voi, și data viitoare n-o să vă muște mâinile, ci-o să vă halească negreșit coaiele. M-am făcut înțeles?

Trivii își mormăiră răspunsul cu capetele plecate, evitând ochii lui Powel.

– Mă bucur că niciunul dintre noi nu-și face iluzii despre celălalt. Și-acum instrucțiunile voastre pentru ziua de azi. Nu le voi repeta. Grupul 7 pleacă în amonte pe trei vapoare: *Swithland*, *Nassier* și *Hycel*. În clipa de față ele sunt amarate în portul trei și vor pleca peste patru ore. Ăla-i timpul în care trebuie să-ncărcați bagajele coloniștilor. Orice containere care nu-s încărcate le veți căra cu spinarea până la destinație. Nu v-așteptați din partea mea să vă fiu dădacă, organizați-vă singuri și dați-i drumul! Voi veți călători cu mine și cu Vorix pe *Swithland*. Mișcarea!

Vorix lătră și-și dezveli colții. Powel îl privi pe Quinn retrăgându-se de-a bușilea ca un crab, apoi se ridică și porni în goană după ceilalți trivi. Știa că

Quinn îi va face necazuri; după ce ajutase la punerea pe picioare a cinci colonii, putea să citească gândurile trivilor ca pe un raport de personalitate. Tânărul era foarte ranchiunos, dar nu lipsit de inteligență. Era mai presus de un puști rebutat, probabil că fusese implicat în vreo organizație ilegală înainte să fi fost transportat. Powel se gândi la posibilitatea de a-l abandona pur și simplu când *Swithland* pleca, lăsându-i pe șerifii din Durringham să-și bată capul cu el. Însă Oficiul de Alocare a Terenurilor ar fi știut ce făcuse și acțiunea respectivă i-ar fi fost trecută în dosar, care conținea deja prea multe incidente.

– Futu-i, mormăi el în barbă.

Trivii părăsiseră dormitorul și mergeau pe poteca spre antrepozit. Și se părea că se strânseseră în jurul lui Quinn, așteptând să înceapă să-i direcționeze. Asta era situația; dacă ar fi fost cazul, Quinn putea să aibă și un accident în junglă...

Horst Elwes urmărise scena alături de alți membri ai Grupului 7 și acum se apropie de Powel. Câinele supervizorului întoarse capul și-l privi. Dumnezeule, ce mai brută era! Lalonde devenea realmente un test neplăcut pentru el.

– A fost realmente necesar să fii atât de nepoliticos cu băieții aceia? îl întrebă el pe Powel Manani.

Powel îl examină din tălpi până-n creștet, observându-i crucifixul alb.

– Da. Dacă dorești adevărul gol-goluț, părinte. Așa-i tratez întotdeauna. Trebuie să știe din capul locului cine-i șeful. Crede-mă, ei respectă duritatea.

– Ar răspunde și față de blândețe.

– Perfect, părinte, dovedește-le cât mai multă. Și, ca să vezi că nu sunt ranchiunos, le voi da timp liber să participe la slujba de duminică.

Horst fu nevoit să iuțească pasul, pentru a rămâne lângă el.

– Câinele tău..., rosti el precaut.

– Ce-i cu el?

– Spui că sunteți legați prin afinitate?

– Exact.

– Atunci ești edenist?

Vorix scoase un sunet care semăna suspicios de mult cu un pufnet derizoriu.

– Nu, părinte, răspunse Powel. Sunt pur și simplu un om practic. Și dac-aș avea câte un fuzidolar pentru fiecare preot nou-sosit care m-a-ntrebat asta, aș fi milionar. Am nevoie de Vorix în amonte; am nevoie de el să vâneze, să cerceteze, să-i țină pe trivi la respect. Simbionții neuronali îmi asigură controlul lui. Îi folosesc pentru că-s ieftini și funcționează. La fel ca toți ceilalți supervizori de colonii și ca jumătate dintre șerifii comitatelor. Numai religiile majore cu sediile pe Pământ susțin prejudecățile oamenilor față de bitek. Însă pe planete ca Lalonde, noi nu ne putem îngădui dezbaterile voastre teologice puritane. Noi folosim ce avem și când trebuie. Iar dacă vrei să supraviețuiești îndeajuns de mult ca să bagi în capetele celei de-a doua generații a Grupului 7 intoleranța voastră nobilă legată de un singur cromozom care face din oameni o blasfemie, atunci și tu

vei proceda la fel. Acum, scuză-mă, dar am de pornit o expediție de colonizare.

Trecu pe lângă el, pornind spre port.

Gerald Skibbow și alți membri ai Grupului 7 îl urmară și câțiva aruncară priviri stânjenite preotului surprins. Gerald îl privi pe Rai Molvi adunându-și curajul să vorbească. Molvi fusese foarte gălăgios la întrunirea din seara trecută și părea să se considere un lider al coloniștilor. Mulți sugeraseră ca ei să-și alcătuiască un comitet oficial, care să aleagă un purtător de cuvânt. În felul acela grupului i-ar fi fost mai ușor să interfațeze cu autoritățile, spusese Molvi. În sinea sa, Gerald îi dădea șase luni înainte de a fugi înapoi la Durringham cu coada între picioare. Bărbatul era genul evident de avocat, nu avea trăsăturile necesare unui fermier.

– Ar fi trebuit să fi fost de ieri aici, ca să ne informezi, zise Molvi.

– Corect, încuviință Powel fără să încetinească. Îmi cer scuze. Dacă doriți să faceți o plângere oficială la adresa mea, Oficiul de Alocare a Terenurilor care-mi deține contractul este într-o benă la marginea de vest a orașului. Sunt doar șase kilometri.

– Nu, rosti repede Molvi, nu doream să te reclamăm. În același timp trebuie să stabilim totuși unele lucruri, pentru a ne pregăti. Ar fi fost util dacă ai fi participat.

– La ce să particip?

– La întrunirea consiliului de aseară.

– Ce consiliu?

– Consiliul Grupului 7.

Powel trase adânc aer în piept. Nu putea să înțeleagă niciodată ce căutau pe Lalonde jumătate dintre viitorii coloniști. Probabil că CDL utiliza pe Pământ niște tehnici de publicitate cu totul ieșite din comun.

– Și ce ar fi dorit *consiliul* să știe?

– Păi... în primul rând, unde mergem?

– În amonte. Powel prelungi pauza îndeajuns de mult pentru ca bărbatul celălalt să se simtă stânjenit: În așa-numitul Comitatul Schuster, pe afluentul Quallheim. Deși sunt sigur că, dacă vă gândiți la altceva, căpitanul vaporului va fi fericit să vă ducă acolo.

Molvi se înroși la față.

Gerald înaintă până ajunse în față, în timp ce ieșiseră de sub acoperișul scârțâitor al dormitorului. Powel se răsucise, pornind către portul circular aflat la două sute de metri depărtare, cu Vorix urmându-l plin de zel. Câteva bărci cu vâsle erau trase lângă pontoanele din lemn din interiorul bazinului artificial. Deasupra lor se roteau punctele roșu-strălucitor ale unor cioropui hoitari. Imaginea, cu atmosfera de aventură pe care o degaja, era imbatabilă și-i iuțea sângele în vine.

– Trebuie să știm ceva anume despre vapoarele cu zbaturi? întrebă el.

– Nu prea, răspunse Powel. Fiecare transportă în jur de o sută cincizeci de oameni și vom ajunge la Quallheim în două săptămâni. Mesele vă sunt asigurate ca parte din taxa de tranzit, și eu vă voi povesti despre aspectele practice legate de junglă și de

ridicarea caselor. Așa că găsește-ți o cușetă și bucură-te de croazieră, fiindcă n-o să mai ai parte de alta ca ea. După ce debarcăm, începe munca adevărată.

Gerald încuviință în semn de mulțumire și reveni la dormitor. Ceilalți n-aveau decât să-l sâcâie pe bărbat cu întrebări irelevante, dar el avea să-și pună familia să strângă lucrurile și să se îmbarce imediat pe *Swithland*. O croazieră lungă pe fluviu ar fi fost exact ce-i trebuia lui Marie ca să se liniștească.

*

Swithland avea designul standard al vapoarelor cu zbaturi ce operau pe Juliffe: o carenă lată și puțin adâncă, asamblată din scânduri de mayope, lungă de șaizeci de metri de la prova la pupa și lată de douăzeci de metri. Întrucât nivelul apei se afla la numai un metru și jumătate sub punte, aproape că putea fi confundată cu o plută bine construită, dacă n-ar fi existat suprastructura ei, care semăna cu un hambar dreptunghiular mare. Amestecul bizar de tehnologii vechi și moderne reprezenta alt indicator al statutului dezvoltării pe Lalonde. Două roți cu zbaturi la jumătatea cocii, fiindcă erau mai simplu de construit și întreținut decât elicele mai eficiente. Motoare electrice, pentru că mașinile industriale pentru asamblarea lor erau mai ieftine decât echivalentul necesar pentru a produce o unitate generator-plus-turbină-de-abur. Energia necesară pentru motoarele electrice era produsă de un focar cu schimb termic în stare solidă importat

din Oshanko. Asemenea importuri costisitoare erau tolerate doar atâta timp cât numărul de vapoare cu zbaturi făcea neeconomică fabricarea de generatoare și turbine. Când numărul acestora creștea, ecuațiile economice ale guvernului aveau probabil să se schimbe în consecință, îndepărtându-le probabil complet și înlocuindu-le cu altă combinație la fel de improbabilă. Cam așa înainta progresul pe Lalonde.

Swithland în sine avea vechimea de numai șaptesprezece ani și o așteptau minimum cincizeci-șaizeci de ani de exploatare. Căpitanul Rosemary Lambourne încheiase o ipotecă împreună cu CDL pe care aveau s-o achite pesemne nepoții ei. Din punctul ei de vedere, era în câștig. Șaptesprezece ani în care văzuse coloniști nefericiți pornind în amonte spre ruina visului lor o convinseseră că procedase așa cum trebuia. Contractul cu Oficiul de Transport al Guvernatorului pentru transportul coloniștilor îi aducea un venit solid, garantat pentru următorii douăzeci de ani, iar tot ce aducea în aval pentru comunitatea comercială aflată în creștere din Durringham reprezenta profit pur, transpus în fuzidolari forte.

Viața pe fluviu era cea mai bună; femeia abia își putea reaminti despre existența de pe Pământ, unde lucrase într-un birou de proiectare Guvcentral pentru îmbunătățirea vagoanelor trenurilor prin vid. Aceea fusese existența altei persoane.

Cu un sfert de oră înainte de momentul stabilit pentru plecare, Rosemary stătea pe puntea deschisă, care ocupa sfertul anterior al suprastructurii punții

superioare. Powel Manani i se alăturase după ce-și suise calul pe schela de acces la bord și-l legase pe puntea pupei. Copii și adulți deopotrivă se fâțâiau de colo-colo. În principal, copiii se adunaseră în jurul calului, pe care-l atingeau și mângâiau cu blândețe. Genți de voiaj și valize mai mari erau împrăștiate peste tot pe scândurile din lemn întunecat. Zgomotul câtorva discuții aprinse se ridica până pe puntea superioară. Nimeni nu se gândise să numere câți oameni suiau la bord. Acum vaporul era supraîncărcat, și ultimii veniți ezitau în a căuta altă cușetă pe unul dintre celelalte vapoare.

– Ți-ai organizat bine trivii, îi spuse ea supervizorului. Nu cred c-am mai văzut vreodată echipamentele așezate atât de profesionist. Au terminat acum mai bine de o oră. Conducerea portului ar trebui să ți-i preia și să-i utilizeze ca docheri.

– Hmm, făcu Powel.

Vorix, care zăcea întins pe punte înapoia lor, mârâi nemulțumit.

Rosemary surâse auzindu-l. Uneori nu era sigură cine de cine era legat.

– Ceva-n neregulă? întrebă ea.

– Mai precis, cineva. Și-au găsit un lider. Ăsta o să producă necazuri, Rosemary. O știu.

– O să-i ții tu la respect. Ce naiba, ai supervizat cinci colonii și toate au fost viabile. Dacă tu n-o poți face, atunci nimeni nu poate.

– Mulțumesc. Nici tu nu te descurci deloc rău.

– Powel, de data asta fii cu ochii-n patru. În Comitatul Schuster au dispărut oameni, recent. Se spune că Guvernatorul nu-i deloc încântat.

– Da?

– *Hycel* duce un marshal în amonte. O să cerceteze pe-acolo.

– Mă-ntreb dacă există vreo recompensă pentru găsirea lor? Guvernatorului nu-i plac coloniștii care se sustrag contractului, deoarece creează precedente nedorite. Atunci toți ar vrea să se stabilească în Durringham.

– Din câte am auzit, vor numai să afle ce li s-a întâmplat, nu și unde sunt.

– Da?

– Au dispărut pur și simplu. Niciun semn de violență. Au lăsat pe loc toate echipamentele și animalele.

– Perfect, bine, o să fiu atent.

Bărbatul scoase din raniță de la picioarele sale o pălărie cu boruri largi. Era galben-verzuie și foarte pătată.

– Împărțim o cușetă-n călătoria asta, Rose?

– Nici vorbă. Ea se aplecă mai mult peste balustradă și examină puntea provei, în căutarea celor patru copii ai ei care alături de doi fochiști formau tot echipajul: Am un triv nou-nouț ca fochist-doi. Îl cheamă Barry MacArple și-are nouăsprezece ani – un mecanic, foarte talentat și-n pat. Cred că asta-l șochează pe băiatul meu mai mare. Mai exact când se oprește el însuși din a le-o trage fetelor coloniștilor.

– Bine.

Vorix emise un scâncet plângăreţ şi-şi lăsă botul pe labele din faţă.

– Când te mai întorci în Comitatul Schuster? întrebă Powel.

– Peste vreo două luni, poate chiar trei. Data viitoare duc un grup în Comitatul Colane, pe afluentul Dibowa. După aceea voi fi-n zona ta. Vrei să-ţi fac o vizită?

El îşi puse pălăria pe cap şi socoti mental.

– Nu, e prea devreme. Grupul de-acum nu-şi va fi epuizat pân-atunci proviziile. Nu, mai bine peste nouă-zece luni, să-i lăsăm să simtă nitel sărăcia şi-atunci o să le putem vinde un săpun pentru cincizeci de fuzidolari.

– Aşa rămâne-atunci.

Bătură palma, apoi reveniră cu atenţia la coloniştii care se certau dedesubt.

*

Swithland plecă mai mult sau mai puţin la ora anunţată. Karl, băiatul cel mai mare al lui Rosemary, robust, în vârstă de cincisprezece ani, alergă pe punte, dând ordine coloniştilor care ajutau la parâme. Ovaţii se ridicară din mijlocul pasagerilor când zbaturile începură să se rotească, şi vaporul se îndepărtă de chei.

Rosemary era ea însăşi pe puntea de comandă. Fundul bazinului portului nu era oricum adânc, şi *Swithland* se mişca greoi din cauza calei ticsite cu lemne pentru focar, a coloniştilor, echipamentelor

lor și a proviziilor pentru trei săptămâni. Femeia viră pe lângă extremitatea cheiului și ieși în centrul bazinului artificial. Focarul ardea energic, și coșul dublu ridica un nor înalt de fum albastru-cenușiu. De la prova, Karl îi zâmbi și ridică degetul mare. „Băiatul ăsta o să frângă multe inimi", gândi ea cu mândrie.

În mod plăcut nu se zărea absolut niciun nor de ploaie și detectorul masic cu baleiere frontală îi arăta un canal liber. Rosemary trase o singură dată sirena și împinse înainte manetele ambelor roți cu zbaturi, ieșind din port pe iubitul ei fluviu neîmblânzit care se întindea în necunoscut. Cum s-ar fi putut ca viața să fie mai bună de atât?

Pe prima sută de kilometri, coloniștii din Grupul 7 nu putură decât să fie de acord cu ea. Cu excepția lui Durringham, aceasta era cea mai veche porțiune locuită de pe Amarisk, colonizată cu aproape douăzeci și cinci de ani în urmă. Jungla fusese defrișată în fâșii largi, făcând loc ogoarelor, livezilor și pășunilor. De pe punte puteau să vadă turme de animale care rătăceau nestingherit pe izlazurile întinse și echipe de culegători ce lucrau în livezi și pe plantații, cu grămezile de coșuri din nuiele pline cu fructe. Satele formau un lanț continuu pe malul sudic, idilicul rural; căsuțe din lemn, solide și viu colorate amplasate în mijlocul grădinilor largi ce abundau în flori, cu șiruri de copaci înalți și verzi care asigurau adăpost umbros. Aleile dintre trunchiuri erau plantate cu iarbă deasă, care strălucea smarald viu sub lumina solară intensă. Aici, unde oamenii se puteau extinde fără restricții,

nu exista traficul pedestru și pe roți care să transforme solul umed în genul de noroi permanent respingător ce acoperea străzile din Durringham. Cai înaintau, trăgând căruțe încărcate cu fân și orz. Morile de vânt alcătuiau un șir de turnulețe regulate deasupra orizontului, cu palele rotindu-se leneș în vântul persistent. Pontoane lungi ieșeau în valurile ocru ale lui Juliffe, câte două-trei pentru fiecare sat. Barjele mici, cu zbaturi, doritoare de produsele fermelor le vizitau constant. Copiii stăteau pe extremitățile pontoanelor, pescuind cu undițe sau doar cu sfori, și fluturau din brațe spre alaiul permanent de ambarcațiuni. Dimineața, bărci mici cu pânze ieșeau să pescuiască pe fluviu, și *Swithland* înainta încetișor prin flotila de vele triunghiulare ce fluturau în briza plină de prospețime.

Seara, când cerul se înflăcăra în portocaliu-închis în jurul orizontului vestic, și stelele răsăreau deasupra, focuri mari, ca de tabără se aprindeau pe pajiștile satelor. Gerald Skibbow fu redus la o melancolie nearticulată. Apa neagră reflecta triunghiuri prelungi de lumină oranj dinspre focuri și se auziră frânturi de cântece îndată ce sătenii se strânseră în jurul lor pentru cina comună.

– Nu crezusem niciodată c-ar putea fi atât de perfect, îi spuse lui Loren.

Femeia zâmbi când brațul lui îi cuprinse umerii.

– Arată frumos, nu-i așa? Ca din basme.

– Felul ăsta de viață poate să fie și-al nostru. Ne-așteaptă acolo, la capătul fluviului. Peste zece ani,

noi vom dansa în jurul unui foc de tabără, în vreme ce vapoarele vor trece pe apă.

– Iar noii coloniști ne vor privi și vor visa!

– Ne vom construi casa ca un palat din lemn! Acolo vei trăi, Loren, într-un palat în miniatură pe care l-ar invidia și regele lui Kulu! Și-o să ai o grădină plină cu legume și flori, iar eu voi fi în livadă sau voi avea grijă de vite. Paula și Marie vor locui în apropiere, iar nepoții ni se vor încurca printre picioare.

Loren îl îmbrățișă strâns. Bărbatul lăsă capul pe spate și eliberă un strigăt de fericire.

– Doamne, cum de-am putut irosi atâția ani pe Pământ? Ăsta-i locul căruia îi aparținem, noi toți, Loren. Ar trebui să renunțăm la arcologii și la navele stelare și să trăim așa cum a dorit Dumnezeu. Realmente, așa ar trebui să facem.

Ruth și Jay stăteau împreună lângă balustrada pupei și priveau soarele care se afunda sub orizont, încununând fluviul vast cu o aură de lumină auriu-purpurie vreme de un minut sublim de magic.

– Ascultă, mami, cântă..., spuse fetița.

Chipul îi era o imagine a seninătății. Cadavrul oribil din ziua anterioară fusese uitat de mult; Jay găsise fericirea deplină în calul mare și bej care era legat de balustrada babordului. Ochii lui negri și uriași erau blânzi și iubitori, iar atunci când îl hrănea din palmă botul umed o gâdila într-un chip minunat. Nu-i venea să creadă că ceva atât de imens putea fi atât de blajin. Domnul Manani spusese deja că o va lăsa să-l plimbe în fiecare dimineață în jurul punților, ca să

facă mișcare, și o va învăța cum să-l țesale. *Swithland* era întruparea paradisului.

– Ce cântă?

– Pare un imn.

Pentru prima dată de când asolizaseră, Ruth începea să simtă ca și cum ar fi luat decizia corectă. În tot cazul, satele arătau atrăgătoare și bine organizate. A ști că era posibil să reușești însemna că ai câștigat jumătate de bătălie. Mai departe de capitală, avea să fie mai greu, totuși nu imposibil.

– Nu pot spune că-i învinovățesc.

Vântul se stinsese, așa că flăcările focurilor de tabără se ridicau perfect vertical în noaptea înstelată, dar aromele mâncărurilor gătite se revărsau peste apă până la *Swithland* și celelalte două vapoare. Mireasma de pâine proaspăt coaptă și izurile de tocănițe puternic condimentate înnebuneau stomacul lui Quinn. Trivii căpătaseră mezeluri și un fruct care semăna cu o portocală, atât doar că avea coaja vinețiu-albăstruie și gust sărat. Toți coloniștii avuseseră parte de o masă caldă. Ticăloșii... Pe de altă parte, trivii începuseră să-i caute sfatul, iar asta era important. Stătea pe punte în fața suprastructurii și privea către nord, departe de toate căcaturile alea de coșmelii medievale înaintea cărora salivau coloniștii. Nordul era întunecat, și asta-i plăcea. Întunericul avea multe forme, materiale și mentale, și în cele din urmă le cucerea pe toate. Asta-l învățase secta, întunericul însemna putere și cei care-l îmbrățișau aveau să triumfe întotdeauna.

Buzele lui se mișcară fără sunet:

– După întuneric vine Aducătorul Luminii. Şi El îi va răsplăti pe cei care I-au urmat cărarea în abisul Nopţii. Fiindcă ei rămân credincioşi lor înşişi şi naturii omului, care este fiară. Ei vor sta la dreapta Lui şi-i vor neferici pe cei care se-nveşmântă în neadevărul Domnului Nostru şi al fratelui Său.

O mână atinse umărul lui Quinn, şi preotul cel gras îi surâse:

– Peste câteva minute, ţin o slujbă pe puntea pupa. Vom binecuvânta acţiunea noastră. Eşti bine-venit să participi.

– Nu, mulţumesc, părinte, replică Quinn sec.

Horst îi zâmbi trist.

– Înţeleg. Totuşi uşa Domnului este de-a pururi deschisă pentru tine.

Îşi continuă drumul spre puntea pupa.

– Domnul tău, murmură Quinn către spinarea care se îndepărta. Nu al meu.

Jackson Gael văzu fata din La Donovan's rezemată de balustrada babordului, la pupa, de roata cu zbaturi, cu bărbia proptită în palme. Purta o cămaşă albastră boţită băgată în şort negru, lung, cu pantofi albi în picioare, însă fără ciorapi. La început, crezu că privea apa, dar apoi îi văzu blocul StF personal prins la centură şi lentilele argintii din ochi. Piciorul ei bătea ritmat pe punte.

Tânărul îşi dezbrăcă partea de sus a salopetei cenuşii şi-i legă mânecile în jurul mijlocului, astfel ca ea să nu vadă blestematele litere stacojii. Nu simţi nicio reducere apreciabilă a temperaturii, când aerul

umed îi atinse pielea. Oare pe planeta asta existase vreodată măcar o moleculă de aer rece?

O bătu ușor pe umăr.

– Bună...

O grimasă de nemulțumire traversă chipul fetei. Irisuri oarbe de oglindă se întoarseră în direcția lui, și mâna ei bâjbâi peste comenzile blocului micuț. Argintul dispăru și lăsă locul ochilor negri și expresivi.

– Da?

– Ce era – un program local?

– Aici? Cred că glumești. Motivul pentru care suntem pe-un vapor este că pe planeta asta încă nu s-a inventat roata.

Jackson izbucni în râs.

– Aici ai dreptate. Și ce 'vizai?

– *Cinetica vieții*. Ultimul album al Jezzibellei.

– Îmi place Jezzibella.

Proasta ei dispoziție dispăru pentru un moment.

– Cred și eu. Îi transformă pe masculi în gelatină. Ne-arată nouă, femelor, ce putem face, dac-o vrem. Ea a reușit.

– Am văzut-o o dată live.

– Dumnezeule! Serios? Când?

– A fost acum un an în arcologia mea. Cinci seri pe stadion, toate cu casa-nchisă.

– Bună?

– Supertare. Deschise brațele exuberant: Deloc ca o formație Stare Fantasy obișnuită, ci aproape sex direct, dar ea a ținut-o ore la rând. Ce face cu dansatorii îți incendiază realmente tot corpul. Se zice că

pilonii ei de emisie AV foloseau coduri ilegale de activare a simțurilor. Cui îi pasă? Ți-ar fi plăcut.

Marie Skibbow țuguie din nou buzele, îmbufnată.

– N-o s-o mai știu niciodată, este? Nu pe nenorocita asta de planetă handicapată.

– N-ai dorit să vii aici?

– Nu.

Resentimentul furios din glasul ei îl surprinse. Coloniștii păruseră o ceată imbecilă, fascinați de ideea căcaturilor alea rustice fermecătoare ce se-ntindeau pe malul apei. Nu-i trecuse prin minte că era posibil să nu fi fost uniți spre țelul lor. Se putea ca Marie să fie o aliată valoroasă.

Îl văzu pe fiul căpitanului, Karl, coborând pe flancul suprastructurii. Băiatul purta șort alb din doc și sandale cu tălpi de cauciuc. *Swithland* străbătea o porțiune mai agitată a fluviului, însă echilibrul lui Karl era miraculos; putea să anticipeze cea mai ușoară legănare a vaporului.

– Aici erai, se adresă el lui Marie. Te-am căutat peste tot, crezusem c-o să fii la slujba pe care-o ține preotul.

– Eu nu contribui la binecuvântarea călătoriei ăsteia, replică ea spiritual.

Karl surâse larg, și dinții îi sclipiră în amurgul care sporea. Era cu un cap mai scund decât Jackson, ceea ce însemna câțiva centimetri sub înălțimea lui Marie, iar mușchii torsului îi păreau desprinși dintr-un manual medical ilustrat. Probabil că familia lui avusese parte de multe modificări genetice, fiindcă era prea

perfect. Jackson privi tot mai stupefiat, cum puștiul întinse mâna către fată cu un gest de așteptare.

– Ești gata? întrebă Karl. Cabina mea este sus la prova, imediat sub punte.

Marie îi acceptă mâna.

– Sigur.

Jackson se alese cu o clipire din ochi dinspre Karl, care o conduse pe Marie de pe punte. Cei doi dispărură în suprastructură și Jackson fu sigur că auzi chicotitul lui Marie. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Îl preferase pe Karl? Băiatul avea cu cinci ani mai puțin decât el. Pumnii i se încleștară de furie. Asta din cauză că el era un triv, o *știa*. Căteaua dracului!

Cabina lui Karl era un compartiment compact cu vedere peste prova, în mod limpede încăperea unui adolescent. Pe masă erau două blocuri procesoare, alături de unități cu microinstrumente și un ansamblu electronic pe jumătate demontat dintr-un sistem al punții. Hologramele de pe pereți arătau peisaje stelare și planetare; pe podeaua din scândură erau împrăștiate haine, încălțăminte și prosoape. Era de vreo zece ori mai spațioasă decât cabina pe care erau silite s-o împartă familiile Skibbow și Kava.

Ușa se închise îndărătul lui Marie, amuțind sunetul congregației de pe puntea pupei. Karl își azvârli imediat sandalele din picioare și deplie un pat lat care fusese rabatat lângă perete.

„N-are decât cincisprezece ani", își spuse Marie, „totuși un corp incredibil, iar zâmbetul ăla... Dumnezeule, n-ar fi trebuit să-i îngădui să mă convingă

să vin aici, cu-atât mai puțin să mă gândesc să mă culc cu el." Dar asta o făcea însă să se simtă și mai atâtată.

Credincioșii începuseră să cânte un imn, și glasurile lor aduceau un entuziasm bogat melodiei lente. Marie se gândi la tatăl ei care se afla acolo, la expresia lui doritoare să facă amendamente de azi-dimineață, când îi spusese cum călătoria pe fluviu avea să-i arate fetei satisfacția sănătoasă care putea fi câștigată din partea liniștită a vieții și muncii cinstite. „De aceea, te rog, scumpo, încearcă să-nțelegi că Lalonde este acum viitorul nostru, și încă un viitor minunat."

Marie își descheie cămașa sub ochii triumfători ai lui Karl, apoi coborî degetele spre șort.

*

Așezările de pe malul lui Juliffe se modificară în chip subtil după a treia zi. *Swithland* trecu de capătul Mlaștinii Hultain, și satele începură să apară pe îndepărtatul mal nordic. Ele nu aveau aspectul îngrijit al celor de până atunci, ci existau mai puține animale și ogoare cultivate; o suprafață mai mică de junglă fusese defrișată, iar copacii care se ridicau foarte aproape de case păreau mult mai impunători.

Fluviul se bifurcă, totuși *Swithland* continuă pe albia principală. Traficul nautic începu să se rărească. Satele de aici continuau să se străduiască din greu să îmblânzească pământul și nu-și puteau îngădui timpul necesar construirii de ambarcațiuni. Șlepuri mari pufăiau pe apă, încărcate în principal cu cherestea de mayope

obținută de noile așezări și vândută șantierelor navale din oraș. Dar până la sfârșitul primei săptămâni, până și șlepurile rămaseră în urmă. Pur și simplu, transportul pe asemenea distanțe al cherestelei nu era economic.

Gurile de vărsare ale afluenților apăreau acum practic la fiecare oră. Juliffe era mai îngust, se redusese la vreo doi kilometri lățime, și apele iuți erau aproape limpezi. Uneori parcurgeau câte cinci-șase kilometri fără să vadă nicio așezare.

Horst simțea cum dispoziția de la bord se schimba și se ruga ca melancolia să ia sfârșit după ce aveau să debarce. Diavolul le găsește de lucru trândavilor, iar proverbul acela nu fusese nicicând mai adevărat ca aici. După ce aveau să fie ocupați cu clădirea satului lor și cu pregătirea terenului, membrii Grupului 7 nu ar mai fi avut vreme pentru clocirea de gânduri sumbre. Însă a doua săptămână păru că nu se mai termină, iar ploile zilnice reveniră cu răutate. Oamenii mormăiau, întrebându-se de ce trebuiau să călătorească atât de departe de oraș pentru loturile care le fuseseră alocate.

Jungla devenise o prezență oprimantă de ambele părți, strângându-se asupra lor, cu arbori și hățișuri atât de dese, încât malurile creau o baricadă solidă de frunze care cobora până la apă. Foltwine, o plantă de apă dulce extrem de tenace, era tot mai mult o pacoste. Frunzele ei castanii lungi ca niște panglici se dezvoltau imediat sub suprafața apei, de-a latul fluviului. Rosemary evita cu ușurință bancurile mari, totuși șuvițe se înfășurau inevitabil în jurul zbaturilor. *Swithland* făcea

opriri frecvente, iar Karl și sora lui mai mică se suiau pe roți și tăiau frunzele lunecoase și rezistente cu lamele galben-radiant ale cuțitelor de fisiune.

La treisprezece zile după ce plecaseră din Durringham, ieșiră de pe Juliffe și porniră în sus pe afluentul Quallheim. Era lat de trei sute de metri, cu curgere rapidă, iar arborii acoperiți de liane și înalți de treizeci de metri formau palisade pe ambele maluri. Hăt către sud coloniștii puteau întrezări piscurile purpurii și sure ale unui lanț muntos îndepărtat. Se minunau, privind zăpada de pe vârfuri, care sclipea orbitor în soare; părea să aparțină altei planete, în niciun caz Lalondei.

În zorii celei de-a paisprezecea zile de la plecarea din Durringham, apăru vederii un sat, primul pe care-l văzuseră în ultimele treizeci și șase de ore. Era amplasat într-un luminiș semicircular, aidoma unei mușcături adânci de un kilometru în junglă. Peste tot zăceau trunchiuri de copaci. Fuioare subțiri de fum se înălțau din câteva gropi cu jăratic. Colibele erau parodii grosolane ale căsuțelor din satele aflate în aval; cadre simple legate laolaltă, cu pereții și acoperișurile făcute din panouri de frunze de palmieri. Exista un singur ponton, cu aspect teribil de nesigur, la care erau amarate trei canoe scobite în bușteni. Un pârâiaș care trecea prin mijlocul luminișului și se vărsa în râu reprezenta în același timp canalizarea deschisă. Capre erau legate de țăruși și păștеau iarba scurtă. Găini atrofiate ciuguleau prin noroi și rumegușs. Locuitorii stăteau nemișcați și priviră cu ochi goi trecerea lui *Swithland*.

Majoritatea purtau șorturi și bocanci, iar pielea le era maro-închis, deși nu se putea preciza dacă din cauza soarelui sau a murdăriei. Până și aparent eternele ciripeli ale creaturilor junglei încetaseră.

– Bun-sosit în orașul Schuster, spuse Rosemary pe un ton oarecum ironic.

Stătea pe punte, privind aproape întruna detectorul masic cu baleiere frontală, atentă la foltwine și rădăcini subacvatice.

Consiliul Grupului 7 și Powel Manani erau adunați în spatele ei, fericiți să stea la umbră.

– Ăsta este? întrebă îngrozit Rai Molvi.

– Da, capitala comitatului, răspunse Powel. De-acum are vechimea de un an.

– Nu vă-ngrijorați, zise Rosemary. Terenul care v-a fost alocat se află la alți doisprezece kilometri în amonte. Nu va trebui s-aveți prea mult contact cu ei, iar asta nu-i deloc rău, dacă m-ați întreba pe mine. Am mai văzut comunități de-astea și știu că-și infectează vecinii. Mai bine să-ncepeți de la zero.

Molvi încuviință scurt, neavând curaj să vorbească.

Cele trei ambarcațiuni își continuară lent înaintarea, lăsând în urmă așezarea jalnică și locuitorii ei apatici. Coloniștii adunați pe puntea pupa a lui *Swithland* îi priviră cum dispărură, după ce vaporul coti după un cot al râului, tăcuți și contemplatori.

Horst făcu semnul crucii și murmură o invocație. Se gândi că poate un recviem ar fi fost mai adecvat.

Jay se întoarse către mama ei.

– Așa va trebui să trăim și noi, mami?

– Nu, răspunse femeia cu fermitate. Niciodată!

După două ore, când râul ajunsese la lățimea de o sută cincizeci de metri, Rosemary urmări cum cifrele de pe blocul orientator inerțial se succedară iute, pentru a corespunde coordonatelor primite de la Oficiul de Alocare a Terenurilor. Karl stătea la prova, în vreme ce *Swithland* avansa cu viteza mersului unui om, iar ochii lui ageri scrutară bariera impenetrabilă de vegetație verde de pe malul sudic. Jungla aburea după ploaia care se sfârșise cu o oră în urmă, cu tentacule albe ridicându-se din vârfurile arborilor, pentru ca apoi să descrie spirale ce se pierdeau în cerul de azur arzător. Păsări mici și colorate țâșneau printre ramuri, țipând îndrăzneț.

Karl sări brusc în picioare și-i făcu semn mamei sale, indicând spre mal. Rosemary zări pilonul de argint mat cu semnul hexagonal din vârf. Era înfipt în sol, la cinci metri deasupra apei. Liane cu flori purpurii mari se cocoțaseră deja până la jumătatea lui.

Femeia trase triumfător sirena.

– Capătul liniei! intonă ea răsunător. Aici este Aberdale. Ultima stație!

– Atenție! rosti Powel și ridică brațele cerând să se facă tăcere. Se suise pe un butoi și se adresa coloniștilor de pe puntea prova: Ați văzut ce se poate face cu nițică fermitate și muncă susținută și ați văzut de asemenea cât de ușor este să eșuezi. Calea pe care veți porni depinde numai și numai de voi. Eu sunt aici ca să vă ajut pentru optsprezece luni, iar în perioada aceea vă va fi stabilit viitorul. Acela este intervalul în

care să faceți ori să desfaceți. Spuneți-mi acum – o să faceți treabă bună?

I se răspunse cu ovații răgușite și surâse larg.

– Bun. Prima noastră sarcină va fi să construim un ponton pentru ca să poată amara căpitanul Lambourne și celelalte două vapoare. Așa vă veți putea descărca echipamentele fără să le udați. Pontonul este o parte importantă a oricărui sat de pe râul ăsta. El le spune vizitatorilor imediat ce fel de comunitate vreți să aveți. Ați observat poate că bravul nostru căpitan nu s-a grăbit să oprească la Schuster. Deloc surprinzător, așa-i? La un ponton ambarcațiunile se vor opri mereu, chiar și aici. El reprezintă declarația prin care anunțați că doriți să luați parte la ceea ce are planeta de oferit. El anunță că doriți să faceți comerț și să vă îmbogățiți. El anunță că aici există oportunități pentru căpitanii inteligenți. El vă face parte a civilizației. De aceea cred c-ar fi o idee bună dac-am începe așa cum am dori să continuăm și să ne construim un ponton solid și bun, care să fie utilizat și de nepoții voștri. Așa gândesc eu. Am dreptate?

Corul de „da!" fu asurzitor.

Bărbatul pocni din palme și sări de pe butoi.

– Quinn?

Îi făcu semn tânărului din grupul de trivi tăcuți care stătea în umbra suprastructurii.

Quinn avansă prompt.

– Da, domnule?

Tonul respectuos nu-l păcăli nicio clipă pe Powel.

– Deocamdată, căpitanul menține vaporul pe loc împotriva curentului. Asta costă însă combustibil, așa că trebuie să amarăm *Swithland*, dacă dorim să stea mai mult. Vreau să duci o frânghie pe mal și s-o legi de un arbore suficient de gros ca să reziste. Crezi că poți?

Quinn privi de la Powel la masa de vegetație verde-închis de pe mal, apoi înapoi la Powel.

– Cum ajung acolo?

– Înot, băiete! Și nu-ncerca să-mi spui că nu poți. Sunt numai treizeci și cinci de metri.

Karl se apropie, descolăcind o parâmă.

– După ce ai fixat-o, o să-l tragem pe *Swithland* la apă puțin adâncă și-o să improvizăm un sistem mai solid de amarare, zise băiatul. De acolo, toți pot merge prin apă până la glezne, până la mal.

– Grozav, mormăi Quinn acru.

Se descălță, după care combinezonul. Vorix îi adulmecă plin de interes pantofii.

Quinn rămase doar în șort și se așeză pe punte ca să se încalțe la loc.

– Vorix poate să vină cu mine? întrebă el.

Câinele întoarse capul, cu limba lungă atârnând printr-o parte a fălcilor mari.

– Pentru ce dracu-ai avea nevoie de el? întrebă Powel nerăbdător.

Quinn arătă spre jungla de unde răsunau permanent zgomote de animale.

– Ca să se ocupe de sayce sălbatici.

– Sări în apă și termină cu scâncetele. Pe-aici nu există sayce sălbatici.

Powel îl privi pe tânăr cum trece peste bord și coboară în apă. Jackson Gael se întinse pe burtă pe punte și-i dădu funia.

Quinn începu să înoate către mal, cu lovituri puternice de craul, trăgând parâma după el.

– Crocoleii i-au mâncat pe toți sayceii! strigă Powel în urma lui, după care, hohotind voios, merse la pupa ca să organizeze echipa de construire a pontonului.

8

Seninătatea: un cilindru de polip cu extremități emisferice, cu exteriorul de culoarea lutului nears în foc, lung de șaizeci și cinci de kilometri și cu diametrul de șaptesprezece kilometri, cel mai mare habitat bitek care fusese germinat vreodată în Confederație. Avea aspect spălăcit și neatrăgător și era greu de văzut din depărtare; puțina lumină solară care ajungea de la steaua primară F3 aflată la 1,7 miliarde de kilometri depărtare părea să fie respinsă, preferând să curgă în jurul carcasei curbe decât să-i lovească suprafața. Era unica așezare umană din sistemul stelar, orbitând la șapte mii de kilometri deasupra Inelului Ruinelor. Vestigiile sfărâmate ale acelor foarte îndepărtate rude xenoce erau singurii săi tovarăși. Un memento permanent a faptului că, în ciuda mărimii și puterii sale, nu era nemuritor.

Solitar, izolat și impotent politic – puțini oameni ar fi trebuit să opteze să locuiască într-un asemenea loc.

Cu toate acestea...

Navele stelare și navele scotocitoare aflate pe traiectorii de apropiere puteau discerne o pâclă pestriță de lumini ce pluteau în jurul emisferei orientate spre nordul galactic. Un nor de stații industriale plutea în zona aceea. Deținute de unele dintre cele mai mari companii astroinginerești din Confederație, erau permanent animate, deservind fluxul constant de nave ce soseau și plecau. Remorchere, cisterne, transportoare personale și vehicule de servicii multifuncționale făceau naveta între ele, cu propulsiile reactive pulsând în exterior un smog de ioni albaștri fierbinți.

Un fus de trei kilometri conecta emisfera nordică a Seninătății de un spațioport non-rotativ: un disc din traverse de metal, cu diametrul de patru kilometri și jumătate, cu o mulțime de facilități de susținere, cisterne și stații de andocare dispuse pe suprafața sa, astfel încât semăna cu o gigantică pânză de păianjen din metal, care capturase un roi de insecte cibernetice fantastice. Era activ ca orice alt habitat edenist, cu nave adamiste încărcându-și și descărcându-și cargourile, alimentând cu combustibil, îmbarcând pasageri.

Înapoia discului alb-argintiu mat, din emisferă se ridicau mândru trei terase: limanuri pentru navele stelare bitek care soseau și plecau cu agilitate rapidă și grațioasă. Diversitatea lor geometrică fascina spațioportul și majoritatea populației habitatului; sălile de observare ce dădeau peste terase erau populare

printre tineri și cei mai puțin tineri. Mirchusko era locul unde șoimii-negri se împerecheau, mureau și aveau gestația. Seninătatea se oferea ca una dintre puținele lor baze legitime. Ovulele le puteau fi cumpărate aici, schimbându-și proprietarul pentru sume ce porneau de la douăzeci de milioane de fuzidolari și discreție absolută.

În jurul circumferinței emisferei din capăt, sute de cabluri conductoare organice se întindeau în spațiul cosmic; supuse la abraziunea constantă a prafului și la impacturile particulelor, erau extrudate întruna de glande specializate pentru a compensa rupturile aproape zilnice. Mișcarea de rotație a habitatului menținea cablurile perfect drepte, radiind dinspre carcasă aidoma spițelor gri-plumburiu ale unei roți de dimensiuni cosmice. Ele traversau liniile de flux ale magnetosferei imense a lui Mirchusko, generând un curent electric gigantic care alimenta procesele biologice ale stratului de mitoză al Seninătății, ca și tubul de lumină axial și solicitările casnice ale locuitorilor săi. Seninătatea ingera anual mii de tone de minerale asteroidale pentru a-și regenera structura de polip și a învigora biosfera, însă reacțiile chimice în sine n-ar fi putut produce niciodată măcar o fracțiune din energia necesară ocupanților umani.

Dincolo de emisfera din capăt și de cablurile de inducție, exact la jumătatea lungimii cilindrului, se afla un oraș care găzduia peste trei milioane de oameni: o bandă de zgârie-stele care ocolea ecuatorul median, turnuri lungi de cinci sute de metri ce se

înălțau din carcasă, presărate cu zone transparente prelungi și curbate care radiau în spațiu o lumină gălbuie, caldă. Panorama din interiorul apartamentelor luxoase era amețitoare; stelele alternau cu giganta gazoasă bântuită de furtuni și micul ei imperiu de inele și sateliți, eternă, dar mereu schimbătoare, pe măsură ce cilindrul se rotea pentru a oferi o gravitație terestră standard la baza turnurilor. Aici adamiștii se bucurau de vederea care era dreptul prin născare al oricărui edenist.

Nu era atunci de mirare că Seninătatea, cu legi bancare liberale, impozite mici, disponibilitate de închiriere a șoimilor-negri și o personalitate a habitatului care aplica legea la interior pentru a asigura un mediu lipsit de delicte (esențial pentru liniștea mentală a milionarilor și miliardarilor care locuiau înăuntru), prosperase și devenise unul dintre principalele centre financiare și comerciale independente ale Confederației.

Nu fusese totuși conceput ca un paradis al impozitelor, cel puțin nu inițial; asta sosise mai târziu, din necesitate disperată. Seninătatea fusese germinat în 2428, la ordinul lui Michael Saldana, pe atunci prinț moștenitor al Kulu, ca variantă modificată a unui habitat edenist, cu mai multe atribute unice pe care le solicitase prințul însuși. El intenționa ca habitatul să joace rolul de bază unde crema specialiștilor xenoci din Kulu să poată studia laymilii și să determine soarta care se abătuse asupra lor. Fusese o acțiune care trezise furia considerabilă a întregii sale familii.

Kulu era o cultură de etnie creștină foarte evlavioasă. Regele său era principalul protector al credinței în tot regatul; iar din cauza asociației bitekului cu edeniștii, adamiștii (și mai ales cei buni creștini) abandonaseră practic ramura aceea specifică de tehnologie. Poate că prințul Michael ar fi putut scăpa fiindcă adusese pe lume Seninătatea; un habitat bitek autonom era o soluție logică pentru un proiect de cercetare științifică izolat, iar o propagandă iscusită ar fi putut înăbuși scandalul. Regalitatea nu este evitată de controverse, ba chiar acestea îi sporesc farmecul ezoteric, mai ales când sunt relativ inofensive.

Însă opțiunea mușamalizării nu apăruse niciodată; după ce-și germinase habitatul, prințul Michael continuase și-și sporise „păcatul" inițial (în ochii Bisericii și, mai important, ai Consiliului de Coroană), implantându-și simbionți neuronali care-i îngăduiseră să stabilească o legătură de afinitate cu tânărul Seninătate.

Actul său final de sfidare, condamnat ca eretic de conclavul episcopal Kulu, se petrecuse în 2432, anul morții tatălui său, regele James. Michael introdusese în primul său fiu, Maurice, o genă a afinității modificate astfel ca și el să poată fi în legătură strânsă cu cel mai nou și cel mai neobișnuit supus al regatului.

Ambii fuseseră excomunicați (pe atunci Maurice era un embrion de trei luni aflat într-un exo-uter). Michael abdicase înainte de a fi fost încoronat în favoarea fratelui lui, prințul Lukas. Iar tatăl și fiul fuseseră exilați neceremonios în Seninătate, care le fusese acordat de-a pururi ca ducat.

Unul dintre cele mai ambiţioase proiecte de cercetare xenoce demarate vreodată, dezvăluirea unei specii întregi de la cromozomii săi până la necunoscutele apogee culturale pe care le atinsese, se prăbuşise practic peste noapte, întrucât fondurile vistieriei regale fuseseră retrase, şi personalul rechemat.

Iar Michael, de la calitatea de monarh legitim peste şapte dintre cele mai bogate sisteme stelare ale Confederaţiei, devenise proprietarul *de facto* al unui habitat bitek pe jumătate crescut. De la comanda unei flote de şapte sute de nave de război, a treia cea mai puternică forţă armată existentă, el dispunea în prezent de cinci foste transportoare militare, vechi de peste douăzeci şi cinci de ani. De la puterea absolută de viaţă şi moarte asupra unei populaţii de un miliard şi trei sferturi de supuşi umani loiali, ajunsese acum administratorul a şaptesprezece mii de tehnicieni şi familiile lor, abandonaţi, trecuţi pe lista neagră şi nemulţumiţi de circumstanţe. De la rangul de Prim Lord al Vistieriei, care se ocupa cu bugete de trilioane de lire, trebuise să redacteze constituţia unui paradis al impozitelor, cu speranţa de a-i atrage pe bogaţii lipsiţi de griji, astfel ca să poată trăi pe baza surplusurilor lor.

De atunci Michael Saldana a rămas cunoscut ca Lordul Ruinelor.

*

– Licitaţia porneşte de la trei sute de mii de fuzidolari pentru această plantă excelentă. Doamnelor

și domnilor, este într-adevăr un specimen remarcabil. Are cinci frunze intacte, iar acest tip n-a mai fost întâlnit niciodată și este neclasificat.

Planta se afla într-o sferă de sticlă vidată pe masa licitatorului: un lujer cenușiu-prăfos, din care se desprindeau cinci frunze lungi ca de ferigi, cu marginile zdrențuite, ce atârnau moale. Audiența o privea în tăcere, neapreciativ.

– Haideți, protuberanța aceea din vârf poate fi un mugur de floare. Clonarea ei va fi o banalitate, iar patentul genomului vă va reveni în exclusivitate – un izvor incalculabil de bogăție.

Cineva dataviză încă zece mii de fuzidolari.

Joshua Calvert nu încercă să vadă cine fusese. Mulțimea aceasta era formată din specialiști, expresii faciale ca ale unor jucători de pocher care rulau programe de inexpresivitate. Și azi erau toți aici, ticsind încăperea, nu exista nici măcar un scaun gol. Oamenii se înghesuiseră pe patru rânduri în jurul pereților, pătrunzând și pe culoarele dintre scaune; cei relaxați, miliardarii care căutau o scânteie de incitare, colecționarii serioși, reprezentanții consorțiilor, ba chiar și ai unor companii industriale care sperau în găsirea unor *template*-uri tehnologice.

„Sunt aici mulțumită mie."

Barrington Grier nu avea cea mai mare casă de licitații din Seninătate și se ocupa cu obiecte de artă în aceeași măsură ca și de artefacte laymili, însă funcționa perfect, fără probleme. De asemenea, îl tratase pe Joshua la nouăsprezece ani, când revenise din

primul său zbor de scotocitor, ca pe un egal, ca pe un profesionist. Cu respect. De atunci Joshua apelase numai la casa aceasta.

Sala de licitații era la nivelul cincizeci din blocul zgârie-stele StMary, cu pereții din polip acoperiți cu lambriuri de stejar întunecat, cu draperii din catifea burgund de ambele părți ale arcadelor intrării și cu covoare groase albastru-regal. Lumini cristaline complexe aruncau o strălucire puternică asupra procedurilor. Joshua aproape că se putea imagina într-un stabiliment londonez victorian. Barrington îi spusese odată că acela era efectul pe care-l dorea, discret și demn, degajând o atmosferă de încredere. Fereastra largă dinapoia conducătorului licitației strica oarecum efectul de epocă; stelele se roteau leneș afară, în timp ce Falsia, al șaselea satelit natural al lui Mirchusko, traversa încet panorama, un ciob ultramarin.

– Trei sute cincizeci de mii, o dată.

Falsia fu ocultat de pieptul conducătorului licitației.

– Trei sute cincizeci de mii, de două ori.

Străvechiul ciocănel din lemn fu ridicat. Falsia reapăru, privind peste umărul bărbatului.

– Ultima strigare.

Se auzi un pocnet, când ciocănelul coborî.

– Vândut doamnei Melissa Strandberg.

Sala zumzăi de voci, când sfera de sticlă fu îndepărtată, cu incitarea și nervozitatea sugrumând atmosfera. În scaunul său din rândul al doilea, Joshua o simți sporind în jurul său și se foi, stingher, atent să nu-și lovească picioarele de ale vecinilor. Labele lor

continuau să-l doară dacă aplica presiune prea rapid. Pachetele nanonice medicale îi înghiţiseră picioarele până la genunchi, semănând cu nişte cizme stranii din piele verde, cu cinci numere prea mari. Aveau o textură spongioasă, şi tânărul avea impresia că ţopăia când mergea.

Trei asistenţi ai conducătorului licitaţiei aduseră un glob nou pe masă; era înalt de un metru şi jumătate şi avea în vârf o coroană auriu-mat de aripioare de termopurjare, menţinând temperatura internă sub punctul de îngheţ. O patină subţire de condens înceţoşa sticla. Glasurile din sală amuţiră complet.

Joshua îl zări pe Barrington Grier lângă estradă, un bărbat de vârstă mijlocie cu obraji roşii, dolofani, şi mustaţă de culoarea ghimbirului. Purta un costum bleumarin sobru cu pantaloni largi şi haină strânsă la gât cu mâneci evazate; pe materialul satinat, linii oranj străluceau foarte vag într-un model spiralat. Îi prinse privirea lui Joshua şi-i făcu cu ochiul.

– Şi acum, doamnelor şi domnilor, am ajuns la ultimul articol al acestei zile, obiectul 127. Cred că pot spune fără să mă înşel că este unic în experienţa mea: un modul-pachet de circuite laymili, care a fost conservat în gheaţă din clipa cataclismului. Am identificat la interior ambele cipuri procesoare şi un număr considerabil de cristale de memorie cu stare solidă. Toate în condiţie perfectă. În acest singur cilindru se găsesc de peste cinci ori mai multe cristale decât am recuperat de la descoperirea Inelului Ruinelor în sine. Vă voi lăsa pe dumneavoastră să

vă imaginați bogăția de informații stocate înăuntru. Este neîndoios cea mai mare descoperire de la primul corp laymili intact, cu peste un secol în urmă. Și este marele meu privilegiu de a deschide licitația de la prețul rezervat de două milioane de fuzidolari edenişti.

Joshua se încordase în clipa rostirii sumei, dar dinspre mulțime nu răzbătu nici măcar un murmur de protest.

Licitările urmară rapid și agresiv, crescând cu unități de câte cincizeci de mii de fuzidolari. Nivelul de fundal al conversațiilor spori treptat din nou. Capete se roteau, cu licitatorii încercând să stabilească un contact vizual cu oponenții lor, judecând nivelul de determinare.

Joshua încleștă din dinți, pe măsură ce oferta ajunse la patru milioane. „Haide, nu vă opriți!" Patru milioane trei sute de mii. „Răspunsul s-ar putea găsi stocat acolo, motivul pentru care au făcut-o laymilii." Patru și jumătate. „Veți rezolva cea mai mare problemă care confruntă știința de când am depășit bariera vitezei luminii." Patru milioane opt sute de mii. „Veți fi faimoși, vor numi descoperirea după voi, nu după mine. Haide, ticăloșilor. Licitați!"

– Cinci milioane, anunță calm conducătorul licitației.

Joshua se lăsă moale în scaun și un scâncet slab de ușurare îi scăpă printre buze. Coborând ochii, văzu că pumnii îi erau încleștați și palmele asudate.

„Am făcut-o. Pot începe s-o repar pe *Lady Mac* și să-mi adun un echipaj. Nodurile configuratoare

de schimb trebuiau să vină din sistemul Sol. Să zicem o lună în cazul în care închiriez un şoim-negru să le adune... Ar putea fi gata de zbor în zece săptămâni. Iisuse!"

Reveni cu atenţia la licitaţie, tocmai când oferta ajunsese la şase milioane. Pentru o secundă i se păru că auzise greşit, totuşi nu, Barrington rânjea spre el de parcă îşi rula programe stimulatoare neobişnuite prin nanonicele neurale.

Şapte milioane.

Joshua ascultă în transă. Acum îşi putea permite mai mult decât o simplă înlocuire a nodurilor şi reparare. *Lady Mac* putea fi complet reechipată, cu cele mai bune sisteme, fără să facă economie la nimic, cu generatoare de fuziune noi, poate şi un avion spaţial nou, ba nu, chiar mai bine, o avionetă cu câmp ionic din Kulu sau Noua Californie. Da!

– Şapte milioane patru sute cincizeci de mii, o dată.

Conducătorul licitaţiei privi în jur întrebător, cu ciocănelul cuprins în pumnul masiv.

„Bogat. Sunt putred de bogat!"

– De două ori.

Joshua închise ochii.

– Pentru ultima oară, şapte milioane patru sute cincizeci de mii. Mai există vreo ofertă?

Pocnetul scos de ciocănel fu la fel de sonor ca Big Bangul. Începutul unei noi existenţe pentru Joshua Calvert. Căpitan şi proprietar independent de navă.

Răsună o bătaie sonoră de clopot. Joshua deschise brusc ochii. Toţi amuţiseră şi priveau micul proiector

omnidirecțional AV de pe pupitrul din fața conducătorului licitației, o coloană subțire de cristal înaltă de un metru. Înfloriturii abstracte de culori pluteau sub suprafața ei. În mod greu de crezut, rânjetul lui Barrington se lățise și mai mult.

– Seninătatea își rezervă dreptul ultimei oferte la obiectul 127.

Un glas masculin melodios răsună puternic prin sala de licitații.

– Ce morții mă-sii...

O voce furioasă în stânga lui Joshua. Licitatorul câștigător? Nu reținuse numele.

Sala de licitații se transformă într-un vacarm de zbierete.

Barrington semnală disperat. Cei trei asistenți dispărură cu sfera din sticlă și prețiosul ei conținut – șapte milioane și jumătate! – în culise.

Joshua aștepta până se goli sala; un val zgomotos de oameni ce se îmbrânceau și bârfeau. Dreptul Seninătății de a-și rezerva ultima ofertă era unicul subiect al discuțiilor.

Tânărului nu-i păsa, ultima ofertă însemna prețul convenit plus încă cinci la sută. Cilindrul de componente electronice avea să ajungă acum la echipa de cercetare a laymililor, unde să fie analizat de cei mai experimentați experți xenoc din Confederație. Îi părea bine în privința asta, se simțea chiar moral, poate că era corect ca oamenii aceia să-l aibă.

După primii ani traumatizanți de exil, Michael Saldana reasamblase echipa în măsura în care putuse,

clădind-o în tandem cu noua economie a Seninătăţii şi cu forţa sa financiară care sporea rapid. În prezent aproape şapte mii de specialişti lucrau asupra problemei, printre care câţiva membri xenoci ai Confederaţiei, care ofereau un salutat punct de vedere alternativ când se ajungea la interpretarea artefactelor mai baroce.

Michael murise în 2513, iar Maurice îşi asumase titlul de Lordul Ruinelor cu mândrie, continuând activitatea tatălui său. Din punctul lui de vedere, descoperirea motivului cataclismului laymililor era unicul temei pentru existenţa Seninătăţii. Şi el acţionase plin de vigoare în direcţia aceea până la decesul petrecut cu nouă ani în urmă, în 2601.

De atunci proiectul continuase aparent neabătut. Seninătatea afirma că moştenitorul lui Maurice, al treilea Lord al Ruinelor, conducea totul ca şi până acum, dar optase pentru un profil public discret. Pe atunci existase o serie de zvonuri: că personalitatea habitatului preluase complet conducerea, că regatul Kulu încercase să revendice habitatul, că edeniştii urmau să-l încorporeze în cultura lor (zvonuri anterioare spuseseră că Michael furase sămânţa habitatului de la edenişti), evacuându-i pe adamişti. Niciunul nu avusese nicio urmare. Din capul locului, personalitatea habitatului acţionase atât ca personal civil, cât şi ca forţă poliţienească, utilizându-şi servitorii pentru a păstra ordinea, astfel că nu se schimbase nimic, impozitele continuaseră să rămână doi la sută, şoimii-negri îşi urmaseră zborurile de împerechere,

inițiativele comerciale erau încurajate, finanțele creative tolerate. Atâta timp cât *statu-quo*-ul se menținea, cui îi păsa dacă neuronii care conduceau totul erau umani sau bitek?

Când porni către ieșire, Joshua simți o mână care-i coborî cu putere pe umăr, transmițându-și greutatea prin piciorul lui stâng.

– Au!

– Joshua, prietenul meu, foarte bogatul meu prieten. Asta-i ziua cea mare, este? Ziua în care-ai dat lovitura! Barrington Grier radie entuziast spre el: Și – ce ai de gând să faci cu ei? Femei? Viață de lux?

Ochii îi erau nefocalizați, în mod evident rula un program stimulent. Avea tot dreptul, casa de licitații încasa trei la sută din prețul de vânzare.

Joshua îi răspunse cu un surâs aproape stingherit.

– Nu, mă-ntorc în spațiu. Vreau să vizitez o parte din Confederație... cam așa ceva... vechiul chef de colindare.

– Oho, dacă aș mai fi tânăr, aș face și eu la fel! Viața bună te moleșește și-i o risipă, mai ales pentru cineva de vârsta ta. Să petreci în fiecare noapte până vomiți... vreau să zic care-i rostul în cele din urmă? Ar trebui să folosești banii ca s-ajungi departe și să realizezi ceva. Mă bucur să văd că ești cu capul pe umeri. Deci, ce intenționezi, să cumperi un ovul de șoim-negru?

– Nu, o reactivez pe *Lady Mac*.

Barrington își țuguie buzele admirativ.

– Îmi amintesc când a sosit aici taică-tău. Tu-i calci cumva pe urme. Din câte-am auzit, ai şi acelaşi efect asupra femeilor...

Joshua surâse viclean.

– Haide, urmă Barrington. Îţi fac cinste c-un pahar, ba chiar c-o cină-ntreagă.

– Poate mâine, Barrington, în seara asta vreau să petrec până vomit.

*

Casa de pe lac îi aparţinea tatălui lui Dominique, care afirma că fusese reşedinţa lui Michael Saldana în zilele dinainte ca blocurile zgârie-stele să se fi maturat la mărimea completă. Se compunea dintr-o suită de încăperi întortocheate afundate în faţa unei stânci deasupra unui lac, sus lângă calota nordică. Zidurile păreau ca şi cum ar fi fost şlefuite de vânt. Decorul interior era simplist şi scump, o casă de vacanţă şi primiri, nu un cămin; lucrări de artă din diverse epoci se armonizaseră perfect, iar plante mari de pe câteva planete prosperau în colţuri, alese pentru contrastul izbitor pe care-l asigurau.

Dincolo de uşile-ferestre largi din sticlă ce dădeau spre lacul uriaş, tubul de lumină axial din Seninătate se diminua spre obişnuitul crepuscul iridescent. Înăuntru, petrecerea abia începea să se anime. Formaţia cu opt membri cânta *raga*-uri din secolului al XXIII-lea, blocurile procesoare erau încărcate cu programe stimulative bizare, iar cateringul asambla un bufet din

fructe de mare, alcătuit din delicatese proaspăt aduse de pe Atlantis.

Joshua stătea pe o sofa lungă dispusă pe o latură a salonului principal, purtând pantaloni gri-albastru bufanți și un veston chinezesc verde, salutând și fiind salutat de străini și cunoștințe deopotrivă. Gașca lui Dominique era formată din tineri fără griji și foarte bogați, chiar și după criteriile din Seninătate. Și cu siguranță ei știau cum să petreacă. Tânărul avea impresia că putea să vadă cum pereții solizi din polip brut vibrau din cauza sunetelor ce se ridicau de pe ringul de dans temporar.

Sorbi iarăși din Lacrimile Norfolk; lichidul limpede și ușor îi curse pe gât aidoma unui vin slab și perfect frapat, pentru a-l lovi apoi în măruntaie ca un whisky clocotitor. Era superb. Cinci sute de fuzidolari sticla. Iisuse!

– Joshua! Tocmai am auzit. Felicitări!

Era tatăl lui Dominique, Parris Vasilkovsky, care-i scutura entuziast mâna. Avea fața rotundă, încadrată de păr creț, argintiu-sur strălucitor. Foarte puține riduri i se zăreau pe piele, semnul clar al unei moșteniri de modificări genetice; trebuia să aibă cel puțin nouăzeci de ani.

– Unul din noi este acum bogat și fără griji, este? Doamne Dumnezeule, abia-mi mai aduc aminte cum a fost la început. Ascultă-mă pe mine, primele zece milioane sunt întotdeauna cele mai grele. Dup-aia... nicio problemă!

– Mulțumesc.

Oamenii îl felicitaseră toată seara. El era atracția principală a petrecerii. Noutatea zilei. De când mama i se remăritase cu un vicepreședinte al Băncii Brandstad, Joshua trăise la periferia grupului de plutocrați care ocupau centrul Seninătății. Erau îndeajuns de darnici cu ospitalitatea, mai cu seamă fetele lor, cărora le plăcea să se considere boeme; iar expedițiile lui de scotocire îi aduseseră destulă notorietate pentru a se bucura atât de protectoratul, cât și de trupurile lor. Totuși, Joshua fusese dintotdeauna doar un observator. Deocamdată...

– Dominique mi-a zis că vrei să te-ocupi de afaceri în transport, spuse Parris.

– Așa-i. Vreau să o refac pe *Lady Mac*, vechea navă a tatei, și s-o pun din nou la treabă.

– Îmi faci concurență?

Parris deținea două sute cincizeci de nave stelare, de la clipere mici până la cargoboturi de zece mii de tone, ba chiar și transportoare pentru coloniști. Ca mărime, era a șaptea flotă comercială privată din Confederație.

Joshua îl privi drept în ochi, fără să zâmbească.

– Da.

Parris încuviință, devenit brusc sobru. Cu șaptezeci de ani în urmă, el plecase de la zero.

– O să te descurci. Înainte de a pleca, să treci într-o seară pe la apartamentul meu, ca invitat la cină. Vorbesc cât se poate de serios.

– O să trec.

– Perfect. O sprânceană albă și deasă se arcui cunoscător: Dominique va fi acolo. Ai fi putut alege

mult mai rău, e o fată excepțională. Nițel cam libertină, dar foarte dură pe dedesubt.

– Ăăă... da.

Joshua izbuti un surâs neconvingător. Parris Vasilkovsky făcea pe peițitorul! Și-l considera potrivit pentru familia aceea? Iisuse!

„Mă-ntreb ce-ar gândi, dacă ar ști ce făcea păpușica lui de fetiță azi-noapte?" Deși, după cum îi cunoștea pe indivizii ăștia, n-ar fi fost de mirare dacă ar fi sugerat să li se alăture și el.

Joshua o zări pe Zoe, altă prietenă veche, în partea opusă a încăperii; rochia ei albă fără mâneci crea un contrast izbitor cu pielea neagră ca noaptea. Fata îi prinse căutătura și zâmbi, mișcând ușor din pahar. El recunoscu o altă adolescentă din același grup, mai scundă decât Zoe, cu păr blond, scurt, purtând o fustă sarong albastră ca marea și o bluză largă de aceeași culoare. Chip drăguț și pistruiat, nas subțirel, ușor curbat în jos la capăt și ochi albastru-închis. O întâlnise o dată sau de două ori, o salutare scurtă, prietena unei prietene. Nanonicele lui neurale îi localizară imaginea vizuală într-un fișier și produseră numele: Ione.

Dominique înainta cu pași mari spre el prin mulțime. În mod reflex, tânărul mai sorbi din Lacrimile Norfolk. Oamenii păreau să se teleporteze din calea ei, temându-se de vânătăile pe care le-ar fi putut produce o lovire a șoldurilor legănătoare. Dominique avea douăzeci și șase de ani și era aproape la fel de înaltă ca el; enorm de pasionată de sporturi, își cultivase o siluetă atletică splendidă, cu părul blond

şi drept coborându-i până la jumătatea spatelui. Purta un halter bikini purpuriu, îngust, şi o fustă despicată din ţesătură argintie sclipitoare.

– Bună, Josh! Se trânti pe marginea sofalei, îi culese paharul din degetele ce nu se împotriveau şi sorbi scurt: Ia uite ce-am făcut rost pentru noi, ridică ea un bloc procesor. Douăzeci şi cinci de posibile, tot ce putem face, ţinând seama de bietele noastre picioruşe. Ar trebui să fie distractiv. Diseară o să-ncepem să trecem prin ele.

Imagini adumbrite pâlpâiau pe suprafaţa blocului.

– Perfect, replică automat Joshua.

Habar n-avea despre ce-i vorbea.

Ea îl bătu cu palma pe coapsă şi sări în picioare.

– Să nu pleci, îmi dau turele pe-aici şi mă-ntorc mai târziu să te iau.

– Ăăă, da.

Ce altceva ar fi putut spune? Încă nu era sigur cine pe cine sedusese a doua zi după ce revenise din Inelul Ruinelor, dar de atunci el îşi petrecuse toate nopţile în patul lui Dominique, ca şi o mare parte a zilelor. Fata avea aceeaşi vigoare sexuală ca Jezzibella: furtunoasă şi înspăimântător de energică.

Privi blocul procesor şi dataviză o solicitare privind titlul fişierului. Era un program care analiza toate posibilele poziţii sexuale în imponderabilitate, în care ricoşările nu utilizau picioarele masculului. Ecranul blocului arăta două simulacre umanoide ce rulau prin permutări de contorsiuni.

– Salut!

Joshua înclină în jos ecranul blocului procesor cu o tresărire incredibil de vinovată, dataviză o instrucțiune de închidere și blocă codificat fișierul.

Ione stătea lângă sofa, cu capul lăsat ușor pe un umăr, zâmbind inocent.

– Ăăă, salut, Ione!

Zâmbetul ei se lăți.

– Mi-ai ținut minte numele.

– E greu de uitat o fată ca tine.

Ea se așeză pe adâncitura lăsată de Dominique pe perne. Avea ceva bizar, sugestia unei profunzimi ascunse. Tânărul simți aceeași surescitare stranie pe care o încerca atunci când urmărea un artefact laymili, nu tocmai atâtare, dar pe aproape.

– Mă tem însă, rosti el, că am uitat ce faci.

– La fel ca toți de-aici, sunt o moștenitoare bogată.

– Nu chiar ca toți.

– Nu?

Gura ei zvâcni într-un surâs nesigur.

– Nu, vreau să spun că mai sunt și eu. Eu n-am moștenit nimic.

Joshua lăsă ochii să-i zăbovească pe conturul corpului de sub bluza subțire. Era plăcut proporționat, cu piele mătăsoasă și bronzată. Se întrebă cum ar fi arătat complet goală. Foarte frumos, decise el.

– Cu excepția navei tale, *Lady Macbeth*.

– Acum este rândul meu să spun: ai ținut minte.

Ea izbucni în râs.

– Nu. Dar despre asta vorbeşte toată lumea. Despre navă şi despre descoperirea ta. Ştii ce se află în cristalele acelea de memorie laymili?

– Habar n-am. Doar le-am găsit. Nu le-nţeleg.

– Te-ai întrebat vreodată de ce au făcut-o? De ce s-au omorât în felul acela? Trebuie să fi fost câteva milioane, copii, prunci... Nu pot să cred c-a fost sinucidere, aşa cum spun toţi.

– Când eşti în Inelul Ruinelor, încerci să nu te gândeşti la asta. Acolo sunt prea multe stafii. Ai fost vreodată într-un asemenea loc?

Ea scutură din cap.

– Te ia cu răcori. Realmente; oamenii râd, totuşi uneori, dacă nu eşti mereu cu ochii-n patru, se furişează peste tine din umbre. Şi sunt multe umbre pe-acolo; uneori cred că locul este făcut numai din aşa ceva.

– De asta pleci?

– Nu tocmai. Inelul Ruinelor a fost un mijloc pentru mine, o cale de a obţine banii pentru *Lady Mac*. Dintotdeauna intenţionasem să plec.

– Aşa de rău este în Seninătate?

– Nu. Mai degrabă este o chestie de mândrie. Vreau să văd că *Lady Mac* va putea ieşi din nou în spaţiu. A fost destul de serios avariată în încercarea de salvare. Tata abia a reuşit să ajungă viu la Seninătate. Bătrânica mai merită o şansă. N-aş fi fost vreodată în stare s-o vând. De-asta am început cu scotocirea, în ciuda riscurilor. Îmi pare rău numai că tata n-a mai apucat să mă vadă reuşind.

– O misiune de salvare?

Fata își mușcă buza de jos, surprinsă. Era un gest fermecător, care o făcea să pară și mai tânără.

Dominique nu se zărea nicăieri, iar muzica devenise acum aproape dureros de puternică; grupul își atingea forma de vârf. În mod limpede, Ione era fascinată de poveste, de el. Puteau să găsească un dormitor și să petreacă vreo două ore, futându-se de le săreau ochii din cap. Și era abia începutul serii, petrecerea n-avea să se spargă în următoarele cinci–șase ore, așa că s-ar fi putut întoarce la timp pentru a-și petrece noaptea cu Dominique.

Iisuse! Ce mai mod de a sărbători.

– Este o poveste lungă, spuse el și schiță un gest spre cei din jur. Haide să găsim un loc mai liniștit.

Ea încuviință cu entuziasm.

– Știu eu unul.

*

Călătoria cu vagonetul prin tuburi nu era tocmai ceea ce intenționase Joshua. În casa de pe malul lacului existau destule dormitoare goale pe care ar fi putut să le blocheze codificat, însă Ione fusese surprinzător de fermă, și indiciul acela la oțelul din personalitatea ei ieși la iveală când rosti:

– Apartamentul meu este cel mai liniștit din Seninătate, așa că-mi poți spune totul acolo fără să fim auziți.

Făcu o pauză și ochii ei îl tachinară.

– Ori întrerupți.

Asta îl decise.

Luară vagonetul din micuţa staţie subterană care deservea toate reşedinţele din jurul lacului. Tuburile cu trenuri erau un sistem mecanic, ca lifturile din zgârie-stele, care fuseseră instalate după ce Seninătatea ajunsese la mărimea completă. Bitekul era o tehnologie puternică, totuşi avea limite în privinţa serviciilor pe care le putea asigura; transportul interior depăşea abilităţile geneticienilor. Tuburile formau o reţea în grilă prin cilindrul habitatului, oferind acces la toate secţiunile din interior. Vagonetele erau independente, ducându-i pe pasageri la orice staţie doreau, un sistem orchestrat de personalitatea habitatului, care era divizată în blocuri procesoare în toate staţiile. În Seninătate nu exista transport privat şi toţi, de la miliardari până la hamalul cel mai prost plătit din spaţioport, foloseau pentru deplasare tuburile.

Joshua şi Ione intrară într-un vagon cu zece locuri care aştepta şi se aşezară faţă în faţă. Vagonetul porni imediat sub comanda lui Ione, accelerând lin. Joshua îi oferi o sorbitură din sticla neînceputăde Lacrimile Norfolk pe care o luase din barul lui Parris Vasilkovsky şi începu să-i povestească despre misiunea de salvare, urmărind cu ochii liniile picioarelor ei pe sub sarongul străveziu.

Sistemul de susţinere biotică dintr-o navă de recunoaştere aflată pe orbita din jurul unei gigante gazoase, spuse el, explodase. Tatăl lui îi luase la bord pe cei douăzeci şi cinci de membri ai echipajului, forţând primejdios capacitatea maximă a sistemului

de susținere biotică din *Lady Macbeth*. Și pentru că unii răniți necesitau tratament urgent, efectuase saltul deși se găsea în câmpul gravitațional al gigantei gazoase, ceea ce avariase o parte din nodurile configuratoare energetic, ceea ce, la rândul său, supusese unui efort suplimentar restul nodurilor când efectuase saltul următor. Nava izbutise să sară în sistemul Seninătății, la opt ani-lumină depărtare, ocazie cu care își distrusese patruzeci la sută din nodurile rămase.

– A avut noroc c-a reușit, zise Joshua. Nodurile au un factor de compensare încorporat pentru cazul în care unele se defectează, dar distanța aceea a fost realmente un risc uriaș.

– Înțeleg acum de ce ești atât de mândru de el.

– Păi, da..., strânse tânărul din umeri.

Vagonetul își încetini goana nebunească în lungul habitatului și se opri. Ușa glisă, deschizându-se. Joshua nu recunoscu stația; era mică, doar cât să încapă vagonetul, o bulă albă de polip, lipsită de trăsături distinctive. Benzile late de celule electroforescente de pe plafon emiteau lumină puternică; în peretele din spatele peronului îngust se vedea o ușă semicirculară din membrană musculară. În niciun caz nu era recepția unui bloc zgârie-stele.

Ușa vagonetului se închise, și cilindrul cenușiu lunecă silențios în tunel pe șina magnetică. Curenți de aer uscat fluturară sarongul lui Ione, când dispăru din vedere.

Joshua simți o răceală inexplicabilă.

– Unde suntem? întrebă el.

Ione îi surâse sclipitor.

– Acasă.

Profunzimi ascunse. Răceala persista cu încăpățânare.

Ușa din membrană musculară se deschise ca o pereche de draperii din stâncă trase în lături și Joshua se holbă la apartamentul dinăuntru, dând uitării orice presimțiri neplăcute.

Apartamentele din zgârie-stele erau luxoase chiar și fără să ai bani pentru mobilier special; în timp, polipul creștea în orice forme de mobilier doreai, însă aici...

Era pe două nivele, o zonă dreptunghiulară, largă, de primire, cu balustradă din fier în lungul unei laturi, vizavi de ușă, deasupra unui salon aflat la patru metri mai jos. O scară pornea din mijlocul balustradei, se extindea pe trei metri, după care se diviza în două bucle simetric opuse ce șerpuiau până la podeaua de jos. Toți pereții erau placați în marmură. Sus, în zona de recepții, erau verde cu crem; de ambele părți ale salonului erau purpuriu și rubiniu; pe peretele opus al salonului erau maroniu și safir; scările erau albe ca zăpada. De jur împrejurul zonei pentru recepții erau dispuse echidistant nișe, flancate de coloane canelate, negre ca tăciunii. În una exista un costum spațial portocaliu străvechi, cu litere chirilice. Mobilele erau masive și ornate, din lemn de trandafir și tec, sclipitor de lustruite, cu *intaglio* superbe a căror vechime era imediat vizibilă, opera unor maeștri lucrători de acum multe veacuri. Mușchiul gros, viu, de culoarea caisei absorbea orice pas.

Joshua se apropie fără un cuvânt de vârful scării, încercând să absoarbă tot ce vedea. Peretele dinaintea lui, lung de treizeci de metri și înalt de zece, era o fereastră unică. Îi arăta fundul unei mări.

Ca toate habitatele edeniste, Seninătatea avea în extremitatea sudică un rezervor inelar de apă sărată. În conformitate cu mărimea habitatului, acesta era larg de opt kilometri și adânc de două sute de metri în centru; mai degrabă mare decât lac. Ambele coaste erau o combinație de golfulețe nisipoase și faleze înalte. De jur împrejur se întindea un arhipelag de insule și atoli.

Joshua înțelese că apartamentul trebuia să se găsească la piciorul unei faleze din stâncă. Zărea nisip care se pierdea în depărtarea albastru-întunecat, bolovani pe jumătate îngropați, înăbușiți sub crustacee, panglici lungi de ferigi verzi și roșii ce se legănau leneș. Bancuri de peștișori colorați țâșneau în toate direcțiile; prinși în revărsarea de lumină a ferestrei, semănau cu niște ornamente bătute în pietre prețioase. I se păru că vede ceva mare și negru, înotând în jurul frontierelor de lumină.

Respirația îi izbucni într-un val de uimire.

– Cum ai făcut rost de locul ăsta?

Nu primi un răspuns imediat.

Se întoarse și o văzu pe Ione stând înapoia lui, cu pleoapele închise, capul lăsat ușor pe spate, parcă afundată în contemplare adâncă. Fata inspiră profund și deschise lent ochii cu irisurile extrem de bleumarin, cu un surâs enigmatic pe buze.

– Este cel pe care mi l-a alocat Seninătatea, îi răspunse simplu.

– N-am ştiut niciodată că aici există locuri pe care le-ai putea solicita. Şi mobilierul ăsta...

Zâmbetul ei deveni zburdalnic. Şi brusc redeveni o fetiţă neajutorată. Părul era de vină, gândi Joshua, toate fetele pe care le cunoscuse în Seninătate aveau păr lung, perfect aranjat. Cu stilul ei scurt şi lăţos părea aproape un spiriduş... şi incredibil de sexy.

– Ţi-am spus că sunt o moştenitoare, îi zise.

– Da, totuşi *asta*...?

– Îţi place?

– Mi-e teamă de apartamentul ăsta. Cred c-am scotocit în locul unde nu trebuia.

– Haide, întinse ea mâna.

Tânărul îi prinse uşor degetele întinse.

– Unde mergem?

– Să primeşti lucrul pentru care ai venit.

– Care anume?

Ea surâse larg şi-l îndepărtă de scară, trăgându-l prin zona de recepţie către peretele opus. Altă membrană musculară dintr-un alcov se deschise.

– Eu, rosti Ione.

Era un dormitor, circular, cu o fereastră curbată în formă de bandă care dădea spre mare, cu tavanul din polip ascuns de draperii din ţesătură roşu-închis. În mijlocul podelei exista un crater umplut cu o gelatină perfect transparentă şi acoperit cu un cearşaf subţire cauciucat; circumferinţa era înconjurată cu perne din mătase. Iar Ione stătea foarte aproape. Se

sărutară. El o simți tremurând ușor când o cuprinse în brațe. Fierbințeala începu să-i cuprindă trupul.

– Știi de ce te-am dorit? întrebă fata.

– Nu.

Îi săruta gâtul, și palmele îi lunecară peste bluză pentru a-i cuprinde sânii.

– Te-am văzut, murmură Ione.

– Ăăă...

Joshua se opri din dezmierdarea sânilor și se încruntă la ea, privindu-i expresia visătoare.

– Tu și toate fetele alea frumoase și bogate... Ești un amant excelent, Joshua. Știai?

– Da. Mulțumesc.

„Iisuse! M-a văzut? Când?" Cu două nopți în urmă fuseseră momente destul de nebunești, totuși nu-și amintea să li se fi alăturat și altcineva. Deși, după cum o cunoștea pe Dominique, era perfect posibil. La dracu', înseamnă că fusese cu mințile complet duse.

Ione trase de eșarfa jachetei lui, deschizând-o în față.

– Tu le aștepți pe fete să aibă orgasm, vrei ca ele să se bucure. Le faci să se bucure.

Îi sărută sternul, atingându-i cu vârful limbii contururile mușchilor pectorali.

– Asta-i ceva foarte rar, foarte sensibil.

Cuvintele și gesturile ei acționau ca un program stimulator diabolic, trimițând un foc spectral scânteietor prin nervii tânărului, invadându-i vintrele și făcându-i inima să bubuie. Simți cum penisul îi devine incredibil de tare și începu să gâfâie.

Bluza lui Ione se deschise cu uşurinţă sub degetele lui nerăbdătoare şi i-o împinse în jos de pe umeri. Avea sâni ridicaţi şi frumos rotunjiţi, cu areole mari, doar cu o nuanţă mai întunecate decât bronzul pielii. El supse un sfârc şi în acelaşi timp urmări cu degetele muşchii zvelţi şi tonici ai abdomenului fetei, determinând inspiraţii sugrumate. Mâini se încleştară înapoia cefei lui. Îşi auzi numele rostit, încântarea din glas.

Căzură împreună pe pat şi substanţa gelatinoasă de sub cearşaf undui sălbatic. Cei doi călăriră valurile turbulente pe care le declanşau propriile lor membre aflate în mişcare.

Pătrunderea în ea fu perfecţiunea întruchipată. Ione era încântător de entuziastă şi puternică, sinuoasă. Joshua trebui să-şi folosească nanonicele neurale pentru a-şi înfrâna corpul, asigurându-i menţinerea controlului. Încântarea lui tainică. În felul acela putea să aştepte, în ciuda strigătelor ei furioase şi imploratoare. Să aştepte în timp ce fata se încorda şi răsucea senzual peste el şi sub el. Să aştepte, să provoace şi să prelungească... Până ce orgasmul o convulsă şi dintre buze îi ţâşni un strigăt triumfător. Atunci tânărul îşi anulă prohibiţiile artificiale, îngăduindu-i corpului să se reverse în extaz frenetic, bucurându-se cu nesaţ de ochii lui Ione larg deschişi, increduli, când sămânţa îi izbucni în ea într-o lungă şi exaltată împlinire.

Se priviră unul pe celălalt în tăcere, pe când patul se linişti, treptat. După o secundă de contemplare silenţioasă, amândoi zâmbiră larg şi leneş.

– Am fost la fel de bună ca şi celelalte?

El încuviinţă apăsat din cap.

– Suficient de bună ca să te fac să rămâi în Seninătate, ştiind că sunt disponibilă oricând ai dori?

– Ăăă... Joshua se rostogoli pe o parte, neliniştit de sclipirea din ochii ei: Asta nu-i corect, şi-o ştii.

– Da, chicoti Ione.

Privind-o cum stătea, întinsă pe spate, cu braţele ridicate deasupra capului, cu transpiraţia uscându-se încetişor, el se întrebă de ce oare fetele erau întotdeauna mult mai ispititoare imediat după ce făcuseră dragoste. Probabil că păreau ostentativ de desfrânate.

– Vrei să-mi ceri să rămân, să-mi acorzi un ultimatum? Tu sau *Lady Mac*?

– Nu să rămâi, nu. Ione se răsuci la rândul ei pe o parte: Am însă alte pretenţii.

A doua oară, insistă să-l încalece. Era mai uşor pentru picioarele lui şi în felul acela îi putea dezmierda sânii tot timpul cât îl călări spre climaxul lor îngemănat. Pentru al treilea act, el aranjă pernele într-un maldăr ca s-o susţină când ea stătu în patru labe, şi Joshua o pătrunse pe la spate.

După al cincilea act, lui Joshua nu-i mai păsă realmente că ratase petrecerea. Probabil că Dominique îşi găsise şi ea pe altcineva pentru noapte.

– Când o să pleci? întrebă Ione.

– Va fi nevoie de vreo două luni, poate de trei, pentru ca *Lady Mac* să poată ieşi iarăşi în spaţiu. Am comandat nodurile configuratoare imediat după licitaţie. Foarte multe depind de durata necesară livrării lor.

– Știi că Sam Neeves și Octal Sipika încă nu s-au întors?

– Știu, încuviință el încruntat.

De când andocase, își relatase povestea de o duzină de ori pe zi, mai ales printre ceilalți scotocitori și echipele din spațioport. Vestea se răspândise deja. Știa că ei aveau să infirme, ba poate chiar să spună că Joshua îi atacase. Iar tânărul nu avea nicio dovadă, era cuvântul lui împotriva cuvântului lor. Totuși, versiunea sa fusese anunțată prima, versiunea lui fusese acceptată și avea greutate mai mare. Iar acum avea și banii de partea lui. În Seninătate nu exista pedeapsa cu moartea, dar imediat după andocare Joshua depusese personalității o reclamație de tentativă de asasinat; cei doi ar fi trebuit să fie condamnați la câte douăzeci de ani de închisoare. În tot cazul personalitatea nu-i pusese relatarea sub semnul întrebării, ceea ce dădea un imbold sănătos încrederii sale.

– Oricum, zise Ione, asigură-te că nu faci nimic stupid după ce vor apărea. Lasă totul în seama gardiștilor.

Gardiștii Seninătății erau o adăugare la uzuala genealogie a servitorilor din habitate, umanoizi masivi în exoschelete ce slujeau ca forță polițienească.

– Mda, mormăi el fulgerat de un gând neplăcut. Tu mă crezi că ei m-au atacat, nu-i așa?

Obrajii fetei făcură gropițe, când zâmbi.

– Oh, da, noi am verificat cât am putut mai bine. În ultimii cinci ani au dispărut opt scotocitori. În șase dintre cazurile respective, Neeves și Sipika au fost în Inel în același timp și de fiecare dată ei au scos la

licitație după andocare un număr de artefacte laymili mai mare decât cel obișnuit.

În ciuda greutății ei calde care-l apăsa, răceala stranie îl înfioră din nou pe Joshua. Era vorba despre modul nepăsător în care vorbise ea, despre încrederea supremă din ton.

– Cine a verificat, Ione? Cine sunt „noi"?

Ea chicoti iarăși.

– Of, Joshua! Tot n-ai înțeles până acum? Poate că m-am înșelat în privința ta, deși recunosc c-ai fost distras de alte probleme de când am sosit aici.

– Ce să-nțeleg?

– Cine sunt eu – bineînțeles.

Aluzia dezastrului se înălță prin el ca un talaz.

– Nu, răspunse răgușit, n-am înțeles.

Fata zâmbi și se ridică pe coate, ținându-și capul la zece centimetri deasupra capului lui, tantalic.

– Sunt Lordul Ruinelor.

El râse, părea mai mult un fel de înecare nervoasă, care se stinse treptat.

– Iisuse, vorbești serios!

– Absolut, își frecă ea nasul de al lui. Privește-l.

El îl privi cu atenție. Era un nas subțire, cu capătul ușor curbat în jos. Nasul Saldana, faimosul simbol pe care familia regală Kulu îl păstrase în ultimele zece generații în ciuda tuturor modificărilor genetice. Unii afirmau că trăsătura fusese în mod eliberat transformată într-o genă dominantă de către geneticieni.

Cuvintele ei erau adevărate, Joshua o știa. Intuiția îi izbi mintea, la fel de puternic ca în ziua în care găsise electronicele laymili.

– Futu-i...

Ione îl sărută și se retrase, cu brațele în poală și un aer satisfăcut.

– Dar de ce? întrebă el.

– De ce... ce?

– Iisuse! Flutură din brațe, agitat și exasperat: De ce nu-i lași pe oameni să știe că tu conduci totul? De ce nu le arăți cine ești? De ce... de ce continui cu șarada asta a proiectului de cercetare? Și tatăl tău este mort; cine a avut grijă de tine în ultimii opt ani? Și de ce tocmai *eu*? Ce voiai să spui că te-ai înșelat în privința mea?

– În ce ordine vrei să-ți răspund? De fapt, toate sunt conectate, însă pentru tine voi începe cu începutul. Am optsprezece ani, Joshua. Sunt de asemenea o Saldana sau cel puțin am supermoștenirea lor genetică, ceea ce înseamnă că voi trăi aproape două sute de ani, IQ-ul îmi este mult peste cel normal și am același tipuri de consolidări interne pe care le ai și tu, alături de alte îmbunătățiri. Oho, noi Saldana suntem o rasă superioară! Numai bună pentru a vă conduce pe voi, muritorii de rând.

– Și-atunci de ce n-o faci? De ce-ți petreci timpul bântuind pe la petreceri și agățând tipi ca mine cu care să te fuți?

– Este o imagine care mă sperie pentru moment. Poate că nu-ți dai seama cât de multă autoritate are

personalitatea habitatului în Seninătate. Este omnipotentă, Joshua, ea conduce absolut totul, nu-i nevoie de Curte, nici de funcționari, ea pune în aplicare constituția cu nepărtinire perfectă. Asigură mediul politic cel mai stabil din Confederație, cu excepția edenismului și a regatului Kulu. De aceea este un liman cu atâta succes; nu doar un paradis fiscal, ci și economic și financiar. Dacă vei trăi în Seninătate, vei fi întotdeauna în siguranță. N-o poți corupe, n-o poți mitui, n-o poți determina să-și schimbe legile, nici chiar prin argumentare logică. *Tu* nu poți. Eu pot. Ascultă ordinele de la mine și numai de la mine, Lordul Ruinelor. Așa a vrut bunicul Michael să fie, un singur conducător, dedicat unei singure misiuni: guvernarea. Tata a avut mulți copii de la destule femei și toți au avut gena afinității, însă toți au plecat ca să devină edeniști. Toți cu excepția mea, fiindcă gestația mea a fost într-un uter-analog, similar cu șoimii-de-vid și căpitanii lor. Vezi tu, noi suntem legați, micuța de mine și un monstru lung de șaizeci și cinci de kilometri și blindat în coral, suntem perechi-mentale pe viață.

– Atunci ieși în public și anunță-i pe oameni că exiști. De opt ani, trăim doar pe baza zvonurilor.

– Și asta a fost cel mai bine pentru voi. Cum ți-am zis, am optsprezece ani. Ai avea încredere în mine pentru a conduce o națiune de trei milioane de oameni? Să modific constituția, să umblu prin legile de investiții, să stabilesc prețul la He_3 pe care-l utilizează navele stelare, pe care-l utilizează *Lady Macbeth*? Asta pot să fac, să schimb orice aș dori. Vezi tu, spre

deosebire de Kulu cu sforăriile Curţii sale, şi de edeniști, cu consensul lor comunal, eu n-am pe nimeni care să mă călăuzească sau, mai important, care să mă stăvilească. Ceea ce spun se aplică şi dacă cineva se opune este aruncat afară printr-o ecluză. Asta-i legea, legea mea.

– Încredere, rosti el pricepând. Nimeni n-ar avea încredere în tine. Totul merge ca pe roate, deoarece noi credem că personalitatea habitatului îndeplineşte politica tatălui tău.

– Exact. Niciun miliardar ca Parris Vasilkovsky, care a petrecut şaptezeci de ani pentru a-şi clădi imperiul comercial, nu-şi va depozita întreaga avere într-o naţiune care are drept conducător o adolescentă buimacă. Vreau să zic că-i suficient să se uite la felul în care se comportă fiica lui, iar ea este mult mai mare ca mine.

Joshua rânji larg.

– Aici ai zis-o.

Îşi aminti de afirmaţia ei că îl „văzuse"; bineînţeles că Ione putea să recepteze imaginile senzoriale din Seninătate prin legătura ei de afinitate, putea să vadă orice şi pe oricine dorea. O îmbujorare uşoară îi învăpăie faţa.

– Aşadar de-asta continui să iroseşti bani pe proiectul de cercetare laymili, ca oamenii să creadă că politica îşi urmează cursul. Nu că m-aş plânge, Iisuse! Ultima licitaţie pe care ai câştigat-o – şapte milioane şi jumătate de fuzidolari...

Surâsul îi dispăru înaintea expresiei dezaprobatoare care apăruse pe chipul fetei.

– Nici n-ai putea să fii mai departe de adevăr. Eu consider că cercetarea laymililor este subiectul cel mai important al vieţii mele.

– Haide, haide! Am petrecut ani buni, scurmând prin Inelul Ruinelor. De acord, este un mister. De ce au făcut-o? Dar nu-nţelegi că nu contează? Nu în măsura în care acţionează echipa de cercetare. Laymilii sunt xenoci, pentru Hristos, cui îi pasă cât de stranie le era psihologia sau dacă au găsit cine ştie ce religie ţăcănită cu cultul morţii.

Ione expiră lent, scuturând din cap consternată.

– Unii oameni refuză să vadă problema, pot să accept asta, însă nu crezusem niciodată că tu ai fi unul dintre ei.

– Că refuz să văd *care* problemă?

– Aşa se-ntâmplă uneori, este ceva atât de mare, atât de înspăimântător, care te priveşte drept în faţă, încât îl blochezi pur şi simplu. Locuitorii planetelor trăiesc în zone seismice şi pe versanţii vulcanilor, totuşi nu văd absolut nimic nebunesc în asta, în stupizenia de care pot da dovadă. Motivul este lucrul cel mai important, el are o importanţă vitală. De ce crezi că bunicul meu a făcut ce a făcut?

– Habar n-am. Consideram că ăla era al doilea mare mister al universului.

– Nu, nu-i niciun mister. Michael Saldana a înfiinţat proiectul de cercetare laymili, întrucât credea că era datoria lui, nu numai faţă de regat, ci faţă de toată omenirea. El şi-a dat seama cât va dura. De aceea s-a înstrăinat de familie şi a îndurat afurisenia Bisericii

Creștine pentru a crește Seninătatea. Astfel încât să existe permanent cineva care să împărtășească nevoia și să aibă resursele de a continua cercetarea. Ar fi putut ordona instituțiilor de cercetare a xenocilor din Kulu să efectueze investigația. Dar cât de mult ar fi durat asta? Pe durata domniei lui, cu siguranță. Poate și pe durata domniei lui Maurice. Aș zice posibil chiar și pe cea a fiului celui mai mare al lui Maurice. Însă Michael s-a temut teribil că asta nu va fi îndeajuns. Este o sarcină absolut colosală, și tu o știi mai bine ca majoritatea oamenilor. Nici regii lui Kulu n-ar fi putut menține un asemenea proiect pe buget de prioritate mai mult de două-trei secole. Michael trebuia să se elibereze de moștenirea și de obligațiile lui pentru a se asigura că misiunii celei mai importante din istoria omenirii n-avea să i se îngăduie să se vestejească și să piară.

Joshua o privi deschis, amintindu-și cursul didactic pe care-l urmase despre afinitate și cultura edenistă.

– Tu vorbești cu el, așa-i? Cu bunicul tău. Și-a transferat memoria în personalitatea habitatului, și amintirile au pătruns în tine când erai în uterul-analog. De-asta reciți toate aiurelile astea. Te-a contaminat, Ione.

Pentru o clipă fata păru rănită, apoi afișă un zâmbet trist.

– Greșești din nou. Nici Michael și nici Maurice nu și-au transferat memoriile la moarte. Cei din clanul Saldana sunt creștini destul de pioși; nu uita că despre verii mei Kulu se spune că conduc prin drept divin.

– Michel Saldana a fost excomunicat.

– De episcopul de Nova Kong, niciodată de papa de la Roma. A fost politică, atâta tot. Pedepsirea lui, servită de Curtea Kulu. Crescând Seninătatea, a şocat familia până în odiosul ei nucleu automulţumit. Întregul fundament al suveranităţii lor este faptul că pur şi simplu nu pot fi mituiţi sau corupţi, bogăţia şi privilegiile lor fac să fie total imposibil. Ei sunt săgeţile finale, dedicate servirii, fiindcă li se satisfac toate capriciile fizice şi materiale. Lor nu le mai rămâne nimic altceva de făcut decât să conducă. Şi trebuie să recunosc că fac o treabă foarte bună; Kulu este bogat, puternic, independent, cu cel mai mare indice socio-economic din exteriorul edenismului. Saldana şi proiectele lor de dezvoltare pe secole au făcut asta pentru Regat, o conducere care consideră realmente că interesele naţiunii sale sunt supreme. Asta-i ceva remarcabil, la limita unicităţii. Şi sunt veneraţi pentru asta, există *divinităţi* care sunt mai puţin adulate decât Saldana. Totuşi, Michael a apreciat că o problemă de natură intelectuală este suficientă pentru a abandona toate astea. Nu-i de mirare că familia a fost îngrozită, ca să nu mai zic furioasă pe el. A arătat că era posibil să convingi un Saldana puternic, să-i abaţi atenţia de la chestiunile parohiale. De aceea episcopul a făcut ceea ce i s-a poruncit. Însă bunicul meu a rămas creştin până în ziua morţii. Iar eu sunt la fel.

– Scuze...

Joshua se aplecă şi scotoci prin maldărul său de haine, până ce găsi sticla mică în formă de pară cu Lacrimile Norfolk. Trase o duşcă.

– Nu-i uşor să mă obişnuiesc cu ideea.

– Ştiu. Acum imaginează-ţi reacţia ta amplificată de trei milioane de ori. S-ar stârni revolte.

Joshua îi trecu sticla. Fata o înclină graţios şi numai câteva picături din preţioasa băutură importată i se prelinseră printre buze. El admiră felul în care pielea i se întinse peste abdomen când dădu capul pe spate, iar sânii ieşiră în afară. Îşi plimbă o palmă în sus pe flancul corpului ei, probând inocent. Şocul iniţial al identităţii lui Ione se topea ca un vis cu ochii deschişi ce ţi-a fost furat, ar fi dorit asigurarea că ea era aceeaşi adolescentă incitantă care-l ataţase în asemenea măsură la petrecere.

– Şi-atunci dacă nu-i vorba despre îndoctrinarea ideologică prenatală, ce anume te convinge că proiectul de cercetare merită? o întrebă.

Ione coborî sticla, organizându-şi gândurile. Printre multele defecte ale lui Joshua se număra şi cinismul deprimant.

– Proximitatea. Aşa cum spuneam, Seninătatea şi cu mine suntem legaţi. Eu văd ce vede habitatul. Iar Inelul Ruinelor este întotdeauna acolo, imediat sub noi. Şaptezeci de mii de habitate, nu atât de diferite de Seninătate, pulverizate în sfărâmături. Şi-a fost sinucidere, Joshua. Echipa de cercetare crede că celulele vii din habitatele laymili au suferit un fel de spasm, care a crăpat învelişul exterior din siliciu. Trebuie să

le fi ordonat s-o facă, probabil să fie silite. Mă-ndoiesc c-aș putea determina Seninătatea s-o facă, doar dacă l-aș ruga cu frumosul.

Aș putea s-o fac, rosti Seninătatea silențios în mintea ei. **Dar ar trebui să-mi dai un motiv foarte bun.**

De pildă, să mă salvezi pe mine de la o soartă mai rea decât moartea?

Ăsta ar merge.

Zi-mi altul.

Asta este ceva ce poți decide numai tu.

Ione surâse și sorbi din sticlă. Era o băutură uimitoare. Îi putea simți căldura înfiltrându-se prin corp. Iar partea de jos a trunchiului lui Joshua era strânsă între coapsele ei. Combinația perfidă devenea enorm de excitantă.

Tânărul o privea curios.

– Seninătatea zice că-i improbabil, spuse ea.

– Ah, făcu el și luă sticla înapoi. Totuși această conștientizare constantă a Inelului Ruinelor continuă să fie un soi de motivare nefirească. Seninătatea își face griji despre ea, așa încât îți faci și tu.

– Este mai degrabă un fel de memento blând, așa cum un crucifix ne reamintește ce a suferit Hristos și din ce cauze. Înseamnă că eu nu sufăr de o lipsă de credință în munca echipei de cercetare. Știu că trebuie să găsim motivul.

– Totuși, de ce? De ce tu, tatăl tău și bunicul tău îl considerați atât de important?

– Fiindcă laymili erau perfect banali.

Ione văzu că ideea aceea îl atinsese în cele din urmă. O încruntătură îi încreţi fruntea sub şuviţele umede de păr castaniu-roşcat.

– Sigur că da, ei au avut un metabolism substanţial diferit de al nostru, şi trei sexe, şi corpuri de monştri, dar minţile le-au funcţionat în direcţii rezonabil de similare cu ale noastre. Asta-i face de înţeles. În acelaşi timp ne face periculos de similari. Şi pentru că au fost cel puţin egal cu noi, dacă nu mai avansaţi, din punct de vedere tehnologic. Situaţia necunoscută cu care s-au confruntat este ceva cu care ne vom confrunta şi noi într-o bună zi. Dacă ştim ce este, ne putem pregăti, poate ne vom putea chiar apăra. Cu condiţia de a primi un avertisment prealabil. Asta a înţeles Michael, asta a fost revelaţia lui. Aşa că, îţi dai seama, el nu şi-a abandonat de fapt niciodată datoria şi dedicaţia pentru Kulu. Atât doar că acesta a fost unicul fel posibil în care putea spera să protejeze regatul pe termen ultralung. Oricât ar fi fost de neconvenţional, trebuia s-o facă.

– Şi se face? Grozava ta echipă s-a mai apropiat cât de cât de a afla ce s-a-ntâmplat?

– Nu prea. Uneori mă tem că-i prea târziu, că s-au pierdut prea multe. Ştim destule despre fizicul laymililor, însă foarte puţine despre cultura lor. De aceea ţi-am cumpărat electronicele găsite. Un volum atât de mare de date stocate s-ar putea să fie descoperirea importantă de care aveam nevoie. Nu ne-ar trebui mare lucru, doar un indicator. Opţiunile reale sunt numai două.

– Care anume?

– Ei au descoperit ceva care i-a împins la sinucidere. Savanţii lor au găsit vreun adevăr sau lege fizică fundamentală ori o grupare religioasă a dat peste o revelaţie teologică peste putinţă de îndurat, acel cult al morţii pe care l-ai menţionat. A doua opţiune este şi mai rea: că ei au fost descoperiţi de ceva, de ceva atât de înspăimântător, încât au considerat că moartea rasei era o alternativă preferabilă faţă de subjugare. Dacă a fost a doua posibilitate, atunci ameninţarea respectivă continuă să existe în univers şi rămâne doar o chestiune de timp până o vom întâlni.

– Şi tu ce crezi c-a fost?

Fata îşi strânse picioarele cu o fracţiune mai mult în jurul lui, salutând confortul pe care-l asigura prezenţa lui fizică. Ca întotdeauna când se gândea la asta, ameninţarea îi vlăguia o parte din putere. Lăsând deoparte mândria rasială, laymilii fuseseră foarte avansaţi şi puternici...

– Tind să cred că a fost al doilea caz – ameninţarea exterioară. În principal din cauza originii laymililor. Ei n-au evoluat pe niciuna dintre planetele acestui sistem stelar. N-au venit nici de la altă stea locală. Iar din fragmentele de vehicule spaţiale pe care le-am găsit, suntem destul de siguri că nu aveau tehnologia noastră TTZ, ceea ce face ca opţiunea cea mai probabil că fie o arcă interstelară de multe generaţii. Însă acela este genul de navă pe care o utilizezi doar pentru a coloniza stelele apropiate, aflate pe o rază de cincisprezece–douăzeci de ani-lumină. Şi în orice caz

de ce să străbaţi spaţiul interstelar doar pentru a construi habitate în care să trăieşti? Dacă nu intenţionezi să faci altceva, nu-i nevoie să-ţi părăseşti sistemul stelar natal. Nu, cred că ei au străbătut o cale foarte lungă prin spaţiul normal, pentru un motiv cât se poate de real. Fugeau! La fel cum tyrathca şi-au abandonat planeta natală când steaua ei a explodat într-o supergigantă roşie.

– Dar duşmanul acela tot i-a găsit.

– Da.

– A descoperit cineva resturi ale unei nave-arcă?

– Nu. Dacă laymilii au ajuns într-adevăr la Mirchusko într-o navă cu viteză subluminică, atunci trebuie să fi sosit acum şapte–opt mii de ani. Ca s-ajungi la o populaţie de şaptezeci de mii de habitate pornind de la una, ba chiar de la zece nave, sunt necesari minimum trei mii de ani. Se pare că laymilii nu aveau fecunditatea noastră reproductivă. O asemenea navă-arcă ar fi fost foarte veche până ar fi ajuns la Mirchusko. Probabil c-a fost abandonată. Dacă s-a aflat pe aceeaşi orbită cu habitatele când au fost distruse, atunci coliziunile secundare ar fi fărâmiţat-o.

– Păcat.

Ione se aplecă peste el pentru a-l săruta, încântată de felul în care mâinile tânărului se strânseră în jurul taliei ei. Imaginile albăstrii înceţoşate şi adumbrite pe care le culesese de la celulele senzitive ale Seninătăţii, strigătele la care trăsese cu urechea prin intermediul legăturii de afinitate se adevereau. Joshua era amantul cel mai dinamic pe care-l cunoscuse vreodată.

Blând și dominator; era o combinație letală. Doar dacă n-ar fi fost atât de brutal de mecanic în această privință... Puțin cam prea mult din plăcerea lui provenise din a o vedea pe fată pierzându-și complet controlul. Pe de altă parte, aceea era chiar esența lui, care nu dorea să împărtășească; viața pe care o ducea el – nesfârșitele episoade sexuale oferite lui Dominique și cercului ei de prietene, ca și falsul sentiment de independență rezultat din scotocire – îl înăsprise prea mult pentru așa ceva. Joshua nu avea încredere în oameni.

– Rămâne atunci numai problema mea, vorbi el și răsuflarea îi era fierbinte pe chipul fetei. De ce tocmai eu?

– Pentru că nu ești normal.

– Poftim?

Apropierea aceea se făcu țăndări.

Ione se strădui să nu izbucnească în râs.

– Joshua, câte descoperiri importante ai făcut anul ăsta?

– A fost un an rezonabil, replică el evaziv.

– A fost un an incredibil. Punând la socoteală și modulul de electronice, ai găsit nouă artefacte, care ți-au adus un total de peste opt milioane de fuzidolari. Niciun alt scotocitor n-a mai câștigat atâta într-un singur an în cei o sută optzeci de ani de când a fost germinat Seninătatea. De fapt, niciun alt scotocitor n-a câștigat vreodată atât de mult, punct! Am verificat. În 2352, cineva a câștigat șase sute de mii de fuzidolari pentru găsirea unui cadavru laymil intact și s-a retras imediat. Tu fie că ești *uluitor* de norocos, fie că...

Nu-și încheie fraza, lăsând sugestia să spânzure în aer, ademenitor.

– Fie că ce?

Tonul lui era lipsit de orice urmă de umor.

– Cred că ești un mediu psihic.

Fulgerul de vinovăție fu cel care o convinse că avea dreptate. Ulterior îi ceru Seninătății să deruleze de nenumărate ori momentul acela și imaginea de la celulele senzitive optic din pereții placați cu imitație de marmură îi oferi un prim-plan perfect focalizat al chipului tânărului. Pentru o fracțiune de secundă după ce ea rostise cuvintele acelea, Joshua păruse înfricoșător și înfricoșat. Reacționă minunat, bineînțeles, pufnind, râzând.

– Căcat! strigă el.

– Atunci cum îți explici? Fiindcă, crede-mă, n-ai trecut neobservat printre colegii tăi scotocitori și nu mă refer doar la domnii Neeves și Sipika.

– Ai spus-o tu însuți: noroc uluitor. Este simplă probabilitate. Dacă aș ieși din nou în Inelul Ruinelor, n-aș mai găsi nimic în următorii cincizeci de ani.

Ione își plimbă un singur deget peste pielea netedă a bărbiei lui. Nu era țepoasă; părul facial reprezenta altă neplăcere în imponderabilitate înlăturată de modificările genetice.

– Pun prinsoare că ai găsi.

El își încrucișă brațele sub ceafă și-i zâmbi.

– N-o să știm niciodată asta, este?

– Nu.

– Şi din cauza asta ţi-am părut irezistibil? Din cauza vederii mele cu raze X?

– Cumva. Ar fi utilă.

– Numai atât – utilă?

– Da.

– De ce, ce te aştepţi să fac pentru tine?

– Să mă laşi însărcinată.

De data aceasta teama avu nevoie de mai mult timp pentru a păli.

– *Poftim?*

Joshua păru uşor panicat.

– Să mă laşi însărcinată. Intuiţia psihică ar fi o trăsătură foarte utilă pentru următorul Lord al Ruinelor.

– Nu sunt un mediu psihic, rosti el apăsat.

– Asta o spui tu. Dar, chiar dacă n-ai fi, tot ai fi un donor genetic mai mult decât satisfăcător pentru orice copil. Iar eu am misiunea extrem de importantă de a-i asigura habitatului un moştenitor.

– Ai grijă – devii romantică.

– N-ai fi încătuşat de niciun fel de responsabilităţi parentale, dacă asta te deranjează. Zigotul va fi plasat în tau-zero până ce voi ajunge la sfârşitul vieţii. Seninătatea şi servitorii cimpicasnici îl vor activa.

– Grozav mod de a creşte un copil!

Ione se îndreptă, se întinse şi-şi trecu palmele peste pântece, jucându-se cu sânii. N-ai fi putut să fii mai incorectă faţă de un mascul, mai ales când era în pielea goală şi prins sub tine.

– De ce? Crezi că eu am ieşit rău? Arată-mi şi mie vreun defect.

Joshua se înroşi la faţă.

– Iisuse!

– O s-o faci? Fata luă sticla de băutură aproape goală: Dacă nu te excit, în blocul zgârie-stele StAnne există o clinică specializată în fertilizarea in-vitro.

Cu grijă, lăsă o singură picătură de Lacrimile Norfolk să cadă pe sfârcul ei întărit. Rămase acolo, sclipind uşor, iar Ione mişcă sticla spre celălalt sân.

– Ajunge să spui „nu". O poţi face? Spune „nu". Spune-mi că te-ai săturat de mine. Haide!

Gura lui se închise în jurul sânului ei stâng, cu dinţii muşcând aproape dureros, şi începu să sugă.

*

Ce crezi? întrebă Ione peste câteva ore, când Joshua îşi potolise finalmente pofta de fată. Dormea pe pat, cu unde de lumină acvamarin plimbându-se peste el, filtrate prin fereastră. Hăt deasupra uşii, tubul de lumină axial aducea zori strălucitoare în parcul habitatului.

Cred că afluxul de sânge spre creierul tău a fost stopat când erai în organul uter-analog. În mod evident, leziunile sunt ireparabile.

Ce-i în neregulă la el?

Minte întruna, îşi jefuieşte prietenii, fură de câte ori crede că nu va fi văzut, a utilizat programe stimulatoare ilegale pe majoritatea planetelor Confederaţiei, nu arată pic de respect pentru fetele cu care are relaţii sexuale, anul trecut a încercat chiar să

nu-şi plătească impozitul pe venit, susţinând că reparaţiile navei sale spaţiale erau cheltuieli justificate.

Totuşi a găsit artefactele acelea...

Recunosc că este o enigmă.

Crezi că el i-a atacat pe Neeves şi Sipika?

Nu. Când cei doi scotocitori au dispărut, Joshua nu se afla în Inelul Ruinelor.

Atunci trebuie să fie un mediu psihic.

Nu pot să resping ipoteza în mod logic. Dar nu cred în ea.

Ce vrei să spui? Că tu acţionezi pe baza unui singur indiciu?

Atunci când eşti tu implicată, acţionez pe baza sentimentelor mele. Ione, tu ai crescut înlăuntrul meu, eu te-am crescut. Cum aş putea să nu simt nimic faţă de tine?

Fata surâse visător către plafon. Ei bine, eu cred sincer că-i un mediu psihic. În tot cazul ceva este foarte diferit la el. Are un gen de radianţă care-l animă mai mult decât pe oricare altă persoană pe care am cunoscut-o.

Eu n-am văzut-o.

Nu-i ceva ce să poţi vedea.

Chiar presupunând că ai avea dreptate şi că Joshua este un mediu psihic, de ce crezi că viitorul tău copil ar păstra trăsătura respectivă? Nu-i tocmai ceva care să fi fost secvenţat în vreo genă cunoscută.

Farmecul este transmis în generaţiile aceleaşi familii la fel ca părul roşu şi ochii verzi.

Asta nu-i o discuţie pe care aş putea s-o câştig vreodată, aşa-i?

Nu. Îmi pare rău.

Perfect. Vrei să-ţi programez o vizită la procesorul administrativ al clinicii StAnne?

Pentru ce?

Fertilizare in-vitro.

Nu, copilul va fi conceput natural. Voi avea însă nevoie de clinică mai târziu, să extragă zigotul şi să-l prepare pentru stocare.

Există vreun motiv specific pentru a proceda în felul ăsta? In vitro ar fi mult mai simplu.

Poate că da, totuşi Joshua este realmente superb în pat. Aşa va fi mult mai distractiv.

Oamenii!

9

Ploaia fierbinte care cădea peste Durringham începuse la scurt timp după zorii zilei de miercuri; acum era joi după-amiază şi nu se domolise deloc. Imaginile de la satelit arătau că deasupra oceanului aşteptau minimum alte cinci ore de nori. Până şi rezidenţii, de obicei netulburaţi de furtuni, părăsiseră străzile. Apa murdară se învolbura în jurul soclurilor din piatră ale clădirilor de lemn, infiltrându-se prin scândurile podelelor. Mai îngrijorător era faptul că în partea de nord-est a oraşului avuseseră loc câteva alunecări

de noroi. Inginerii constructori civili ai lui Durringham (toți opt) erau îngrijorați că un efect de avalanșă ar putea mătura cartiere întregi în Juliffe.

Guvernatorul Lalondei, Colin Rexrew, le primi flegmatic raportul datavizat. Cu toată sinceritatea, nu putea afirma că posibilitatea de a pierde jumătate din capitală i-ar fi stârnit prea multe regrete. Păcat că nu putea fi mai mult.

În vârstă de șaizeci de ani, el ajunsese la poziția penultimă în profesiunea pe care și-o alesese. Născut în Haloul O'Neill al Pământului, Rexrew începuse să lucreze pentru gigantul astroingineresc Miconia Industrial imediat după absolvirea universității, obținuse o diplomă în business-finanțe, apoi se diversificase în management subsidiar, o profesiune cu grad înalt de specializare, care asigura că diviziile semiindependente își păstrau identitatea corporativă deși se aflau la sute de ani-lumină de Pământ. Răspândirea enormă a filialelor companiei a însemnat transferarea sa prin sistemele locuite din Confederație în mandate de câte trei ani, timp în care și-a clădit lent un portofoliu impresionant de experiență și calificări, punându-și viața personală pe locul al doilea după interesele companiei.

Miconia Industrial cumpărase zece la sută din acțiunile Companiei de Dezvoltare Lalonde, fiind al treilea mare investitor. Iar Colin Rexrew fusese numit Guvernator cu doi ani în urmă. Mai avea opt ani de guvernare, după care avea să fie eligibil în consiliul de administrație Miconia. Până atunci urma să aibă șaizeci și opt de ani, dar unele modificări

genetice din moştenirea sa îi ofereau o speranţă de viaţă în jur de o sută douăzeci de ani. La şaizeci şi opt de ani, abia avea să-şi atingă apogeul. Cu un trecut de succes ca Guvernator, şansele de a obţine locul în consiliul de administraţie erau bune spre excelente.

Deşi, iar acum ştia asta pe propria sa piele, succesul pe Lalonde era un concept foarte dificil de definit. După douăzeci şi cinci de ani de investiţii din partea CDL, Lalonde nu se autofinanţa nici măcar în proporţie de douăzeci la sută. Bărbatul începuse să-şi spună că, dacă planeta avea să mai existe peste opt ani, el ar fi reuşit imposibilul.

Cabinetul său ocupa complet nivelul al treilea al unei bene de pe latura estică a oraşului. Mobilierul în sine fusese realizat în totalitate de tâmplarii locali din lemn mayope, unica resursă naturală realmente utilă a Lalondei. Colin îl moştenise de la predecesorul său şi i se părea niţel cam masiv pentru gustul lui. Covorul gros, jad-strălucitor, de păr kilian provenea de pe Mulbekh, iar sistemele calculatorului erau din Kulu. Un bar cu uşi din sticlă era bine garnisit şi o treime din sticlele din frigider conţineau vinuri locale, foarte apreciate de Guvernator. Ferestrele curbate îi ofereau panorama zonelor rurale cultivate de dincolo de suburbie, o imagine mult mai plăcută decât a oraşului prozaic şi înapoiat. Azi însă până şi casele îngrijite din şindrilă albă erau afectate de torentele de ploaie, părând neîngrijite şi asediate, cu câmpurile de obicei verzi acoperite de vaste întinderi de apă. Animale speriate se înghesuiau pe movile ca nişte insule, behăind patetic.

Colin se așeză înapoia biroului, ignorând datele ce pâlpâiau insistent pe ecrane, și privi potopul pe ferestre. Ca toți cei de pe Lalonde, purta șort, deși al său fusese croit în arcologia Londra; jacheta albastru-deschis atârna peste spătarul unui scaun, iar instalația de condiționare a aerului nu putea să împiedice formarea petelor de sudoare sub mânecile cămășii de mătase galben-pal.

Pe toată planeta nu exista nicio sală de fitness, iar Colin nu se putea impulsiona să alerge dimineața de la reședința sa oficială până la birou, așa că începuse să se îngrașe cu o iuțeală dezamăgitoare. Fața deja rotundă avea acum fălci pronunțate și apăruse o a treia bărbie; sub razele solare ale Lalondei, pistruii se extinseseră, acoperindu-i ambii obraji și fruntea. Părul cândva des și roșcovan se rărea și începuse să se arginteze. Strămoșul care achitase îmbunătățirile metabolice modificate genetic ce duseseră la creșterea speranței lui de viață făcuse în mod evident economie la partea cosmetică.

Alte fulgere licăriră în pătura de nori care acoperea totul. Colin numără până la patru înainte să audă tunetul. „Dacă mai ține mult așa", gândi el posac, „totul va fi acoperit sub apă."

Un bip se auzi dinspre ușă, care glisă, deschizându-se. Nanonicele neurale îl anunțară că era adjunctul său executiv, Terrance Smith.

Colin își roti scaunul, revenind către birou. Terrance Smith avea treizeci și cinci de ani și era un bărbat înalt și elegant, cu păr negru, des, și maxilar ferm;

azi purta șort gri lung până la genunchi și o cămașă verde cu mâneci scurte. Greutatea lui nu era niciodată alta decât cea optimă. Printre subordonații lui Colin umbla vorba că Smith se culcase cu jumătate dintre femeile care lucrau în birourile administrației.

– Meteorologii anunță că ne așteaptă o săptămână uscată după ce trece furtuna asta, rosti Terrance așezându-se pe scaunul din fața biroului.

– Meteorologii, mormăi Colin, n-au spus să ne-așteptăm la chestia asta.

– I-adevărat. Terrance își consultă un fișier din nanonicele neurale: Inginerii geologi de la Kenyon au terminat sondajele preliminare. Sunt gata să treacă la forările mai extinse pentru caverna biosferă.

Îi dataviză raportul lui Colin.

Kenyon era asteroidul din minereu de fier cu diametrul de doisprezece kilometri care fusese adus pe o orbită la o sută douăsprezece mii de kilometri deasupra Lalondei printr-o serie de explozii nucleare. Când prima etapă de dezvoltare a planetei se încheia și economia ei avea să funcționeze fără a necesita investiții suplimentare, CDL dorea să treacă la construirea unui pâlc de stații industriale spațiale. De acolo proveneau banii adevărați, din corpurile cosmice complet industrializate. Iar prima cerință esențială pentru orice stație industrială din imponderabilitate era abundența de materii prime ieftine, pe care avea să le asigure asteroidul. Echipele aveau să extragă minereurile prin forarea de tuneluri, proces în decursul căruia aveau să-și sape literalmente o biosferă locuibilă.

Din păcate acum, când Kenyon se afla finalmente pe poziție după călătoria de cincisprezece ani din centura de asteroizi a sistemului, Colin se îndoia că ar fi avut bugetul fie și pentru echipa de ingineri geologi, cu atât mai puțin pentru forările exploratorii. Transportarea noilor coloniști în interiorul continentului absorbea fondurile cu o viteză înspăimântătoare, iar primul lucru de care avea nevoie o colonie asteroidală era o piață stabilă pe planeta-mamă, ca bază financiară înainte de a putea începe să concureze pe piața interstelară.

– O să-l examinez mai târziu, îi spuse lui Terrance, dar nu promit nimic. Cineva a pornit cu douăzeci de ani prea devreme în privința asta. Proiectul industriei asteroidale arată bine pe rapoartele noastre anuale. Aducerea asteroidului pe orbită este ceva concret ce poate fi prezentat, dovedind consiliului de administrație ce progrese realizăm. Ei știu că n-aduce niciun dolar cât timp este încă pe drum, însă când ajunge pe orbită se așteaptă să fie instantaneu profitabil. Așa că sunt împovărat cu idiotenia asta, în vreme ce cretinul meu de predecesor își încasează pensia standard, plus o bonificație frumoasă de tot pentru c-a fost atât de dinamic în timpul mandatului. Să știi că auditorii ar fi trebuit să fi sesizat asta. O să mai treacă cincizeci de ani înainte ca fermierii ăștia de noroaie să poată economisi suficient capital pentru a susține industriile de înaltă tehnologie. Aici nu există nicio cerere.

Terrance încuviință, și trăsăturile frumoase i se compuseră într-o expresie gravă.

– În ultimele două luni am autorizat împrumuturi de pornire pentru alte opt companii de inginerie. Vânzările de biciclete cu motor merg bine în oraș și în cinci ani ar trebui să avem un jeep 4x4 indigen. Sunt totuși de acord, producția pe scară mare de bunuri de consum este încă foarte departe.

– Nu contează, oftă Colin. Nu tu l-ai autorizat pe Kenyon. Dacă s-ar opri măcar pentru șase luni să ne mai trimită coloniști, ne-ar permite să ne tragem răsuflarea. O navă la fiecare douăzeci de zile este prea mult, și taxele de transport pe care le plătesc coloniștii nu acoperă nici jumătate din costurile trimiterii lor în amonte. După ce nava stelară a fost plătită, consiliului de administrație nu-i mai pasă. Ce-aș mai da însă pentru niște fonduri suplimentare care să fie cheltuite pentru infrastructură fundamentală, nu pentru subvenționarea vapoarelor... Și-așa căpitanii câștigă destul.

– Asta era altă chestie despre care doream să-ți spun. Tocmai am terminat de accesat cel mai recent flek de programări al consiliului de administrație; în următoarele șaptezeci de zile, ne vor trimite cinci transportoare cu coloniști.

– Tipic.

Colin nu se putea nici măcar deranja cu un protest simbolic.

– Mă gândeam că le-am putea cere căpitanilor de vapoare să ia mai mulți pasageri la fiecare călătorie. Dacă ar improviza niște tende peste punțile deschise, ar mai putea înghesui minimum cincizeci. Practic n-ar diferi cu nimic de dormitoarele tranzitorii.

– Crezi c-ar accepta?

– De ce nu? La urma urmelor, noi le asigurăm existența. Și este numai temporar. Dacă nu vor să-i ia, atunci n-au decât să stea în port și să piardă bani. Vapoarele cu zbaturi nu pot fi utilizate pentru mărfuri. Odată ce vom reintra în posesia vapoarelor, le vom repartiza căpitanilor mai flexibili.

– Asta dacă nu se raliază între ei; căpitanii ăia sunt foarte uniți. Mai ții minte tărăboiul legat de accidentul lui Crompton? S-a lovit de un buștean și ne-a acuzat pe noi că l-am trimis pe un afluent necartografiat. A trebuit să-i plătim reparațiile. Ultimul lucru care ne mai trebuie acum este o epidemie de sindicalism.

– Și-atunci ce să fac? Dormitoarele tranzitorii nu pot adăposti mai mult de șapte mii de oameni.

– Să dea dracu'! Anunță-i pe căpitani că vor lua mai mulți pasageri la fiecare călătorie, și gata. Nu vreau ca tranzitorii să rămână în Durringham nici măcar o clipă mai mult decât este necesar.

Încercă să nu se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla dacă un vapor cu zbaturi ar fi naufragiat în Juliffe. Lalonde nu avea servicii de urgență organizate; pentru problemele din oraș existau cinci–șase ambulanțe care plecau din spitalul bisericii, dar un dezastru care se producea cu o mie de kilometri în amonte... Iar coloniștii erau aproape toți locuitori de arcologii; jumătate dintre ei nu știau să înoate.

– Dup-aia însă va trebui să vedem ce facem cu creșterea numărului de ambarcațiuni. Fiindcă-i al dracului de sigur că niciodată nu vor reduce numărul

coloniştilor pe care ni-i trimit. Am auzit un zvon că populaţia Pământului creşte iarăşi, că numărul naşterilor ilegale a crescut anul trecut cu trei la sută. Iar alea sunt doar ilegalele oficiale.

– Dacă vrei mai multe vapoare, asta va însemna mai multe împrumuturi ipotecare, observă Terrance.

– Mulţumesc, pot calcula şi singur. Spune-i revizorului să mai diminueze alte bugete, ca să compenseze.

Terrance ar fi dorit să întrebe de la care divizii, deoarece toate departamentele administrative aveau o lipsă acută de fonduri. Privirea de pe chipul lui Colin Rexrew îl opri.

– Da, o să mă ocup.

Îşi încărcă o notiţă în fişierul de afaceri generale al nanonicelor neurale.

– N-ar fi o idee rea să te ocupi cândva de securitatea vapoarelor cu zbaturi. Obligă-i să poarte veste de salvare.

– Nimeni din Durringham nu produce aşa ceva.

– Iată oportunitatea unei afaceri noi pentru un întreprinzător isteţ. Şi, da, ştiu că ar fi nevoie de alt împrumut ipotecar. Ce dracu', avem pe-aici echivalentul unui arbore de plută? Ar putea face vestele din el, totul de pe nenorocita asta de planetă e făcut din lemn.

– Sau noroi...

– Doamne, nu-mi mai reaminti!

Colin se uită din nou pe fereastră. Norii coborâseră până la patru sute de metri deasupra solului.

„Dante a greșit radical", gândi el, „iadul nu-nseamnă căldură pârjolitoare, ci umezeală permanentă."

– Altceva?

– Da. Marshalul pe care l-ai trimis în Comitatul Schuster și-a completat raportul. N-am vrut să-l încarc în datanetul biroului.

– Te-ai gândit bine.

Colin știa că cei din echipa SCNC le monitorizau comunicațiile prin sateliți. Lor li se adăuga Ralph Hiltch, care stătea în ambasada Kulu, ca o caracatiță de sol cu tentaculele înfipte în aproape toate birourile administrației, extrăgând informații. Deși numai Dumnezeu știa de ce se sinchisea Kulu, poate că paranoia era o trăsătură pe care Saldana o modificaseră genetic în supergenele lor. El auzise, de asemenea, un zvon strict neoficial, potrivit căruia edeniștii aveau o echipă activă de contrainformații pe planetă, ceea ce împingea credulitatea dincolo de orice limite ale sănătății mentale.

– Care era rezumatul? îl întrebă pe Terrance.

– N-a găsit nimic.

– Absolut nimic?

– Au dispărut într-adevăr patru familii, așa cum spusese șeriful. Toate locuiau pe savană, destul de departe de așezarea Schuster în sine. El le-a vizitat fermele și a spus că părea ca și cum ar fi plecat dimineața de acasă și nu s-ar mai fi întors. Bineînțeles, până să ajungă el toate lucrurile le fuseseră furate, dar a pus întrebări în stânga și în dreapta, și se pare că în una dintre case mâncarea era chiar întinsă pe

masă, pentru micul dejun. Niciun semn de violențe, niciun atac de sayce ori de crocolei. Nimic. Ceilalți coloniști erau realmente speriați.

– Ciudat. Am primit vreun raport despre bandiți care să opereze pe-acolo?

– Nu. Și oricum banditii nu s-ar opri după doar câteva familii. Ar continua până ar fi prinși. Familiile acelea au dispărut acum nouă săptămâni și de atunci n-a mai existat nicio raportare de evenimente similare. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, pare un incident izolat.

– În plus, reflectă Colin, banditii ar fi golit fermele de absolut orice obiecte utile. Ce-i cu tyrathca? Ei știu ceva?

– Marshalul a mers în teritoriul lor. Tyrathca au susținut că de când au plecat din Durringham n-au mai avut niciun contact cu oamenii. Marshalul a fost destul de sigur că spuneau adevărul. În tot cazul în locuințele lor nu exista niciun semn al trecerii vreunor oameni. Câinele lui legat prin afinitate a cercetat cu multă atenție în jur.

Colin se opri din a face semnul crucii; creșterea lui în Haloul de asteroizi fusese destul de rigidă. Nu se putea obișnui niciodată cu supervizorii și șerifii care utilizau afinitatea.

– Toate familiile aveau fiice; unele adolescente, două abia trecute de douăzeci de ani, spuse Terrance. Le-am verificat fișierele de înregistrare.

– Și?

– Câteva erau destul de drăguțe. Este posibil să fi coborât în aval, în una dintre așezările mai mari, să fi înființat un bordel. N-ar fi prima dată. Și, din câte știm, condițiile din Schuster sunt destul de grele.

– Atunci de ce nu și-au luat lucrurile cu ei?

– Nu știu. Asta a fost singura explicație la care m-am putut gândi.

– Las-o baltă! Dacă nu vor mai fi dispariții, și situația nu se transformă într-o insurecție, nu mă interesează. Dă vina pe vreun animal care i-a târât în vizuină și recheamă-l pe marshal. Coloniștii ăia știau riscurile dinainte să fi venit aici. Dacă sunt atât de nebuni încât să se ducă și să trăiască în junglă, unde să se joace de-a oamenii peșterilor, n-au decât! Am suficiente probleme reale de rezolvat în partea asta a fluviului.

*

Quinn Dexter auzise despre dispariții; numai despre asta se vorbea în tabăra-sat Aberdale în ziua în care un grup din Schuster făcuse vizita de primire oficială Grupului 7. Patru familii complete, șaptesprezece oameni care dispăruseră ca prin farmec. Îl interesaseră mai ales zvonurile. Bandiți, xenoci (în mod special fermierii tyrathca aflați la poalele dealurilor), aborigeni metamorfi secreți, toți fuseseră avansați ca teorii și toți fuseseră găsiți posibili. Însă poveștile cu metamorfi îl fascinaseră pe Quinn. Un triv din Schuster îi spusese că unii fuseseră zăriți cu un an în urmă, când sosiseră ei.

– Am văzut unul cu ochii mei, îi spusese convins Sean Pallas.

Sean era cu doi ani mai vârstnic decât Quinn și ai fi putut spune că avea treizeci de ani, era supt la față și coastele i se conturau clar. Avea degetele și brațele acoperite de semne roșii și inflamații, acolo unde îl mușcaseră insectele.

– În junglă. Era exact ca un om, dar complet negru. A fost oribil.

– Da' nu-i nimic rău în asta, se plânsese Scott Williams, singurul afro-caraib dintre cei optsprezece trivi din Aberdale.

– Nu, frate, nu-nțelegi. N-avea față, ci doar piele neagră, n-avea nici gură, nici ochi – nimic.

– Ești sigur? întrebase Jackson Gael.

– Păi? Am fost la douăj de metri de el. Știu ce-am văzut. Am strigat și-am arătat spre el și-a dispărut pur și simplu, probabil că s-a ascuns după vreun tufiș. Și când am ajuns acolo...

– Te-ai lovit cu mâna de perete și te-ai trezit, făcuse Quinn.

Ceilalți izbucniseră în râs.

– Nu-i de râs, frate, replicase Sean încins. A fost acolo, mă jur! Era imposibil să fi putut fugi fără să-l fi văzut. Și-a schimbat forma, s-a transformat în copac sau în altceva. Și sunt mulți ca el. Trăiesc în junglă, frate, și-au ciudă pe noi fiindcă le furăm planeta.

– Dacă-s atât de primitivi, de unde știu că le-am furat planeta? întrebase Scott. De unde știu că noi nu suntem adevărații băștinași?

– Nu-i de glumit, frate. N-o să mai râdeți, când unu' dintre ei o să se morfeze din copac și-o să vă-nhațe. O să vă târască sub pământ, unde trăiesc în orașe, în peșteri mari. Atunci o să vă pară rău.

În seara aceea Quinn și ceilalți discutaseră despre Sean și povestea lui. Căzuseră de acord că bărbatul era subnutrit, probabil isteric, și în tot cazul suferea de insolație. Vizitatorii din Schuster proiectaseră o mohorâre tangibilă peste starea sufletească a tuturor locuitorilor din Aberdale, un memento mult prea material al apropierii la care pândea eșecul. După plecarea lui *Swithland* între cele două grupuri nu existaseră prea multe contacte.

Însă Quinn se gândise mult la spusele lui Sean și la discuțiile pe care le auzise prin sat. Un umanoid negru, fără chip, care putea să dispară fără urmă în junglă (ba nu numai unul, judecând după numărul întâlnirilor). Quinn era destul de sigur că știa despre ce era vorba: un om în costum de camuflaj cameleonic. Nimeni altul din Aberdale nu ghicise, mințile nu le funcționau pur și simplu în direcțiile respective, pentru că ar fi fost cu totul ridicol să te aștepți ca un om să se ascundă prin ținutul îndepărtat de pe cea mai de căcat planetă din toată Confederația. Ceea ce, reflecta Quinn, era partea realmente interesantă. Ca să te ascunzi pe Lalonde, unde *nimeni* n-ar fi căutat niciodată, ar fi trebuit să fi fost criminalul cel mai vânat din tot universul. Un grup de criminali, se corectă el; bine organizat și bine echipat. Era foarte posibil să fi avut și propriul lor vehicul spațial.

Mai târziu află că toate familiile care dispăruseră trăiseră în savană, la sud-est de Schuster. Aberdale se afla la est de Schuster.

Era posibil ca un implant retinal care opera în spectrul infraroșu să poată detecta un costum cameleonic?

Opțiunile ce se deschideau erau incredibile.

*

La două săptămâni după ce *Swithland* părăsise Grupul 7 în noul său cămin de pe Quallheim, șoimul-de-vid *Niobe* se materializă deasupra Lalondei. Deoarece edeniștii dețineau cinci la sută din CDL, vizita oficialilor de la Banca Joviană era un eveniment regulat. Șoimii-de-vid care soseau aduceau, de asemenea, provizii și personal nou pentru stația de pe orbita Murorei, cea mai mare dintre cele cinci gigante gazoase din sistem. Personalul se afla aici pentru a supraveghea Aethra, un habitat bitek care fusese germinat în 2602 ca parte din contribuția edenistă la dezvoltarea sistemului Lalonde.

Darcy îi ceru căpitanului lui *Niobe* să scaneze în detaliu Comitatul Schuster de îndată ce șoimul-de-vid ocupă o orbită ecuatorială. *Niobe* își alteră orbita, astfel încât să treacă peste Schuster la altitudinea de două sute de kilometri. Pătura verde și unduitoare a junglei se rostogoli pe sub blisterele de senzori ale șoimului-de-vid, care-și focaliză toate celulele neurale disponibile pentru analizarea imaginilor. Rezoluția

era de zece centimetri, îndeajuns pentru a-i identifica pe oameni.

După cinci treceri la lumina zilei, *Niobe* raportă că pe o rază de o sută de kilometri de Schuster nu exista nicio clădire umană neautorizată, iar toți oamenii observați în interiorul zonei respective figurau în fișierul de imigranți întocmit de Darcy și Lori. Densitatea animalelor aborigene se încadra în parametrii așteptați, ceea ce sugera că un eventual grup care s-ar fi ascuns în peșteri sau în structuri camuflate cu materiale stealth nu se ocupa cu vânătoare pentru procurarea hranei. Nu găsi nici urmă a celor șaptesprezece persoane dispărute.

*

După șase luni, Aberdale arăta cu fiecare zi ce trecea tot mai mult ca un sat și mai puțin ca un depozit de cherestea. În acea primă zi, Grupul 7 debarcase pe mal înarmat cu ferăstraie de fisiune din echipamentele lor și cu determinare neabătută. Oamenii doborâseră arborii mayope cei mai apropiați de apă, îi curățaseră de crengi pentru a obține piloni solizi pe care-i înfipseseră adânc în fundul prunduit al râului, apoi tăiaseră scânduri groase din ramurile lor, pentru a construi o punte rezistentă. Lamele de fisiune se descurcaseră fără probleme, retezând celuloza compactată ca niște lasere ce sfârtecă gheața. Coloniștii tăiaseră ca niște roboți, prinseseră scândurile la locurile lor și ciocăniseră până cu o oră înainte de apusul soarelui.

La momentul acela aveau un ponton lat de trei metri care se întindea douăzeci şi cinci de metri în râu, cu piloni la care puteau amara o jumătate de duzină de vapoare cu zbaturi, asigurându-le împotriva curentului.

În ziua următoare, formaseră un lanţ, pentru descărcarea containerelor şi lăzilor cu bunuri, iar vapoarele andocară pe rând. Voinţa şi camaraderia le uşurau munca, iar în următoarea zi, când vapoarele plecaseră îndărăt pe râu, ei stătuseră pe malul povârnit şi-şi cântaseră imnul: „Înainte, ostaşi creştini". Glasurile puternice şi mândre se auzeau până hăt departe pe şerpuitul Quallheim.

Luminişul care se formă în următoarele două săptămâni era un semicerc larg, ce se întindea pe un kilometru în lungul apei, cu pontonul în centru. Dar, spre deosebire de Schuster, cei din Aberdale curăţau fiecare arbore după ce-l doborau, transportau trunchiurile şi ramurile utilizabile într-o stivă ordonată şi aruncau crengile mai mici şi aşchiile într-un morman de lemne pentru foc.

Mai întâi ridicară o clădire comună, o versiune din lemn mai mică a dormitorului tranzitoriu, cu acoperiş din şindrilă şi pereţi din frunze împletite, înalţi de un metru. Toţi dădeau o mână de ajutor şi toţi învăţară aspectele practice ale guseurilor, grinzilor, cepurilor şi falţurilor pe care un curs didactic de tâmplărie nu le-ar fi putut comunica niciodată. Mâncarea provenea din frecventele expediţii de vânătoare din junglă, unde laserele şi carabinele electromagnetice doborau o sumedenie de animale şi păsări. Existau

apoi stejarii-vișini sălbatici cu fructele lor comestibile cu gust de alune și lianele acillus cu ciorchini mici de fructe analoge merelor. Copiii erau trimiși zilnic în expediții de cules și scotoceau marginile luminișului în căutarea globurilor suculente. La acestea se adăuga desigur râul, cu malurile pline de țepoși-cafenii, care aveau gust similar păstrăvilor, și crabii-șoareci care trăiau pe fundul apei. Era o dietă mai degrabă insipidă, completată frecvent cu ciocolată și rații congelate din containere, totuși nu se apropiau nici măcar pe departe de regimul de fier din Schuster.

Trebuiră să învețe cum să gătească pentru o sută de oameni la foc deschis și deprinseră construirea de cuptoare din lut care să nu colapseze și punerea la frigare de sayce și danderili întregi (analogi gazelelor). Învățară cum să fiarbă apa în containere de douăzeci și cinci de litri.

Existau insecte care înțepau și pe care trebuiau să le recunoască, plante cu ghimpi și fructe otrăvitoare, iar aproape toate izbuteau să arate cumva altfel decât imaginile din memoria lor didactică. Existau tehnici de legare a lemnelor laolaltă și de ardere a lutului astfel încât să nu crape. Unele ferigi erau bune pentru împletit, iar altele se destrămau imediat; lianele puteau fi uscate și utilizate pentru funii și năvoade. Învățară cum să sape latrine în care să nu cadă nimeni (trivii căpătară sarcina respectivă). O listă foarte, foarte lungă de lucruri practice ce trebuiau deprinse, unele esențiale, altele destinate doar confortului. Și, în linii mari, se descurcară.

După clădirea comună urmară casele individuale, care se ridicară în semilună imediat în interiorul luminişului. Căbănuţe cu câte două camere şi acoperişuri întinse peste verandă, la o jumătate de metru deasupra solului, graţie unei iscusite folosiri a cioturilor de copaci. Erau astfel concepute încât să poată fi extinse, câte o cameră pe rând.

Dintre cele două sute optsprezece de grupuri de familii, patruzeci şi două optară să locuiască departe de sat, în savana care începea la sud de râu, acolo unde jungla dispărea finalmente, lăsând loc mai întâi tufărişurilor şi în cele din urmă ierbii, un ocean de lujere verzi unduitoare ce se întindeau până la poalele îndepărtatului lanţ muntos, cu uniformitatea întreruptă numai de copacii ocazionali şi de sclipirea argintie şi îndepărtată a cursurilor de apă înguste. Acelea erau familiile care aduseseră viţei, miei, iezi şi mânji, modificaţi genetic pentru a rezista la luni de hibernare, burduşiţi cu medicamente şi transportaţi în cochilii-marsupii. Toate animalele erau femele, astfel încât să poată fi însămânţate din stocul de spermă congelată care le însoţise cale de trei sute de ani-lumină de la Pământ.

Familiile Skibbow şi Kava se număraseră printre cele care aveau viziunea umplerii savanei uriaşe şi pustii cu cirezi gigantice de animale pentru carne. Vreme de cinci săptămâni, ele dormiră într-un cort la marginea junglei, până ce Gerald şi Frank asamblară noua lor casă, o cabană din buşteni cu patru camere, cămin din pietre şi panouri solare fixate de acoperiş pentru

a alimenta becurile şi un frigider. Construiră de asemenea un hambar mic şi un ţarc; zăgăzuiră pârâiaşul din apropiere cu bolovani cenuşii, formând un iaz în care se puteau scălda şi-şi spăla rufele.

La patru luni şi trei zile după ce plecase *Swithland*, ei îşi deschiseră cele şaptesprezece cochilii-marsupii (trei fuseseră furate în spaţioport). Animalele se găseau într-un înveliş buretos mulat după forma lor, ca şi cum ar fi fost în utere, cu tuburi şi cabluri introduse în toate orificiile. Cincisprezece ieşiră cu bine din procesul de înviere: trei iepe de povară, trei viţei, un bizon, trei iezi, patru miei şi un câine alsacian. Era un procentaj bun, totuşi Gerald se trezi regretând că nu-şi putuse permite cuve tau-zero pentru ele.

Toţi cei cinci membri ai familiei îşi petrecură ziua ajutând animalele ameţite să stea în picioare şi să umble, hrănindu-le un lapte special, bogat în vitamine, pentru a le grăbi recuperarea. Marie, care în viaţa ei nu mai mângâiase un animal viu, cu atât mai puţin să îngrijească vreunul, fu muşcată, stropită cu urină, lovită şi stropită cu lapte gălbui pe pantalonii salopetei. Noaptea, se chirci strâns în patul ei şi plânse până adormi; în ziua aceea împlinise optsprezece ani şi nimeni nu-şi amintise.

*

Rai Molvi traversă luminişul către pontonul unde aştepta vaporaşul comercial, salutându-se cu câţiva adulţi. Simţea un val de mândrie faţă de ceea ce vedea:

clădirile robuste, stivele ordonate de cherestea, peștele afumându-se deasupra focurilor deschise, pieile de danderil întinse pe cadre pentru a se usca la soare. O comunitate bine rânduită, care urmărea un obiectiv comun. CDL putea folosi Aberdale în campania sa promoțională fără nici urmă de neadevăr – era o așezare exemplară.

Un al doilea val de tăieri de copaci începuse de o lună și defrișase brazde dreptunghiulare, adânc în junglă, în jurul perimetrului luminișului. Din văzduh, satul semăna cu o roată dințată cu dinți foarte lungi. Coloniștii începuseră să cultive noile ogoare, dezrădăcinând cioturile de arbori, arând solul cu discuitoare alimentate de celule solare, plantând grădini de zarzavat și livezi. Rânduri de vlăstare verzi micuțe erau deja vizibile prin solul negru și mănos, iar fermierii fură nevoiți să organizeze patrule antipăsări, care să alunge stolurile flămânde ce așteptau cocoțate în arborii din jur.

Nu toate semințele terestre germinaseră cu succes – ceea ce era surprinzător –, deoarece fuseseră modificate genetic pentru mediul Lalondei. Totuși, Rai era încrezător că satul va triumfa. Câmpurile de azi aveau să fie domeniile de mâine. În șase luni ei realizaseră mai multe decât făcuse Schuster în optsprezece. Simțea că asta se datora organizării eficiente. Consiliul lui era recunoscut ca o reușită de anticipare salutară, care-i organizase într-o unitate de muncă interactivă eficientă încă din dormitorul tranzitoriu.

Trecu pe lângă clădirea publică și se trase într-o parte pentru a îngădui defilarea unui grup de copii care trăgeau de sfori păsări polot grase pe care le prinseseră în curse. Aveau pieile zgâriate de spini, și picioarele le erau murdare de noroi, dar zâmbeau și râdeau. Da, Rai Molvi se simțea realmente grozav.

Ajunse la ponton și-i străbătu lungimea. Doi trivi se aflau în râu, Irley și Scott, și ridicau coșurile pline de crabi-șoareci. Coșurile acelea erau adaptări după cele folosite la capturarea racilor, una dintre ideile lui Quinn.

Rai flutură din braț spre cei doi și primi zâmbete largi însoțite de ridicarea aprobatoare a degetelor mari. Neîndoios, trivii reprezentau succesul său cel mai mare. La o lună după sosire, Quinn Dexter ceruse să discute cu el.

– Orice i-am spune lui Powel Manani este ignorat în mod automat, însă știm că dumneata ne vei asculta cu onestitate, domnule Molvi.

Ceea ce era perfect adevărat. Misiunea lui era de a arbitra și, indiferent dacă-i plăcea sau nu, trivii făceau parte din Aberdale. El trebuia să fie strict imparțial.

– Vrem să ne organizăm, îi mărturisise Quinn deschis. În clipa de față, noi optsprezece muncim zilnic pentru voi, dar trebuie să ne hrăniți și să ne lăsați să locuim în clădirea publică. Nu este cel mai bun aranjament, pentru că ne rupem curul pentru voi și nu ne alegem cu nimic pentru noi înșine, așa că nu dăm sută la sută ce-avem mai bun, este firesc,

e-n natura omului. Niciunul dintre noi n-a cerut să vină la Aberdale, totuși, dacă ne găsim aici, vrem să obținem cât mai multe foloase. Ne-am gândit că dac-am avea un discuitor, astfel ca treisprezece dintre noi să fie zilnic disponibili ca echipă generală de lucru, atunci cei cinci care ar rămâne ar putea folosi timpul pentru a construi pentru noi ceva de care să fim mândri. Vrem s-avem casa noastră și ne-am putea prinde și crește singuri cele necesare hranei. În felul ăsta voi nu va mai trebui să ne întrețineți și ați căpăta o echipă mult mai entuziastă care să vă ajute să clădiți casele și să tăiați copacii.

– Nu știu, răspunsese Rai, deși înțelesese imediat logica de la baza propunerii.

Atât doar că se simțise neliniștit în privința lui Quinn; pe când fusese în arcologie, el întâlnise destul de frecvent puști rebutați, iar corpul viguros al lui Quinn și stilul insistent îi readucea amintirile acelea. Nu dorise totuși să arate că ar fi avut prejudecăți, iar flăcăul adresa o solicitare onestă, care ar fi putut fi cu adevărat benefică întregii comunități.

– Am putea încerca vreme de trei săptămâni, propusese Quinn. Ce-aveți de pierdut? Numai Powel Manani vi se poate opune.

– Domnul Manani se află aici ca să ne ajute, replicase Rai bățos. Dacă aranjamentul acesta este dorit de consiliul așezării, atunci el va trebui să se îngrijească de implementarea sa.

Powel Manani obiectase într-adevăr, ceea ce lui Rai i se păruse o punere sub semnul întrebării a autorității

sale și a consiliului. Într-o întrunire la care Manani nu fusese invitat, consiliul decisese că va acorda trivilor o perioadă de probă, pentru a vedea dacă puteau deveni autonomi.

Trivii își clădiseră o casă în forma literei A, lungă (și foarte bine construită), pe latura estică a luminișului în care locuiau toți. Prindeau un număr uriaș de crabi-șoareci în coșurile lor, cu care făceau troc cu sătenii pentru alte alimente. Aveau propria lor poiată de găini și grădină de zarzavat (coloniștii contribuiseră cu trei puicuțe și câteva semințe din stocurile lor). Se alăturau expedițiilor de vânătoare, ba chiar li se îngăduia să poarte arme energetice, deși trebuiau să le restituie la sfârșitul zilei. Iar echipa zilnică de lucru era plină de entuziasm în sarcinile pe care le căpăta. De asemenea, produceau un soi de băutură alcoolică tare, pe care Rai n-o aproba cu inimă deschisă, dar față de care îi venea cam greu să obiecteze acum.

Totul nu făcea decât să crească respectul pentru Rai Molvi, care susținuse și impusese ideea. Și n-avea să mai treacă foarte mult timp până ce Aberdale ar fi trebuit să se gândească la alegerea oficială a unui primar. Iar după aceea ar fi venit rândul comitatului în sine. Cu greu s-ar fi putut spune despre orașul Schuster că prospera; câțiva dintre locuitorii săi se interesaseră deja dacă nu se puteau muta în Aberdale. Cine știa cât de departe putea să ajungă un bărbat constructiv și direct, aici, unde se grava istoria acestei planete?

Rai ajunse la capătul pontonului copleșit de sentimentul satisfacției. De aceea fu doar puțin nemulțumit de vederea de aproape a lui *Coogan*. Ambarcațiunea era lungă de douăzeci de metri, o combinație bizară de plută și catamaran. Flotabilitatea era asigurată de o pereche de trunchiuri mari și scobite dintr-o esență de lemn roșu, peste care fusese montată puntea din scânduri grosolan geluite, care susținea o cabină împletită din frunze ce-i ocupa practic toată lungimea. Partea de la pupa era compartimentul mașinilor, cu un focar cu schimb termic micuț și vechi și două motoare electrice casate utilizate de McBoeinguri la servomotoarele flapsurilor, pe care căpitanul le recuperase din spațioport. În față se găsea timoneria, dispusă mai sus, cu acoperișul alcătuit integral din panouri solare, urmată de bucătărie și de cușeta pentru dormit. Restul cabinei era ticsit cu marfă.

Căpitanul lui *Coogan* se numea Len Buchannan și era un bărbat subțire și vânos, în jur de cincizeci și cinci de ani, îmbrăcat în șort uzat și decolorat, cu o șapcă albastră înfundată pe cap. Rai bănuia că avea puține modificări genetice; părul care-i scăpa de sub șapcă era creț și sur, pielea cafeniu-închis dezvăluia mușchi fibroși întinși ca niște strune și articulații ușor umflate, iar câțiva dinți îi putreziseră.

Stând în fața timoneriei, el îl pofti pe Rai la bord.

– Am nevoie de unele provizii, spuse Rai.

– Nu mă interesează trocul, replică imediat Buchannan pufăind și umflându-și obrajii parcă pentru a-și sublinia spusele. Decât dacă-mi oferi ceva scule

energetice. Sunt suprasaturat de legume murate, fructe și piei tăbăcite. Și nici măcar să n-amintești cuvântul „pește". Mi-a ieșit pe urechi. Așa ceva nu pot să vând în aval. Nu interesează pe nimeni.

Rai pescui din buzunar un sul de franci Lalonde din plastic. Buchannan era al treilea căpitan-negustor care apăruse în ultima vreme la Aberdale. Toți doreau bani în schimbul produselor și niciunul nu cumpărase cine știe ce din oferta sătenilor.

– Am înțeles. Pe mine mă interesează niște țesătură. În principal, bumbac, dar accept și dril sau prelată.

– O să te coste mulți franci. N-ai și alte valute?

– S-ar putea, răspunse Rai încercat de o inevitabilitate sumbră. (Oare nimeni nu mai folosea francii Lalonde?) Mai întâi, să văd ce ai.

Gail Buchannan stătea în timonerie, îmbrăcată cu o rochie diformă, kaki, și o pălărie culi. Avea cincizeci de ani și era obeză, cu păr negru, lung și nepieptănat, și picioarele aidoma unor cimpoaie umplute cu apă; când pășea, o făcea cu legănat dureros. Își petrecuse majoritatea vieții stând pe puntea lui *Coogan* și privind cum lumea luneca pe lângă ambarcațiune. Ridică ochii de la hainele pe care le cârpea și încuviință prietenos din cap spre Rai.

– Materiale vrei, este, iubițel?

– Exact.

– Avem o mulțime. Toate-s țesute în Durringham. Și vopsite. Mai bune, n-o să găsești nicăieri.

– Sunt sigur.

– Încă n-avem imprimeuri, da' or să vină și ele.

– Da.

– Deci, nevastă-ta știe să coase, da?

– Ăăă... Da, cred că da.

Rai nu se gândise la asta. Sinteticele din arcologie veneau perfect croite pe măsura ta; îți încărcai măsurile în circuitul comercial și-ți soseau în mai puțin de șase ore. Dacă începeau să se uzeze, le aruncai în reciclator. Puștii rebutați se îmbrăcau în haine peticite și destrămate, însă nu și oamenii decenți.

– Dacă nu coase, s-o trimiți la mine.

– Mulțumesc.

– Și să-mpletească. Niciuna dintre femeile care vin aici nu știe să-mpletească. Eu le dau lecții. Cele mai bune lecții din estu' lui Durringham. Știi de ce, iubițel?

– Nu, răspunse Rai neajutorat.

– Fiindcă-s singurele.

Gail se pocni cu palma peste picior și hohoti, legănându-și șuncile.

Rai îi aruncă un surâs strâmb și o șterse în magazia de produse, întrebându-se de câte ori spusese gluma aceea de-a lungul anilor.

Pe rafturile lungi, Len Buchannan stivuise tot ce și-ar fi putut dori vreo gospodărie. Rai își târșâi picioarele pe culoarul îngust, holbându-se cu venerație și invidie. Unelte energetice încă în cutiile lor, celule solare (jumătate dintre ale lui Rai fuseseră furate în Durringham), frigidere, microunde și criostate ticsite cu spermă congelată de animale, playere de flekuri pentru albume StF, carabine laser, pachete nanonice medicale, medicamente și nenumărate

sticle de băuturi. Produsele de pe Lalonde erau la fel de impresionante: cuie, oale, tigăi, geamuri (Rai văzu panourile şi icni, ar fi dat oricât pentru o fereastră din sticlă), pahare, bocanci, năvoade, seminţe, carne uscată, făină, orez, ferestraie, ciocane şi o mulţime de baloturi de ţesături.

– Ce fel de lucruri ai lua în aval? întrebă el când Len îi derulă nişte bumbac.

Len îşi scoase şapca şi-şi scărpină ţeasta care începuse să chelească.

– Să fiu sincer, nu prea multe. Ce produceţi voi aici – mâncare şi-alte de-astea. Oamenii au nevoie de ele. Da' transportu' costă, înţelegi? N-aş putea duce fructe pe distanţă mai mare de o sută de kilometri şi să fac profit de pe urma lor.

– Aşadar, chestii mici şi preţioase?

– Da, alea-s cele mai bune.

– Carne?

– S-ar putea. Unele sate nu se descurcă la fel de bine ca voi. Ele ar vrea mâncarea, da' cu ce-o s-o plătească? Dacă-şi cheltuiesc toţi banii cumpărând mâncare, o să-i termine rapid şi dup-aia n-o să mai poată cumpăra chestiile de care-au neapărată nevoie, ca seminţele şi-animalele. Am văzut întâmplându-se chestia asta. Nasuleală...

– Da?

– În comitatul Arklow, un afluent din nordu' teritoriului. Acu' şase–şapte ani, toate satele s-au dus de râpă. Nici mâncare şi nici bani cu care s-o

cumpere. Au început să mărșăluiască spre satele care-aveau de mâncare.

– Și ce s-a întâmplat?

– Guvernatoru' i-a trimis pe marshali, plus niște mercenari amplificați extraplanetari, dacă e să crezi ce zice lumea. Sătenii-nfometați au luat-o serios pe cocoașă. Unii s-au refugiat în junglă și se pare că sunt încă pe-acolo – din nord sosesc multe relatări despre bandiți. Majoritatea au fost omorâți. Restul au fost condamnați la douăzeci de ani de timp de muncă; Guvernatoru' i-a trimis să muncească în alte sate, ca pe trivi. Familii destrămate, copii care nu și-au mai văzut niciodată părinții... Își supse obrajii, strâmbându-se: Da, da, nasuleală!

Rai alese materialul pe care-l dorea și, mânat de un impuls, cumpără un pachet cu semințe pentru porumb de floricele pentru Skyba, soția lui. Oferi din nou bancnotele Lalonde.

– Așa te costă de două ori mai mult, zise Len. Cei din CDL de la spațioport nu-ți dau deloc o rată bună de schimb.

Rai făcu o ultimă tentativă.

– Dar niște pui?

Len arătă un raft ocupat de criostate, ale căror leduri micuțe și verzi sclipeau în cabina mohorâtă.

– Le vezi? Două dintre incintele-alea sunt ticsite de ouă. Am găini, rațe, gâște, fazani, emu și curcani; ba am chiar și trei lebede. N-am nevoie de pui vii care să mi se găinățeze pe punte.

– Bine.

Rai cedă; scotoci în buzunarul interior și-și întinse discul Banca Joviană, simțindu-se meschin. Oamenii ar fi trebuit să creadă în moneda planetei lor. Dacă – când – Comitatul Schuster urma să devină o regiune comercială importantă, el avea să se asigure că absolut toate tranzacțiile se derulau cu franci Lalonde. Un asemenea patriotism ar fi fost foarte popular în rândul electoratului.

Len stătu lângă soția sa, atunci când Rai coborî spre ponton.

– În fiecare secundă se nasc câte zece mii d-ăștia, murmură el.

Gail chicoti.

– Așa-i, și toți vin să locuiască aici.

Din locul unde se aflau în apa puțin adâncă a râului, Irley și Scott fluturară entuziaști din brațe către Rai, când își duse balotul pe mal. Altul cu disc de credit Banca Joviană, ceea ce însemna șaptezeci și opt de rezidenți cunoscuți până în prezent. Quinn avea să fie încântat de ei.

Rai ajunse la capătul pontonului, exact când sosi Marie Skibbow, purtând o geantă de umăr voluminoasă. Fata îi aruncă o privire neinteresată și se grăbi mai departe spre *Coogan*.

„Oare ce-a venit s-aleagă?" se întrebă Rai. Ferma lui Gerald era una dintre cele mai invidiate din savană. Deși individul în sine era îngrozitor de enervant.

*

Horst Elwes stătea la baza stâlpului de colţ al bisericii, ţinând în mână traista plină de cuie şi reuşind totuşi să se simtă complet inutil. Leslie nu avea nevoie de nimeni care să-i dea cuiele. Horst nu putea să lase însă echipa de lucru a trivilor să asambleze biserica fără ca el să fie acolo, fără măcar să se prefacă implicat.

Biserica era printre ultimele clădiri ridicate în Aberdale, dar nu-l deranja defel asta. Oamenii aceştia trudiseră din greu pentru a construi satul şi a desţeleni ogoarele. Ei nu-şi puteau irosi vremea cu o structură ce urma să fie utilizată numai o dată sau de două ori pe săptămână (deşi lui îi plăcea să-şi închipuie că până la urmă vor fi mai multe slujbe). Şi nici nu era corect s-o facă. Horst nu putea uita niciodată felul în care catedralele Europei medievale se înălţaseră aidoma unor palate din piatră din mahalalele dărăpănate şi puturoase. Felul în care Biserica le ceruse oamenilor din vremea aceea să dea, să dea şi iar să dea. Felul în care teama era înrădăcinată în toate sufletele şi întreţinută cu grijă. „Şi pentru că noi am fost atât de aroganţi, distanţi ca însuşi Domnul Dumnezeu, am plătit un preţ teribil în veacurile ulterioare." Ceea ce, din nou, era corect. O asemenea crimă necesita o penitenţă îndelungată.

De aceea îşi ţinu slujbele în clădirea publică şi nu se plânse când apărură numai treizeci sau patruzeci de oameni. Biserica trebuia să fie un focar pentru unitate,

un loc în care oamenii să se poată întâlni și să-și poată împărtăși credința, nu un baron care să-și ceară tributul.

Iar acum după ce câmpurile fuseseră discuite, primul lot de culturi plantate și animalele scoase din hibernare, Aberdale beneficia de un răgaz. Trei trivi îi fuseseră repartizați pentru două săptămâni. Ei construiseră o podea lungă aidoma unei platforme, susținută la o jumătate de metru deasupra solului prin cioturi vechi de copaci, apoi ridicaseră stâlpi înalți de patru metri pe care să fixeze acoperișul în pantă.

În clipa aceea semăna cu scheletul unui mic dinozaur. Leslie Atcliffe era ocupat cu fixarea căpriorilor care erau ținuți ferm de Daniel. Ann tăia de zor plăcuțe din bucățile de scoarță de qualtook pe care le descojiseră de pe trunchiurile doborâte. Biserica în sine avea să ocupe o treime din structură, cu o infirmerie micuță în spate și odaia lui Horst situată între cele două.

Totul mergea foarte bine și probabil că ar fi mers și mai bine, dacă Horst n-ar fi fost acolo tot timpul și n-ar fi întrebat cu ce putea să ajute.

Biserica avea să fie o clădire minunată, pe locul al doilea după locuința trivilor, în forma literei A. Configurația respectivă apăruse atât la clădirea publică, precum și la celelalte case. Horst i se alăturase lui Rai Molvi, îmboldind consiliul să le îngăduie trivilor puțină independență și demnitate. Adevărul era că Quinn săvârșise realmente minuni în Aberdale. După înălțarea clădirii lor – lungă și acoperită cu plăci

din scoarță de copac –, ceilalți locuitori începuseră discret să-și îmbunătățească propriile case, adăugând contravântuiri și montând obloane.

„Și nimeni dintre noi nu va folosi designul în formă de A", gândi Horst. „Oh, mândrie prostească! Toți au fost fascinați de căsuțele pitorești, zugrăvite în alb, pe care le-am zărit în primele zile ale călătoriei în amonte și ne-am spus că, dacă am putea emula aspectul lor, atunci vom avea și același trai ca acolo. Iar acum metoda cea mai practică de construire este un monopol. Deoarece folosirea sa ar însemna că trivii au știut mai bine. Și nici chiar eu nu pot construi biserica așa, în modul cel mai rațional, fiindcă oamenii ar fi ofensați. Nu cu glas tare, dar vor vedea și vor obiecta în adâncul sufletului. Pot însă folosi măcar plăcile din scoarță, decât șindrilele care se vor deforma și vor lăsa ploaia să bată înăuntru, ca în primele case construite."

Leslie coborî scara – un puști înalt și cu picioare lungi, în vârstă de douăzeci și doi de ani, care purta un șort croit și cusut dintr-o salopetă veche. O centură specială avea inele în care să-și țină toate sculele de dulgherie. Inițial, Manani distribuise sculele zilnic și solicitase returnarea lor la căderea nopții; acum trivii le păstrau permanent. Câțiva dintre ei deveniseră dulgheri foarte experimentați; Leslie se număra printre aceia.

– Părinte, rosti Leslie, o să montăm ultimele două grinzi transversale. Vor fi gata până la prânz și-apoi putem trece la șipci și plăci. Eu cred că vom termina

totuşi în două săptămâni. Mai degrabă mă-ngrijorează băncuţele stranelor alea; până tăiem atâtea îmbinări în coadă de rândunică va dura al naibii, chiar şi cu lamele de fisiune.

– Nici nu te mai gândi la ele, zise Horst. N-o să am destui enoriaşi ca să stea pe toate. Un acoperiş deasupra capetelor noastre este mai mult decât suficient. Restul mai poate s-aştepte. Domnul înţelege că prioritatea o reprezintă fermele.

Zâmbi, dându-şi prea bine seama cât de jalnic arăta în cămaşa ocru pătată şi şortul prea mare şi lung până la genunchi. Cu totul diferit faţă de tinerii aceştia uniform clădiţi fizic.

– Da, părinte.

Horst simţi o înţepătură de regret. Trivii erau prea izolaţi, dar în acelaşi timp făceau mai multă muncă decât majoritatea coloniştilor. Succesul lui Aberdale se datora în destulă parte eforturilor lor. Iar Manani continua să mormăie nemulţumit de libertăţile care li se acordau. Se plângea că în alte aşezări nu se mai auzise de aşa ceva. Însă alte aşezări nu-l aveau pe Quinn Dexter. Era un gând pentru care Horst nu putea fi atât de recunoscător pe cât ar fi trebuit. Quinn era un tip foarte retras. Horst îi cunoştea pe puştii rebutaţi, motivaţiile lor şi dorinţele pline de superficialitate. Pe de altă parte înapoia ochilor aceia strălucitori şi reci exista un mister pe care îţi era teamă să-l testezi.

– După ridicarea acoperişului, se adresă el celor doi trivi, voi ţine o slujbă de târnosire. Sper că veţi veni cu toţii.

– O să ne gândim, replică Leslie perfect politicos. Mulţumim pentru invitaţie, părinte.

– Am observat că puţini dintre voi vin la slujbele mele. Toţi sunt bineveniţi. Până şi domnul Manani, deşi nu cred că el ar fi prea impresionat de mine.

Încercase să sune cât mai jovial, dar ei nici măcar nu clipiră.

– Nu suntem prea religioşi, spuse Leslie.

– Aş fi încântat să le explic tuturor ramificaţiile mai vaste ale creştinismului. Ignoranţa nu este un păcat, ci doar o lipsă de şansă. Am putea măcar să ne contrazicem în privinţa asta, nu trebuie să vă faceţi griji că m-aţi şoca. Îmi amintesc nişte dezbateri din anii mei de noviciat în care l-am zguduit realmente pe episcop.

În clipa aceea ştiu că-i pierduse. Anterioara lor mărinimie se transformase în formalism rigid, chipuri împietrite şi scântei de resentimente în ochi. O dată în plus, Horst fu conştient de ameninţarea pe care o puteau radia tinerii aceia.

– Noi îl avem pe Fratele Luminii..., începu Daniel şi se opri sub căutătura furioasă a lui Leslie.

– Fratele Luminii? repetă încet Horst.

Era sigur că mai auzise numele acela.

– Mai este ceva, părinte? spuse Leslie. Am vrea să ne ocupăm de grinzile transversale.

Horst ştia când să insiste, iar acum nu era momentul potrivit.

– Da, da, sigur că da. Ce vreţi să fac? Să vă ajut să le ridicaţi?

Leslie privi nemulțumit în jurul bisericii.

– Ar fi bine dacă plăcile ar fi stivuite pe podea, pregătite pentru când o să-ncepem placarea, spuse în cele din urmă fără chef. Stive de câte douăzeci lângă fiecare stâlp.

– Grozav, atunci mă apuc să fac asta.

Merse către locul unde Ann se afla lângă un banc de lucru și decupa scoarța cu un ferestrău de fisiune. Femeia purta șort și top cusute de mână, ambele croite din materialul gri al salopetelor. În jurul ei, pe jos erau mormane uriașe de plăci. Chipul prelung era încruntat în concentrare furioasă, iar părul castaniu-auriu întunecat atârna în șuvițe umede de transpirație.

– N-avem nevoie așa urgent de plăci, rosti Horst cu blândețe. Și în niciun caz nu mă voi plânge domnului Manani, dacă vei reduce nițel ritmul.

Mâna lui Ann se mișcă imediat cu precizie mecanică, ghidând lama subțire într-un șablon dreptunghiular prin foaia mare de coajă de qualtook, lucioasă și brun-roșcată. Nu se sinchisea niciodată să traseze forma, dar toate plăcile ieșeau mai mult sau mai puțin identice.

– Mă ajută să nu mă mai gândesc, rosti ea.

Horst se aplecă și ridică o mână de plăci.

– Am fost trimis aici ca să-i încurajez pe oameni să gândească. Este bine și pentru tine s-o faci.

– Nu cred. În seara asta îmi revine Irley. Nu vreau să mă gândesc la asta.

Irley era unul dintre trivi; Horst îl știa ca fiind un tânăr ascuțit la față, tăcut chiar și după criteriile lor.

– Cum adică „îți revine"?

– E rândul lui.

– Rândul?

Ann ridică brusc capul, cu chipul o mască de furie rece, direcționată în majoritate spre Horst.

– O să mă fută. În noapte-asta e rândul lui. Vrei să-ți dau în scris, părinte?

– Eu... Horst știu că se înroșise la față. N-am știut.

– Ce dracu' crezi că facem noaptea-n casa aia mare? Că-mpletim coșuri? Sunt trei fete și cincisprezece băieți. Și toți băieții au nevoi serioase, nu le-ajunge s-o ia la labă-n fiecare noapte, așa că ne fut pe rând, cei care nu-s bisexuali. Quinn a făcut o listă imparțială și-o respectăm. El se-ngrijește să fie corect și nimeni să nu ne facă vreun rău. Însă Irley știe cum să te rănească fără să te doară, fără să se vadă. Vrei să știi cum, părinte? Vrei detaliile? Șmecheriile pe care le-are?

– Copila mea, asta trebuie să înceteze imediat. Voi vorbi cu Powel și cu consiliul.

Ann îl surprinse, izbucnind într-un hohot ascuțit de râs disprețuitor.

– Pe Fratele Domnului! Acum înțeleg de ce te-au aruncat aici, părinte. N-ai fi bun de nimic pe Pământ. Vrei să-i oprești pe băieți să ne mai fută pe mine, Jemima și Kay, da? Și-atunci unde-or să se ducă băieții? Eh? Mulți dintre cucernicii tăi enoriași au fiice. Crezi c-ar vrea ca trivii să le dea târcoale nopțile? Și tu, părinte, ai vrea ca Leslie și Douglas să se dea la drăgălașa ta prietenă Jay? Ai vrea? Fiindcă o s-o facă, dacă nu mă pot frige pe mine. Revino la realitate, părinte!

Se întoarse către foaia de scoarță. O încheiere a discuției înspăimântătoare prin finalitatea ei. Nimic din ce ar fi putut Horst să ofere n-ar fi avut nici cea mai vagă utilitate. Absolut nimic.

*

Era acolo, la fundul gentii lui, unde stătuse de șase luni și jumătate. Neatinsă, *netrebuincioasă*, fiindcă lumea era plină de provocări meritorii, soarele strălucea, satul creștea, plantele înfloreau, și copiii dansau și râdeau.

Horst scoase sticla și-și turnă o porție zdravănă. Scotch, deși lichidul acesta gros și chihlimbariu nu se odihnise niciodată în butoaie de stejar în Highlands. Ieșise direct dintr-un filtru molecular programat cu gustul unui ideal de mult pierdut. Însă arse când coborî pe gâtlej și-i aprinse lent măruntaiele și țeasta, iar el nu dorea altceva.

Ce stupid! Ce orb fusese să creadă că șarpele nu venise cu ei pe planeta aceasta virgină! Ce obtuz ca tocmai el, un preot, să nu se fi gândit să privească sub suprafața strălucitoare a realizărilor, pentru a vedea cloaca de dedesubt.

Își mai turnă o porție de scotch. Răsuflarea îi scăpa în răbufniri fierbinți între gâlgâituri. Doamne, ce bine era să abandoneze defectele muritorilor pentru câteva ore scurte! Să se pitească în acest sanctuar cald, tăcut, iertător...

Fratele Domnului, spusese ea. Și avusese dreptate. „Satan este aici, printre noi, străpungându-ne inimile."

Horst își umplu paharul până la vârf și-l privi cu groază abjectă. Satan: Lucifer, aducătorul de lumină. Fratele Luminii.

– Oh, nu, șopti el și lacrimile îi podidiră ochii. Nu asta, nu asta aici. Nu sectele care să se răspândească peste puritatea acestei planete. Nu pot, Doamne! Nu pot să lupt cu asta. *Uită-te la mine!* Mă aflu aici, pentru că nu pot.

Se opri, scuturat de suspine.

Acum, ca întotdeauna, Domnul îi răspunse prin tăcere. Doar credința nu era îndeajuns pentru Horst Elwes. Iar el o știuse dintotdeauna.

*

Pasărea revenise, mare de treizeci de centimetri, cu penaj maroniu-roșcat, împestrițat cu auriu. Plutea la douăzeci de metri deasupra lui Quinn, pe jumătate ascunsă de crengile curbate ale junglei, cu aripile încețoșate într-un șablon complex pentru a-și menține poziția staționară.

El o privea cu coada ochiului. Nu semăna cu nicio altă pasăre pe care o văzuse pe Lalonde; penele celor de aici erau aproape ca niște solzi membranoși. Când o scană cu implantul retinal la amplificare maximă, văzu că avea pene adevărate, pene de genealogie terestră.

Făcu semnalul din mână și avansară fără ezitare prin tufișuri, cu Jackson Gael într-o parte și Lawrence Dillon în cealaltă parte. La numai șaptesprezece ani,

Lawrence era trivul cel mai tânăr, cu siluetă subțire, membre slăbănoage și păr blond-nisipiu. Era un dar de la Fratele Domnului. Quinn avusese nevoie de o lună ca să-l frângă. Folosise favoritismele, suplimentele de mâncare, zâmbetele și asigurarea că nu era intimidat de ceilalți. Urmaseră apoi drogurile pe care Quinn le cumpărase de la Baxter, evadările blânde care îndepărtaseră Aberdale, toată mizeria sa și truda permanentă, începețoșându-i tăișurile până ce viața redevenise lipsită de griji. Violul de la miezul nopții, efectuat în mijlocul casei, sub privirile tuturor; Lawrence legat de podea în interiorul unui pentagon trasat cu sânge de danderil, cu mințile complet rătăcite de droguri. Acum Lawrence îi aparținea complet, fundulețul lui dulce, sula lui lungă de aur și mintea lui. Devotamentul lui Lawrence față de Quinn evoluase la o formă de venerație.

Sexul le arătase celorlalți puterea pe care o deținea Quinn. Le arătase în ce măsură era el în contact cu Fratele Domnului. Le arătase splendoarea eliberării fiarei-șarpe care era captivă în inima oricărui om. Le arătase ce se va întâmpla, dacă-i înșelau așteptările.

El le dăruise speranță și putere, iar în schimb nu ceruse decât supunere.

Ceruse și primise.

Frunzele mari și spongioase ale lianelor care învăluiau arborii atinseră ușor pielea umedă a lui Quinn, când avansă după pradă. După luni de robotează sub soarele strălucitor, era cafeniu peste tot și purta doar un șort tăiat din salopeta lui și bocancii

pe care-i furase în Durringham. Mâncase bine de când trivii începuseră să-şi poarte singuri de grijă şi-şi dezvoltase musculatura după cât muncise prin ferme.

Lianele atârnau printre trunchiuri aidoma unor năvoade pe care jungla le ţesuse pentru a-şi prinde locuitorii mai mici. Pârâiau iritant când înainta prin ele, cu bocancii trosnind pe iarba ca un muşchi ţepos care creştea în adâncul junglei. Păsări cloncăneau şi cârâiau, fulgerând prin păienjenişul de crengi. Bărbatul zărea sus deasupra capului mişcările îndepărtate ale vennalilor ce spiralau în jurul tulpinilor şi ramurilor ca nişte umbre tridimensionale.

Lumina care se filtra prin pologul frunzos se diminua treptat. Quinn zări tot mai multe gigantea tinere intercalate printre arborii obişnuiţi. Aduceau cu nişte conuri alungite, având înveliş exterior de păr fibros mov-maroniu, în locul unei scoarţe adevărate. Ramurile le creşteau în cercuri, dispuse la intervale regulate pe întreaga înălţime a trunchiului; toate coborau sub un unghi de cincizeci de grade, susţinând crenguţe ce formau evantaie, dense ca nişte cuiburi de păsări. Pe suprafaţa superioară creşteau frunze ce semănau cu o blană verde-închis.

Prima dată când văzuse o gigantea matură, Quinn crezuse că se afla sub efectul drogurilor. Era înaltă de două sute cincizeci de metri, cu baza având diametrul de patruzeci şi cinci de metri, şi se ridica din junglă ca un munte neaşteptat. Lianele şi iedera se înfăşuraseră în jurul ramurilor sale inferioare, adăugând o împestriţare de flori multicolore la frunzele

verde-plumburiu banale. Totuşi nici lianele cele mai viguroase nu puteau spera să cucerească o gigantea.

Jackson pocni din degete şi arătă în faţă. Quinn riscă să-şi ridice capul peste tufele de rall înalte până la umăr şi vlăstarele subţiratice, înfometate de lumină solară.

Sayceul pe care-l urmăriseră se deplasa la zece metri depărtare prin tufărişul rar. Era un specimen mare, un mascul cu pielea neagră brăzdată de cicatrice şi presărată de pete vineţii, cu urechile mestecate până la dimensiunea unor cioturi. Participase la multe lupte şi le câştigase.

Quinn surâse fericit şi-i făcu semn lui Lawrence să înainteze. Jackson rămase locului, aţintind carabina laser pe capul sayceului. Ultima soluţie, în cazul în care atacul lor eşua.

Pregătirea vânătorii durase destul. Treizeci dintre locuitorii lui Aberdale erau împrăştiaţi azi prin junglă, însă toţi se găseau mai aproape de râu. Quinn, Jackson şi Lawrence porniseră către sud-vest, în jungla mai adâncă, imediat ce putuseră, îndepărtându-se de râu şi de umezeala sa, afundându-se în teritoriul în care se furişau sayceii. Powel Manani plecase în zori ca să ajute una dintre fermele din savană să dea de urma oilor care se risipiseră după ce ţarcul li se năruise. Cel mai important era că-l luase pe Vorix cu el, ca să adulmece urmele. Irley aranjase prăbuşirea ţarcului în timpul nopţii.

Quinn coborî puşca de vânătoare cu încărcare prin arc pe care o cumpărase de la Baxter şi luă bola

de la centură. Începu s-o rotească deasupra capului, slobozind un urlet înspăimântător. În dreapta lui, Lawrence alerga spre sayce, cu bola rotindu-se vijelios. Nimeni nu ştia că trivii foloseau bola. Arma era îndeajuns de simplu de construit, nu aveau nevoie decât de liane uscate pentru a lega trei pietre între ele. Bucăţile de liane le puteau purta destul de făţiş, folosindu-le drept centuri.

Sayceul se întoarse, cu fălcile larg deschise pentru a emite scheunătura sa specific de tăioasă. Se năpusti direct către Lawrence. Băiatul dădu drumul bolei să zboare, răcni sub impulsul adrenalinei şi prinse sayceul de labele anterioare, cu pietrele rotindu-se în cercuri tot mai strânse, cu viteză incredibilă. Peste o secundă, bola lui Quinn se roti în jurul flancului drept al animalului, împiedicându-i o labă din faţă. Sayceul căzu şi derapă prin iarbă şi pământ, cu corpul zbătându-se în frenezie epileptică.

Quinn porni în fugă spre el, trăgându-şi lasoul de pe umăr. Sayceul se zvârcolea, urlând şi străduindu-se să-şi aducă dinţii ascuţiţi ca briciul în blestematele de funii din liane ce-i legau labele. Bărbatul roti lasoul, dându-i o viteză bună, studie mişcările sayceului, apoi aruncă.

Maxilarele animalului se închiseră între două urlete, şi laţul lasoului lunecă peste bot. Quinn smuci înapoi cu toată forţa. Fălcile se luptară să se deschidă, dar laţul rezistă; era fibră de siliciu, furată dintr-o fermă. Zbieretele furioase şi tot mai agitate amuţiră la nivelul unor strănuturi ascuţite.

Lawrence ateriză cu toată greutatea pe sayceul care se zbătea și se chinui să-i lege cu propriul său lasou labele zvâcnitoare din spate. Quinn i se alătură, strângând în brațe pielea groasă și noduroasă a animalului, pe când se căznea să-i înfășoare altă funie în jurul membrelor.

Avură nevoie de încă trei minute ca să supună și să lege complet sayceul. Quinn și Lawrence se luptară cu el pe sol, acoperindu-se de zgârieturi și noroi. În cele din urmă se ridicară, plini de vânătăi și tremurând de efort, și-și priviră victima legată fedeleș, care zăcea neajutorată pe o parte. Ochii ei cu tente verzui îi fulgerau.

– Etapa a doua, rosti Quinn.

*

Jay fu cea care-l găsi pe Horst, spre sfârșitul după-amiezii. Preotul zăcea rezemat de un arbore qualtook sub bura ușoară, comatos. Ea chicoti cât de caraghios arăta și-l scutură de umăr. Horst bolborosi incoerent, apoi îi spuse să se care-n pizda mă-sii.

Jay rămase amuțită pentru o secundă, cu buza inferioară tremurând, după care fugi să-și cheme mama.

– Oho-ho, băiete, ia uită-te, rosti Ruth când sosi.

Horst râgâi.

– Haide, hopa sus. O să te-ajut să mergi acăsică.

Greutatea lui aproape c-o îndoi, când se rezemă de ea. Urmați la doi pași de Jay, care avea un chip

foarte solemn, se bălăbăniră peste luminiș, până la cabana mică a preotului.

Ruth îl lăsă să cadă pe pat și privi impasibil când bărbatul încercă să vomite pe podeaua în stil grătar de lemn. Din gură nu-i curseră decât câteva picături acre și galbene de acid digestiv.

Jay stătea într-un colț și o ținea strâns pe Drusilla, iepuroaica ei albă. Animalul se foia agitat.

– N-o să pățească nimic?

– Nu, răspunse Ruth.

– Am crezut că a făcut infarct.

– Nu. A băut.

– Dar este preot, insistă fetița.

Ruth își mângâie fiica pe păr.

– Știu, scumpo. Însă asta nu-nseamnă deloc că ei ar fi sfinți.

Jay încuviință cu înțelepciune.

– Am înțeles. N-o să spun nimănui.

Ruth se întoarse și-l fixă cu privirea pe Horst.

– De ce-ai făcut-o? De ce tocmai acum? Ai mers atât de bine...

Ochii injectați clipiră către ea.

– Răul, gemu el. Ei sunt răul.

– Cine sunt „ei"?

– Trivii. Toți. Odraslele diavolului. Ard biserica. N-o pot târnosi acum. Ei au clădit-o. Răul a clădit-o. Here... erte... eretică. O ard scrum.

– Horst, nu dai foc la nimic.

– Răul..., bolborosi el.

– Jay, spuse Ruth, vezi dacă celulele matricei lui electronice sunt destul de încărcate ca s-alimenteze microundele. O să fierbem niște apă.

Începu să scotocească prin obiectele preotului, căutându-i pliculețele din folie argintie cu cafea.

*

Până în clipa în care motoarele electrice începuseră să bâzâie, Marie Skibbow nu crezuse că se întâmpla într-adevăr. Dar așa era, bulele se ridicau de sub elicea lui *Coogan*, iar distanța dintre ambarcațiune și ponton creștea.

– Am făcut-o, murmură ea pentru sine.

Ambarcațiunea porni să avanseze prin mijlocul lui Quallheim, cu prova ațintită în aval, și își spori treptat viteza. Fata încetă să mai arunce lemne în pâlnia pătrată a alimentatorului focarului cu schimb termic și începu să râdă.

– Să vă ia dracu', se adresă satului care se îndepărta la pupa. Să vă ia dracu' pe toți! Și pagubă-n ciuperci. N-o să mă mai vedeți niciodată.

Scutură din pumn spre ei. Nu se uita nimeni, nici chiar trivii din apă.

– Niciodată-n vecii vecilor!

Aberdale dispăru din vedere, când ocoliră un cot. Râsul ei deveni suspicios de similar plânsului. Auzi pe cineva apropiindu-se de la pupa, dinspre timonerie, și reîncepu să alimenteze focarul cu lemne.

Era Gail Buchannan, care abia începea pe fâșia îngustă de punte dintre cabină și parapetul înalt de jumătate de metru. Femeia șuieră zgomotos câteva momente, rezemându-se de peretele cabinei, cu chipul roșu și asudat sub pălăria culi.

– Ești mai fericită acum, scumpa?

– Mult mai fericită! surâse radios Marie.

– Nu-i locul în care ar trebui să trăiască o fetișcană ca tine. O s-o duci mult mai bine-n aval.

– Nu trebuie să mi-o mai zici. Dumnezeule, a fost groaznic! L-am urât! Urăsc animalele, urăsc zarzavaturile, urăsc pomii fructiferi, urăsc jungla, urăsc lemnul!

– N-o să ne-aduci necazuri, nu, scumpa?

– Ah, nu, promit. Eu n-am semnat niciun contract de colonizare cu CDL; când am părăsit Pământul, eram încă minoră. Dar acum am împlinit deja optsprezece ani, așa că-mi pot părăsi casa oricând doresc.

O încruntătură derutată încreți pentru o secundă faldurile cărnoase ale feței masive a lui Gail.

– În regulă. Nu mai trebuie să-ncarci focaru-ăla, sunt destule lemne ca să ne țină toată ziua. Mai mergem numai două ore. Lennie o s-ancoreze peste noapte undeva mai jos de Schuster.

– Bine.

Marie se ridică în picioare și-și apăsă palmele de corp. Inima îi bubuia, amenințând să-i iasă din cutia toracică. „Am făcut-o!"

– Poți începe să pregătești cina, rosti Gail.

– Da, sigur că da.

– M-aș aștepta să-ți dorești mai întâi un duș, scumpa. Să te speli nițeluș.

– Un duș?

Lui Marie i se păru că n-auzise bine.

Nu fusese așa. Dușul se găsea în cabina dintre bucătărie și cușete, o nișă cu o perdea în față, destul de mare pentru ca să încapă Gail. Când coborî ochii, Marie văzu râul prin interstițiile dintre scândurile punții. Pompa de apă și încălzitorul erau activate de electricitatea furnizată de focarul cu schimb termic, producând un jet slab și cald prin duza de cupru. Pentru Marie era mai luxos decât jacuzzi a unui sibarit. Nu mai făcuse duș de când părăsise Pământul. În Aberdale și fermele de pe savană, murdăria făcea parte din însăși ființa ta. Pătrundea în pori și sub unghii, ți se lipea de firele de păr, transformându-le în solzi. Și n-o puteai curăța niciodată, nu în mod complet. În niciun caz în pâraiele reci, în niciun caz fără săpunuri și geluri decente.

Primul jet de apă din duză o dezgustă când se scurse printre scânduri, în râu. Era *jegos*. Totuși, Gail îi dăduse o bucată de săpun verde, neparfumat, și o sticlă de șampon pentru păr. Marie începu să se frece apăsat, cântând cât o ținea gura.

*

Gwyn Lawes nu știuse că trivii erau acolo, până ce măciuca îl izbi între omoplați. Pentru câteva minute, își pierdu cunoștința din cauza durerii. În tot

cazul, nu mai ţinu minte că se prăbuşise. Cu o clipă în urmă, îşi aţintise carabina electromagnetică asupra unui danderil, anticipând laudele pe care le va câştiga din partea restului echipei de vânători. Iar în clipa următoare avea gura plină de pământ, abia putea să mai respire, şi spinarea îi urla de agonie. Nu putu decât să vomite fără putere.

Nişte mâini îl prinseră de umeri şi-l întoarseră cu faţa în sus. Altă rafală pârjolitoare i se revărsă prin şira spinării. Întreaga lume i se clătină ameţitor în faţa ochilor.

Quinn, Lawrence şi Jackson stăteau lângă el, privindu-l cu rânjete largi. Erau mânjiţi de noroi, cu părul atârnând în şuviţe încâlcite şi pline de glod, cu stropi de salivă presărându-le bărbile, cu zgârieturi însângerate, picăturile de sânge închegate prin tină. Erau sălbatici reîncarnaţi din zorii Pământului. Bărbatul scânci de spaimă.

Jackson se aplecă şi-şi dezveli dinţii cu o satisfacţie veninoasă. Un ghemotoc de ţesătură fu îndesat şi legat în gura lui Gwyn, formând un căluş. Respiratul deveni încă şi mai dificil, nările i se dilatară, absorbind oxigen preţios. După aceea fu întors din nou, cu faţa apăsată în solul umed. Nu putea zări decât iarbă înnoroită. Simţi frânghii subţiri, tari, care-i legară gleznele şi încheieturile braţelor. Mâini începură să-l percheziţioneze, lunecând în toate buzunarele, pipăind hainele. Urmă apoi un bâjbâit ezitant, când degetele găsiră buzunărelul interior al pantalonilor din dril şi urmăriră forma preţiosului disc de credit Banca Joviană.

– L-am găsit! anunță Lawrence triumfător.

Niște degete prinseră degetul mare al lui Gwyn și-l îndoiră spre înapoi.

– Șablon copiat, rosti Quinn. Ia să vedem ce-avea.

Urmă o pauză scurtă, după care răsună un fluierat.

– Patru mii trei sute de fuzidolari. Măi, Gwyn, unde ți-e încrederea în noua planetă?

Urmară hohote crude.

– Gata, s-a transferat. Lawrence, pune-l la loc unde l-ai găsit. Odată ce-i mort, nu-l pot activa și n-o să știe niciodată c-a fost golit.

Mort. Cuvântul străpunse gândurile ametite și neclare ale lui Gwyn. Icni și încercă să se ridice. Un bocanc îl izbi în coaste. Urlă sau încercă s-o facă. Călușul, practic, îl sufoca.

– Are niște scule frumușele, observă Lawrence. Cuțit de fisiune, aprinzător de foc, iar ăsta-i un bloc orientator personal. Plus încărcătoare de rezervă pentru carabină.

– Lăsați-le, ordonă Quinn. Dacă lipsește ceva când îl vor găsi, s-ar putea să intre la bănuieli. Nu ne putem permite asta, nu încă. În cele din urmă, toate vor fi ale noastre.

Îl ridicară pe Gwyn, purtându-l pe umeri ca pe un trofeu. Bărbatul își pierdea la răstimpuri conștiința, în timp ce era legănat și biciuit de lianele pe sub care treceau.

Lumina era mult mai slabă când îl aruncară în cele din urmă pe jos. Gwyn privi în jur și zări trunchiul neted ca de abanos al unui arbore deirar bătrân, la

douăzeci de metri depărtare, cu unica și gigantica sa frunză în formă de umbrelă proiectând o umbră mare, rotundă. Un sayce fusese legat de copac și trăgea din răsputeri de funia din fibre de siliciu rezistentă la rupere, scurmând pământul cu labele anterioare în tentativa de a ajunge la oameni; fire lungi și groase de salivă se prelingeau din fălcile ce pocneau. Brusc, Gwyn știu ce avea să se întâmple în continuare. Vezica îi cedă.

– Pregătiți-l bine, rosti Quinn.

Jackson și Lawrence începură să arunce cu pietre în sayce. Acesta urlă chinuit, și corpul i se zvârcoli, de parcă fusese străbătut de curent electric.

Gwyn zări o pereche de bocanci apărând la douăzeci de centimetri de nasul său. Quinn se lăsă pe vine.

– Știi ce-o să se-ntâmple dup-aia, Gwyn? O să fim trimiși s-o ajutăm pe văduva ta. Toți ceilalți sunt ocupați până peste cap cu ogoarele lor de paradis. Așa c-o să se-apeleze la trivi. O dată-n plus. Eu voi fi unul dintre ei, Gwyn. Voi fi un vizitator regulat al sărmanei și îndureratei Rachel. Ea o să mă placă, o s-am grijă de asta. La fel ca tine și toți ceilalți, voi vreți să credeți că totu-i absolut perfect pe planeta asta. V-ați autoconvins că noi nu suntem decât niște băieți obișnuiți, care-au făcut și ei o prostie în viață de care se căiesc. Orice altceva v-ar fi fărâmat visul și v-ar fi silit să înfruntați realitatea. Iluzia-i foarte ușoară. Iluzia e calea de salvare a rataților. Calea ta. A ta și a tuturor celorlalți care trudesc în noroi și ploaie. Peste două luni o să fiu în patul pe care l-ai construit tu,

sub acoperișul pentru care-ai asudat și-o să fiu cu pula-n Rachel, făcând-o să țipe ca o scroafă-n călduri. Sper că urăști imaginea asta, Gwyn. Sper că-ți întoarce măruntaiele pe dos. Pentru că asta n-o să fie cel mai rău. Ah, nu! După ce-o să termin cu ea, o să-l am pe Jason. Pe fiul tău frumușel și cu ochi sclipitori. Voi fi noul lui tată. Voi fi iubitul lui. Voi fi proprietarul lui. El ni se va alătura, Gwyn, mie și trivilor. Îl voi lega de Noapte, îi voi arăta unde anume în el este ascunsă fiara șarpe. El nu va fi un găozar ratat ca bătrânul lui. Tu ești doar primul, Gwyn. Unul câte unul, voi veni la voi toți și foarte puțini vor căpăta șansa de a mă urma în întuneric. În șase luni, tot satul ăsta, unica speranță pentru viitor pe care-ați avut-o vreodată va fi al Fratelui Domnului.

Quinn tăcu o clipă, după care urmă:

– Mă disprețuiești, Gwyn? Vreau să mă disprețuiești. Vreau să mă urăști pe cât de mult te urăsc eu pe tine și pe tot ceea ce reprezinți tu. Atunci vei înțelege că vorbesc adevărul. Vei merge la jalnicul tău domn Iisus, plângând de groază. Și nu vei găsi nicio alinare acolo, fiindcă Aducătorul Luminii va-nvinge în cele din urmă. Tu vei pierde în moarte, așa cum ai pierdut în viață. Ai ales greșit în viață, Gwyn. Calea mea este cea pe care ar fi trebuit să umbli. Iar acum este prea târziu.

Gwyn se încordă și mugi în căluș, până ce crezu că plămânii aveau să-i explodeze de efort. Zadarnic, răcnetele de ură și toate amenințările, blestemele ce-l condamnau pe Quinn la eternă damnare îi rămaseră încătușate în țeastă.

Mâinile lui Quinn prinseră piepţii cămăşii bărbatului şi-l săltară. Jackson îl prinse de picioare, şi cei doi îl legănară înainte şi înapoi, sporind amplitudinea arcului pe care-l descria prin aer. După aceea îi dădură drumul, şi corpul lui Gwyn zbură după o traiectorie joasă peste sayceul înnebunit de furie. Lovi pământul cu un bufnet surd, cu faţa contorsionată de teroare nebună. Sayceul sări.

Quinn îşi trecu braţele pe după umerii lui Lawrence şi Jackson, şi cei trei priviră cum animalul îl atacă pe om, smulgând hălci mari de carne. Puterea aducerii morţii era egală cu cea a aducerii vieţii. Se simţea fermecat la văzul sângelui stacojiu şi fierbinte care se revărsa pe sol.

– După viaţă, moarte! psalmodie el. După întuneric, lumină!

Ridică ochii şi privi în jur până zări pasărea castanie. Era cocoţată sus pe ramurile unui stejar-vişin, cu capul plecat într-o parte, observând carnajul.

– Ai văzut ce suntem! îi strigă Quinn. Ne-ai văzut despuiaţi. Ai văzut că nu ne temem. Ar trebui să stăm de vorbă. Cred că avem multe pe care ni le putem oferi reciproc. Ce-ai de pierdut?

Pasărea clipi, parcă surprinsă, apoi se înălţă uşor în văzduh.

*

Laton îngădui senzaţiilor minunat de limpezi ale vânturelului să-i dispară din minte. Percepţia aerului

curgând peste aripi mai dăinui câteva minute. Zborul cu pasărea de pradă prin intermediul afinității era o experiență care-l încânta întotdeauna, libertatea acordată creaturilor văzduhului nu avea egal.

Lumea obișnuită năvăli asupra lui.

Se găsea în studio și stătea în postura lotus pe o pernă din catifea neagră. Era o încăpere neobișnuită, un ovoid înalt de cinci metri, ai cărui pereți curbi erau din lemn perfect lustruit. Un grup de celule electroforescente era montat la față cu apexul, asigurând o strălucire de lumină de culoarea jadului. Perna din mijlocul podelei era unicul obiect care întrerupea simetria; până și ușa era greu de distins, deoarece conturul ei se contopea cu granulația lemnului.

Studioul deținea o simplitate unificatoare, eliberându-i mintea de distrageri. Aici, cu corpul nemișcat, cu afinitatea dilatându-și conștiința prin intermediul procesoarelor bitek și al creierelor încorporate, mentalitatea îi era sporită cu un ordin de magnitudine. Era o aluzie la ceea ce putea fi. O umbră palidă a țelului pe care-l urmărise înainte de exil.

Laton rămase așezat și se gândi la Quinn Dexter și la atrocitatea pe care o înfăptuise acesta. În ochii lui Dexter existase o scânteie lugubră de satisfacție, când colonistul neajutorat fusese aruncat sayceului. Cu toate acestea trebuia să fie mai mult decât o brută sadică, lipsită de minte. Faptul că recunoscuse ce era vânturelul și că dedusese ce reprezenta erau dovezi în această privință.

Cine este Fratele Domnului? întrebă Laton reţeaua de procesoare bitek subraţională a casei.

Satan. Diavolul creştinismului.

Termenul acesta este larg utilizat?

Termenul este comun în rândul populaţiei de rebutaţi de pe Pământ. Majoritatea arcologiilor au secte formate în jurul adorării acestei divinităţi. Ierarhia lor preot/acolit este o variantă simplă a celei din organizaţiile criminale standard: ofiţer/soldat. Cei aflaţi în vârf îi controlează pe cei de la bază prin intermediul unei doctrine cvasireligioase, iar statutul este consolidat prin ritualuri iniţiatice. Teologia lor afirmă că, după ce Armaghedonul s-a sfârşit şi universul a fost abandonat sufletelor pierdute, Satan se va întoarce aducând lumină. Sectele sunt neobişnuite doar prin gradul de violenţă implicat pentru a menţine disciplina printre membrii lor. Din cauza nivelului de devoţiune, autorităţile n-au avut în general succes în eradicarea lor.

„Asta îl explică atunci pe Quinn", îşi spuse Laton. Totuşi, de ce dorea banii din discul de credit Banca Joviană al colonistului? Dacă avea succes în preluarea lui Aberdale, nicio ambarcaţiune comercială nu s-ar mai fi oprit vreodată acolo; el n-ar mai fi putut cumpăra nimic. Ba chiar ar fi fost extrem de probabil ca Guvernatorul să trimită o forţă de intervenţie alcătuită din şerifi şi ajutoare care să înăbuşe orice rebeliune a trivilor de îndată ce s-ar fi auzit cel mai mic zvon. Quinn trebuia să fi ştiut asta, nu era imbecil.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Laton era ca lumea din exterior să dovedească interes pentru Comitatul Schuster. Un marshal iscoditor reprezenta un risc destul de acceptabil, știuse asta atunci când îi luase pe colonișt din fermele lor. Însă nici nu putea fi vorba ca o echipă întreagă de marshali să examineze jungla în căutarea renegaților adoratori ai Diavolului.

Trebuia să afle mai multe despre planurile lui Quinn Dexter. Trebuiau să se întâlnească, exact așa cum sugerase Quinn. Cumva, ideea de a-i accepta propunerea era vag neliniștitoare.

*

Coogan era amarat lângă un banc micuț de nisip la o oră de navigare în aval de Schuster. Două parâme din fibre de siliciu fuseseră legate de copacii de pe mal, asigurând ambarcațiunea comercială împotriva curentului.

Marie stătea la pupă, lăsând aerul cald al serii să-i usuce ultimele picături de apă din păr. Până și umiditatea se mai redusese. Rennison, cel mai mare dintre sateliții naturali ai Lalondei, se înălța lent deasupra coroanelor arboricole cenușiu-întunecat, adăugând asfințitului o lumină perlată sclipitoare. Fata se rezemă cu spatele de peretele cabinei și privi fericită.

Apa clipocea blând de cocile duble ale lui *Coogan*. Peștii stârneau încrețituri ocazionale pe suprafața netedă ca sticla.

„De acum probabil că şi-au dat seama c-am plecat. Mama va plânge, şi tata va exploda; lui Frank nu-i va păsa, iar Paula va fi tristă. Toţi vor fi îngrijoraţi de felul în care ei şi animalele vor fi afectaţi pentru că nu vor mai avea o pereche de mâini oricând la bunul lor plac, zi şi noapte. Niciunul nu se va gândi la ce doresc eu, la ce-i bine pentru mine."

O auzi pe Gail strigând şi reveni spre timonerie.

– Avusesem impresia c-ai căzut peste bord, scumpa, spuse femeia.

Lumina care răzbătea din bucătărie dezvăluia broboanele de sudoare de pe braţele dolofane. La cină, Gail înfulecase singură mai mult de jumătate din toată mâncarea pe care Marie o pregătise pentru ei trei.

– Nu. Mă uitam cum răsare luna.

Gail îi făcu apăsat cu ochiul.

– Foarte romantic. Îţi dă starea potrivită.

Marie simţi cum i se zbârlesc firişoarele de păr de pe ceafă. În ciuda răsuflării calde a junglei, i se făcu frig.

– Ţi-am pregătit veşmintele de noapte, urmă Gail.

– Veşmintele de noapte?

– Sunt foarte frumoase. Dantela e brodată de mine. Lui Len îi place ca miresele lui s-aibă găteli. Mai bune n-o să găseşti în partea asta dinspre Durringham. Tricou' ăla-i frumos şi mulat, dar nu-ţi pune-n evidenţă corpul, nu?

– V-am plătit, rosti Marie cu glas nesigur. V-am plătit tot drumul până la Durringham.

– Banii ăia nu ne-acoperă costurile. Ţi-am spus, călătoria pe râu' ăsta-i scumpă. Trebuie să şi prestezi.

– Nu.

În femeia voinică nu mai rămăsese nici urmă din natura prietenoasă.

– Te putem debarca pe mal. Chiar în locu-ăsta.

Marie scutură din cap.

– Nu pot.

– Cum să nu poţi? O fată drăguţă ca tine? Gail prinse cu o mână grea antebraţul lui Marie: Haide, scumpa, o îndemnă. Moş Lennie ştie cum să se poarte cu miresele lui.

Marie schiţă un pas.

– Aşa, scumpa. Haide, coboară. Totu-i pregătit, uite.

Pe masa din bucătărie era un neglijeu din bumbac alb. Gail o conduse într-acolo.

– Ia-mbracă-te cu-ăsta. Şi să nu mai aud prostii că nu poţi. O ridică pe Marie şi o examină: Oho, o s-arăţi ca un tablou în ăsta, nu-i aşa?

Fata coborî ochii, privind ca anesteziată.

– Nu-i aşa? repetă Gail.

– Da.

– Bravo, fată. Haide, îmbracă-l.

– Unde?

– Aici, scumpa. Chiar aici.

Marie se întoarse cu spatele la femeia dezgustătoare şi începu să-şi tragă tricoul peste cap.

Gail chicoti răguşit.

– Eşti grozavă, scumpa, să ştii că eşti. O să fie a-ntâia.

Tivul neglijeului abia dacă depăşea fesele lui Marie, dar, dacă ar fi încercat să-l tragă mai jos, sânii i-ar fi

căzut prin decolteu. Se simţise mai curată când fusese acoperită de noroiul junglei.

Continuând să chicotească şi înghiontind-o uşor în spate, Gail o urmă în cabina unde Len aştepta îmbrăcat într-un halat de baie chihlimbariu. Un singur bec electric care atârna din tavan proiecta un halou de lumină galbenă. Gura bărbatului se despică într-un rânjet neregulat când o zări.

Gail se lăsă pe un taburet solid de lângă uşă, pufăind uşurată.

– Aşa, nu-ţi face griji despre mine, scumpa, eu doar mă uit întotdeauna.

Marie se gândi că, poate cu clipocelile apei şi cu pereţii apropiaţi din lemn, şi-ar fi putut imagina că era din nou cu Karl pe *Swithland*.

Nu putu.

*

Când ajunse la galaxia Confederaţiei, ly-cilful călătorise mai bine de cinci miliarde de ani, însă la momentul respectiv principala formă de viaţă de pe Pământ o constituiau dinozaurii. Jumătate din existenţa sa fusese petrecută în traversarea spaţiului intergalactic. Ştia cum să se strecoare prin interstiţiile găuri-de-vierme; pentru o creatură energetică, structura fizică a cosmosului nu reprezenta un mister. Totuşi natura sa era de a observa şi înregistra, aşa că gonea la o viteză doar cu puţin mai mică decât a luminii, extinzându-şi câmpul perceptiv în jurul atomilor de

hidrogen exilați, aflați în căderea lungă de eoni către strălucitoarele și îndepărtatele vârtejuri stelare. Fiecare era unic, o existență ce trebuia prețuită, care extindea baza cunoașterii, cu istoria plasată în structura de stocare transdimensională care-i asigura ly-cilfului sâmburele identității. Ly-cilful era porțiunea de spațiu prin care trecea fără s-o tulbure mai mult decât un neutrino. La fel ca o gaură neagră, aproape că nu avea mărime fizică, dar în interior era un univers întreg. Un univers de date pure, atent configurat.

După ce ajunse la stelele de la marginea galaxiei, petrecu milioane de ani rătăcind printre ele, clasificând formele de viață care apăreau și dispăreau pe planetele lor, indexând parametrii fizici ai mulțimii de sisteme solare. Fu martorul imperiilor interstelare care înfloriră și se vestejiră și al civilizațiilor legate de planete, care pieriră în noaptea finală când stelele li se răciră la nivelul fierului înghețat. Societăți de sfinți și sălbăticiile cele mai bestiale; toate își ocupară locul potrivit în interiorul său infinit.

Avansă spre interior, spre strălucirea licăritoare a nucleului galactic. Și în drumul său ajunse la volumul de spațiu populat de Confederație. Lalonde, recent descoperită și situată la periferia teritoriului, fu prima planetă a oamenilor pe care o întâlni.

Ly-cilful ajunse la norul Oort al stelei în anul 2610. După ce trecu prin inelul de comete adormite ce se roteau, emisii ocazionale de laser și microunde îi loviră limitele câmpului perceptual. Erau fragmente slabe și aleatorii revărsate din fasciculele de comunicații

ale navelor stelare ce pătrundeau pe orbita de deasupra Lalondei.

O examinare preliminară îi arătă ly-cilfului două centre de viaţă înzestrată cu raţiune în sistemul solar: Lalonde în sine, cu coloniştii oameni şi Tyrathca, şi Aethra, tânărul habitat edenist de pe orbita solitară deasupra Murorei.

Ca întotdeauna în cazul descoperirii unor forme de viaţă, efectuă mai întâi baleieri analitice ale planetelor sterpe. Cele patru planete interioare: Calcott, arsă de soare, şi colosala Gatley, cu imensa ei atmosferă letală, după care, trecând pe lângă Lalonde, Plewis, lipsită de atmosferă, şi Coum, îngheţată şi asemănătoare lui Marte. Urmară primele cinci gigante gazoase: Murora, Bullus, Achillea, Tol şi îndepărtata Puschk, cu strania ei criochimie. Toate aveau sisteme de sateliţi naturali şi medii individuale care trebuiau examinate. Ly-cilful avu nevoie de cincisprezece luni să le clasifice compoziţia şi mediul ambiant, apoi porni către Lalonde.

*

Căutarea prin junglă dură opt ore. Trei sferturi dintre adulţii din Aberdale participară la ea. Îl găsiră pe Gwyn Lawes la cincisprezece minute după ce Rennison coborâse sub orizont. Găsiră mare parte din el...

Fiindcă fusese omorât de un sayce, fiindcă frânghiile îi fuseseră luate de pe mâini şi picioare, iar căluşul scos din gură, fiindcă nu-i dispăruse carabina

electromagnetică și niciunul dintre obiectele pe care le avusese asupra lui, toți acceptară că fusese o moarte naturală, chiar dacă oribilă.

Trivii primiră misiunea de a-i săpa mormântul.

10

Udat lunecă peste suprafața spațioportului non-rotitor al Seninătății, ca și cum ar fi fost tras cu o sârmă invizibilă. Un fagure de silozuri adânci de andocare fulgeră pe sub carcasa albastru-purpuriu; fuzelajele sferice ale navelor stelare adamiste cuibărite înăuntru scânteiau mat sub proiectoarele de pe margini. Meyer privi prin senzorii șoimului-negru cum o navă de clasă cliper cu diametrul de cincizeci și cinci de metri se poziționă pe un suport care se ridicase dintr-un siloz, scuipând globuri portocalii de flăcări chimice prin duzele de manevră. Putea distinge ubicuele bucle violet și verde intersectate ale Liniei Vasilkovsky, afișate țipător pe cvadrantul anterior. Nava atinse suportul, și zăvoare aidoma unor pistoane anclanșară, glisând în mufele de pe circumferința navei. Macarale ombilicale se rotiră și se cuplară la circuitele de răcire și ambientale ale spațioportului. Panourile de termopurjare ale navei stelare se retraseră, și suportul porni să coboare în siloz.

Cât efort doar pentru a sosi, observă *Udat.*

Gura mică, o să-i jignești pe oameni, îi spuse Meyer cu afecțiune.

Îmi pare rău că nu există mai multe nave ca mine. Rasa ta ar trebui să înceteze să se mai agațe de trecut. Navele astea mecanice ar trebui ținute în muzee.

Rasa mea – chiar așa? Nu uita că și-n tine sunt cromozomi omenești.

Ești sigur?

Cred c-am accesat asta într-un miez de memorie, undeva. În șoimii-de-vid sunt cu siguranță.

Ah... Ei...

Meyer surâse, auzind tonul de subapreciere.

Crezusem că-ți plac șoimii-de-vid.

Unii dintre ei sunt de treabă, dar gândesc la fel ca și căpitanii lor.

Și cum gândesc căpitanii șoimilor-de-vid?

Lor nu le plac șoimii-negri. Ei consideră că stârnim doar probleme.

Se știe c-așa am făcut.

Numai când sunt bani puțini, preciză *Udat* pe un ton de ușor reproș.

Dac-ar exista mai mulți șoimi-negri și mai puține nave stelare adamiste, banii ar fi și mai puțini. Eu trebuie să plătesc salarii.

Cel puțin am achitat ipoteca făcută pentru a mă cumpăra.

Da. „Și există bani economisiți cu care să cumpăr altul când tu nu vei mai fi.“ Nu îngădui însă gândului acela să-i părăsească mintea. *Udat* avea cincizeci

și șapte de ani, iar durata de viață uzuală a șoimilor-negri era de șaptezeci și cinci-optzeci de ani. Meyer nu era deloc convins că după *Udat* și-ar mai dori altă navă. Îi aștepta totuși încă un sfert de secol de existență laolaltă, iar banii nu reprezentau o problemă chiar atât de acută în vremurile acestea. Trebuia să plătească doar întreținerea porțiunii de susținere biotică și pe cei patru membri de echipaj. Acum își putea permite să refuze și să aleagă angajamentele. Nu ca în primii douăzeci de ani. Aceea fusese cu adevărat o perioadă sălbatică. Din fericire puterea comprimată în uriașa formă de picătură asimetrică a carcasei lui *Udat* le asigura viteză și agilitate excepționale. În câteva ocazii le fuseseră utile. Unele dintre misiunile secrete fuseseră extrem de riscante. Nu toți colegii lor reveniseră din ele.

Mi-ar plăcea totuși să pot vorbi cu mai mulți asemenea mie, spuse *Udat.*

Cu Seninătatea vorbești?

Oh, da, tot timpul. Suntem prieteni buni.

Despre ce discutați?

Îi arăt locurile pe unde-am fost. El îmi arată interiorul lui și ce fac oamenii.

Serios?

Da, e interesant. Despre Joshua Calvert ăsta, care ne-a angajat, Seninătatea spune că-i un recidivist dintre cei mai răi.

Seninătatea are perfectă dreptate. De asta-mi place Joshua atât de mult. Îmi amintește de mine la vârsta lui.

Nu. N-ai fost niciodată chiar atât de rău.

Botul lui *Udat* se întoarse puțin pentru a luneca delicat între două fluxuri de trafic desemnate, ticsite cu cisterne de He_3 și navetiști. Silozurile din partea aceasta a uriașului disc spațioport erau mai mari; aici se desfășurau lucrările de reparații și întreținere. Numai jumătate dintre ele erau ocupate.

Șoimul-negru se opri direct deasupra silozului MB 0–330, după care se roti lent în jurul axei mari, astfel încât carcasa superioară fu îndreptată în jos peste margine. Spre deosebire de șoimii-de-vid, la care cala de marfă din carcasa inferioară era separată de toroidul pentru echipaj din carcasa superioară, toate secțiunile din *Udat* erau conținute într-o potcoavă care-i cuprindea proeminența dorsală. Puntea și cabinele echipajului se aflau în față, cele două cale pentru mărfuri ocupau aripile, iar o avionetă cu câmp ionic se găsea într-un hangar mic la babord.

Cherri Barnes pătrunse în compartimentul punții. Femeia era ofițerul de cargou al lui *Udat* și îndeplinea în același timp funcția de generalist de sisteme; avea patruzeci și cinci de ani, piele cafeniu-deschis și chip lătăreț predispus la bosumflări contemplative. Era de trei ani cu Meyer.

Ea dataviză o serie de comenzi în procesoarele consolei ei și primi imagini de la senzorii electronici montați pe carcasă. Tabloul tridimensional care i se clădi în minte îl arăta pe *Udat* plutind la treizeci de metri deasupra silozului de reparații, menținându-și poziția stabilă.

– Poți să preiei, încuviință Meyer către ea.

– Mulțumesc. (Deschise un canal către datanetul silozului.) MB 0–330, aici *Udat*. Avem marfa pentru care ai plătit. Așteptăm instrucțiunile de descărcare. Cum vrei să procedezi, Joshua? Timpu-nseamnă bani.

– Tu ești, Cherri? dataviză Joshua.

– Nimeni altul de la bord nu s-ar înjosi să vorbească vreodată cu tine.

– Vă așteptam abia peste o săptămână, ați făcut un timp excelent.

Meyer dataviză o comandă de acces în consola sa.

– Ai angajat nava cea mai bună, capeți timpul cel mai bun.

– O să țin minte chestia asta, îi zise Joshua. Data viitoare când o să am ceva bani, o să m-asigur că angajez o navă mai de Doamne-ajută.

– Ne putem duce nodurile și-n altă parte, domnule Căpitan Șmecher care n-a fost în viața lui dincolo de Inelul Ruinelor.

– Nodurile *mele*, avortoni genetici care-s prea speriați să intre-n Inelul Ruinelor ca să-și câștige existența.

– Nu Inelul Ruinelor mă sperie, ci ceea ce le face Lordul Ruinelor celor care o șterg din sistem înainte de a-și înregistra în Seninătate descoperirile.

Urmă o pauză neobișnuit de lungă. Meyer și Cherri schimbară priviri surprinse.

– O să-l trimit pe Ashly cu VSM-ul ca să ia nodurile, spuse Joshua. Și sunteți toți invitați la petrecerea de diseară.

*

– Deci asta-i faimoasa *Lady Macbeth*? întrebă Meyer peste două ore.

Se găsea în centrul de comandă ticsit al silozului MB 0–330 alături de Joshua, cu piciorul stâng ancorat de un covoraș adeziv, și privea în siloz prin peretele curb din sticlă. Nava de cincizeci și șapte de metri de pe suportul central era expusă spațiului cosmic. Plăcile carcasei fuseseră demontate, astfel că se vedeau sistemele, rezervoarele și motoarele, aidoma unor măruntaie albe și argintii fantastic de complexe. Toate erau conținute într-o structură de rezistență hexagonală din grinzi cu zăbrele. Nodurile de salt erau poziționate deasupra tuturor joncțiunilor. Cabluri supraconductoare vărgate în roșu și verde viermuiau de la fiecare nod spre interior, conectate direct la generatoarele de fuziune ale navei. Până atunci Meyer nu se gândise la asta, dar nodurile lenticulare erau aproape identice cu profilul șoimilor-de-vid.

Mecanici în costume IIS negre și cu unități de direcționare se propulsau peste structura de rezistență deschisă, derulând teste și înlocuind componente. Alții se aflau pe platforme la capetele unor brațe multisegmentate, dotate cu instrumente grele care să manipuleze sistemele mai mari. Pe toate echipamentele mobile din siloz fulgerau girofaruri galbene, ce proiectau cercuri chihlimbarii cu margini foarte precise peste toate suprafețele în configurații ce se roteau nebunește.

Sute de cabluri de date erau întinse între navă și cele cinci interfețe de cuplare din jurul bazei suportului. Era ca și cum *Lady Macbeth* ar fi fost ancorată de o rețea de fibre optice. O ecluză tubulară cu diametrul de doi metri se depliase din peretele silozului, imediat sub centrul de comandă, oferind echipei de întreținere acces la capsulele de susținere biotică din miezul navei. Consolele de pe pereții silozului susțineau diverse sisteme care așteptau să fie instalate. Avionul spațial al lui *Lady Macbeth* era lipit de un perete ca un gigantic fluture supersonic, cu aripile orientate spre înainte. Dispăruseră rezervoarele și celulele energetice suplimentare pe care Joshua le fixase pentru zborurile către Inelul Ruinelor; două siluete în costume spațiale și o ciberdronă încercau să înlăture spuma groasă de pe fuzelaj, utilizând sprayuri dizolvatoare. Solzi gri sfărâmicioși zburau în toate direcțiile.

– La ce te așteptai? întrebă Joshua. La o rachetă Saturn V?

Tânărul era prins într-o plasă de fixare înapoia unei console de operațiuni pentru ciberdrone. Dronele paralelipipedice se deplasau în lungul șinelor ce suiau în spirală pe pereții silozului, oferindu-le acces la toate părțile navei andocate. În clipa de față, trei dintre ele erau strânse în jurul unui generator de fuziune auxiliar, care era instalat pe soclul său la capătul unor brațe-robot albe și lungi. În jurul lor pluteau mecanici, supervizând ciberdronele care efectuau instalarea, conectând cabluri, tuburi de răcire și conducte de combustibil. Joshua le monitoriza progresul prin

proiectoarele AV omnidirecționale dispuse în jurul consolei sale.

– Mai degrabă la un crucișător de bătălie, spuse Meyer. Am văzut specificațiile de putere ale nodurilor alea. Când sunt complet încărcate, poți să sari cu ele cincisprezece ani-lumină.

– Cam așa ceva, încuviință el absent.

Meyer pufni și reveni cu ochii la nava stelară. VSM-ul revenea din alt drum făcut la *Udat*, un paralelipiped verde-pal, lung de trei metri cu rezervoare sferice mici grupate la bază și trei brațe-robot segmentate și terminate prin manipulatoare complexe ce înfloreau din porțiunea mediană a fuzelajului. Purta un nod și se îndrepta către una dintre ecluzele compartimentului mecanic.

Cherri Barnes se încruntă și privi mai atentă în siloz.

– Câte propulsii reactive are? întrebă ea.

În sfertul inferior al lui *Lady Macbeth* păreau să fie cuplate prea multe cordoane ombilicale. Vedea o pereche de tuburi de fuziune fixate în consolele murale, cilindri groși de zece metri bandajați în bobine magnetice, injectoare de fascicule ionice și inițiatori de legături moleculare.

Joshua întoarse capul doar puțin și comută proiectoarele AV. Noua coloană lansă un baraj de fotoni prin nervii săi optici, oferindu-i alt unghi de vedere asupra generatorului de fuziune auxiliar. Îl studie un timp, după care dataviză o instrucțiune într-o ciberdronă.

– Patru.

– Patru?

De obicei navele adamiste aveau o singură propulsie de fuziune şi două motoare inductive alimentate de generator ca sisteme de rezervă.

– Da. Trei tuburi de fuziune şi o propulsie antimaterie.

– Cred că nu vorbeşti serios! exclamă Cherri. Ăsta-i un delict capital!

– Greşit!

Joshua şi Meyer rânjiră spre ea cu o superioritate iritantă. Zâmbete se vedeau şi pe chipurile celorlalţi operatori de console din centrul de comandă.

– Un delict capital este *să deţii* antimaterie, preciză Joshua. Dar în legislaţia spaţială a Confederaţiei nu există nimic despre posesia unui motor care utilizează antimaterie. E-n regulă, atâta timp cât nu umpli complet incintele delimitatoare şi n-o foloseşti.

– Să dea dracii!

– Te transformă într-o persoană foarte populară în timpul unui război. Îţi poţi completa singur cecul. Sau cel puţin aşa mi s-a spus.

– Pun prinsoare că ai şi un maser de comunicaţii puternic de tot. Unul care, la nevoie, să poată sfredeli un mesaj prin carcasa altei nave.

– De fapt, *Lady Mac* are opt. Tata era realmente obsedat de redundanţele multiple.

*

Barul Harkey's se afla la nivelul treizeci şi unu din blocul zgârie-stele StMartha. Pe scena micuţă, o

formaţie reală cânta jazz scarr, melodii fracturate cu trompete plângăreţe. Lungă de cincisprezece metri, tejgheaua barului era realizată din stejar adevărat despre care Harkey jura că ar fi provenit dintr-un bordel parizian din secolul al XXII-lea; servea treizeci şi opt de mărci de bere şi de trei ori mai multe alte soiuri de băuturi alcoolice, inclusiv Lacrimile Norfolk pentru cei care şi le puteau permite. Avea separeuri ce puteau fi ecranate de ceilalţi clienţi, ring de dans, mese lungi de petrecere şi globuri iluminatoare ce emiteau fotoni la baza spectrului galben. Iar Harkey se mândrea cu mâncarea sa, preparată de un maestru bucătar care susţinea că lucrase în bucătăriile regale ale Principatului Jerez din Kulu. Chelneriţele erau tinere, drăguţe şi purtau rochii negre scurte şi decoltate.

Cu atmosfera stilată şi băuturile nu foarte scumpe, atrăgea mulţi dintre membrii echipajelor navelor andocate la porturile Seninătăţii. În majoritatea serilor era un loc aglomerat. Joshua îl frecventase dintotdeauna. Mai întâi ca adolescent arogant, care-şi căuta în fiecare seară doza de poveşti din spaţiul cosmic, apoi când scotocise în Inelul Ruinelor, minţind despre cât câştigase şi despre descoperirile incredibile care-i lunecaseră pur şi simplu printre degete, iar acum ca unul din superelită, un căpitan-proprietar de navă, unul dintre cei mai tineri din toate timpurile.

– Nu ştiu ce fel de căcat e spuma pe care-ai dat-o pe avionul spaţial, da' mizeria aia nu se desprinde pur şi simplu, se plânse cu amărăciune Warlow.

Când Warlow vorbea, toţi ascultau. Nu puteai să n-o faci, în tot cazul nu pe o rază de opt metri în jurul lui. Era cosmonik, născut într-o aşezare de pe un asteroid industrial. Petrecuse în imponderabilitate peste şaizeci şi cinci la sută dintre cei şaptezeci şi doi de ani ai săi şi nu avea genul de modificări genetice transmise lui Joshua şi edeniştilor. După o vreme organele începuseră să i se degenereze, nivelurile de calciu sărăcite îi reduseseră oasele la nivelul unor beţigaşe casante din porţelan, muşchii se atrofiaseră, iar ţesuturile erau pline de edeme, care-i afectau plămânii şi-i degradau sistemul limfatic. La început, compensase cu medicamente şi suplimente nanonice, după care suplimentele deveniseră substituenţi, cu oasele înlocuite de tije din fibră de carbon. Consumul de electricitate înlăturase ingerarea de alimente. Tranziţia finală a fost pielea sa – înlocuirea epidermei afectate de eczeme cu o membrană din siliciu netedă, de culoarea ocrului. Warlow nu avea nevoie de costum spaţial pentru a lucra în vid şi putea supravieţui mai bine de trei săptămâni fără realimentare cu energie şi oxigen. Trăsăturile faciale deveniseră pur cosmetice, o caricatură rudimentară a fizionomiei umane, deşi la baza gâtului avea o supapă de admisie pentru fluide. Nu avea păr şi în niciun caz nu se obosea să se îmbrace cu haine. Sexul şi-l pierduse pe la cincizeci de ani.

Deşi unii cosmoniki se metamorfozaseră în ceva ce depăşea doar cu puţin aparatele zburătoare de întreţinere dotate cu creieri, Warlow îşi păstrase

forma umanoidă. Unica adaptare imediat observabilă o reprezentau brațele sale; se bifurcau la coate, asigurându-i două perechi de antebrațe. Un set păstra configurația de bază a mâinii și degetelor, iar celălalt se termina prin mufe din titan, capabile să accepte o mare varietate de scule.

Joshua surâse și-și înălță cupa cu șampanie spre garguiul înalt de doi metri și piele netedă care domina masa.

– De-asta te-am pus pe tine s-o faci. Dacă există cineva care s-o poată curăța, atunci tu ești ăla.

Se considera norocos să-l aibă pe Warlow în echipajul său. Unii căpitani îl respingeau din cauza vârstei. Joshua îl primise cu brațele deschise din cauza experienței.

– Ar trebui să-l pui pe Ashly să-l zboare pe o traiectorie tangențială, care s-atingă atmosfera lui Mirchusko. S-o ardă prin ablațiune. Numai o dată, și-ai scăpat de ea.

Antebrațul primar stâng al lui Warlow coborî și lovi masa cu palma. Paharele și sticlele vibrară.

– Ca alternativă, spuse Ashly Hanson, ți-ai putea conecta o pompă la burtă și să-ți folosești curul ca aspirator. S-o sugi.

Obrajii i se scofâlciră, când scoase un sunet de aspirație. În vârstă de șaizeci și șapte de ani, pilotul era înalt, cu corp compact asigurat de modificările genetice, păr castaniu moale și zâmbetul plin de încântare al unui puști de zece ani. Universul era pentru el o desfătare permanentă. Trăia pentru abilitatea sa,

deplasând cu grație aviară tone de metal prin orice atmosferă. Licența primită de la Consiliul Astronautic al Confederației anunța că era calificat pentru operațiuni atât în atmosfere planetare, cât și în spațiul cosmic, însă fusese eliberată cu trei sute douăzeci de ani în urmă. Ashly era decalat temporal; născut într-o familie rezonabil de bogată, el își cedase fondul fiduciar către Banca Joviană în 2229 în schimbul unui contract de întreținere a unei cuve tau-zero protejate (chiar și pe atunci edeniștii fuseseră opțiunea evidentă pentru custodie). El alterna cincizeci de ani în stază liberă de entropie și cinci ani de „vagabondaj" prin Confederație.

– Sunt un futurolog, îi declarase lui Joshua când se cunoscuseră. Pe un drum doar dus către eternitate. La răstimpuri cobor din mașina timpului, ca s-arunc un ochi împrejur.

Joshua îl angajase atât pentru poveștile pe care le spunea, cât și pentru abilitatea de pilot.

– Mulțumesc tare mult, se adresă el perechii de gâlcevitori, dar vom îndepărta spuma după litera manualului.

Diafragma de sintetizare vocală care ieșea din pieptul lui Warlow imediat deasupra branhiilor de aspirație a aerului emise un suspin metalic. Își îndesă bulbul compresibil în gură și pulverizâ puțină șampanie în valvă. Băutura era unul dintre lucrurile la care nu renunța, deși dacă era necesar se putea trezi din beție cu o viteză uimitoare grație filtrelor sanguine.

Meyer se aplecă peste masă.

– Ceva veşti despre Neeves şi Sipika? îl întrebă încetişor pe Joshua.

– Da. Am uitat că n-aveai de unde să ştii. Au apărut în port la vreo două zile după plecarea ta spre Pământ. Mai că n-au fost linşaţi. A trebuit să fie salvaţi de gardişti. Sunt în închisoare şi aşteaptă verdictul juridic.

Meyer se încruntă.

– De ce mai aşteaptă? Crezusem că Seninătatea procesează instantaneu acuzaţiile.

– Există multe rude îndurerate de scotocitori dispăruţi care susţin că Neeves şi Sipika sunt responsabili de moartea lor. La asta se adaugă problema despăgubirilor. Chiar şi după ce am avariat-o, *Madeeir* continuă să valoreze un milion şi jumătate de fuzidolari. Eu mi-am depus revendicarea, însă bănuiesc că şi familiile au drepturi.

Meyer sorbi iarăşi din pahar.

– Nasoală afacere.

– Se vorbeşte ca toate aparatele scotocitorilor să fie dotate cu balize de urgenţă, care să devină echipamente obligatorii.

– Ei n-or să accepte niciodată asta, sunt mult prea independenţi.

– Mda, oricum eu am ieşit din meseria asta.

– Foarte bine, încuviinţă Kelly Tirrel.

Stătea lipită de Joshua, cu un picior peste al lui, şi-l ţinea cu braţul după umeri. Era o poziţie pe care tânărul o găsea extrem de confortabilă. Kelly purta o rochie ametist cu decolteu dreptunghiular adânc, care-i punea în evidenţă corpul, mai ales pentru el.

Avea douăzeci și patru de ani, era doar cu puțin mai scundă decât înălțimea medie, cu păr roșu-castaniu și chip delicat. În ultimii doi ani, fusese corespondentă itinerantă pentru biroul din Seninătate al grupului de știri Collins.

Se cunoscuseră cu optsprezece luni în urmă, pe când Kelly făcea un reportaj despre scotocitori, care urma să fie distribuit în toată Confederația. Lui Joshua îi plăcea pentru independența de care dădea dovadă și pentru că nu era o moștenitoare bogată.

– Îmi place să știu că-ți faci griji despre mine, îi spuse.

– Nu-mi fac griji despre tine, ci despre pierderea de date cauzată de detonarea creierului tău în relicva aia-n care zbori. Kelly se răsuci către Meyer: Știi că nu vrea să-mi dea coordonatele castelului pe care l-a descoperit?

– Ce castel? întrebă Meyer.

– Locul unde a descoperit modulele de electronice laymili.

Un surâs se lăți peste chipul lui Meyer.

– Un castel... Nu mi-ai spus asta, Joshua. Are în el cavaleri și vrăjitori?

– Nu, răspunse Joshua ferm. Era o structură cubică mare. Eu am numit-o „castel" din cauza sistemelor de armament. A fost foarte dificil de pătruns, o singură mișcare greșită și...

Linii grave îi brăzdară chipul. Kelly se apropie încă puțin de el.

– Era operațional?

Meyer se distra de minune.

– Nu.

– Atunci de ce era periculos?

– Celulele energetice ale unor sisteme erau încărcate. Aşa că, ţinând seama de nivelul de descompunere moleculară pe care l-au suferit în Inel, simpla lor atingere ar fi putut declanşa un scurtcircuit. Ar fi explodat ca o reacţie în lanţ.

– Module de electronice, *plus* celule energetice funcţionale. O descoperire senzaţională, într-adevăr.

Joshua îl privi fără un cuvânt.

– Şi nu vrea să-mi spună unde-i, îşi reluă Kelly plângerea. Ia gândeşte-te – ceva atât de grozav care a supravieţuit sinuciderii ar putea să deţină cheia întregului secret laymili. Dac-aş fi putut captura asta pe o senzavizare, eram făcută. Mi-aş fi putut alege singură postul dorit din Collins.

– O să-ţi zic unde-i, făcu Joshua. Totu-i aici. Se ciocăni cu un deget în tâmplă: Nanonicele mele neurale i-au înregistrat parametrii orbitali cu eroare de un metru. Ţi-l pot localiza oricând în următorii zece ani.

– Cât ceri? întrebă Meyer.

– Zece milioane de fuzidolari.

– Mersi, eu zic pas.

– Nu te deranjează că stai în calea progresului? întrebă Kelly.

– Nu. În plus, ce se-ntâmplă dacă răspunsul se va dovedi ceva ce nu ne convine defel?

– Just, încuviinţă Meyer ridicând paharul.

– Oamenii au dreptul să afle. Sunt destul de capabili să decidă şi singuri, nu trebuie să fie protejaţi de realitate de unii ca tine. Secretele nasc oprimare.

– Iisuse! dădu Joshua ochii peste cap. Ţie îţi place realmente să crezi că reporterii au dreptul să-şi bage nasul pe oriunde doresc.

Kelly îi duse o cupă la buze, încurajându-l să soarbă şampania.

– Bineînţeles.

– Ai să vezi că-ntr-o bună zi o s-o păţeşti. În tot cazul, vom şti ce s-a-ntâmplat cu laymili. Ţinând seama de mărimea echipei de cercetare din Seninătate, rezultatele sunt inevitabile.

– Joshua, eternul optimist! Numai un optimist s-ar putea gândi vreodată să plece undeva în nava aia a ta.

– *Lady Mac* n-are nicio problemă, se înfoie tânărul. Întreabă-l pe Meyer, sistemele alea sunt cele mai bune care pot fi cumpărate de pe piaţă.

Kelly flutură întrebător din genele negre şi lungi către Meyer.

– Oh, absolut, încuviinţă el.

– Eu tot nu mi-aş dori să pleci, rosti femeia încet şi-l sărută uşor pe Joshua pe obraz. Sistemele-alea au fost bune pe când zbura tatăl tău, iar pe atunci erau mai noi. Uite ce i s-a întâmplat lui.

– Aia a fost altceva. Fără *Lady Mac*, orfanii ăia din staţia-spital n-ar mai fi ajuns niciodată aici. Tata a fost nevoit să facă saltul când era mult prea aproape de steaua neutronică.

Meyer emise un geamăt nemulţumit şi-şi deşertă paharul.

*

Când femeia îl abordă, Joshua se afla la bar. El nici măcar n-o zărise până nu i se adresă, deoarece era atent în altă parte. Pe barmaniţă o chema Helen Vanham, avea nouăsprezece ani şi un decolteu mai adânc decât cele obişnuite în Harkey's, şi părea foarte doritoare să-l servească pe Joshua Calvert, căpitan de navă stelară. Îi spuse că ieşea din tură la ora două noaptea.

– Căpitanul Calvert?

El se întoarse de la etalarea încântătoare a decolteului şi coapselor. Iisuse, ce grozav se simţea când auzea titlul ăla!

– M-ai nimerit.

Femeia era foarte neagră. Joshua decise că în familia ei nu existaseră prea multe modificări genetice, deşi avea suspiciuni profunde cu privire la pigmentarea profundă; era cu cincizeci de centimetri mai scundă decât el, iar părul scurt de pe ţeastă îi era presărat cu şuviţe argintii. Aprecie că avea în jur de şaizeci de ani şi că îmbătrânea natural.

– Sunt doctorul Alkad Mzu, rosti ea.

– Bună seara, doamnă doctor!

– Am înţeles că echipezi o navă?

– Exact, *Lady Macbeth*. Cel mai grozav trader independent din zona asta a regatului Kulu. Te interesează s-o închiriezi?

– S-ar putea.

Joshua simți că i se iuțesc bătăile inimii. O examină din nou pe femeia micuță. Alkad Mzu era îmbrăcată într-un costum din material gri, cu guler subțire ridicat pe lângă gât. Părea foarte serioasă, cu trăsăturile dispuse într-o expresie de permanentă resemnare. Iar undeva în fundul minții lui apăru un fior ușor de avertizare.

„Ești hipersensibil", își spuse, „doar pentru că nu zâmbește, nu-nseamnă că-i o amenințare. Nimic nu-i o amenințare în Seninătate, asta-i frumusețea locului ăsta."

– Probabil că medicina se plătește foarte bine în ziua de azi, comentă el.

– Nu sunt doctor în medicină, ci în fizică.

– Ah, scuze! Probabil că fizica se plătește foarte bine.

– Nu tocmai. Sunt un membru al echipei care cercetează artefactele laymili.

– Da? Atunci trebuie să fi auzit despre mine, eu am găsit modulul de electronice.

– Da, am auzit, deși cristalele de memorie nu sunt domeniul meu. Eu studiez în principal propulsiile de fuziune.

– Serios? Îți pot face cinste cu un pahar?

Alkad Mzu clipi iute, apoi privi încet în jur.

– Da, acesta este un bar, nu? Atunci o să beau vin alb, mulțumesc.

Joshua îi făcu semn lui Helen și comandă vin. Primi un surâs *foarte* prietenos.

– Și care ar fi misiunea? întrebă el.

– Trebuie să vizitez un sistem stelar.

„Şi mai bizar", gândi Joshua.

– Asta-i specialitatea lui *Lady Mac*. Ce sistem stelar?

– Garissa.

Joshua se încruntă; crezuse că ştia majoritatea sistemelor stelare. Îşi consultă fişierul cosmologic din nanonicele neurale. În clipa aceea amuzamentul începu să-i pălească.

– Garissa a fost abandonat acum treizeci de ani.

Alkad Mzu îşi primi paharul subţire de la barmaniţă şi gustă vinul.

– N-a fost abandonat, căpitane. A fost anihilat. Nouăzeci şi cinci de milioane de oameni au fost măcelăriţi de guvernul omutan. După atacul cu distrugătoare de planete, Marina Confederaţiei a izbutit să-i salveze pe unii – în jur de şapte sute de mii. A folosit transportoare militare şi nave pentru colonişti. Ochii femeii se înceţoşară: Misiunile de salvare au fost abandonate după o lună. Deveniseră lipsite de sens. Precipitaţiile radioactive ajunseseră la toţi cei care supravieţuiseră exploziilor, tsunamiurilor, cutremurelor şi superfurtunilor. Şapte sute de mii din nouăzeci şi cinci de milioane...

– Îmi pare rău, n-am ştiut.

Buzele ei făcură o grimasă lângă buza paharului.

– De ce ar fi trebuit să ştii? O planetă micuţă şi obscură, care a murit înainte să te fi născut tu; în scopuri politice, care n-au fost clare niciodată, nici chiar la momentul respectiv. De ce ar trebui cineva să-şi reamintească?

Joshua expedie fuzidolarii din cardul său de credit Banca Joviană în blocul contabil al barului, când chelneriţa îi aduse tava cu sticle de şampanie. În capătul îndepărtat al tejghelei barului, un individ cu trăsături orientale îi privea discret pe el şi pe Mzu peste halba sa de bere. Joshua se sili să nu se holbeze la el. Îi zâmbi lui Helen şi adăugă un bacşiş generos.

– Doctor Mzu, trebuie să fiu sincer. Te pot duce la sistemul garissan, dar, ţinând seama de circumstanţele respective, nu se pune problema asolizării.

– Înţeleg, căpitane. Şi-ţi apreciez onestitatea. Nu doresc să asolizez, ci pur şi simplu să vizitez.

– Aha, ăăă... bine. Garissa a fost planeta ta natală?

– Da.

– Îmi pare rău.

– Este a treia oară că mi-ai spus asta.

– Cred că-i una dintre serile acelea...

– Cât m-ar costa?

– Pentru un singur pasager, dus şi întors, ar fi o sumă în jur de cinci sute de mii de fuzidolari. Ştiu că-i mult, însă cheltuielile cu combustibilul vor fi aceleaşi pentru o persoană ca şi pentru o cală plină cu mărfuri. Iar echipajul este acelaşi şi trebuie plătit.

– Mă îndoiesc că pot achita în avans întreaga sumă. Postul meu în cercetare este confortabil, dar nu atât de bine plătit. Te pot totuşi asigura că, odată ce vom ajunge la destinaţie, vor fi disponibile fonduri adecvate. Te interesează varianta aceasta?

Joshua îşi încleştă degetele pe tavă, interesat fără să vrea.

– Poate fi posibil să ajungem la un acord, după un avans acceptabil. Iar ratele mele sunt destul de rezonabile, nu vei găsi altele mai mici.

– Mulţumesc, căpitane. Îmi poţi da o copie după parametrii de manipulare ai navei şi capacitatea de cargou? Trebuie să ştiu dacă *Lady Macbeth* îmi poate satisface cerinţele, care sunt destul de speciale.

„Iisuse, ce intenţionează să aducă de-acolo, dacă trebuie să ştie cât este de mare cala de marfă? Indiferent despre ce ar fi fost vorba, trebuie să fi rămas ascuns treizeci de ani."

Nanonicele neurale îl anunţară că femeia deschisese un canal.

– Sigur că da.

Dataviză tabelele tehnice ale lui *Lady Mac*.

– Te voi căuta, căpitane. Mulţumesc pentru paharul de vin.

– Plăcerea mea.

Din celălalt capăt al tejghelei barului, Onku Noi, prim-locotenent al Marinei Imperiale Oshanko şi repartizat în braţul C5 al Contrainformaţiilor (Divizia Filaj Extern), îşi termină berea şi achită nota de plată. Programul de discriminare audio al nanonicelor sale neurale eliminase pălăvrăgelile din bar şi muzica de fundal, îngăduindu-i să înregistreze conversaţia dintre Alkad Mzu şi tânărul căpitan chipeş. Se ridică şi deschise un canal în reţeaua de comunicaţii a Seninătăţii, solicitând acces la miezul de memorie de referinţă comercial standard al spaţioportului. Fişierul despre *Lady Macbeth* şi Joshua Calvert îi fu datavizat

în nanonicele neurale. Informațiile accesate îi determinară spasmul involuntar al mușchilor maxilarului inferior. *Lady Macbeth* era o navă stelară capabilă de luptă, completă cu propulsie antimaterie și tuburi de lansare pentru viespi de luptă, iar în clipa de față era complet redotată. Oprindu-se numai pentru a confirma că profilul vizual al lui Joshua Calvert fusese introdus corect în celula de memorie nanonică neurală, o urmă pe Alkad Mzu afară din barul Harkey's, păstrându-se discret la treizeci de secunde în urma ei.

Anterior doar interesat, Joshua era acum de-a dreptul fascinat să-i vadă pe cei trei bărbați care o urmaseră pe micuța Mzu. Intuiția nu-l înșelase nici de data aceasta.

„Iisuse, cine-i femeia asta?"

Seninătatea ar fi știut. În același timp însă Seninătatea ar fi știut că ea era urmărită și identitatea urmăritorilor. Ceea ce însemna că Ione ar fi știut de asemenea.

Tânărul tot nu decisese care-i erau sentimentele față de Ione. Probabil că în tot universul nu exista o femeie mai bună la pat, totuși știința faptului că Seninătatea îl privea prin ochii albastru-marin fermecători, că toate afectările caline de fetișcană acopereau procese de gândire mai reci decât heliul solid erau foarte deconcertante. Deși niciodată inhibatoare. Ione avusese dreptate în privința aceea, el pur și simplu nu putea să refuze. Nu putea s-o refuze pe ea.

Joshua revenea la Ione zilnic, la fel de instinctiv ca o pasăre migratoare spre un continent ecuatorial.

Era excitant să facă dragoste cu Lordul Ruinelor, cu o Saldana. Iar senzaţia corpului ei lipit de al lui era suprem de erotică.

Egoul masculin, reflecta el adesea în ultimul timp, era un maestru păpuşar cu un accentuat simţ al umorului negru.

Nu avu vreme să reflecteze prea mult la enigma lui Alkad Mzu, înainte de a fi strigat de altcineva. Se întoarse, cu o uşoară expresie de îndurerare pe faţă.

Un bărbat de treizeci de ani în combinezon naval bleumarin uzat îşi croia drum prin mulţime, fluturând din braţe plin de speranţă. Era cu numai câţiva centimetri mai scund ca Joshua, iar sub părul negru şi scurt avea trăsăturile regulate ce sugerau un volum mare de modificări genetice. Pe chip îi flutura un surâs simultan temător şi aprig.

– Da? rosti Joshua obosit, fiindcă nu străbătuse nici jumătate din drumul până la masa lui.

– Căpitanul Calvert? Sunt Erick Thakrar, specialist de gradul cinci în sisteme navale generale.

– Aha...

Hohotul de râs de o mie de decibeli al lui Warlow bubui, amuţind pentru moment tot localul.

– Ratingul gradelor este asociat în majoritate cu orele de zbor consemnate în jurnal, continuă Erick. Am lucrat mult timp în întreţinere portuară. Ca practică, sunt de fapt chiar mai sus de nivelul trei.

– Şi cauţi o slujbă?

– Exact.

Joshua ezită. Mai avea încă două posturi libere, dintre care unul pentru un generalist de sisteme. Îi revenise însă senzaţia furnicătoare de disconfort, ba şi mai acut decât în prezenţa lui Alkad Mzu.

„Iisuse, ăsta ce mai este, un ucigaş în serie?"

– Am înţeles, rosti el.

– Aş reprezenta o afacere excelentă, solicit doar salariul pentru gradul cinci.

– Eu prefer să plătesc echipajul cu procentaj din suma încasată pentru misiune sau cu procentaj din profit dacă ne comercializăm propriile mărfuri.

– Mi se pare acceptabil.

Joshua nu putea găsi niciun neajuns în atitudinea bărbatului. Tânăr, entuziast, neîndoios un lucrător bun, în mod evident dispus să accepte ocolişurile legale necesare pentru a menţine activitatea navelor independente. În mod obişnuit, un individ pe care ţi l-ai dori alături. Totuşi, fiorul acela de nesiguranţă nu-l părăsea.

– Bine, dă-mi fişierul CV şi-o să-l examinez, îi spuse. Dar nu în seara asta – nu sunt în starea potrivită pentru a emite judecăţi privind comanda.

În cele din urmă, îl invită pe Erick Thakrar la masa lui, pentru a vedea cum se înţelegea cu ceilalţi trei membri ai echipajului. Avea acelaşi simţ al umorului, povesti câteva episoade interesante în care fusese implicat, bea zdravăn, deşi nu excesiv.

Joshua privea totul prin strălucirea tot mai roz conferită de şampanie, împingând-o la răstimpuri pe Kelly într-o parte, ca să poată vedea toată masa.

Warlow îl plăcea, Ashly îl plăcea, Melvyn Ducharme, specialistul în fuziune al lui *Lady Mac*, îl plăcea; până şi Meyer şi echipajul lui *Udat* îl plăceau. Era unul dintre ei.

Iar asta, decise Joshua, era problema. Erick se potrivea nitel prea perfect în rolul său.

La ora două şi un sfert noaptea, simţindu-se foarte încântat de sine, Joshua izbuti să scape de Kelly şi se strecură afară din barul Harkey's împreună cu Helen. Fata locuia singură într-un apartament aflat cu două nivele mai jos. Locuinţa era sărăcăcios mobilată, pereţii salonului erau polip alb, simplu; perne mari, viu colorate, fuseseră împrăştiate pe podeaua din muşchi topaz, câteva containere de marfă din aluminiu serveau drept mese, cu sticle şi pahare, iar o coloană proiectoare AV uriaşă ocupa un colţ. Toate arcadele ce duceau spre alte camere aveau în loc de uşi paravane pliabile din mătase. Cineva pictase pe ele contururi de animale, iar pe un container se aflau pensule şi borcănaşe de vopsea. Joshua zări tumori noi de polip ridicându-se prin muşchi aidoma ciupercilor de stânci: muguri de mobile care începuseră creşterea lentă în forma dorită de Helen.

În peretele din faţa ferestrei se găsea un panou de secreţie alimentară; un şir de mameloane, ca nişte săculeţi din cauciuc galben-maronii, se ridicau pline, indicând utilizare regulată. Trecuse mult de când Joshua folosise un asemenea panou pentru a se hrăni, deşi, cu câţiva ani în urmă, când banii erau puţini, fusese un dar de la Dumnezeu.

Panourile existau în toate apartamentele din Seninătate. Mameloanele secretau paste comestibile și sucuri de fructe, sintetizate de glande aflate în peretele dinapoia panourilor. Gustul era perfect, pasta nu se putea deosebi practic de carnea adevărată de pui, vită, porc și miel, ba până și culorile erau rezonabile. Doar textura, de grăsime cleioasă, îl făcuse dintotdeauna pe Joshua să manifeste reținere.

Glandele ingerau un fluid nutritiv dintr-o rețea de vene care se întindea prin tot habitatul și care era alimentată de organele de digestie ale Seninătății din calota sudică. Exista, de asemenea, un grad de reciclare, excrețiile oamenilor și deșeurile organice fiind descompuse de organe specializate situate la baza blocurilor zgârie-stele. Porțiuni poroase ale carcasei evacuau substanțele chimice toxice, împiedicând orice acumulări periculoase în biosfera închisă a habitatului.

În habitatele bitek nu exista inaniție, deși atât edeniștii, cât și locuitorii Seninătății importau cantități însemnate de delicatese și vinuri din toată Confederația. Și-o puteau permite. În mod evident însă nu același lucru se putea spune și despre Helen. În ciuda mărimii apartamentului, mameloanele pline și absența mobilierului sugera că era locuința unei studente.

– Ia-ți ceva de băut, spuse Helen, până mă schimb de uniforma asta prietenoasă cu clienții.

Trecu pe sub o arcadă în dormitor, lăsând paravanul deschis în urma ei.

– Ce altceva mai faci în afară de slujba din Harkey's? întrebă tânărul.

– Studiez artele plastice, strigă ea din dormitor. În bar lucrez numai ca să câștig bani pentru distracții.

Joshua se opri din examinarea sticlelor și privi cu mai multă atenție animalele pictate pe paravane.

– Ești pricepută?

– S-ar putea să ajung, în cele din urmă. Profesorul meu spune că am talent pentru forme, dar cursul durează cinci ani și abia suntem la bazele schițelor și picturii. Doar la anul vom începe tehnologia AV, iar sintetizarea de stări urmează după încă un an. Ține al naibii de mult, totuși trebuie să știi fundamentele.

– În Harkey's de cât timp lucrezi?

– De două luni. Nu-i o slujbă rea – voi ăștia din industria spațială dați bacșișuri bune și nici nu sunteți iritanți ca ăia din finanțe. Am lucrat o săptămână la un bar din StPelham. De tot căcatul!

– L-ai mai văzut vreodată pe Erick Thakrar? Stătea la masa mea – în jur de treizeci de ani, într-un combinezon spațial albastru?

– Da. De vreo două săptămâni, vine seară de seară. Și el dă bacșișuri frumoase.

– Știi unde lucrează?

– În docuri, mi se pare că la compania Lowndes. A început la două zile după ce-a sosit.

– Cu ce navă a venit?

– *Șahul de Kai.*

Joshua deschise un canal în rețeaua de comunicații a Seninătății și dataviză o solicitare de căutare

în Oficiul Lloyd. *Şahul de Kai* era o navă de marfă înregistrată la o companie de holding din sistemul Noua Californie. Un fost transportor militar, cu propulsie de fuziune şase *ge*; o cală era echipată cu cuve tau-zero pentru o companie de puşcaşi marini şi avea lasere defensive de proximitate. O navă de asalt a asteroizilor.

„Te-am prins", gândi Joshua.

– Ai cunoscut vreodată pe cineva din echipajul navei? întrebă el.

Helen reapăru în arcada dormitorului. Purta un body din plasă cu mâneci lungi şi cizme albe din piele, înalte până la jumătatea coapselor.

– Îţi spun mai târziu.

Joshua îşi umezi involuntar buzele.

– Am un fişier de locaţie minunat pentru costumul tău, dacă vrei să-ncerci.

Ea înaintă un pas în odaie.

– De ce nu?

El accesă fişierul senzambiental şi comandă nanonicelor neurale să deschidă un canal spre Helen. O pâlpâire subliminală îi străbătu nervii optici. Apartamentul ei sărăcăcios lăsă loc pereţilor din mătase ai unui pavilion magnific din deşert. În jurul intrării, ferigi înalte se ridicau din urne de bronz; în lungul unui perete, o masă de banchet era acoperită cu platouri de aur şi potire încrustate în pietre preţioase, iar draperii exotice groase se legănau leneş sub briza caldă şi uscată care sufla dinspre deşertul stacojiu de afară. Îndărătul lui Helen se afla o secţiune izolată prin perdele, cu mătăsurile trase într-o parte doar

puţin, cât să le arate un pat imens cu aşternut purpuriu şi baldachin de satin, care se înălţa înapoia pernelor cu ciucuri rubinii aidoma unui răsărit de soare sculptat în ţesături.

– Frumos, rosti ea privind în jur.

– Este locul în care Lawrence al Arabiei îşi satisfăcea haremul în secolul al XVIII-lea. El a fost un fel de şeic-rege care s-a luptat cu Imperiul Roman. Înregistrare senzavizare autentică absolut garantată de pe vechiul Pământ. L-am primit de la un căpitan de navă amic, care a vizitat muzeul.

– Serios?

– Da. Se spune că Lawrence a avut vreo sută cincizeci de neveste.

– Uau! Şi le satisfăcea singur pe toate?

– Ah, da, trebuia s-o facă; o armată de eunuci le proteja pe femei. Nimeni nu putea să intre la ele.

– Oare mai dăinuie ceva din magia aceea?

– Vrei să afli?

*

Mintea lui Ione cuprinse în totalitate dormitorul lui Helen Vanham, celulele fotosenzitive din pereţii goi de polip, podea şi plafon oferindu-i vizualizare completă. Era de o mie de ori mai detaliată decât o proiecţie AV. Se putea deplasa prin dormitor ca şi cum ar fi fost chiar acolo, ceea ce se şi putea spune dintr-un punct de vedere.

Patul era doar o saltea groasă pe jos. Helen era întinsă pe el, cu Joshua, în pielea goală călare pe ea. Tânărul îi rupea foarte lent și deliberat veșmintele.

Interesant, observă Ione.

Dacă spui tu, replică nepăsător Seninătate

Picioarele lungi încălțate în cizme ale lui Helen se agitau în aer îndărătul lui Joshua. Fata chicotea și țipa, în vreme ce-i erau sfâșiate tot mai multe bucăți din body.

Nu mă refer la sex, deși, judecând după cât de atât este el, va trebui să-ncerc să port eu însămi așa ceva într-o bună zi. Mă gândeam la felul în care l-a înțeles pe Erick Thakrar.

Din nou presupusa lui abilitate psihică?

Până acum avea doisprezece candidați pentru postul de specialist în sisteme generale. Toți autentici. Totuși, în clipa în care Erick a solicitat postul, a devenit suspicios. Vrei să susții că n-a fost decât un simplu noroc?

Recunosc că acțiunile lui Joshua indică un grad de preștiință din partea lui.

În sfârșit! Mulțumesc.

Asta înseamnă că vei continua cu extracția zigotului?

Da. Decât dacă nu ai vreo obiecție.

N-aș obiecta niciodată să-ți primesc pruncul în mine, indiferent cine ar fi tatăl. Va fi și copilul nostru.

Iar eu nu-l voi cunoaște niciodată, rosti ea trist, **nu cu adevărat, ci numai pentru câțiva ani din**

copilăria lui, așa cum l-am văzut pe tata. Uneori mă gândesc că modul nostru de viață este prea dur.

Îl voi iubi. Îi voi povesti despre tine, când va întreba.

Mulțumesc. O să am însă și alți copii. Iar pe ei îi voi cunoaște.

Cu Joshua?

Posibil.

Ce vrei să faci în privința lui și a Doctorului Mzu?

Ione oftă exasperată. Imaginea dormitorului lui Helen undui și dispăru. Femeia privi în jurul propriei ei încăperi; era plină cu mobile din lemn întunecat, vechi de secole, aduse din Kulu de bunicul ei. Întregul ambient era cufundat în istorie, reamintindu-i cine era și ce responsabilități avea. Era o povară deprimantă, pe care izbutise s-o evite multă vreme. Dar până și ea trebuia să ia sfârșit în curând.

Lui nu-i voi spune nimic, cel puțin nu acum. Joshua este al șaptelea căpitan pe care Mzu l-a abordat în ultimele cinci luni; ea doar testează apele, vrea să vadă ce fel de reacție generează.

Îi sperie rău pe toți agenții de contrainformații

Știu. Pe de o parte, este vina mea. Ei nu știu ce se va-ntâmpla dacă Mzu încearcă să plece. Nu există un Lord al Ruinelor pe care să-l poată întreba... nu au nimic altceva decât promisiunea tatei.

Și promisiunea se păstrează?

Da, bineînțeles. Lui Mzu nu i se poate îngădui să plece. Gardiștii trebuie s-o rețină, dacă va-ncerca asta vreodată. Iar, dacă va sui totuși

la bordul unei nave, va trebui să folosești armele defensive strategice.

Chiar dacă nava respectivă este *Lady Macbeth*?

Joshua nu va încerca s-o îmbarce, mai ales dacă-i voi cere eu.

Și dacă totuși încearcă?

Degetele lui Ione se strânseră în jurul crucifixului mic din argint pe care-l purta la gât. **Atunci poți să tragi în ea.**

Îmi pare rău. Îți simt durerea.

Este o situație nulă și neavenită. Joshua n-o va face. Am încredere în el. Banii nu reprezintă motivația lui principală. Le-ar fi putut spune oamenilor despre existența mea. Reportera aceea, Kelly Tirrel, i-ar fi plătit o avere pentru o asemenea exclusivitate.

Nici eu nu cred că va accepta misiunea lui Mzu.

Bun. Toate astea m-au pus pe gânduri. Oamenii au nevoie de o asigurare că înapoia ta există un personaj cu autoritate. Crezi că sunt suficient de vârstnică pentru a începe aparițiile publice?

Din punct de vedere mental, ai fost suficient de matură de mulți ani. Din punct de vedere fizic, este posibil; la urma urmelor, ești destul de vârstnică pentru maternitate. Deși cred că ar fi util un stil vestimentar mai adecvat. În cazul tău, imaginea este un subiect de maximă importanță.

Ione se privi. Purta un bikini roz și o jachetică verde, ideale pentru partida de înot din fiecare seară, din golf.

Aici cred că s-ar putea să ai dreptate.

*

Seninătate nu avea pe calota sudică piedestale de andocare pentru şoimii-negri. Polipul care alcătuia emisfera aceea avea o grosime de două ori mai mare decât a carcasei, pentru a putea încorpora masivele organe de digestie minerală, ca şi câteva rezervoare de hidrocarburi de mărimea unor lacuri. Acestea produceau fluidele nutritive ce circulau prin vasta reţea de conducte a carcasei, susţinând stratul de mitoză care regenera polipul, glandele de secreţii alimentare din apartamentele blocurilor zgârie-stele, piedestalele şoimilor-negri şi şoimilor-de-vid vizitatori, ca şi diversele organe specializate ce răspundeau de întreţinerea ambientală. Pasajele de acces spre cochilia exterioară ar fi fost dificil de direcţionat prin grupări atât de compactate de viscere titanice.

De asemenea nu exista un spaţioport non-rotaţional. Butucul exterior era ocupat de un malaxor ca un crater, cu diametrul de o mie cinci sute de metri. Suprafaţa sa interioară era acoperită cu rânduri de cili tubulari, ţepuşe lungi de o sută de metri ce străpungeau sfărâmăturile asteroidale pe care navele le aduceau din inelul interior al lui Mirchusko. Odată intrate în deschidere, bolovanii erau acoperiţi cu enzime ejectate din cili şi transformaţi în praf şi pietriş, bucăţi mai lesne gestionabile care puteau fi ingerate şi consumate cu uşurinţă.

Lipsa unui spaţioport pe exteriorul calotei, la care se adăuga marea circulară de apă sărată ce clipocea

în interior în jurul bazei, ducea la o activitate foarte scăzută pe pantele sale curbate. Primii doi kilometri de deasupra golfurilor erau terasați ca o străveche fermă colinară, plantați cu tufișuri pline de flori și livezi îngrijite de către servitorii agricoli. Deasupra teraselor, un sol adeziv se agăța de peretele de polip care-și sporea întruna panta, o vastă pășune inelară cu ierburi groase, ale căror rădăcini se străduiau să contracareze gravitația și să mențină solul în loc. Atât iarba, cât și solul se opreau la trei kilometri de butuc, unde polipul devenea, practic, o stâncă verticală. Exact din centru ieșea tubul de lumină axial, care parcurgea toată lungimea habitatului masiv: o plasă cilindrică de conductori organici, al căror câmp magnetic puternic păstra la interior plasma fluorescentă care aducea lumină și căldură în interior.

Michael Saldana decisese că această calotă sudică liniștită și semiizolată va fi locul ideal pentru proiectul de cercetare al laymililor. În prezent, birourile și laboratoarele sale se întindeau pe doi kilometri pătrați de terase inferioare, iar grupul cel mai mare de clădiri din interiorul habitatului semăna cu campusul unei universități private bogate.

Cabinetul directorului proiectului se găsea la ultimul etaj al clădirii administrative cu cinci nivele, un turn rotund și robust din oglinzi de sticlă și cupru, înconjurat de balcoane din piatră sură, cu colonade. Se afla pe terasa din spatele campusului, la cinci sute de metri deasupra mării circulare, oferind o ciclorama

inegalabilă de ţinut subtropical care se pierdea în depărtarea înceţoşată.

Parker Higgens se simţea enorm de mândru de vederea aceea, de departe cea mai spectaculoasă din Seninătate, altă infatuare pe potriva celui de-al optulea director al proiectului de cercetare – alături de cabinetul formidabil în sine, cu mobilier din lemn de ossal de culoare burgund-închis, care sosise din Kulu în zilele dinaintea crizei abdicării. Parker avea optzeci şi cinci de ani. Numirea sa avusese loc cu nouă ani în urmă, fiind aproape ultimul act al Lordului Ruinelor, şi, prin mila Domnului (plus un strămoş îndeajuns de bogat pentru a permite nişte modificări genetice decente), el avea să păstreze postul alţi nouă ani. Cu douăzeci de ani în urmă, Parker părăsise cercetarea reală şi se concentrase asupra administraţiei. Era un domeniu în care excela: alcătuirea de echipe perfecte, domolirea personalităţilor înfocate, ştiinţa momentelor în care să insiste şi în care să se retragă discret. Administratorii ştiinţifici cu adevărat eficienţi erau rari, iar sub conducerea sa proiectul funcţionase rezonabil de lin – toţi recunoşteau asta. Lui Parker îi plăcea să-şi păstreze lumea ordonată şi îngrijită, era una dintre formulele sale pentru succes, şi tocmai de aceea fu atât de şocat ca într-o dimineaţă să intre în cabinet şi să găsească o fată blondă tolănită pe perna adâncă a scaunului *său* cu spătar drept, îndărătul biroului *său*.

– Cine dracu' eşti? răcni el.

Apoi îi zări pe cei cinci gardiști care așteptau în poziție de drepți, lângă pereți.

Gardiștii Seninătății erau unica forță polițienească a habitatului, servitori bitek subraționali, controlați prin intermediul afinității de către personalitate, care aplicau legea cu imparțialitate scrupuloasă. Erau umanoizi intimidatori (în mod premeditat), înalți de doi metri, cu exoschelet roșu-maroniu și încheieturile membrelor încapsulate în inele segmentate ce permiteau articulare completă. Capetele aveau aspect de sculpturi, cu ochii ascunși într-o încrețitură orizontală adâncă. Mâinile erau caracteristica lor cea mai umană, cu piele tăbăcită care înlocuia exoscheletul. Asta însemna că puteau utiliza orice artefact construit pentru oameni, cu accentul pus pe arme. Toți purtau la centuri pistoale laser și paralizatoare corticale, alături de cătușe restrictive. Centurile respective erau unicul lor articol de vestimentație.

Parker îi privi buimăcit pe gardiști, după care reveni spre fată. Ea purta un costum foarte scump, albastru-pal, iar ochii de gheață albastră transmiteau o neliniștitoare senzație de profunzime. Nasul... Poate că Parker era birocrat, dar nu era prost.

– Tu? șopti el, nevenindu-i să creadă.

Ione îi aruncă un surâs vag și se ridică, întinzându-i mâna.

– Da, domnule director. Eu, mă tem. Ione Saldana.

El îi strânse mâna fără putere; era foarte mică și o simți rece. Pe deget avea un inel cu sigiliu, un rubin roșu în care era săpată emblema Saldana: fenixul

încoronat. Inelul de prinț al coroanei Kulu. Când fusese trimis în exil, Michael nu se mai sinchisise să-l restituie tezaurului cu bijuteriile coroanei. Ultima dată, Parker îl văzuse pe degetul lui Maurice Saldana.

– Sunt onorat, doamnă, spuse el; fusese cât pe-aici să scape: *însă ești o fetișcană*. L-am cunoscut pe tatăl tău, a fost o persoană inspiratoare pentru cei din jur.

– Mulțumesc. (Pe chipul lui Ione nu se citi nici urmă de amuzament.) Îmi dau seama că ești ocupat, domnule director, dar doresc ca în dimineața aceasta să inspectez principalele facilități ale proiectului. După aceea voi cere tuturor șefilor de divizii ca în două zile să pregătească sinteze ale activității lor, în vederea unei prezentări. Am încercat să mă țin la curent cu descoperirile, totuși examinarea din depărtare prin intermediul simțurilor Seninătății este cu totul diferită de explicarea lor personală.

Întregul univers al lui Parker se cutremură. O trecere în revistă generală și, indiferent dacă-i plăcea sau nu, fetișcana aceasta minionă ținea baierele pungii, baierele *existenței* proiectului de cercetare. Și dacă...

– Bineînțeles, doamnă. Te voi conduce personal.

Ione începu să ocolească biroul.

– Doamnă? Pot să te întreb care îți este politica față de proiectul de cercetare laymili? Anteriorii Lorzi ai Ruinelor au fost foarte...

– Relaxează-te, domnule director. Strămoșii mei au avut perfectă dreptate: descifrarea misterului laymili trebuie să capete prioritate.

Posibilitatea dezastrului iminent se retrase din mintea lui Parker ca norii de ploaie ce se îndepărtează, dezvăluind soarele. Totul avea să fie perfect. Aproape... O fată! Moştenitorii Saldana fuseseră mereu masculi.

– Da, doamnă!

Gardiştii se dispuseră în escortă în jurul lui Ione.

– Haide, rosti ea şi ieşi din cabinet.

Parker constată că picioarele porniseră să-i alerge într-o manieră cu totul nedemnă, pentru a o ajunge din urmă. Regretă că nu putea şi el să-i facă pe oameni să reacţioneze în felul acela.

*

Există un al treilea Lord al Ruinelor.

Vestea fu difuzată la treizeci şi şapte de secunde după ce Ione şi Parker Higgens intrară în blocul de laboratoare care găzduia Divizia genetică plante laymili. Toţi cei care lucrau la proiect erau dotaţi cu nanonice neurale. Ca atare, după ce trecuse fiorul instinctiv de vinovăţie şi şocul însoţitor al intrării neanunţate a directorului şi a cinci gardişti la zece minute după începerea zilei de lucru şi după ce se făcură prezentările, profesori şi tehnicieni deopotrivă deschiseră canale în reţeaua de comunicaţii a habitatului. Aproape toate datavizările începeau: *N-o să crezi ce-o să-ţi spun...*

Lui Ione îi fură arătate proiecţii AV de gene ale plantelor laymili, cutii etanşe cu capace transparente

în care firicele încolțite din semințe șerpuiau în sus prin sol și plante mari analoge cu ferigile și frunze stacojii creșteau în ghivece și i se dădură să guste fructe mici și negre, zbârcite.

După ce prietenii, rudele și colegii fură puși la curent cu marea noutate, mai trecură alte cincisprezece secunde înainte ca vreunuia să-i vină ideea să contacteze oficiile companiilor de știri.

Din laboratorul de genetică plante, Ione și Parker trecură în oficiul Analiza structurii habitatului laymili. Oamenii se înșirau în lungul potecii din piatră, călcând tufele în picioare. Aplauze și ovații o urmară pe fată ca un efect de undă, alături de fluierături energice și comentarii glumețe. Gardiștii fură nevoiți să-i împingă cu blândețe pe spectatorii mai entuziaști. Ione începu să strângă mâini și să fluture din brațe.

Cinci companii majore de știri din Confederație mențineau oficii în Seninătate și toate fură anunțate de sosirea lui Ione în campusul proiectului de cercetare la nouăzeci de secunde după ce-și începuse vizita. Neîncrezător, redactorul-adjunct de la Collins întrebă personalitatea habitatului dacă era adevărat.

– Da, răspunse simplu Seninătate.

Programele matinale obișnuite fură prompt întrerupte pentru difuzarea știrii. Reporterii sprintară către vagonetele tuburilor. Editorii deschiseră frenetici canale spre contactele lor din personalul proiectului laymili, căutând acoperire imediată de la fața locului. Datavizările deveniră senzavizări, transmițând inputuri nervoase optice și auditive direct în studiouri.

După douăsprezece minute, optzeci la sută dintre locuitorii Seninătății erau conectați, fie privind turul neașteptat al lui Ione pe emisiunile AV, fie receptând senzavizările direct prin nanonicele neurale.

Este o fată, Lordul Ruinelor este o fată. Dumnezeule, casa regală Saldana va înnebuni când va afla asta, de acum nu mai există nicio șansă de reconciliere cu Regatul.

În laboratorul de fiziologie lucrau doi kiint; unul dintre ei ieși în recepția cu pereți din sticlă pentru a o saluta pe Ione. Era o imagine impresionantă și mișcătoare: fata umană subțirică stând în fața xenocului uriaș.

Kiintul era o femelă adult, cu pielea albă ca gheața scânteind slab în lumina matinală puternică, aproape ca și cum ar fi purtat un halou. Corpul său avea o secțiune transversală ovală lungă de nouă metri și lată de trei, susținută de opt picioare groase, elefantine. Capul îi era pe atât de lung pe cât era Ione de înaltă, ceea ce era nițel intimidant, întrucât îi reamintea fetei de un scut primitiv; un triunghi osos orientat cu un vârf în jos, ușor convex, cu o muchie centrală verticală care-i conferea două planuri distincte. La jumătatea sa exista o pereche de ochi limpezi, imediat deasupra unei serii de șase fante respiratorii, dotate cu franjuri blănoase ce unduiau la fiecare răsuflare. Baza ascuțită a capului îi slujea drept plisc, iar în spate avea două porțiuni mai mici, articulate.

Două apendice-brațe îi ieșiră din baza gâtului, curbându-se în jurul jumătății inferioare a capului. Păreau ca niște tentacule banale. Apoi mușchii

tractamorfici unduiră sub piele, și extremitatea brațului drept luă forma unei mâini omenești.

Ești binevenită aici, Ione Saldana, rosti kiinta în mintea ei.

Kiintii puteau utiliza oricând banda de afinitate umană, dar edeniștilor le fusese imposibil să simtă orice fel de formă de comunicare între ei. Poate că aveau într-adevăr o abilitate telepatică? Era unul dintre misterele cele mai neînsemnate ale xenocilor enigmatici.

Interesul tău față de această cercetare este meritoriu, continuă kiinta.

Eu trebuie să vă mulțumesc pentru că ne ajutați, replică Ione. **Mi s-a spus că instrumentele pentru analize pe care le-ați oferit aici au fost de un ajutor uriaș.**

Cum am fi putut refuza invitația tatălui tău? O previziune ca a lui este o calitate rară în rasa voastră.

Aș dori să stăm cândva de vorbă despre subiectul acesta.

Bineînțeles. Însă acum trebuie să-ți termini turul de gală. Înapoia gândului exista o notă de amuzament superior.

Kiinta își extinse mâna nou-formată, și cele două ființe își atinseră scurt palmele. După aceea extraterestra înclină capul masiv. Murmure de surprindere se răspândiră printre cei din recepție.

La dracu', ia uite, până și kiinta s-a plecat în fața ei.

După turul prin laboratoare, Ione rămase singură în una dintre livezile din exteriorul campusului, înconjurată de arbori tăiați cu rigurozitate în forme de

ciuperci, cu ramurile ticsite de o lână de flori. Petale se învolburau lent prin văzduh deasupra ei, presărând cu o mantie de omăt iarba înaltă până la glezne. Femeia stătea cu spatele la habitat, astfel că întregul interior părea să se curbeze în jurul ei aidoma unei perechi de valuri de culoarea smaraldului, ale căror creste se izbeau între ele într-o văpaie prelungă şi rectilinie de lumină albă, scânteietoare, hăt deasupra capului.

– Doresc să vă spun câteva cuvinte despre încrederea pe care o am în toţi cei care locuiesc în Seninătate, începu Ione. Acum o sută şaptezeci şi cinci de ani, am pornit de la zero pentru a clădi o societate respectată în toată Confederaţia. Suntem independenţi, suntem practic lipsiţi de delicte şi suntem bogaţi, atât colectiv, cât şi individual. Pe bună dreptate, putem fi mândri pentru această realizare. Nu am primit-o cadou, ci am cumpărat-o prin trudă şi sacrificii. Iar ea va continua numai prin încurajarea industriei şi liberei iniţiative care a generat această bogăţie. Tatăl şi bunicul meu şi-au oferit întreaga susţinere, din toată inima, pentru comunitatea de afaceri, pentru crearea unui mediu în care comerţul şi industria să ne îmbogăţească viaţa şi să ne îngăduie să visăm pentru copiii noştri. În Seninătate, visurile capătă o şansă mai mare decât cea medie pentru a se transforma în realitate. Credinţa pe care o am în voi este că veţi continua să vă urmaţi visurile. Pentru aceasta vă făgăduiesc că domnia mea va fi dedicată menţinerii mediilor economic, legislativ şi politic care

ne-au adus în poziția de invidiat în care ne găsim în prezent și care ne permite să privim plini de curaj spre viitor.

Imaginea și vocea dispărură din studiourile de știri, alături de izul parfumat al florilor, nu însă și surâsul discret și sfios, care dăinui mult timp.

Hristoase: tânără, drăguță, bogată și deșteaptă. Ce să mai zici?!

Până la sfârșitul zilei, Seninătate primise optzeci și patru de mii de invitații pentru Ione. Era dorită la petreceri și dineuri, era solicitată să țină discursuri și să ofere premii, numele ei era râvnit în consiliul de administrație al companiilor interstelare, designerii de modă își ofereau colecțiile integrale pentru a le purta, fundațiile caritabile o implorau să le devină protectoare. Prietenii vechi o tratau de parcă ar fi fost Mesia reîncarnat. Toți voiau să-i fie prieteni. Iar Joshua... Joshua fu foarte morocănos când Ione își petrecu prima seară trecând în revistă sintezele Seninătății despre incredibila reacție publică, în loc s-o petreacă în pat cu el.

Tânărul nu era prea fericit nici din cauza reechipării lui *Lady Macbeth*, care avea să fie gata peste două săptămâni. În următoarele douăzeci de ore, șaptezeci și cinci de zboruri charter au fost organizate pentru a purta înregistrări ale lui Ione în toată Confederația. Oficiile companiilor de știri erau angajate într-un feroce război al ratingului, disperate să aibă exclusivitatea pe cât mai multe planete cu putință, cât mai repede cu putință. Căpitanii de nave stelare

își blestemară anterioarele contracte care-i obligau să livreze mărfuri banale, iar unii dintre ei le denunțară unilateral. Cei care nu aveau contracte imediate cerură companiilor de știri prețuri cu totul irațională, care le fură achitate fără ezitare.

În toată Confederația, înfometații de senzațional o devorau pe Ione, reaprinzând un interes avid față de renegații familiei Saldana; ba chiar readucând în prim-plan, pentru scurt timp, vechea enigmă laymili.

Comercianții deveniră extrem de bogați, vânzând modă Ione și accesorii Ione. Regizorii de pornovizări își remodelară starurile feminine pentru a semăna și simți ca ea. Formațiile de Stare Fantasy compuseră melodii despre ea. Până și Jezzibella anunță că i se părea drăguțică și spuse că i-ar plăcea s-o fută într-o bună zi.

Agențiile de știri de pe Kulu și de pe planetele sale Principate o tratară ca pe o minoră notă de subsol. Familia regală nu credea în cenzurarea presei, dar în tot cazul Curtea nu vedea apariția ei ca pe un eveniment ce ar fi trebuit celebrat. Înregistrările senzavizare cu ea se vândură la prețuri fabuloase în tot Regatul.

*

Unul dintre contractele de transport abandonate îi aduse lui Joshua prima sa cursă charter, peste două zile.

Roland Frampton era comerciant și prieten cu Barrington Grier și astfel află despre *Lady Macbeth*, care avea să fie gata de plecare în paisprezece zile.

– Când o să pun mâna pe nemernicu-ăla de căpitan McDonald, o să-l transform în carne pentru transplant, rosti Roland furios. *Sora Corum* n-o să mai capete vreodată alt contract de marfă de partea asta a lui Jupiter, o promit!

Joshua sorbi din apa minerală şi încuviinţă înţelegător. Barul Harkey's nu avea aceeaşi atractivitate în timpul zilei, deşi termenul era ambiguu într-un zgârie-stele. Totuşi, bioritmurile oamenilor erau acordate cu tubul de lumină axial al habitatului; corpul său ştia că era mijlocul dimineţii.

– Plătesc preţuri bune, o ştii doar, nu-l trăgeam pe sfoară. Era o cursă regulată. Şi-acum a apărut nenorocita asta de fată şi-au înnebunit toţi.

– Auzi, protestă Barrington, eu mă bucur c-avem iarăşi un Saldana la conducere. Dacă fata-i măcar pe jumătate la fel de bună pe cât au fost ultimii doi Lorzi, atunci locul ăsta va înflori.

– Da... bine, eu n-am niciun conflict cu ea, preciză iute Roland. Dar cum reacţionează oamenii... Clătină uimit din cap: Aţi auzit cât au oferit companiile de ştiri căpitanilor pentru cursa spre Avon?

– Da, se strâmbă Joshua. Meyer şi *Udat* au căpătat charterul Time Universe spre Avon.

– Problema este că sunt în budă, recunoscu Roland. Clienţii mei zbiară după suplimentele nanonice medicale. În Seninătate există foarte mulţi bătrâni bogaţi, şi industria medicală de-aici este o afacere prosperă.

– Sunt sigur că putem ajunge la o înţelegere.

– Pun cărțile pe masă, Joshua – îți ofer trei sute cincizeci de mii de fuzidolari pentru cursă, plus o bonificație de șaptezeci de mii, dacă le poți aduce de azi în cinci săptămâni. După aceea îți pot oferi un contract regulat – un zbor la Rosenheim la fiecare șase luni. Eu zic că nu-i de lepădat.

Joshua privi către Melvyn Ducharme, care-și amesteca nepăsător cafeaua. Cât timp durase reechiparea lui *Lady Mac*, ajunsese să se bizuie în mare măsură pe specialistul lui în fuziune; avea patruzeci și opt de ani și peste douăzeci de ani de experiență serioasă în zboruri stelare. Bărbatul micuț cu piele întunecată încuviință imperceptibil.

– Bine, spuse Joshua. Însă uite care-i treaba, Roland, *Lady Mac* nu pleacă din doc până nu-s mulțumit c-a fost integrată corespunzător. Nu grăbesc lucrurile, fiindcă nu vreau să stric totul de dragul unei bonificații de șaptezeci de mii de dolari.

Roland îi aruncă o privire nemulțumită.

– Sigur că da, nu te zoresc.

Bătură palma și începură să pună la punct detaliile.

Kelly Tirrel sosi peste douăzeci de minute, își aruncă geanta pe covor și se așeză cu un suspin exagerat. Chemă o chelneriță și comandă cafea, după care-l sărută superficial pe Joshua.

– Ai obținut contractul? îl întrebă.

– Lucrăm la el.

Tânărul scană iute barul. Helen Vanham nu se zărea nicăieri.

– Bravo! Doamne, ce mai zi am avut! Pe editorul meu l-au apucat pandaliile.

– Ione v-a luat pe toți pe neașteptate, nu-i așa? întrebă Barrington.

– Rău de tot, recunoscu Kelly. Am scotocit prin arhive cincisprezece ore fără pauză, examinând istoria familiei Saldana. Pregătim un documentar de șaizeci de minute pentru diseară. Capetele-alea încoronate sunt niște tipi tare ciudați.

– Tu o să prezinți documentarul? se interesă Joshua.

– Nicio speranță! Kirstie McShane a pus mâna pe el. Cățeaua! Se culcă cu editorul de știri curente, de-aia. Probabil că o să sfârșesc în calitate de corespondentă de modă sau așa ceva. Dac-aș fi avut cel mai mic avertisment prealabil, m-aș fi putut pregăti, aș fi găsit vreun atu...

– Nici Ione n-a știut exact când să-și programeze apariția, rosti Joshua. Abia de două săptămâni a-nceput să se gândească la o ieșire în public.

Urmă o tăcere ucigașă, timp în care capul lui Kelly se întoarse lent, și ochii ei se focalizară asupra tânărului.

– Poftim?

– Ăăă...

Joshua se simți de parcă în mod brusc fusese proiectat în imponderabilitate.

– O cunoști? Știuseși cine era?

– Păi... într-un fel... cumva... cred că da. Ea a pomenit amănuntul ăsta.

Kelly se ridică atât de rapid, încât aproape că-și răsturnă scaunul.

– L-a „pomenit"? Ești un CĂCAT, Joshua Calvert! Ione Saldana este cea mai tare bombă care-a lovit întreaga Confederație în ultimii trei ani și tu ȘTIAI despre ea și nu mi-ai zis! Ești un nenorocit egoist, meschin, egolatru, sodomit de xenoci! Eu m-am culcat cu tine, am ținut la... Tăcu brusc și-și ridică geanta de pe jos: Toate astea n-au însemnat nimic pentru tine?

– Cum să nu? A fost... Joshua accesă fișierul de sinonime ale nanonicelor neurale: Fabulos?

– Nemernicule! Femeia făcu doi pași spre ușă, apoi se răsuci: Și ești de tot căcatu-n pat! zbieră ea.

Toți cei din bar se holbau la el. Putea vedea înflorind o sumedenie de rânjete. Joshua închise ochii pentru o clipă și suspină resemnat.

– Femeile... Se roti în scaun pentru a reveni la Roland Frampton: În privința ratelor de asigurare...

*

Caverna nu semăna cu nimic din ce văzuse Joshua până atunci în Seninătate. Era aproximativ emisferică, având diametrul de douăzeci de metri, cu obișnuita podea netedă din polip alb. Însă regularitatea pereților era întreruptă de protuberanțe organice, excrescențe mari aidoma unor conopide, ce tresăreau ocazional sub ochii lui, la care se adăugau torurile contractate de sfinctere. Cabinete de echipamente, cu aspect medical, erau fuzionate în polip; păreau ca și cum ar fi fost extrudate sau absorbite osmotic. Nu putea să precizeze ce anume.

Întregul loc era foarte *biologic*. Îi dădea furnicături.

– Ce-i asta? o întrebă pe Ione.

– Un centru de utere pentru clone. Fata arătă un sfincter: În alea desfășurăm gestația servitorilor cimpicasnici. Toți servitorii din habitat sunt asexuați, nu se-mperechează, așa că Seninătate trebuie să-i crească. Avem câteva varietăți de cimpi, apoi gardiștii, bineînțeles, plus unele construcții specializate pentru chestii ca repararea traiectelor și întreținerea tubului de lumină axial. Cu totul sunt patruzeci și trei de specii diferite.

– Aha! Bun...

– Uterele sunt conectate direct la conductele de substanțe nutritive; este necesar foarte puțin hardware.

– Da.

– Aici a avut loc și gestația mea.

Joshua strâmbă din nas. Nu voia să se gândească la asta.

Ione se apropie de un modul de echipamente gri-oțel suprapuse, care îi ajungea până la jumătatea pieptului. Leduri verzi și chihlimbarii clipiră spre ea. În vârf era afundată o unitate cilindrică tau-zero, lungă de douăzeci de centimetri și lată de zece, a cărei suprafață semăna cu o oglindă care-și pierduse în majoritate lustrul. Își folosi afinitatea pentru a încărca o comandă în procesoarele bitek ale modulului, și unitatea se deschise.

Joshua o privi în tăcere cum așeză înăuntru globul micuț de întreținere. Fiul lui... O părticică din el își dorea să oprească totul imediat, să-l lase pe copil

să se nască în mod normal, să-l cunoască, să-l urmărească îndeaproape cum crește.

– Obiceiul este ca acum să-i dăm un nume, zise Ione. Dacă vrei tu...

– Marcus.

Numele tatălui său. Nici măcar nu trebuise să se gândească în privința asta.

Ochii ei de safir erau umezi, reflectând lumina perlată blândă provenită de la benzile electroforescente din plafon.

– Bineînțeles. Se va numi atunci Marcus Saldana.

Joshua deschise gura pentru a protesta.

– Mulțumesc, rosti el resemnat.

Unitatea se închise, și suprafața deveni neagră. Nu părea solidă, ci mai degrabă o fisură deschisă în spațiul cosmic.

Tânărul rămase privind-o multă vreme. Pur și simplu, lui Ione nu-i puteai spune „nu".

Ea îl prinse de braț și-l scoase din centrul de utere pentru clone, pe coridorul de afară.

– Cum merge cu *Lady Macbeth*?

– Nu tocmai rău. Inspectorii Consiliului Astronautic al Confederației ne-au aprobat integrarea sistemelor. Acum începem să reasamblăm carcasa și ar trebui să terminăm în trei zile. O ultimă inspecție pentru certificatul de navigabilitate, și am plecat. Am semnat un contract cu Roland Frampton pentru a prelua marfă din Rosenheim.

– Asta-i într-adevăr o veste bună. Deci te mai am pentru patru nopți.

El o trase nițel mai aproape.

– Mda, dacă mă poți strecura între două obligații de serviciu.

– Ah, da, cred c-aș putea să-ți acord două ore. Diseară am un dineu în scopuri caritabile, dar voi termina înainte de ora unsprezece. Promit!

– Grozav! Te-ai descurcat superb, Ione, realmente, i-ai lăsat pur și simplu pe toți cu gura căscată. Toți te iubesc.

– Și nimeni nu și-a strâns bagajele și n-a plecat – niciuna dintre companiile majore, nici plutocrații. Ăsta-i adevăratul meu succes.

– Discursul tău i-a convins. Iisuse, dacă mâine s-ar ține alegeri, ai fi președintă!

Ajunseră la vagonetul tubului care aștepta în stația micuță. Doi gardiști stăteau de o parte și de cealaltă, când ușa se deschise.

Joshua se uită la ei, apoi la vagonetul cu zece locuri.

– Nu pot s-aștepte afară? întrebă el nevinovat.

– De ce?

Tânărul rânji sugestiv.

*

Ea îl strânse în brațe puternic după aceea, tremurând ușor, cu corpurile încinse și asudate. Joshua stătea pe marginea unui scaun, cu Ione ca o liană agățătoare, cu picioarele îndoite înapoia spatelui său. Ventilatoarele de aer condiționat din vagonet bâzâiau puternic, reciclând aerul neobișnuit de umed.

– Joshua?

– Da?

O sărută pe gât, mângâindu-i încet fesele.

– După ce-o să pleci, n-o să te mai pot proteja.

– Știu.

– Să nu faci vreo prostie. Să nu-ncerci să depășești nimic din ce-a făcut tatăl tău.

Nasul lui se frecă de baza bărbiei femeii.

– N-o s-o fac. Nu-s genul care să-și caute moartea cu lumânarea.

– Joshua?

– Da?

Ione își retrase puțin capul pentru a-l privi drept în ochi și se străduí să fie convingătoare.

– Ai încredere în instinctele tale.

– Așa fac mereu.

– Te rog! Nu numai în privința obiectelor, ci și a oamenilor. Ai grijă la oameni!

– Bine.

– Promite-mi.

– Îți promit.

El se săltă, cu femeia tot încolăcită în jurul torsului său. Ione îi putea simți noua erecție.

– Vezi mânerele alea de pe tavan? întrebă tânărul.

Ea înălță ochii.

– Da.

– Prinde-le, ține-te de ele și nu le da drumul.

Ione ridică ambele mâini și prinse o pereche de mânere inelare din oțel care se extindeau din plafon. Joshua îi dădu drumul și ea țipă scurt. Degetele de

la picioare nu-i atingeau podeaua. Tânărul rămase în fața ei, surâse larg și o împinse ușor, pendulând-o.

– Joshua!

Ione desfăcu picioarele când ajunse la amplitudinea maximă a arcului.

El înaintă, râzând.

*

Erick Thakrar pluti în centrul de comandă al silozului MB 0–330, remorcându-și geanta. Se opri expert lângă un mâner inelar. În jurul bulei de observație erau adunați neașteptat de mulți oameni. Îi recunoscu pe toți: ingineri și tehnicieni care lucraseră la reechiparea lui *Lady Macbeth*. În ultimele două săptămâni toți avuseseră schimburi prelungite.

Pe Erick nu-l deranja munca, fiindcă însemna că-și câștigase locul în echipajul lui *Lady Macbeth*. Oboseala permanentă și spinarea înțepenită reprezentau un preț care merita plătit pentru asta. Iar peste alte două ore avea să fie pe drum.

Zumzetul glasurilor se stinse când oamenii îl zăriră. În fața bulei de observație se materializă un loc liber. Bărbatul se încordă și privi în exterior.

Suportul se telescopase din siloz, purtând-o pe *Lady Mac*. Pe când privea, panourile de termopurjare ale navei se depliară din nișele aflate în carcasa gri-mat. Cuplajele ombilicale ale suportului se retraseră de la pupa.

– Aveți permisiunea de deconectare, dataviză supervizorul silozului. *Bon voyage*, Joshua! Ai grijă!

Flăcări portocalii ca niște lumânările se aprinseră pe ecuatorul lui *Lady Macbeth,* și duzele chimice de manevre ridicară nava de pe suport cu o dexteritate pe care numai un maestru pilot o putea atinge vreodată.

Echipa de tehnicieni izbucni în urale și ovații.

– Erick?

Bărbatul se întoarse și-l privi pe supervizor.

– Joshua spune că-i pare rău, dar Lordul Ruinelor crede că ești un găozar.

Erick reveni spre silozul gol. Suportul cobora lent către podea. O lumină albastră se revărsă în jos, când rachetele ionice ale lui *Lady Macbeth* înlocuiră duzele de manevre.

– Nemernicul..., murmură el stupefiat.

*

În *Lady Macbeth* existau patru capsule separate de susținere biotică, sfere de câte doisprezece metri grupate laolaltă într-o piramidă chiar în centrul navei. Erau foarte bine dotate, întrucât cheltuielile necesare echipării lor reprezentaseră doar o fracțiune minusculă din costul total al navei stelare.

Capsulele B, C și D, sferele inferioare, erau divizate fiecare în patru punți, cu cele două nivele mijlocii urmând o configurație bazică de cabine, salon, bucătărie și baie. Celelalte punți erau compartimente de stocare, ateliere de întreținere, cale de echipamente și ecluze pneumatice pentru hangarele VSM și avionul spațial.

În capsula A se afla puntea de comandă, care ocupa jumătate din puntea mediană superioară, cu console și cușete de accelerație pentru toți cei șase membri ai echipajului. Deoarece nanonicele neurale puteau interfața cu calculatorul de zbor de oriunde din interiorul navei, era mai degrabă un soi de oficiu de management decât tradiționalul centru de comandă, cu ecranele consolelor și proiectoarele AV oferind afișaje la nivel specialist ale sistemelor care dublau informațiile datavizate.

Lady Macbeth primise licența pentru a transporta până la treizeci de pasageri sau, dacă eventual cușetele din cabine erau demontate și înlocuite de cuve tau-zero, până la optzeci de persoane care călătoreau în stază. Fiindcă la bord se găseau numai Joshua și cinci membri de echipaj, spațiul disponibil era de domeniul luxului. Cabina lui Joshua era cea mai mare și ocupa un sfert din puntea mediană superioară. El refuzase să modifice configurația interioară care fusese aleasă de Marcus Calvert. Scaunele proveneau dintr-o navă de pasageri de lux care fusese retrasă din circulație cu peste o jumătate de secol în urmă, sculpturi din spumă neagră, articulate, care în poziția pliată aduceau cu cochilii marine uriașe. Pe o etajeră se aflau volume legate în piele cu hărți stelare străvechi. Un modul de calculator pentru dirijarea capsulelor Apollo (de proveniență dubioasă) era expus într-o bulă transparentă. Însă caracteristica principală, din punctul de vedere al tânărului, era cușca pentru sex în imponderabilitate, un glob din traverse cauciucate care

cobora din plafon. Puteai ricoşa fericit în interiorul ei fără vreun pericol de a te izbi de mobile neplăcute (şi cu colţuri ascuţite). Joshua intenţiona s-o folosească din plin împreună cu Sarha Mitcham, specialista în sisteme generale, în vârstă de douăzeci şi patru de ani, care-i luase locul lui Erick Thakrar.

Când Joshua ridică *Lady Macbeth* de pe suportul silozului 0–330, toţi erau fixaţi în cuşetele de pe puntea de comandă. Tânărul o făcu instinctiv, asemenea unei crisalide care-şi deschide aripile spre soare, ştiind că pentru *asta* îi fusese reconfigurată spirala ADN-ului.

Vectorii de curs de la centrul de control al traficului spaţioportului se insinuară în mintea sa, şi rachetele ionice legănară leneş nava. Utilizând propulsia reactivă secundară, el o purtă peste marginea giganticului disc din traverse, apoi ambală cele trei propulsii de fuziune principale. Forţa *ge* crescu rapid şi ieşiră din puţul gravitaţional al lui Mirchusko, îndreptându-se către semiluna verde a lui Falsia, aflată la şapte sute de mii de kilometri depărtare.

Zborul de testare dură cincisprezece ore. Programele de verificare rulară testări ale sistemelor; propulsiile de fuziune fură împinse la maximum, producând pentru scurt timp o acceleraţie de şapte *ge*, iar plasma le fu scanată pentru instabilităţi; capacitatea sistemelor de susţinere biotică fu controlată în toate capsulele. Sistemele de ghidare, senzorii, şicanele deflectoare din rezervoarele de combustibil, izolarea termică, circuitele energetice, generatoarele...

milioanele de componente ce intrau în alcătuirea structurii navei stelare.

Joshua inseră *Lady Macbeth* pe orbită la două sute de kilometri deasupra satelitului presărat de cratere și lipsit de viață, unde făcură o pauză de nouăzeci de minute. După raportul oficial final care confirmă concordanța dintre eficiența generală și cerințele Consiliului Astronautic al Confederației, el alimentă iarăși propulsiile de fuziune și acceleră, revenind spre giganta gazoasă învăluită în pâcle ocru.

Navelor stelare adamiste le lipsea flexibilitatea șoimilor-de-vid, nu numai ca manevrabilitate, ci și în privința metodelor utilizate pentru deplasarea cu viteze superluminice. În timp ce aparatele bitek își puteau ajusta găurile-de-vierme pentru a produce un terminus în locul dorit, indiferent de orbita și de vectorul lor accelerație, navele ca *Lady Macbeth* efectuau salturi în lungul traseului lor orbital fără niciun fel de derivă. Limitarea aceasta îi costa pe căpitani timp mult între salturi. Nava trebuia să se alinieze direct cu steaua-țintă. În spațiul interstelar nu era ceva foarte dificil, ci pur și simplu o problemă de compensare pentru erori naturale. Totuși, saltul inițial afară dintr-un sistem stelar trebuia să fie pe atât de precis pe cât era omenește posibil, pentru a împiedica scăparea de sub control a inexactităților cu privire la punctul de ieșire. Dacă o navă stelară pleca de pe un asteroid care se îndepărta de următoarea escală a navei, căpitanul putea petrece zile întregi pentru a-și modifica orbita, iar costurile în rezervă de delta-v erau îngrozitoare.

Majoritatea căpitanilor se mulțumeau să se folosească de planeta disponibilă cea mai apropiată, care le oferea posibilitatea salturilor către orice stea din galaxie o dată la fiecare orbită.

Lady Macbeth ocupă o orbită circulară la o sută optzeci și cinci de mii de kilometri deasupra lui Mirchusko, cu o marjă de siguranță de zece mii de kilometri. Distorsiunea gravitațională împiedica navele adamiste să efectueze salturi de la mai puțin de o sută șaptezeci și cinci de mii de kilometri de gigantele gazoase.

Calculatorul de zbor dataviză liniile de vectori în mintea lui Joshua. Tânărul văzu dedesubt corpul masiv acoperit de benzi de furtuni, cu gura de peșteră neagră a terminatorului târându-se spre el. Traiectoria lui *Lady Mac* era un tub de inele de neon verde ce se întindea în depărtare până se contopea într-un singur fir care descria o buclă ce dispărea în spatele feței întunecate a lui Mirchusko. Inele verzi goneau pe lângă carcasă cu viteză ametitoare.

Rosenheim apărea ca un punct insignifiant de lumină albă, încadrat de simboluri grafice roșii, care se ridica peste giganta gazoasă.

– Generatoarele sunt activate, raportă prompt Melvyn Ducharme.

– Dahybi? întrebă Joshua.

– Circuitele configuratoare sunt stabile, răspunse calm Dahybi Yadev, specialistul în noduri.

– Bun, se pare că suntem gata de salt.

Tânărul comandă nodurilor să se activeze, alimentând întregul output al generatorului în circuitele

configuratoare. Rosenheim se ridică tot mai sus deasupra gigantei gazoase, pe măsură ce *Lady Mac* gonea pe orbita ei.

Iisuse, un salt adevărat!

Potrivit programului său de monitorizare fiziologică a nanonicelor neurale, ritmul cardiac îi ajunsese la o sută de bătăi pe minut şi creştea. Se ştia că unii membri de echipaj aflaţi la primul lor salt intraseră în panică la momentul respectiv, îngroziţi de gândul unei desincronizări a hodografelor energetice. Era suficientă o singură hibă, eroarea unui singur program de monitorizare.

„Nu eu! Nu nava asta."

Dataviză calculatorului de zbor să plieze panourile de termopurjare şi grupurile de senzori.

– Nodurile complet încărcate, anunţă Dahybi. De-acum i-a ta, Joshua.

Tânărul surâse auzind cuvintele acelea. Nava fusese dintotdeauna a sa.

Rachetele ionice pâlpâiră scurt, reglând fin traiectoria. Rosenheim lunecă peste vectorul de inele verzi, drept în centru. Zecimalele coborâră la zero, zecimi de secundă, sutimi, miimi...

Comanda lui Joshua fulgeră cu viteza luminii prin nodurile configuratoare. Energia curse, cu densitatea gonind către infinit.

Un orizont de evenimente apăru din neant şi învălui carcasa lui *Lady Macbeth*. În cinci milisecunde se comprimă la dimensiune zero, luând nava stelară cu el.

*

Erick Thakrar coborî cu liftul din blocul zgârie-stele StMichelle până la nivelul patruzeci și trei, apoi ieși și sui două paliere de trepte. În vestibulul de la nivelul patruzeci și cinci nu se găsea nimeni. Acesta era tărâmul birourilor, jumătate dintre ele erau neocupate, iar ora locală era nouăsprezece.

Intră în biroul Marinei Confederației.

Comandorul Olsen Neale ridică ochii surprins când Erick pătrunse în cabinetul său.

– Ce dracu' cauți aici? Crezusem că *Lady Macbeth* a plecat.

Erick se lăsă greoi în scaunul care era în fața biroului lui Neale.

– A plecat.

Explică tot ce se întâmplase.

Comandorul Neale își sprijini bărbia în palme și se încruntă. Erick Thakrar era unul dintre cei șase agenți pe care SCNC îi folosea în Seninătate, încercând să-i strecoare în nave comerciale independente (mai ales cele cu propulsii antimaterie) și șoimi-negri, cu speranța de a obține o pistă despre activitățile piratерești și stațiile de producere a antimateriei.

– Lordul Ruinelor l-a avertizat pe Calvert? repetă comandorul Neale pe un ton surprins.

– Așa a spus supervizorul silozului de întreținere.

– Doamne Dumnezeule, asta-i tot ce ne mai trebuia – ca fata asta, Ione, să transforme Seninătate într-un soi de națiune anarhică de pirați! N-are decât

să fie o bază pentru șoimii-negri, dar până acum Lorzii Ruinelor au susținut mereu Confederația.

Comandorul Neale se uită în jurul pereților din polip, apoi fixă cu privirea coloana AV care se ridica din blocul procesor al biroului său, parcă așteptându-se pe jumătate ca personalitatea să-l contacteze și să nege acuzația.

– Crezi c-ai fost demascat?

– Nu știu. Cei care au muncit la reechipare s-au amuzat pur și simplu pe seama mea. Se pare că Joshua Calvert a angajat în locul meu o fată. Ziceau că era destul de atrăgătoare.

– În tot cazul se potrivește cu ce știm despre el; pentru o concubină, ar fi putut renunța cu ușurință la tine.

– Ce-a fost atunci cu referirea la Lordul Ruinelor?

– Dumnezeu știe... Neale expiră prelung: Vreau să continui să-ncerci să te angajezi într-o navă; o să afli foarte repede dacă se știe cine ești. Eu voi trece totul în flekul de rapoarte diplomatic și-l voi lăsa pe Amiralul Aleksandrovici să-și bată capul.

– Da, domnule.

Erick salută și ieși.

Comandorul Neale rămase mult timp în scaunul său, uitându-se la câmpul stelar care se rotea dincolo de fereastră. Posibilitatea ca Seninătate să devină un habitat apostat era teribilă, mai ales dacă ținei seama de *statu-quo*-ul pe care-l menținuse vreme de douăzeci și șapte de ani. În cele din urmă, accesă fișierul despre doctorul Mzu din nanonicele sale neurale și începu să verifice circumstanțele în care era autorizat s-o asasineze.

11

Unii dintre cei mai superstiţioşi locuitori din Aberdale fură auziţi spunând că Marie Skibbow luase cu ea norocul aşezării, atunci când plecase. Circumstanţele fizice nu se modificaseră, dar ei păreau să sufere o adevărată avalanşă de incidente deprimante şi nefericite.

Marie avusese dreptate în privinţa reacţiei familiei ei. După ce adevărul fusese stabilit finalmente (Rai Molvi confirmase că fata suise la bordul lui *Coogan*, Scott Williams confirmase că încărca focarul termic când ambarcaţiunea plecase), reacţia lui Gerald Skibbow faţă de trădarea fiicei sale, aşa cum o considerase, fusese de furie pură. El ceruse ca Powel Manani fie să plece călare pe urmele lui *Coogan*, fie să-şi utilizeze blocul comunicator pentru a-i cere şerifului comitatului s-o aresteze când negustorul ambulant avea să treacă pe lângă Schuster.

Powel îi explicase politicos că, din punct de vedere legal, Marie era adult şi nu avea un contract de colonizare cu CDL, aşa că era liberă să facă orice dorea. Cu Loren plângând în pumni, Gerald se dezlănţuise împotriva nedreptăţii, după care se lamentase cu amărăciune la adresa incompetenţei reprezentanţilor locali ai CDL. În momentul acela, supervizorul trivilor, epuizat după ce condusese căutarea lui Gwyn Lawes la capătul unei zile întregi petrecute în şa pentru a aduna vitele rătăcite, fusese foarte aproape de a-l pocni pe colonist. Rai, Horst şi Leslie Atcliffe trebuiseră să-i despartă pe cei doi bărbaţi.

Numele lui Marie nu mai fu amintit niciodată.

Ogoarele și plantațiile ce fuseseră smulse junglei înapoia luminișului lui Aberdale erau acum atât de mari, încât buruienile viguroase ce invadau solul discuit creșteau la loc aproape la fel de repede pe cât puteau fi tăiate. Era o muncă obositoare, care-i epuiza până și pe trivii disciplinați. În mod limpede nu mai putea fi vorba despre altă extindere a culturilor, până nu se prindea ferm primul lot de culturi. Varietățile mai delicate de legume și zarzavaturi terestre se străduiau din greu sub asaltul perpetuu al ploii. În ciuda modificărilor genetice, roșiile, dovleceii, salata, napii, varza și vinetele izbuteau să se înalțe, însă frunzele le erau îndoite și fleșcăite, îngălbenite pe perimetru. O furtună violentă, care lăsă jungla învăluită în pâcle pentru câteva zile după ce luase sfârșit, împrăștie jumătate din puii satului și puțini dintre ei mai fură găsiți.

La două săptămâni după plecarea lui *Coogan*, sosi alt negustor ambulant, *Louis Leonid*. Fu cât pe-aici să izbucnească o revoltă față de prețurile cerute de căpitan, iar acesta ridică ancora în grabă, jurând că va avertiza toate ambarcațiunile din bazinul Juliffe să evite pe viitor afluentul Quallheim.

La acestea se adăugară decesele. După Gwyn Lawes, urmă Roger Chadwick, înecat în Quallheim, cu corpul descoperit la un kilometru în aval. Apoi teribila tragedie a familiei Hoffman: Donnie și Judy, împreună cu cei doi copii adolescenți ai lor, Angie și Thomas, arseseră într-o noapte în ferma lor din savană. Alarma fusese dată abia dimineață, când Frank Kava zărise

coloana subțire de fum care se ridica din cenușă. Trupurile fuseseră carbonizate în așa măsură, încât nu mai puteau fi identificate. Până și un laborator patologic bine echipat ar fi avut mari dificultăți în a-și da seama că toți muriseră prin împușcarea în ochi de la cinci centimetri depărtare cu un laser de vânătoare.

*

Horst Elwes apăsă baza ascuțită a crucii treizeci de centimetri în lutul negru și ud, apoi începu să bătătorească solul cu bocancul. El însuși făcuse crucea, din lemn de mayope, desigur nu atât de bună pe cât ar fi putut-o face Leslie, însă era nepângărită. Simțea că asta era important pentru mica Angie.

– Nu există nicio dovadă, rosti el privind grămăjoara lunguiață de pământ, patetic de mică.

– Ha! făcu Ruth Hilton și-i întinse crucea lui Thomas.

Porniră spre mormântul băiatului. Lui Horst îi venea foarte greu să vizualizeze acum chipul lui Thomas. Băiatul avusese treisprezece ani, fusese numai zâmbete și alergase mereu peste tot. Crucea pătrunse în argilă cu un zgomot de sucțiune.

– Tu însuți ai spus că sunt sataniști, insistă Ruth. Și noi știm al naibii de bine că ăia trei colonișți au fost omorâți în Durringham.

– Tâlhăriți, preciză Horst. Au fost tâlhăriți.

– Au fost uciși.

Crucea purta numele lui Thomas ars grosolan cu o lamă de fisiune. „Aş fi putut face ceva mai bun decât atât", gândi Horst, „n-ar fi fost mare sacrificiu pentru bietul băiat să fi stat treaz în timp ce-i săpam literele numelui."

– Ucişi, tâlhăriţi... s-a întâmplat în cu totul altă lume, Ruth. Oare a existat realmente un loc ca Pământul? Se spune că trecutul nu-i decât o amintire. Mie-mi vine foarte greu să-mi mai reamintesc Pământul. Crezi că asta înseamnă că nu mai există?

Femeia îl privi realmente îngrijorată. Preotul era nebărbierit şi probabil că nici nu se hrănea corespunzător. Grădina lui de legume era sufocată de buruieni şi liane târâtoare. Corpul masiv îi slăbise considerabil. Majoritatea celor din Aberdale pierduseră în greutate de când sosiseră, dar compensaseră prin dezvoltarea musculaturii. Pielea lui Horst începuse să-i atârne în falduri sub bărbie. Ruth suspecta că găsise altă provizie de băutură de când ea mersese la capătul pontonului şi-i deşertase în Quallheim ultimele trei sticle de scotch.

– Unde s-a născut Iisus, Horst? Unde a murit el pentru păcatele noastre de muritori?

– Oh-ho, foarte bine! Da, da, foarte bine. Dacă m-ai lăsa, te-aş putea instrui rapid să devii predicator laic.

– Am un ogor de întreţinut. Am pui şi o capră de hrănit. Trebuie să am grijă de Jay. Ce vrei să faci în privinţa trivilor?

– Cel fără de păcat să arunce primul piatra.

– Horst!

– Iartă-mă...

Preotul privi cu jale crucea ţinută de femeie. Ruth i-o împinse în mână.

– Nu vreau ca ei să trăiască pe-aici. Ce dracu', nu l-ai văzut pe micuţul Jason Lawes cum umblă după Quinn Dexter? Este ca un căţel în lesă.

– Câţi dintre noi s-au oprit să aibă grijă de Rachel şi Jason? Oh, da, toţi am fost nişte vecini minunaţi pentru ea în prima săptămână după moartea lui Gwyn, ba chiar şi în primele zece zile. Dar acum... Să continui săptămâni şi săptămâni la rând, fără sfârşit, când ai propria ta familie de îngrijit? Oamenii n-o pot face, n-au tenacitatea necesară. Bineînţeles că i-au desemnat pe trivi s-o ajute pe Rachel. S-a întreprins ceva, şi conştiinţele sunt împăcate. Eu nu învinovăţesc însă pe nimeni pentru asta. Locul acesta ne secătuieşte, Ruth. Ne transformă în egoişti, avem timp doar pentru noi înşine.

Ruth decise să nu mai amintească ce auzise despre Rachel şi Quinn Dexter. Ce dracu', bietul Gwyn murise de numai cinci săptămâni, nenorocita aia de femeie nu mai putea să aştepte niţel?

– Unde se va opri, Horst? Cine va fi următorul? Ştii ce vise am? Visez că Jay aleargă după super-macho-ul ăla Jackson Gael sau după Lawrence Dillon, cu faţa lui frumuşică şi zâmbetul de mort. Astea-s visele mele. Vrei să-mi spui că n-am de ce să-mi fac griji, că sunt doar paranoică? Şase morţi în cinci săptămâni. Şase *accidente* în cinci săptămâni. Trebuie să facem ceva.

– Ştiu!

Horst înfipse crucea lui Judy Hoffman în pământ. Apa supură în jurul marginilor lemnului. „Ca sângele", gândi el, „sânge murdar."

*

Aburii se înălțau lent din junglă. Plouase cu mai puțin de o oră în urmă și toate trunchiurile și frunzele străluceau încă de apă. Un strat gros de ceață albă ca lebăda se formase la înălțimea pieptului. Asta însemna că cei patru trivi care mergeau pe poteca sălbăticiunilor abia își puteau vedea picioarele. Degete de lumină solară coborau prin baldachinul de frunze de deasupra, sclipind aidoma unor șuvițe solide de aur în aerul foarte umed. Hăt în depărtare se auzeau bolboroselile tremurătoare și uguirile păsărilor, corul acela pe care bărbații învățaseră de mult să-l filtreze și să-l ignore.

Aici solul era accidentat, deformat de movile sinuoase de două ori mai înalte ca statul de om. Copacii creșteau pe flancurile lor sub unghiuri neașteptate, curbându-se în sus, susținuți de rădăcini uriașe aidoma unor contraforturi. Trunchiurile de culoarea cenușii erau zvelte prin comparație cu înălțimea lor, depășind arar treizeci de centimetri diametru, însă toți se ridicau la peste douăzeci de metri și erau încoronați de umbrele întrețesute de frunziș ca smaraldul. Mai jos nimic nu creștea pe tulpini. Până și lianele și tufele din jurul rădăcinilor triunghiulare erau lipsite de vigoarea lor obișnuită.

– Pe-aici nu-i niciun vânat, comentă Sean Williams după o jumătate de oră de mers peste movile interminabile și plescăit prin apa care băltea în jur. Nu-i un ținut propice.

– Așa-i, încuviință Quinn. Nu există niciun motiv pentru cineva ca să vină pe-aici.

Porniseră devreme în dimineața aceea, pe drumeagul deja bine bătătorit spre fermele din savană din sudul lui Aberdale, ca echipă legitimă de vânătoare, cu patru carabine cu laser împrumutate și o carabină electromagnetică. Quinn îi condusese pe drumeag cale de cinci kilometri, după care se afundase în junglă, către vest. Făcea săptămânal câte o expediție de felul acesta, asigurându-se cu ajutorul blocului orientator luat din ferma Hoffman că cerceta de fiecare dată alt sector.

În noaptea aceea, cu două săptămâni în urmă, se aleseseră cu o pradă excelentă de la familia Hoffman. Donnie venise pe Lalonde foarte bine pregătit pentru rigorile vieții de pionierat. Găsiseră alimente liofilizate, scule, medicamente, câteva carabine și două discuri de credit Banca Joviană. Cei șase trivi cu care venise în misiunea nocturnă la fermă se ospătaseră bine înainte ca el să-i slobozească să-și facă de cap cu Judy și cei doi copii.

Aceea fusese prima dată când Quinn condusese ceremonia completă, liturghia neagră consacrată Fratelui Domnului. Legarea celorlalți de el prin împărtășirea depravării. Anterior frica fusese cea care-i determina să asculte. Acum le deținea sufletele.

Doi dintre ei fuseseră cei mai slabi din grupul de trivi, Irley şi Scott, necredincioşi până când le fusese oferită frumoasa Angie. Fiara şarpe se trezise în ambii, aşa cum se întâmpla întotdeauna, întărâtată de pasiune, de incantaţii şi de lumina portocalie a torţelor care străluceau pe pielea dezgolită. Fratele Domnului le şoptise în inimi şi le arătase adevărata cale a cărnii, calea animalică. Ispita triumfase o dată în plus, şi strigătele Angiei se auziseră hăt departe în savană în văzduhul nemişcat al nopţii. După ceremonie, ei deveniseră camarazii cei mai de încredere ai lui Quinn.

Era ceva ce-i arătase Banneth; ceremoniile însemnau mai mult decât simple adoraţii, ele aveau un scop. Dacă le parcurgeai, dacă urmai ritualurile, deveneai pentru totdeauna parte din sectă. După aceea nu mai exista nimeni. Erai un paria, incapabil să mai poţi fi mântuit şi respins de societatea decentă, de discipolii lui Iisus şi Allah.

În scurtă vreme aveau să urmeze alte ceremonii şi toţi trivii aveau să treacă prin iniţiere.

Terenul redevenea plat. Copacii creşteau acum mai apropiaţi între ei, cu tufişuri mai dese. Quinn traversă alt pârâiaş, şi tălpile cizmelor sale trosniră pe prundiş. Purta şort din doc verde lung până la genunchi şi vestă fără mâneci din acelaşi material, atât doar cât să-i protejeze pielea de crenguţe şi spini. Hainele fuseseră ale lui Gwyn Lawes; Rachel Lawes le dăruise trivilor toate hainele fostului ei soţ în semn de mulţumire că-i curăţau ogorul de buruieni. În ultima vreme sărmana Rachel nu mai era o femeie în

toate minţile, devenise foarte fragilă după moartea lui Gwyn. Bolborosea singură şi auzea vocile sfinţilor. Însă noaptea asculta ce dorea Quinn şi se conforma. Rachel ura Lalonde la fel de mult ca şi el şi nu era unica din sat. Quinn ţinu minte numele pe care i le spunea şi le ceru trivilor să se strecoare pe sub pielea celor nemulţumiţi.

Lawrence Dillon scoase un strigăt de bucurie şi trase cu carabina laser împrumutată. Quinn ridică ochii la timp pentru a vedea un vennal repezindu-se prin vârful arborilor; micul animal asemănător unei şopârle se deplasa cu mişcări fluide în lungul ramurilor de sus, abia atingând scoarţa cu labele.

Lawrence trase din nou. Un fuior de fum se înalţă de pe o creangă unde vennalul fusese cu o clipă în urmă.

– Da' iute mai este!

– Lasă-l, spuse Quinn. Dup-aia va trebui să-l cari după tine toată ziua. O să facem rost de ceva carne la-ntoarcere.

– Bine, încuviinţă Lawrence nehotărât; lăsase capul mult pe spate şi-l legăna încet într-o parte şi alta, mijind ochii în sus. Oricum, l-am pierdut.

Quinn privi şi el în locul unde fusese vennalul. Graţioasele creaturi arboricole aveau piele verde-albăstruie, aproape imposibil de distins de la o distanţă mai mare de cincisprezece metri. Comută pe infraroşu şi scană vârfurile copacilor din lumea roşie şi trandafirie lipsită de umbre pe care i-o dezvăluia implantul retinal. Vennalul era o corona roz-somon strălucitor, întins deasupra unei crengi groase, cu

capul triunghiular privind nervos în jos, către ei. Quinn descrise un cerc complet.

– Lăsaţi armele jos, spuse el.

Ceilalţi îl priviră nedumeriţi.

– Quinn...

– Acum!

Îşi luă carabina laser de pe umăr şi o aşeză pe iarba umedă. Recunoscându-i autoritatea, ceilalţi făcură aşa cum li se ceruse, fără alte proteste.

Quinn depărtă braţele, cu palmele deschise.

– Mulţumit? întrebă el.

Costumul cameleonic îşi pierdu tiparul de scoarţă şi redeveni cenuşiu-închis.

Lawrence se retrase un pas, surprins.

– Căcat! Nu l-am văzut nicio clipă!

Quinn se mulţumi să râdă.

Bărbatul stătea cu spatele lipit de un arbore qualtook la opt metri depărtare. Îşi lăsă gluga pe spate şi dezvălui o faţă rotundă de patruzeci de ani, cu bărbie pronunţată şi ochi gri-deschis.

– 'Neaţa, rosti Quinn pe un ton voios. (Se aşteptase la cineva diferit, cineva care să dovedească genul de manie a lui Banneth; bărbatul acesta părea să nu aibă niciun fel de prezenţă.) Mi-ai urmat aşadar sfatul? Foarte înţelept.

– Spune-mi de ce n-ar trebui să fii eliminat, rosti necunoscutul.

Lui Quinn i se păru că vocea îi suna ca sintetizată de un bloc procesor, complet neutră.

– Pentru că nu știi cui am spus sau ce am spus. Asta mă protejează. Nu te-ai piti pe aici, dacă ai putea să distrugi sate întregi ori de câte ori securitatea ți-ar fi compromisă. Nu-i așa?

– Despre ce vrei să vorbești?

– N-o să știu asta până nu văd ce ai tu. Pentru început, cine ești?

– Numele acestui corp este Clive Jenson.

– Ce i-ai făcut, i-ai introdus o nanonică sechestratoare de personalitate?

– Nu tocmai, dar situația este similară.

– Atunci ești pregătit să vorbim acum?

– Voi asculta. Bărbatul îi făcu semn cu degetul: Tu vii cu mine, ceilalți rămân aici.

– Hei, nici gând! zise Jackson.

Quinn ridică mâinile.

– E-n regulă, este perfect. Stați aici trei ore, apoi întoarceți-vă în Aberdale, indiferent dacă am apărut sau nu.

Verifică îndată coordonatele de pe blocul orientator și porni după bărbatul în costum cameleonic al cărui nume fusese Clive Jenson.

*

După șase săptămâni de navigat și negoț, *Coogan* se apropia de sfârșitul voiajului său. Marie știa că se aflau la numai câteva zile de Durringham, deși Len nu spusese nimic. Ea recunoscu satele mincinoase; pereții din șindrile zugrăvite în alb ai caselor cochete,

grădinile îngrijite, fantezia pastorală. Juliffe redevenise maroniu-cafeniu și curgea năvalnic spre libertatea oceanului care de acum nu mai putea fi departe. Atunci când vălurelele nu erau prea înalte, Marie putea să vadă Mlaștina Hultain de pe malul nordic, o încâlceală înspăimântătoare de vegetație putrezită din care se ridicau fuioare de gaze sulfuroase ce-i înlăcrimau ochii. Ambarcațiuni mari cu zbaturi, similare cu *Swithland*, pufăiau în amonte, lăsând în urmă siaje înspumegate. Coloniști noi se holbau la mal cu uimirea și dorința animându-le chipurile, iar copiii alergau pe punți, chicotind și râzând.

„Niște proști. Toți – proști fără minți."

Coogan se oprea de acum la tot mai puține pontoane. Vânduse aproape complet stocurile inițiale, astfel că linia de plutire a ambarcațiunii ieșea cu o jumătate de metru deasupra apei. Soldul din discul de credit Banca Joviană al lui Len Buchannan crescuse proporțional. Bărbatul cumpăra carne conservată, pe care s-o vândă în oraș.

– Nu mai încărca focarul! îi strigă el din timonerie. Acostăm aici.

Prova boantă a lui *Coogan* se roti câteva grade, orientându-se către un ponton aflat dedesubtul unui șir de antrepozite mari, din lemn. Într-o parte existau câteva silozuri cilindrice pentru cereale. Biciclete cu motor hurducau pe drumurile de pământ ce șerpuiau în jurul caselor. Satul era bogat. Genul de așezare spre care Marie bănuia că se îndrepta Grupul 7, genul care o păcălise pe ea.

Abandonă scurtăturile de lemn cu care alimenta focarul şi-şi îndreptă spinarea. Săptămânile petrecute tăind lemne cu un ferestrău de fisiune, cu care să alimenteze după aceea focarul indiferent de vremea de afară, îi dezvoltaseră genul de muşchi pe care nu-i căpătase niciodată de la orele de fitness din arcologie. Pierduse aproape doi centimetri de pe talie şi şortul vechi nu i se mai mula pe coapse aşa cum o făcuse înainte.

Fumul subţire din coşul din fier neetanş al focarului îi înlăcrima ochii. Clipi furios şi privi către satul de care se apropiau, apoi în faţă, spre vest. Luă o hotărâre şi înaintă.

Gail stătea pe o latură a timoneriei, cu părul răvăşit strâns la spate şi pălăria culi adumbrind andrelele cu care tricota. Cususe şi tricotase pe toată durata călătoriei de la Aberdale.

– Unde crezi că te duci, scumpo? o întrebă femeia voinică.

– În cabina mea.

– Ai grijă să fii aici la timp ca să-l ajuţi pe Lennie al meu cu amararea. N-o să te las să lâncezeşti, când el are treabă de făcut. N-am mai văzut un om aşa leneş ca tine. Bietul meu soţ munceşte ca un mecanoid ca să putem pluti pe apă.

Marie o ignoră şi trecu pe lângă ea, aplecându-se pentru a intra în cabină. Transformase un colţişor al cabinei pentru mărfuri într-un cuibuşor personal şi dormea pe o bucată de poliţă nopţile, după ce Len termina cu ea. Lemnul era dur şi în prima săptămână

se lovise de multe ori cu capul de ramă până se obișnuise cu spațiul strâmt; dar în niciun caz nu intenționa să-și petreacă nopțile în îmbrățișarea bărbatului.

Dezbrăcă salopeta decolorată din doc pe care o folosea pe punte și scoase un sutien și un tricou curate din geanta ei, acolo unde stătuseră pe toată durata călătoriei. Atingerea de piele a țesăturii sintetice moi îi readuse amintiri ale Pământului și arcologiei. Planeta ei, unde exista viață și un viitor, unde Guvcentralul preda cursuri didactice, unde oamenii aveau slujbe adevărate și mergeau în cluburi și puteau alege dintre o mie de canale de divertisment senzavizare, iar vidtrenurile te puteau duce în numai șase ore pe cealaltă parte a planetei. Blugii negri cu model tropical și aspect de piele întoarsă terminară schimbarea. Era ca și cum ar fi purtat civilizația ca pe un veșmânt. Fata își luă geanta de umăr și merse la prova.

Gail zbiera după ea, când trase zăvorul la ușa toaletei. Toaleta în sine era o ladă simplă din lemn (construită din mayope, pentru a putea susține greutatea lui Gail), cu o gaură pe latura de sus; alături se găsea un teanc gros de frunze cu care să te ștergi. Marie îngenunche și desfăcu scândura cea mai de jos de pe latura frontală a cutiei. Râul bolborosea la un metru dedesubt. Cele două pachete ale ei atârnau sub podea, prinse bine cu gută de pescuit din fibră de siliciu. Tăie guta cu o lamă de fisiune portabilă și-și îndesă în geantă cele două pachete învelite în polietilenă. Erau în principal pachete nanonice medicale, obiectele cu cel mai bun raport valoare/greutate de la bordul lui *Coogan*;

fata mai adăugase câteva playere StF personale, două blocuri procesoare și câteva unelte mici cu alimentare energetică. Un tezaur pe care-l adunase încetișor în timpul călătoriei. Banda de etanșare a genții abia reușì să se închidă peste ele.

Vocea lui Gail atinsese o notă isterică până ce Marie reveni în bucătărie și privi pentru ultima dată în jurul celulei din lemn în care petrecuse o eternitate, gătind și dereticând. Coborî oala cea mare de lut maro plină cu ierburi și trase afară un teanc gros de franci Lalonde. Era doar unul dintre teancurile pe care Gail le pitise prin ambarcațiune. Vârî bancnotele din plastic foșnitor într-un buzunar de la spate, apoi, mânată de un impuls, luă o cutie de chibrituri înainte de a ieși pe punte.

Coogan oprise deja lângă ponton, și Len era ocupat să lege una dintre parâme de o baba. Chipul lui Gail devenise purpuriu-întunecat sub pălăria culi.

Femeia o privi năucită pe Marie.

– Ce dracu' crezi că faci-mbrăcată așa, curviștino? Pune mâna și-ajută-l pe Lennie să-ncarce carnea. Lenni-al meu nu poate trage singur de carcasele-alea. Și-unde dracu' crezi că pleci cu geanta aia? Și ce-ai în ea?

Marie îi aruncă zâmbetul ei leneș, cel despre care tatăl ei spusese că era intolerabil de indolent. Aprinse un chibrit, frecându-l de peretele cabinei.

Amândouă priviră vârful de fosfor care sfârâi și învie, cu flacăra galbenă mușcând bețișorul de lemn

şi devorându-l, îndreptându-se către degetele ei. Gura lui Gail se căscă lent, pe măsură ce înţelese ce va urma.

– La revedere, rosti Marie surâzând. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Aruncă băţul de chibrit în caseta de croitorie de la picioarele femeii.

Gail zbieră panicată când chibritul dispăru sub bucăţile ei de bumbac şi dantelă. Flăcări portocaliu-viu lipăiră în sus.

Marie porni pe ponton. Len stătea lângă baba, în faţa ei, ţinând în mâini un colac de funie din fibră de siliciu.

– Pleci, rosti el.

Gail urla în urma ei o tiradă de obscenităţi şi ameninţări. Se auzi apoi un plescăit puternic, când preţioasa casetă de croitorie lovi apa.

Marie nu putu afişa expresia de blazare pe care o dorise. Nu în faţa lui. Pe chipul bătrânului slăbănog se citea o privire ciudată, de consternare.

– Nu pleca, spuse el.

Era o rugăminte, fata nu-i mai auzise niciodată vocea atât de plângăreaţă.

– De ce? A existat ceva ce n-ai avut? Ceva ce ai uitat să-ncerci?

Simţea cum glasul îi era pe punctul de a-i ceda.

– O să scap de ea, spuse bărbatul cu disperare.

– Pentru mine?

– Eşti frumoasă, Marie.

– Asta este? Asta-i tot ce ai să-mi spui?

– Da. M-am gândit... Nu te-am lovit niciodată. Nici măcar o dată.

– Şi vrei să continui? Asta vrei, Len? Vrei ca noi doi să navigăm în sus şi-n jos pe Juliffe tot restul vieţii?

– Te rog, Marie. O urăsc pe ea. Pe tine te doresc, nu pe ea.

Fata se opri la zece centimetri de el, simţindu-i în respiraţie mirosul fructului pe care-l mâncase de dimineaţă.

– Aşa să fie?

– Am bani. Ai trăi ca o prinţesă, îţi promit.

– Banii nu-nseamnă nimic. Eu trebuie să fiu iubită. M-aş dărui cu totul bărbatului care m-ar iubi. Tu mă iubeşti, Len? Mă iubeşti cu-adevărat?

– Da, Marie. Dumnezeule, da! *Te rog.* Vino cu mine!

Ea îşi plimbă un deget în lungul bărbiei lui. Lacrimile podidiseră ochii bărbatului.

– Atunci poţi să te-omori, Len, şopti fata răguşit. Fiindcă ea este tot ce ai. Ea este tot ce vei avea vreodată. Pentru tot restul vieţii tale, Len, vei trăi cu ştiinţa că eu sunt mereu de neatins pentru tine.

Aşteptă până ce chipul lui plin de speranţe şi tragism se boţi în umilire completă, apoi izbucni în râs. Era mult, mult mai satisfăcător decât să-i fi tras un genunchi în boaşe.

Pe drumul principal de pământ care se îndrepta spre vest mergea o căruţă plină cu grâne. O conducea un băiat de paisprezece ani în salopetă de doc, îndemnând la răstimpuri din hăţuri calul de povară. Marie făcu

semn cu degetul mare, iar el încuviință energic din cap, holbându-se uluit la ea. Fata sui din mers.

– Cât mai e până la Durringham? întrebă ea.

– Cincizeci de kilometri. Dar eu nu merg așa departe, doar până la Mepal.

– E bine pentru-nceput.

Marie se lăsă pe spate pe capra tare din scândură de lemn, și hurducăturile roților o legănară lin dintr-o parte în alta. Soarele ardea, clătinăturile erau inconfortabile, calul duhnea. Se simțea minunat.

*

Gigantea avea vârsta de peste șapte mii de ani când Laton și micul lui grup de discipoli sosiseră pe Lalonde. Se afla pe un dâmb mic, care-i ridica astfel și mai mult înălțimea de peste trei sute de metri deasupra junglei înconjurătoare. Furtunile rupseseră și-i destrămaseră vârful, formând un nod bulbucat de crenguțe încâlcite cu smocuri de frunze ce se îndreptau în toate direcțiile. Păsările transformaseră creștetul acesta diform într-un cuib voluminos, ciugulindu-l de-a lungul secolelor, până ce fusese ciuruit de un labirint de găuri.

Când ploua, apa se aduna în frunzele groase și scămoase ale giganteii, împingând ramurile curbate în jos și apropiindu-le și mai mult de tulpina groasă. Apoi, ore în șir după încetarea ploii, stropii picurau în jos, udând gigantea începând de sus, iar crengile se ridicau lent înapoi. Dacă ai fi stat pe sol dedesubt, ai fi fost ca sub o cascadă micuță, dar puternică.

Ultimele petice de sol fuseseră spălate de sub ramuri cu câteva milenii în urmă. Rămăsese doar o încâlceală solidă și unduitoare de rădăcini, care se extindeau o sută de metri de jur împrejur, slinoase ca bolovanii de pe țărmuri la reflux.

Șoimul-negru al lui Laton îl adusese pe Lalonde în anul 2575. La momentul acela pe planetă nu existau nici o sută de oameni, o echipă interimară care se îngrijea de tabăra de la locul de asolizare. Echipa de evaluare ecologică își încheiase analiza și plecase; echipa de inspecție a Confederației urma să sosească abia după un an. Laton obținuse o copie ilegală după raportul confidențial al companiei; planeta era locuibilă și avea să obțină certificarea Confederației. În cele din urmă aveau să apară coloniști; săraci lipiți pământului, ignoranți, fără tehnologii avansate. Ținând seama de planurile lui explicite pentru viitor, avea să fie cultura perfectă în care să se înfiltreze.

Ei asolizaseră în munții din partea răsăriteană a Amariskului, douăzeci de oameni și șapte jeepuri încărcate cu suficiente obiecte de lux pentru a face exilul suportabil, alături de stocuri mult mai esențiale: sisteme manufacturiere cibernetice mici și echipamentul lui genetic. Avea, de asemenea, cele nouă ovule ale șoimului-negru, extrase din ovarele sale și stocate în tau-zero. Șoimul-negru fusese trimis la pierzanie în steaua alb-albastră arzătoare, și convoiul micuț pornise să străbată jungla. Avuseseră nevoie de două zile pentru a ajunge la afluentul care într-o bună zi urma să fie botezat Quallheim. Trei zile de navigare

(jeepurile aveau fuzelaje amfibie) îi aduseseră în Comitatul Schuster, un teritoriu unde solul era îndeajuns de adânc pentru gigantea. Intraseră din nou în junglă și după o jumătate de zi el găsise probabil specimenul de gigantea cel mai mare de pe continent.

– Asta va merge, le spusese tovarășilor săi. Ba chiar aș zice că-i foarte potrivită.

*

Ramurile încă își revărsau povara de apă provenită de la ploaia anterioară când Clive Jenson îl conduse pe Quinn pe colacii lunecoși ai rădăcinilor giganteii. Dedesubtul uriașelor crengi lățoase, crepusculul era permanent. Apa răpăia, formând pârâiașe care clipoceau și gâlgâiau în jurul încâlcelilor intestinale de sub tălpile bărbaților.

Quinn rezistă impulsului de a-și gârbovi umerii sub stropii mari ce-i picurau în cap. Spori sau sevă – ceva organic, în tot cazul – se coagulase, amestecându-se cu apa și o transformase într-un lichid vâscos și lipicios. La umbră era răcoare, ceva ce până atunci nu mai simțise pe Lalonde.

Se apropiau de tulpina colosală. Rădăcinile începeau să se curbeze în sus, spre verticală, talazuri de lemn care se spărgeau de o faleză de lemn. Între funiile groase se zăreau crăpături sinuoase, întunecate, de cinci ori mai înalte decât el, subțiindu-se treptat până deveneau fisuri nu mai late decât tăișul unui

cuțit. Jenson pășì în una dintre ele. Quinn îl privi dispărând, apoi strânse din umeri și-l urmă.

După cinci metri solul devenea plan și pereții se îndepărtau până la doi metri unul de celălalt, cu pătura grosolană de fibre a scoarței giganteii lăsând loc lemnului neted. Fusese prelucrat, își dădu seama bărbatul. Pe Fratele Domnului, își tăiase casa în copac! Ce eforturi fuseseră necesare?

În față se întrezări scânteierea unei lumini. Quinn străbătu un pasaj în formă de S și pătrunse într-o încăpere puternic iluminată. Era lungă de cincisprezece metri și lată de zece, complet banală cu excepția faptului că nu avea ferestre. Pe cuierul de pe un perete atârna un șir de hanorace verde-închis. Lemnul de gigantea avea culoarea celui de nuc, dar o nuanță mai deschisă, și fibrele mult spațiate, astfel încât se părea că pereții ar fi fost construiți din scânduri foarte late. Pe o latură a încăperii exista un birou ca o tejghea lungă de bar, realizat dintr-un singur bloc. Din capătul îndepărtat al biroului, o femeie îl privea impasibil.

Quinn rânji lent. Femeia părea să aibă în jur de douăzeci și cinci de ani, era mai înaltă ca el, cu piele neagră, păr castaniu lung și nas mic, cârn. Bluza fără mâneci de culoarea chihlimbarului și șortul alb îi puneau în evidență corpul voluptuos.

Un licăr de neplăcere îi străbătu chipul.

– Nu fi dezgustător, Dexter.

– Poftim? N-am scos niciun cuvânt.

– Nici nu trebuia s-o faci. Mai curând m-aș fute c-un cimpicasnic servitor.

– Pot să mă uit?

Strâmbătura ei se intensifică.

– Stai locului – nu clinti, altfel îl pun pe Clive să te disece.

Luă de pe birou o baghetă senzorială.

Continuând să rânjească, Quinn ridică brațele și o lăsă să-l scaneze cu bagheta. Clive Jenson stătea la doi metri depărtare, perfect nemișcat, în poziție de drepți, ca și cum ar fi fost un mecanoid deconectat. Quinn încercă să nu trădeze cât de mult îl neliniștea postura aceea.

– De cât timp ești aici? întrebă el.

– Destul.

– Cum să-ți spun?

– Camilla.

– Perfect, Camilla, e cool. Ia zi, care-i treaba pe-aici?

– O să-l las pe Laton să-ți povestească. Își bombă obrazul cu vârful limbii: Asta dacă nu va decide să te încorporeze ca pe Clive.

Quinn aruncă o privire către bărbatul încremenit.

– Unul dintre coloniștii din fermele Schuster?

– Exact.

– Aha.

– Ritmul cardiac îți este ridicat, Dexter. Te-ngrijorează ceva?

– Nu. Dar pe tine?

Femeia lăsă bagheta pe birou.

– Acum poți să mergi la Laton. Nu prezinți niciun pericol: două implanturi și mult tupeu.

Bărbatul se crispă la menționarea implanturilor. În felul acela dispărea ultimul său atu, oricât de minuscul ar fi fost.

– M-a adus până aici, nu?

Camilla pornise către ușă.

– Să intri e partea cea mai ușoară.

O scară lată, în spirală, suia prin tulpină. Quinn întrezări coridoare și odăi. Un nivel întreg era dedicat unui centru balnear, complet cu piscină. Aerul era plin de aburi, iar bărbați și femei stăteau în apă sau pe diverse platforme; unul se întinsese pe o lespede și era masat de o femeie de vârstă mijlocie care avea expresia goală a feței pe care începuse s-o recunoască. Își dădu seama ce lipsea: unii oameni râdeau, însă nu vorbea nimeni. Cimpicasnici servitori mișunau pe coridoare în misiuni misterioase; erau înalți de un metru și jumătate și mergeau cu un legănat aproape omenesc, iar blana aurie le era perfect țesălată. Când se uită mai atent, Quinn văzu că aveau picioare normale, nu labele strămoșilor lor din junglele Pământului.

„Pe Fratele Domnului, alea-s construcție edeniste! Ce pizda mă-sii-i asta?"

Camilla îl conduse pe un coridor care nu se deosebea cu nimic de celelalte. O ușă se deschise silențios, un dreptunghi gros de lemn care avea drept balamale un soi de țesut muscular sintetic.

– Vizuina leului, Dexter – haide, intră.

Ușa se închise la fel de neauzit pe cât se deschisese. Spațiul dinăuntru era mare și circular, cu plafon boltit. Mobilierul avea stilul minimalist sever: un

birou cu tăblie din sticlă și picioare metalice, o masă pentru mâncat, tot cu tăblie din sticlă, două banchete mici dispuse față în față; toate piesele de mobilier erau astfel aranjate, încât între ele să existe distanțe cât mai mari. O porțiune a peretelui era un ecran holografic care prezenta jungla de afară. Obiectivul videocamerei era mult deasupra vârfurilor arborilor și arăta o întindere neîntreruptă de frunze; frânturi zdrențuite de nori pluteau fără țintă. În centrul încăperii se afla o stinghie din fier, la trei metri înălțime. De pe ea, vânturelul îl privea cu atenție. Înăuntru se mai aflau două persoane: un bărbat așezat la birou și o tânără în picioare lângă banchete.

Laton se ridică de la birou. Era unul dintre bărbații cei mai înalți pe care Quinn îi văzuse vreodată; musculos, cu piele de culoarea scorțișoarei care părea mai degrabă un fel de bronz, decât pigmentare naturală, chip arătos, vag asiatic, cu ochi verde-cenușii afundați în orbite, și barbă îngrijită, păr de abanos legat la spate într-o coadă mică. Purta o robă simplă de mătase verde, cu cordon. Vârsta i-ar fi fost greu de precizat – peste treizeci de ani, dar sub o sută. În mod evident era modificat genetic.

Aceasta era prezența pe care Quinn o căutase când Jenson își scosese gluga costumului cameleonic. Invincibila siguranță de sine, un bărbat care inspira devoțiune.

– Quinn Dexter, ai cauzat destulă agitație printre colegii mei. Avem foarte puțini vizitatori, așa cum îți poți imagina. Ia loc.

Laton indică o banchetă purpuriu-regal, unde aştepta fata.

– Te putem servi cu ceva, cât timp eşti aici? O băutură decentă? Sau poate o mâncare ca lumea? Prin bunul şi dragul Aberdale încă nu curg laptele şi mierea.

Instinctul lui Quinn îl îndemnă să refuze, totuşi oferta era prea ispititoare. Îl durea exact în cur, dacă în felul acela părea lacom şi inferior.

– O friptură, uşor în sânge, cu cartofi prăjiţi şi salată, fără muştar. Şi un pahar de lapte. N-aş fi crezut niciodată că voi duce dorul laptelui.

Afişă spre Laton un zâmbet despre care spera că era flegmatic, când bărbatul înalt se aşeză pe bancheta din faţa lui. Avea să-i fie foarte dificil să se dovedească mai impasibil decât el.

– Bineînţeles, cred că putem obţine aşa ceva. Folosim glande secretorii de hrană din zgârie-stele, modificate pentru a utiliza seva giganteii. Gustul este pasabil. Laton ridică uşor glasul: Anname, ocupă-te, te rog.

Fata schiţă o plecăciune vagă, nesigură. Quinn aprecie că avea doisprezece–treisprezece ani, cu păr blond, des, care-i cobora mai jos de umeri şi ten nordic, albicios; genele îi erau aproape invizibile. Ochii albastru-deschis i-l amintiră lui Quinn pe Gwyn Lawes în clipele dinaintea morţii. Anname era o fetiţă foarte, foarte speriată.

– Altă membră a familiilor dispărute? bănui el.

– Exact.

– Şi n-ai încorporat-o?

– Nu mi-a oferit niciun motiv pentru a o face. Masculii adulți sunt utili pentru diversele munci intense și de aceea îi păstrez; dar pentru băieței n-am avut absolut nicio cerință, așa că toți au fost stocați ca materiale pentru transplanturi.

– Și care ți-au fost cerințele?

– Ovare, în esență. Nu aveam o cantitate suficientă pentru etapa următoare a proiectului meu. A fost o situație pe care femelele din ferme au reușit din fericire s-o îndrepte. Avem aici suficiente cuve de suspensie pentru a le menține trompele uterine în stare complet funcțională, asigurându-mă astfel că își depun lunar micile și prețioasele lor daruri în palma mea. Anname încă nu s-a maturizat complet pentru așa ceva. Văzând că organele nu prosperă realmente deloc în cuve, o lăsăm să se-nvârtă pe aici până va fi pregătită. Unii dintre companionii mei au îndrăgit-o destul de mult. Mărturisesc că până și eu o găsesc moderat de tolerabilă.

Anname îi aruncă o privire de teroare pură înainte ca ușa să se deschidă și s-o lase să iasă.

– Aici e treabă de bitek, nu glumă, rosti Quinn. Dacă n-aș fi știut, aș fi zis că sunteți edenişti.

Laton se încruntă.

– Oh, vai! Așadar numele meu nu figurează în memoriile tale, nu?

– Nu. Ar trebui?

– Vai, vai, asta este gloria. Trecătoare, în cazul cel mai fericit. Bineînțeles că mi-am atins notorietatea

cu un număr considerabil de ani înainte ca tu să te fi născut, așa că, bănuiesc, n-ar fi surprinzător.

– Ce ai făcut?

– O incorectitudine în privința unei cantități de antimaterie, plus un virus proteanic care a afectat destul de rău personalitatea habitatului meu. Mă tem că l-am lansat înainte de finalizarea transferului codului ARN replicant.

– Habitatul tău? Atunci ești într-adevăr edenist?

– Folosești un timp verbal greșit. Am fost edenist, da.

– Dar voi sunteți toți legați prin afinitate. Niciunul dintre voi nu încalcă legea. Nu puteți s-o faceți.

– Oh, da, tânărul meu prieten, mă tem că ești victima prejudecăților populare, ca să nu mai amintesc despre o propagandă de-a dreptul dezgustătoare din partea lui Jupiter. Nu suntem mulți, însă, crede-mă, nu toți cei născuți edeniști mor edeniști. Unii dintre noi, rebelii, am decuplat cacofonia aceea de nobilitate și unitate care ne vomită în minți în fiecare secundă a vieții. Ne recâștigăm individualitatea și libertatea mentală. Iar în majoritatea cazurilor, optăm pentru a ne urma cursul independent prin viață. Foștii noștri semeni și egali ne numesc Șerpi.

Surâse ironic și urmă:

– Evident, nu le place să ne admită existența. Ba chiar recurg la măsuri destul de obositoare pentru a ne urmări. Așa se explică și poziția mea curentă.

– Șerpi, șopti Quinn. Asta sunt toți oamenii. Așa ne învață Fratele Domnului. Fiecare este o fiară în

adâncul sufletului, este partea cea mai puternică din noi și de aceea ne temem cel mai mult de ea. Dacă găsești totuși curajul pentru a o lăsa să conducă, nu poți fi învins niciodată. Nu crezusem că un edenist își poate elibera fiara.

– O coincidență lingvistică destul de interesantă, murmură Laton.

Quinn se aplecă înainte.

– Nu-nțelegi? Noi doi suntem la fel. Amândoi pășim pe aceeași cărare. Suntem frați.

– Quinn Dexter, noi doi împărtășim unele calități; dar trebuie să înțelegi că ai devenit un puști rebutat și apoi un membru al sectei Fratele Luminii din cauza condițiilor sociale. Secta aceea a fost unica ta cale pentru a ieși din mediocritate. Pe de altă parte, eu am optat să fiu ceea ce sunt după o examinare atentă a opțiunilor. Iar singurul lucru pe care-l păstrez din trecutul meu edenist este ateismul complet.

– Asta-i! Tu însuți ai spus-o. Căcat – amândoi am băgat în pizda mă-sii viața banală. Noi îl urmăm pe Fratele Domnului în felul nostru, însă amândoi o facem.

Laton ridică din sprâncene cu un gest de exasperare.

– Constat că este o argumentație lipsită de rost. Despre ce doreai să discuți cu mine?

– Vreau ajutorul tău pentru a subjuga Aberdale.

– De ce m-ar interesa să fac așa ceva?

– Pentru că după aceea ți-l voi da ție.

Laton rămase inexpresiv pentru o clipă, după care înclină a înțelegere din cap.

– Bineînțeles, banii. Mă întrebasem pentru ce dorești banii. Nu intenționezi să fii lordul feudal al lui Aberdale, ci să pleci complet de pe Lalonde.

– Da, pe prima navă în care-mi pot cumpăra un loc. Dacă pot ajunge la Durringham înainte să se dea vreo alarmă, atunci aș putea folosi fără probleme discurile de credit Banca Joviană ale vreunui sătean. Iar, dacă tu ai fi șeful pe-aici, n-ar exista nicio alarmă.

– Și ce se va întâmpla cu amicii tăi trivi, cei pe care pari atât de ocupat să-i botezi în sânge.

– Mă fut în gura lor. Vreau s-o tai de-aici. Am afaceri pe Pământ, afaceri serioase.

– Sunt convins.

– Ce spui atunci? Am putea colabora. Eu și trivii i-am putea aduna pe femei și pe copii în timpul zilei, când bărbații sunt plecați la vânătoare și lucrul câmpului, și să-i folosim ca ostatici. Îi ducem pe toți în clădirea publică și le luăm armele. După ce bărbații vor fi dezarmați, nu vei avea nicio problemă să-i încorporezi pe toți, iar dup-aia îi lași pur și simplu să trăiască așa cum fac și în prezent. Pentru oricine ar apărea ulterior, Aberdale va fi un alt sat de căcat, plin de colonișți care se scarpină-n cur. Eu capăt ce-mi doresc – adică *să plec de-aici* –, iar tu te-alegi cu o mulțime de corpuri vii; plus că nu mai există riscul de securitate ca vreun necunoscut să descopere din întâmplate palatul ăsta din lemn și s-anunțe la Durringham.

– Cred că-mi supraestimezi abilitățile.

– Nici vorbă. În niciun caz acum, după ce am văzut ce ai aici. Chestia asta cu încorporarea cred că

seamănă cu sechestrarea de personalitate. Cu tehnologia aia ai putea conduce o arcologie întreagă.

– Da, însă regulatorii bitek pe care îi implantăm trebuie mai întâi să fie crescuţi. Nu-i am în stoc, în niciun caz cinci sute cincizeci de bucăţi. Durează.

– Şi ce dacă? Eu nu plec nicăieri.

– Aşa este. Şi, desigur, dacă aş fi de acord, nu ai aminti nimănui numele meu după ce vei reveni pe Pământ.

– Nu sunt sifonar. Ăsta-i unul din motivele pentru care mă aflu aici.

Laton se lăsă pe spate pe banchetă şi-l privi lung şi gânditor pe Quinn.

– Perfect. Dă-mi voie acum să-ţi fac la rândul meu o ofertă. Părăseşte Aberdale şi alătură-te mie. Am oricând nevoie de oameni cu un curaj ca al tău.

Quinn îşi lăsă ochii să rătăcească prin încăperea mare şi goală.

– De cât timp eşti aici?

– De vreo treizeci şi cinci de ani.

– Cam aşa mă gândisem şi eu; n-ai fi putut asoliza după sosirea coloniştilor, în niciun caz dacă eşti atât de bine cunoscut pe cât zici. Trebuie să-ţi spun că eu nu-s făcut pentru a trăi treizeci şi cinci de ani într-un copac fără ferestre. Şi oricum nu sunt edenist şi n-am şmecheria de afinitate pentru a controla bitekul.

– Asta se poate aranja, poţi utiliza simbionţii neuronali, aşa cum o face prietenul tău Powell Manani. Mai bine de o treime dintre colegii mei sunt adamişti,

iar restul sunt copiii mei. După cum vezi, îți pot da ceea ce-ți dorești cel mai mult.

– O vreau pe Banneth, iar ea se află la trei sute de ani-lumină depărtare. Tu n-o ai pe ea, ca să mi-o dai.

– Quinn Dexter, mă refer la ceea ce-ți dorești cu adevărat. Ceea ce ne dorim toți cu adevărat.

– Ah, da? Ce anume?

– O formă de nemurire.

– Căcat! Până și eu știu c-așa ceva nu există. Maximumul pe care l-au putut scoate Saldana a fost două secole, iar asta cu tot bănetul lor și cu echipele de cercetare genetică.

– Asta fiindcă ele merg pe calea greșită. Adamistă.

Quinn detesta felul în care era atras în conversația aceea. Nu era ceea ce-și dorea, își imaginase cum își va ține discursul prin care să subjuge Aberdale și cum șeful ăsta îi va înțelege rațiunea. Acum era nevoit să se gândească la idei țăcănite, cum era nemurirea, și să încerce să găsească un pretext pentru care nu și-ar fi dorit-o. Ceea ce era o prostie, pentru că bineînțeles că și-ar fi dorit-o. Laton oricum n-o avea, ca să i-o poată oferi. În mod cert aici se utiliza tehnologie foarte înaltă, și el le folosea pe fete pentru un soi de experiment biologic. Pe Fratele Domnului, Laton era un tip al naibii de șmecher!

– Și care-i calea ta? întrebă fără chef.

– O combinație de afinitate și procese de gândire derulate în paralel. Știi că atunci când mor edeniștii își transferă memoriile în celulele naturale ale habitatului lor?

– Am auzit despre asta, da.

– Este o formă de nemurire, deși eu o consider oarecum nesatisfăcătoare. După câteva secole, identitatea se destramă. Se pierde dorința de a trăi, dacă vrei să spui așa. Este lesne de înțeles, realmente, nu mai există activități umane care să mențină scânteia vitalității care ne impulsionează pe toți și nu-ți mai rămâne decât observarea, îți trăiești viața prin intermediul realizărilor descendenților tăi. Nu tocmai inspirator. De aceea am început să explorez opțiunea simplei transferări a memoriilor mele într-un corp nou. Un transfer direct este împiedicat de câteva probleme imediate. În primul rând ai nevoie de un creier gol, capabil de a stoca memoriile unui adult. Creierul unui prunc este gol, dar nu are capacitatea de a păstra personalitatea unui adult, acel secol și jumătate de memorii acumulate care fac din noi ceea ce suntem. Atunci am început să examinez structura neuronală pentru a vedea dacă putea fi îmbunătățită. Nu este un domeniu care să fi fost cercetat amănunțit. Mărimea creierului a fost mărită pentru a asigura o capacitate a memoriei capabilă să vă poarte printr-un secol și jumătate, iar IQ-ul a fost crescut cu câteva puncte, însă structura în sine este un aspect pe care geneticienii nu l-au abordat. Am început să examinez ideea unor procese de gândire ale oamenilor derulate în paralel, la fel ca habitatele edeniste. Un habitat poate susține simultan un milion de conversații și în același timp să-și reglementeze ambientul, acționând ca un director executiv

administrativ, plus o mie de alte funcţii, deşi n-are decât o singură conştiinţă. În acelaşi timp, noi, bieţii oameni muritori, nu putem să ne gândim ori să facem decât un singur lucru la un moment dat. Am încercat să reprofilez o reţea neurală, astfel încât să poată desfăşura câteva operaţiuni simultan. Asta a fost cheia. Am înţeles că, deoarece nu exista nicio limită cu privire la numărul operaţiunilor ce puteau fi desfăşurate, puteai să ai chiar mai multe unităţi independente, legate prin intermediul afinităţii şi partajând o identitate unică. În felul acela, când o unitate moare, nu există o pierdere a identităţii, ci conştiinţa rămâne intactă şi este crescută o unitate nouă care s-o înlocuiască.

– Unitate? repetă apăsat Quinn. Te referi la o „persoană"?

– Mă refer la un corp omenesc cu un creier modificat, legat prin afinitate de un număr oricât de mare de cópii clonate. Acesta este proiectul căruia mi-am dedicat energiile aici, în exilul acesta. Cu un grad considerabil de succes, aş putea adăuga, în ciuda dificultăţilor cauzate de izolare. A fost conceput un creier cu procesări în paralel, pe care colegii mei îl secvenţiază actualmente în ADN-ul nucleelor mele plasmatice. După aceea clonele îmi vor fi crescute în exo-utere. Gândurile noastre vor fi legate din clipa concepţiei, clonele vor simţi tot ce simt eu, vor vedea ce văd eu. Personalitatea mea va sălăşlui în mod egal în fiecare dintre noi, ca o prezenţă omogenizată. Finalmente corpul iniţial se va veşteji şi va dispărea,

dar eu voi dăinui. Pentru mine, moartea va fi de domeniul trecutului. Moartea va muri. Intenționez să mă răspândesc pe planeta aceasta până ce resursele ei îmi vor aparține, laolaltă cu industriile și populația. Atunci se va modela o formă nouă de societate umană, una care nu va fi guvernată de orbul și copleșitorul imperativ biologic de reproducere. Vom fi mai ordonați, mai chibzuiți. Prevăd în cele din urmă încorporarea construcțiilor bitek în mine; voi fi nu numai corpuri omenești, ci și nave stelare și habitate. Viața fără limite temporale sau restricții fizice. Voi transcende, Quinn; nu este acesta un vis pe care să merite să-l urmărești? Iar acum ți-l ofer și ție. Fetele din ferme ne pot asigura destule ovule pentru a ne clona toți. Modificarea ADN-ului tău este o chestiune simplă, și toate clonele tale se vor putea reproduce. Te poți alătura nouă, Quinn, poți trăi de-a pururi. Poți chiar să te ocupi de această Banneth; zece de tine, douăzeci, o armată de cópii identice ale tale îi pot ataca arcologia pentru a te răzbuna. Nu te atrage așa ceva, Quinn? Nu are mai mult stil decât să fugi noaptea printr-o junglă și să scoți măruntaiele oamenilor pentru câteva mii de fuzidolari?

Doar autocontrolul deosebit al lui Quinn îi menținu chipul într-o mască de indiferență. Își dorea să nu fi venit niciodată aici, își dorea să nu fi înțeles niciodată ce era vânturelul. Pe Fratele Domnului, ce-o regreta! Banneth nu era nimic prin comparație cu sonatul ăsta. Banneth era sănătatea logică pură. În același timp însă toate căcaturile revărsate de Laton

aveau o logică teribilă, care-l atrăgea precum dansul văduvei-negre. Să-i spună că putea fi nemuritor era aceeași șmecherie pe care el o folosise cu trivii, dar în stil demonic, acoperindu-l de sângele conspirației, asigurând că nu exista cale de întoarcere. Știa că Laton nu-i va îngădui niciodată să ajungă la spațioportul din Durringham, cu atât mai puțin la o navă stelară de pe orbită. Nu acum, nu după ce el aflase totul. Singura cale de ieșire din copacul acesta – din încăperea aceasta! –, păstrându-și propriul creier, era acceptul. Și trebuia să fie acceptul cel mai convingător pe care-l declarase vreodată în viața sa.

– Șmecheria asta cu extinderea minții înseamnă că va trebui să renunț la credința mea? întrebă el.

Laton îi surâse scurt.

– Credința ta va fi amplificată, protejată împotriva pierderii în multiplele tale unități și purtată în lungul secolelor. Ai putea chiar să ieși din umbre ca să-ți predici credința. Ce ar conta dacă unități individuale ar fi aruncate în temniță sau executate? Acel tu care ești tu ar dăinui.

– Și sexul, aș continua să mă bucur de sex, nu?

– Da, cu o mică diferență: toate genele vor fi dominante. Fiecare copil pe care l-ai zămisli ar fi alta dintre unitățile tale.

– Și cât de mult ai înaintat cu creierul ăsta cu procesare paralelă? Ai crescut realmente unul, ca să vezi dacă funcționează?

– Un simulacru numeric a fost rulat printr-o rețea de procesoare bitek. Programul de analiză i-a

dovedit validitatea. Este o tehnică standard, pe care geneticienii edeniști au utilizat-o la proiectarea șoimilor-de-vid. Ei funcționează, nu?

– Sigur că da. Uite ce-i, sunt interesat, nu pot nega asta. Pe Fratele Domnului, să trăiești de-a pururi, cine n-ar dori-o? Uite ce-ți zic – n-o să fac nicio mișcare ca să revin pe Pământ, până vor apărea clonele astea ale tale din exo-utere. Dacă se dovedesc pe-atât de bune pe cât spui, vin lângă tine instantaneu. Dacă nu, o să reexaminăm situația. Ce pizda mă-sii, nu mă deranjează s-aștept câțiva ani, dacă atâta-i necesar pentru a le perfecționa.

– O prudență lăudabilă, toarse Laton.

– Între timp ar fi o idee bună să bruiem blocul comunicator al supervizorului Manani. Pentru amândoi. Indiferent ce s-ar întâmpla în continuare, niciunul dintre noi nu vrea ca sătenii să țipe după ajutor spre capitală. Nu-mi poți da un flek încărcat cu vreun virus care să belească procesoarele? Dacă-l sparg pur și simplu, o să știe cine-a fost autorul.

Anname intră, aducând o tavă cu friptura lui Quinn și un pahar cu jumătate de litru cu lapte. O așeză în poala lui Quinn și privi ezitant către Laton.

– Nu, draga mea, îi spuse Laton. El nu este în niciun caz Sfântul Gheorghe sosit ca să te elibereze de mine, balaurul aruncător de flăcări.

Ea icni sonor și se învăpăie la față.

Quinn rânji ca un lup, în vreme ce înfuleca friptura.

– Cred că pot accepta aranjamentul ăsta, rosti Laton. Unul dintre oamenii mei îţi va pregăti un flek, înainte de a pleca.

Quinn sorbi cu zgomot din lapte şi se şterse la gură cu dosul palmei.

– Grozav.

*

Ceva era în neregulă cu biserica din Aberdale. Doar jumătate din numărul stranelor fuseseră construite şi instalate, deşi Horst folosea ocazional scândurile de lemn geluit pe care trivii le tăiaseră la dimensiunile necesare pentru restul. El se îndoia că cele trei strane pe care le asamblase în ocazionalele accese de activitate indusă de ruşine ar fi putut susţine greutatea a mai mult de patru oameni. Totuşi, prin acoperiş nu curgea apă, exista familiaritatea conferită de cărţile de imnuri, odăjdii şi diversele obiecte de cult, iar el avea o colecţie vastă de pe flekuri cu muzică religioasă, pe care blocul audio-player le proiecta în toată clădirea. În ciuda începutului pe care dorea să-l uite, continua să simbolizeze o formă de speranţă. În ultima vreme devenise refugiul său. Poate că nu putea fi vorba despre pământ sfinţit – iar Horst nu era într-atât de naiv, încât să creadă că ar fi reprezentat vreo formă de protecţie –, dar trivii nu intrau niciodată aici.

Însă ceva intrase.

Horst stătu în faţa banchetei care slujea drept altar, cu firişoarele de păr de pe braţe zbârlite ca şi cum s-ar fi aflat într-un câmp puternic de electricitate statică. În biserică exista o prezenţă, eterică, totuşi deţinând o forţă brutală. O putea percepe, privindu-l. O vârstă aproape mai presus de înţelegere. Prima dată când văzuse o gigantea, Horst petrecuse mai bine de o oră doar holbându-se stupefiat la ea, cu capul dat pe spate – un organism viu care fusese deja bătrân când Hristos păşise pe Pământ. Dar gigantea nu reprezenta nimic prin comparaţie cu ceea ce exista acum aici, arborele era un biet prunc. Vârsta, vârsta adevărată, era ceva înspăimântător.

Horst nu credea în fantome. În plus, prezenţa era prea reală pentru aşa ceva. Ea submina biserica, absorbind puţinul caracter divin care existase cândva.

– Ce eşti? şopti bărbatul spre briza lină.

Noaptea cobora afară, şi vârfurile copacilor se legănau, proiectând o linie zimţată, neagră ca tăciunele, pe fundalul cerului roz-auriu. Bărbaţii reveneau de pe ogoare, asudaţi şi obosiţi, însă zâmbitori. Glasurile răsunau prin luminiş. Aberdale era atât de paşnic, încât semăna cu tot ce-şi dorise el când părăsise Pământul.

– Ce eşti? repetă Horst. Aceasta este o biserică, un lăcaş al Domnului. Nu voi accepta ca aici să se comită vreun sacrilegiu. Sunt bineveniţi doar cei care se căiesc cu adevărat.

Pentru un moment ameţitor, gândurile i se năpustiră cu violenţă prin spaţiu pustiu. Viteza era

terifiantă. Răcni, şocat, fiindcă în jurul său nu exista nimic, nici corp, nici stele. Aşa şi-ar fi imaginat el că ar fi arătat non-dimensiunea din exteriorul unei nave stelare când efectua un salt.

Brusc, reveni în biserică. O steluţă rubinie ardea în aer la doi metri în faţa lui.

Se holbă la ea, uluit, apoi chicoti:

– Stea strălucitoare, stea din depărtare – cine eşti tu oare?

Steaua dispăru.

Râsetul i se transformă într-un scâncet sugrumat. Bărbatul ieşi în goană în poienița amurgită, poticnindu-se prin pământul moale al grădinii de zarzavaturi, ignorând plantele firave pe care le strivea sub tălpi.

Peste câteva ore, cântecele sale îi atraseră pe săteni. Stătea pe ponton, cu o sticlă de votcă distilată local. Grupul care se strânsese îl privi cu dispreţ.

– Diavoli! răcni Horst când Powell Manani şi alţi doi bărbaţi îl ridicară în picioare. Ei i-au invocat aici pe diavolii sângeroşi.

Ruth îi azvârli o singură uitătură dezgustată, după care reveni la cabana ei.

Horst fu purtat târâş până în patul său, unde-i administrară unul dintre propriile sale tranchilizante. Adormi, mormăind întruna avertismente.

*

Ly-cilful era interesat de oameni. Dintre cele o sută şaptezeci de milioane de specii înzestrate cu

raţiune pe care le întâlnise, numai trei sute de mii fuseseră capabile să-l perceapă, fie prin intermediul tehnologiei, fie al psihicului.

În mod clar preotul fusese conştient de focalizarea identităţii sale, deşi nu-i înţelesese natura. În mod evident oamenii deţineau o conştientizare rudimentară a ambientului lor energistic. Căută prin înregistrările pe care le compilase din accesarea puţinelor blocuri procesoare şi flekuri de memorie disponibile în Aberdale, care cuprindeau în majoritate textele educaţionale ale lui Ruth Hilton. Aşa-numitele abilităţi psihice erau tratate în general cu superioritate, ca halucinaţii sau escrocherii comise în scopul obţinerii de câştiguri financiare. Cu toate acestea, rasa avea o istorie vastă de incidente şi mituri de natură psihică, iar credinţele ei religioase, care continuau în forţă, constituiau o indicaţie asupra extinderii acestor facultăţi, conferind evenimentelor „supranaturale" o ortodoxie respectabilă. În mod evident exista un potenţial însemnat pentru dezvoltarea percepţiei energistice, care era însă inhibat de mentalitatea raţională. Conflictul îi era familiar ly-cilfului, deşi nu cunoscuse altă rasă în care cele două naturi opuse să fi fost atât de antagonice.

*

Ce crezi? îşi întrebă Laton colegii, când uşa se închise în urma lui Quinn.

Un răhățel psihopat, la care se adaugă o predispoziție urâțică spre sadism, spuse Waldsey, șeful tehnologilor virali din grup.

În mod clar, Dexter este instabil, zise Camilla. Nu cred că te poți încrede în el să respecte vreo înțelegere. Motivatorul lui dominant este obsesia răzbunării față de persoana Banneth. Este improbabil ca planul nostru de nemurire s-o înlocuiască; este prea cerebral.

Eu spun că ar trebui să-l eliminăm, spuse Salkid.

Sunt înclinat să fiu de acord, încuviință Laton. Păcat. Aduce cumva cu a-ți urmări o versiune miniaturală a propriei persoane.

Tu n-ai fost niciodată atât de arbitrar, tată, zise Camilla.

Ținând seama de circumstanțe, aș fi putut să fiu. Speculația este însă irelevantă. Problema noastră imediată nu o reprezintă securitatea proprie. Putem presupune în mod rezonabil că Quinn Dexter i-a informat pe majoritatea tovarășilor lui trivi, dacă nu pe toți, despre ceva rău care pândește în păduri. Asta ne va îngreuna viața.

Și? Îi preluăm pur și simplu pe toți, spuse Salkid. Dintre toți exilații, fostul căpitan al șoimului-negru era cel mai afectat de deceniile de inactivitate. O să-i conduc eu pe încorporați. Va fi o plăcere.

Salkid, încetează să te mai comporți ca un țărănoi, zise Laton. Nu-i putem elimina singuri pe toți trivii. Atenția pe care ar genera-o o asemenea

acțiune fățișă ar fi realmente intolerabilă, sosind atât de curând după cele întâmplate la ferme.

Și atunci?

Mai întâi vom aștepta până ce Quinn Dexter bruiază comunicatorul supervizorului Manani, apoi va trebui să-i determinăm pe săteni să-i elimine pe trivi pentru noi.

Cum? întrebă Waldsey.

Preotul știe deja că trivii sunt adoratorii Diavolului. Vom aduce pur și simplu faptul la cunoștința tuturor într-un mod pe care nu-l vor putea ignora.

12

Idria descria o orbită ușor eliptică prin centura asteroidală Lyll din sistemul Noua Californie, la distanța medie de o sută șaptezeci de milioane de kilometri de steaua primară G5. Era un bolovan din piatră și fier, care semăna cu un nap învinețit și pe cale de descuamare, lung de șaptesprezece kilometri pe axa lungă și având unsprezece kilometri pe axa scurtă, de rotație. O formațiune inelară din treizeci și două de stații industriale atârna deasupra rocii negre și încrețite, recipiente nesătule ale unui flux interminabil de materii prime expediate de pe spațioportul non-rotativ al Idriei.

Varietatea acelor compuși chimici era cea care justifica investiția considerabilă făcută în asteroid.

Combinația de resurse a Idriei era rară și raritatea atrage întotdeauna bani.

În anul 2402, un vehicul de explorare găsise filoane lungi de minerale întinse ca un curcubeu bolnav prin zăcămintele obișnuite de metal, un amestec ciudat de sulfuri, alumine și silice. O ședință a consiliului de administrație al asteroidului apreciase că respectiva concentrație de straturi cristaline era îndeajuns de valoroasă pentru a îndreptăți o operațiune de exploatare, iar minerii și mașinăriile lor grele de excavare începuseră să sape puțuri în interior în anul 2408. Urmaseră apoi stațiile industriale care rafinau și procesau minereurile direct în carieră. Populația începuse să sporească încetișor, fuseseră extinse caverne și începute biosfere. Până în 2450, caverna centrală avea lungimea de cinci kilometri și lățimea de patru. Rotația Idriei fusese mărită, astfel încât pe podeaua cavernei să existe 0,5 *ge* standard. De acum înăuntru locuiau nouăzeci de mii de oameni care alcătuiau o comunitate autonomă în majoritatea domeniilor. A fost declarată independentă și și-a câștigat un loc în Adunarea sistemului planetar local. Era totuși proprietatea unei companii – Lassen Interstelar.

Lassen se ocupa de minerit, transport, finanțe, componente și sisteme militare... alături de multe altele. Era o companie tipică pentru Noua Californie, produsul a nenumărate fuziuni și preluări; extensia liniară a vechilor săi predecesori terești care înfloriseră pe țărmul vestic al Americii. Managementul său se închina eticii supracapitaliste, extinzându-se

în mod agresiv, mulgând guvernele pentru contracte de dezvoltare, presând Adunarea pentru relaxări fiscale tot mai convenabile, răspândind sucursale prin Confederație, băgând bețe în roate opoziției la fiecare ocazie.

Pe Noua Californie își aveau baza mii de companii similare. Tigri corporativi ale căror prăzi ridicau standardul traiului în tot sistemul. Natura competiției lor era aprigă și belicoasă. Adunarea Confederației votase câteva moțiuni de cenzură privind exporturile lor dubioase și deschisese anchete asupra contractelor individuale de livrare. Nivelul tehnologic al Noii Californii era ridicat, și produsele sale militare foarte solicitate. Companiile erau indiferente față de utilizarea lor finală; odată ce cumpărătorul fusese identificat, oferta făcută și finanțarea organizată, nimic nu avea să fie îngăduit pentru a opri vânzarea. Nici oficiul guvernamental de acordare a licențelor pentru export și cu siguranță nici inspectorii băgăcioși ai Confederației. Din cauza lor, livrarea putea fi o problemă, mai ales în cazul contractelor mai delicate spre sisteme stelare ce operau embargouri neraționale. Căpitanii care acceptau astfel de contracte se puteau aștepta la recompense mari. Iar provocarea în sine atrăgea cu certitudine un anumit tip de indivizi.

*

Lady Macbeth se afla pe un suport de andocare în una dintre cele treizeci de stații industriale ce descriau

o orbită neprecisă în jurul Idriei. Ambele uşi circulare ale calelor de marfă de pe partea frontală a fuzelajului erau deschise şi în amândouă se zăreau grote metalice de nervuri de rigidizare în jurul cărora se încolăceau cabluri de energie şi date, cleme pentru fixarea mărfurilor şi mufe de interfaţare pentru reglementările ambientale; toate învelite în foiţă de aur mat şi slab iluminate.

Silozul de andocare era un crater cu diametrul de şaptezeci şi cinci de metri din carbotan şi materiale compozite, nervurat cu conducte şi tuburi. Spoturi dispuse pe circumferinţa pereţilor curbi proiectau raze alb-orbitor pe carcasa plumburie a navei, compensând razele solare palide ce cădeau peste staţie atunci când intra în penumbra Idriei. De jur împrejurul buzei silozului existau câteva rastele de stocare ce aduceau mult cu eşafodajele de schele abandonate de pe timpul construirii staţiei. Toate erau echipate cu un braţ telecomandat lung cu patru articulaţii, pentru încărcarea şi descărcarea mărfurilor din nave. Braţele erau operate de la console situate în mici bule transparente care ieşeau în relief pe suprafaţa carbotanului aidoma cochiliilor lustruite de scoici.

Joshua Calvert atârna de un inel de prindere în compartimentul supervizorului de marfă, cu chipul la câţiva centimetri de sticla curbată protejată împotriva radiaţiilor, şi privea braţul telecomandat care ridica alt container din rastelul de stocare. Containerele erau lungi de doi metri, cilindri presurizaţi cu capetele uşor rotunjite; învelişul gros şi alb din compozit

pe bază de siliciu le proteja de variațiile mari de temperaturi întâlnite în spațiu. Erau ștanțate cu logoul Lassen al vulturului geometric și cu multe rânduri de litere roșii serigrafiate. Potrivit codurilor respective, conțineau bobine pentru compresie magnetică de înaltă densitate pentru tokamakuri. Iar nouăzeci la sută dintre containere conțineau într-adevăr bobinele respective; în restul de zece la sută se aflau bobine mai mici, mai compacte ce produceau un câmp magnetic încă și mai puternic, adecvat pentru delimitarea antimateriei.

Brațul telecomandat coborî containerul în cala lui *Lady Mac* și un set de cleme de fixare se închiseră în jurul său. Joshua simțea un fior considerabil de neliniște. În interiorul sistemului Noua Californie bobinele reprezentau o marfă perfect legală, indiferent de codurile ce induceau în eroare. În spațiul interstelar însă legalitatea lor era foarte ambiguă, deși un avocat decent ar fi trebuit să poată anula orice acuzații. Iar în sistemul Puerto de Santa Maria unde trebuia să le transporte el, bobinele anunțau necazuri mari cu majuscule de zece metri înălțime.

Mâna Sarhei Mitcham o strânse pe cea a tânărului.

– Chiar avem nevoie de asta? murmură ea.

Își scoase casca în interiorul emisferei transparente, lăsându-și părul scurt și castaniu să plutească letargic în imponderabilitate. Buzele îi erau subțiate într-un rictus de îngrijorare.

– Mă tem că da.

O gâdilă în palmă cu vârful unui deget, într-un semnal privat pe care-l utilizau frecvent la bordul lui *Lady Mac*. Sarha era o amantă plină de vigoare și ei petrecuseră ore lungi experimentând în cușca din cabina lui, dar de data aceasta nu-i putu alunga neliniștea.

Nu era vorba că *Lady Macbeth* n-ar fi câștigat bani frumoși; în cele opt luni care trecuseră de la prima cursă comandată de Roland Frampton, transportaseră șapte cargouri și un grup de pasageri, specialiști în bacteriologie care mergeau pe Northway pentru a se alătura unei echipe de evaluare ecologică. În același timp *Lady Macbeth* înghițea bani cu o viteză colosală: combustibil și consumabile de fiecare dată când andocau; o listă nesfârșită de piese de schimb – practic nu existase niciun zbor în care să nu se defecteze ceva sau în care să nu fie necesară o înlocuire obligatorie cauzată de expirarea duratei de viață; salariile echipajului trebuiau plătite; la care se adăugau taxele din spațioporturi, vama și taxele de imigrare. Joshua nu-și dăduse seama de dimensiunile imense ale cheltuielilor implicate în operarea lui *Lady Macbeth*. Cumva, Marcus Calvert trecuse peste partea aceea. Profitul era mic, oscilând la limita inexistenței și el nu-și putea permite să-și crească onorariul mai mult, fiindcă nu s-ar mai fi ales cu nicio comandă. Practic, câștigase mai mult când fusese scotocitor.

Așa că acum știa adevărul dinapoia conversațiilor căpitanilor din Barul Harkey's și din nenumăratele sale omoloage din toată Confederația. Aidoma lui, ei toți spuneau că se descurcau minunat și că zburau

doar pentru viața grozavă pe care le-o ofereau călătoriile, nu din necesități financiare. Minciuni, toate nu erau decât un eșafodaj magnific și artistic de minciuni. Băncile nu se clinteau din sediile lor și câștigau bani cu lopata, pe când toți ceilalți munceau din greu pentru a-și câștiga existența.

– Nu-i nicio rușine, îi spusese Hasan Rawand cu două săptămâni în urmă. Toți tragem la același jug. Ce dracu', Joshua, tu stai mult mai bine decât majoritatea noastră! Tu n-ai ipoteci de achitat.

Hasan era căpitanul lui *Dechal*, o navă comercială independentă mai mică decât *Lady Mac*. Avea șaptezeci și cinci de ani și zbura de cincizeci de ani, iar în ultimii cincisprezece fusese căpitan-proprietar.

– Banii serioși nu se câștigă din transportul de marfă, explicase el. Nu-s pentru oameni ca noi. Sunt numai firimituri care să ne-ajute să nu murim de foame. Companiile mari au monopol pe toate rutele cu-adevărat profitabile. Ele operează carteluri impenetrabile, în care unii ca tine și ca mine n-au nicio șansă să pătrundă.

Cei doi beau într-un club din secțiunea de dormitoare a unei stații industriale aflată pe orbita lui Baydon, o roată din alitiu care se rotea pentru a produce 0,6 *ge* standard pe circumferință. Joshua se rezemase de tejgheaua barului și privise fața întunecată a planetei care luneca dincolo de fereastra uriașă. Scânteile de lumină ale așezărilor trasau curbe stranii prin beznă.

– Și-atunci unde-s banii? întrebase el.

Băuse zdravăn și fără pauză de trei ore, îndeajuns pentru ca suficient alcool să treacă dincolo de organele lui amplificate și să-i pătrundă în creier, conferind universului o aură agreabilă.

– În cursele care utilizează al patrulea tub de propulsie cu care-i dotată *Lady Mac*.

– Lasă-le baltă pe-alea, nu-mi arde chiar așa buza după bani.

– În regul-atunci. Hasan gesticulase larg, și berea îi ieșise din pahar, cu picăturile pornind lent pe o curbă largă. Vreau doar să zic c-asta-i natura lor: cu lupte și sancțiuni. Astea-s chestiile pentru care independenții ca noi există-n galaxie. La răstimpuri toți piloții mai fac câte-o cursă de-aia. Unii dintre noi, ca mine, le fac mai des ca majoritatea. Astea păstrează carcasa intactă și radiația în exterioru' deflectorului.

– Faci multe curse de-astea? întrebase Joshua, privind posomorât în adâncul paharului.

– Ceva... Nu foarte multe. De-aici vine reputația noastră de băieți răi. Lumea crede că le facem tot timpu'. Nu-i adevărat. Însă lumea nu știe de-astea, de cursele banale pe care le facem cincizeci de săptămâni pe an. Despre noi se aude doar când suntem prinși, și agențiile de știri împânzesc rețelele cu arestarea. Noi suntem victimele permanente ale unei publicități negative. Ar trebui să-i dăm în judecată.

– Dar tu n-ai fost prins?

– Încă. Eu folosesc o metodă care-i practic garantată, totuși necesită două nave.

– Aha...

Joshua fusese probabil mai beat decât își dăduse seama, pentru că se auzise în continuare întrebând:

– Ia mai povestește-mi.

Iar acum, după două săptămâni, începea să regrete că ascultase. Deși, trebuia să recunoască, era o metodă aproape al naibii de garantată. Cele două săptămâni fuseseră petrecute în pregătiri frenetice. Dintr-un punct de vedere, faptul că Hasan se gândise la el ca la un potențial partener era un compliment indirect, fiindcă numai căpitanii foarte buni puteau spera să reușească. Iar riscul final nu-i revenea lui în cursa aceasta. El era partenerul secundar. Și douăzeci la sută nu era o sumă la care să strâmbi din nas, mai ales când însemna opt sute de mii de fuzidolari, dintre care jumătate în avans.

Ultimul container cu bobine magnetice fu fixat în cala pentru marfă a lui *Lady Mac*. Sarha suspină încet și trist când brațul telecomandat se plie în suportul său. Cursa aceasta o neliniștea, dar fusese de acord, alături de restul echipajului când Joshua le explicase despre ce era vorba. Iar situația lor financiară devenea inconfortabil de șubredă. Până și flekurile cu albume ale formațiilor StF pe care echipajul le vindea întotdeauna prin porturi distribuitorilor ilegali aduceau prețuri minime. O parte însemnată din stocul ei privat se învechea, deoarece distribuția companiilor oficiale o prindea din urmă. Aici, pe Idria, ea cumpărase practic mai multe albume decât vânduse. Cel puțin Noua Californie era un sistem avid după cultura StF, așa că ar fi trebuit să poată vinde

înregistrările noi timp de vreo șase luni, mai ales în genul de porturi uitate de lume spre care zbura *Lady Macbeth*.

Banii aveau să intre în fondul comun al echipajului, astfel ca peste două luni să-și poată finanța propriile transporturi. Era singurul lor vis luminos, care făcea mai tolerabilă rutina cotidiană. Norfolk ajungea curând la conjuncție și un transport de Lacrimi le-ar fi adus un profit real, dacă ei ar fi fost proprietarii mărfii, nu doar simplii transportatori. Și atunci poate că n-ar mai fi trebuit să repete multă vreme genul acesta de cursă.

– Toate sunt încărcate și n-ai nici măcar o zgârietură pe carcasă, anunță încântată operatoarea brațului telecomandat.

Joshua privi peste umăr și-i zâmbi. Era zveltă și nițel cam înaltă pentru gustul lui, însă uniforma-combinezon reliefa o colecție atrăgătoare de curbe sub țesătura de culoarea smaraldului.

– Da, bună treabă, mulțumesc.

Dataviză consola ei, încărcându-și codul personal pentru a confirma transferul mărfurilor la bordul lui *Lady Mac*.

Femeia verifică datele și-i întinse flekul cu declarația de expediție.

– *Bon voyage*, căpitane!

Joshua și Sarha plutiră afară din compartiment și se strecurară prin labirintul de coridoare înguste, către tubul-ecluză telescopic care lega capsulele de susținere biotică din *Lady Mac* de stație.

Operatoarea brațului telecomandat aștepta un minut după plecarea lor, apoi închise ochii. **Toate containerele au fost încărcate. *Lady Macbeth* este programată să se deconecteze de la stație peste optsprezece minute.**

Mulțumesc, răspunse *Oenone.*

*

Simțurile Seninătății percepură distorsionarea gravitațională cauzată de deschiderea capătului găurii-de-vierme într-o zonă de ieșire desemnată, la o sută cincisprezece mii de kilometri de habitat. Pe fundalul imensității galben-maronie a lui Mirchusko, capătul era un disc neutru bidimensional. Privindu-l printr-un senzor optic de pe una dintre platformele sale defensive strategice care înconjurau zona, Seninătate căpăta însă o senzație extrem de puternică de *profunzime.*

Ilex zbură afară din gaura-de-vierme. Șoimul-de-vid cu carcasa mai mult gri decât albastrul obișnuit se îndepărtă lin de capătul care se contractă rapid.

***Ilex*, nava Marinei Confederației ALV-90100, solicită permisiunea de apropiere și andocare,** anunță el oficial.

Acordată, răspunse Seninătate.

Șoimul-de-vid acceleră spre habitat, ajungând aproape imediat la trei *ge.*

Ești binevenit, spuse Seninătate. **Puțini șoimi-de-vid mă vizitează.**

Mulţumesc. Deşi nu este un privilegiu la care să mă fi aşteptat. Până acum trei zile am fost repartizaţi pentru misiuni de patrulare în sectorul Ellas. Acum am fost trecuţi pe misiune de curierat diplomatic. Căpitanul meu, Auster, este uşor nemulţumit. Spune că nu ne-am înrolat ca să fim folosiţi drept serviciu de taxi.

Oho, asta sună chiar interesant.

Cred că circumstanţele sunt excepţionale. Iar în legătură cu asta, căpitanul meu are altă solicitare. O roagă pe Ione Saldana să-l primească pe căpitanul Maynard Khanna, trimis special al prim-amiralului Samual Aleksandrovici.

Ai venit direct de la Avon pentru a-l aduce pe căpitanul acesta?

Da.

Lordul Ruinelor este onorat să accepte trimisul Amiralului şi-l invită pe căpitanul Auster şi echipajul său la cină în seara aceasta.

Căpitanul meu acceptă. Este curios cu privire la Ione Saldana, agenţiile de ştiri au fost de-a dreptul efuzive în privinţa ei.

Ţi-aş putea spune una sau două poveşti despre ea.

Serios?

Şi m-ar interesa să aud despre sectorul Ellas. Sunt mulţi piraţi pe acolo?

*

Vagonetul tubului se opri, şi căpitanul Khanna coborî pe peronul staţiei micuţe. Era un bărbat în

vârstă de treizeci și opt de ani, cu păr roșu-nisipiu tuns periuță, ten palid predispus la pistrui dacă îl prindea soarele, trăsături regulate și ochi căprui-închis. Corpul îi era menținut în formă prin patruzeci de minute susținute de exerciții aprobate de Marină, în fiecare dimineață fără excepție. Terminase al treilea din clasa lui de o sută cincisprezece ofițeri cadeți; ar fi fost primul, însă evaluarea psihologică a calculatorului afirmase că flexibilitatea lui nu era „orientat spre doctrină".

Făcea parte de optsprezece luni din personalul executiv al prim-amiralului, timp în care nu comisese nici măcar o eroare. Aceasta era prima lui misiune independentă și se simțea realmente terifiat. Se descurca perfect cu decizii tactice și de comandă, ba chiar și cu intrigile din biroul Amiralității, însă o adolescentă, oaia neagră a dinastiei Saldana, semisihastră și universal admirată, legată prin afinitate cu un habitat bitek non-edenist era cu totul altceva. Cum dracu' să pregătești profilurile de analiză motivațională ale unei asemenea creaturi?

– O să te descurci perfect, îi spusese amiralul Aleksandrovici în briefingul final. Ești îndeajuns de tânăr ca să n-o stresezi și îndeajuns de isteț ca să nu-i insulți inteligența. În plus, toate fetele se dau în vânt după uniforma militară.

Îi făcuse cu ochiul și-l bătuse pe spate ca între bărbați.

Maynard Khanna își netezi vestonul uniformei bleumarin imaculate, își așeză chipiul ferm pe cap, îndreptă umerii și sui treptele ce ieșeau din stație.

Ajunse într-o curte interioară pavată cu lepezi și mărginită cu jardiniere pline de begonii și fucsii colorate. Poteci se desprindeau în toate direcțiile în parcul subtropical din jur. La o sută de metri depărtare, zări o clădire; dar îi aruncă doar o privire fugară, pentru că se uită uluit în jur. După ce părăsise ecluza pneumatică de la piedestalul de andocare, suise direct în vagonetul care-l aștepta și până acum nu văzuse nimic din interior. Dimensiunile Seninătății erau în sine copleșitoare, fiind îndeajuns de mare pentru a înghiți două habitate edeniste standard și a le rostogoli prin interior ca pe niște zaruri într-un pahar. Un tub de lumină axial orbitor strălucea fierbinte, nori albi ca din vată-de-zahăr se deplasau lent prin văzduh. O panoramă de păduri și pajiști presărate de lacuri argintii și cursuri lungi de apă se ridicau de o parte și alta a sa ca pereții unui canion din Paradis, iar la vreo opt kilometri depărtare se vedea o mare – nu i-ar fi putut spune altfel, întrucât avea valuri sclipitoare și insulițe pitorești. Îi urmări arcul care se ridica întruna, lăsându-și capul pe spate până ce fu cât pe-aici să-și scape chipiul. Milioane de tone de apă erau suspendate deasupra lui, gata să se prăbușească într-un potop care l-ar fi copleșit pe Noe.

Coborî iute ochii, străduindu-se să-și amintească în ce fel scăpase de amețeală când vizitase habitatele edeniste de pe orbita lui Jupiter.

– Nu privi decât strict pe orizontală și ține minte mereu că amărâtul de deasupra ta crede c-o să cazi peste el, îi spusese ghidul bătrân și morocănos.

Știind că fusese învins chiar înainte să fi început, Maynard porni pe aleea cu dale galben-maronii spre clădirea ce aducea cu un templu elen. Era o bazilică lungă, cu un capăt deschis într-o zonă circulară cu acoperiș în formă de cupolă dintr-un material negru ca noaptea susținut de piloni albi; spațiile dintre piloni erau umplute cu panouri din sticlă-oglindă albastră.

Poteca îl duse către capătul opus al bazilicii, unde o pereche de gardiști stăteau de pază precum statui de goblini de coșmar de ambele părți ale arcadei intrării.

– Căpitanul Khanna? întrebă unul dintre ei.

Glasul era blând și prietenos, cu totul diferit de aspectul său.

– Da.

– Lordul Ruinelor te așteaptă acum. Urmează-mi, te rog, servitorul.

Gardistul se întoarse și-l conduse în clădire. Merseră printr-o navă centrală cu tablouri mari în rame poleite atârnate pe pereții din marmură albă și cafenie.

La început Maynard crezu că erau holograme și abia după aceea observă că erau bidimensionale, iar o examinare mai atentă dezvălui că erau picturi în ulei. Majoritatea prezentau peisaje rurale, în care oamenii purtau costume complicate, baroce, călări pe cai ori strânși în grupuri ostentative. Scene de pe Pământul vechi – din epoca preindustrială –, iar un Saldana nu s-ar fi încurcat niciodată cu cópii. Trebuiau să fie autentice. Mintea i se înfioră la valoarea lor; cu banii pe care i-ar fi adus o singură pictură dintre acelea ai fi putut cumpăra un crucișător.

În capătul opus al navei centrale, o capsulă Vostok se afla pe un suport sub un dom de sticlă protectoare. Maynard se opri și privi cu un amestec de surescitare și admirație sfera veche și uzată. Era atât de mică, atât de *rudimentară*, totuși, pentru câțiva ani, reprezentase apogeul tehnologiei umane. Oare ce ar fi crezut despre Seninătate cosmonautul care zburase cu ea în spațiu?

– Care dintre ele este? îl întrebă încetișor pe gardist.

– Vostok 6, care a dus-o pe Valentina Tereșkova pe orbită în 1963. Ea a fost prima femeie în spațiu.

Ione Saldana îl aștepta în sala de audiențe mare și rotundă din capătul navei. Stătea așezată îndărătul unui birou din lemn în formă de semilună, poziționat în centrul încăperii; planuri groase de lumină pătrundeau prin panourile gigantice de sticlă dintre pilaștri, transformând aerul într-o pâclă de platină.

Podeaua din polip alb era gravată cu emblema uriașă a unui fenix încoronat, în stacojiu și albastru. Bărbatul avu nevoie de o veșnicie ca să ajungă de la ușă la birou; sunetele cizmelor sale ce țăcăneau pe suprafața lustruită răsunau sonor în imensul spațiu gol.

„Intenționat să intimideze", gândi el. „Știi cât ești de singur când te confrunți cu ea."

Efectuă un salut perfect când ajunse la birou. La urma urmelor fata era un șef de stat; oficiul de protocol al Amiralului insistase foarte mult în această privință și asupra felului în care trebuia s-o trateze.

Ione purta o rochie simplă de vară, verde-marin, cu mâneci lungi. Lumina intensă făcea ca părul ei scurt, galben-auriu, să scânteieze ușor.

Era pe atât de frumoasă pe cât o arătaseră înregistrările AV pe care le studiase.

– Ia loc, căpitane Khanna, rosti ea zâmbind. Pari foarte nelalocul tău când stai astfel în picioare.

– Mulțumesc, doamnă.

De partea biroului său existau două scaune cu spătar înalt; se așeză în unul dintre ele, păstrându-și ținuta rigidă.

– Am înțeles că ai venit tocmai de la cartierul general al Flotei I de la Avon doar pentru a mă vedea?

– Da, doamnă.

– Într-un șoim-de-vid?

– Da, doamnă.

– Datorită naturii oarecum neobișnuite a acestei lumi spațiale, rosti ea cu grație, nu avem corp diplomatic și nici personal guvernamental. O mână delicată indică sala de audiențe: Personalitatea habitatului se ocupă destul de eficient de toate funcțiile administrative. Totuși, Lorzii Ruinelor se folosesc de o firmă juridică de pe Avon pentru a reprezenta interesele Seninătății în sala Adunării Confederației. Dacă apare o problemă urgentă, este suficient să o consulți. M-am întâlnit cu conducerea firmei și am multă încredere în oamenii aceia.

– Da, doamnă...

– Maynard, te rog! Încetează să-mi mai spui „doamnă". Aceasta este o întâlnire privată și mă faci să mă simt ca educatoarea-șefă a unei grădinițe pentru copiii aristocraților.

– Da, Ione.

Ea surâse sclipitor. Efectul fu devastator. Bărbatul observă că ochii ei aveau o nuanță încântătoare de albastru.

– Așa-i mai bine. Spune-mi acum despre ce ai venit să vorbim?

– Despre doctorul Alkad Mzu.

– Aha.

– Cunoști numele?

– Numele și majoritatea circumstanțelor.

– Amiralul Aleksandrovici a considerat că aceasta nu este o problemă care să fie discutată cu reprezentanții tăi juridici de pe Avon. După părerea sa, cu cât mai puține persoane cunosc situația, cu atât este mai bine.

Zâmbetul lui Ione deveni speculativ.

– „Mai puține persoane"? Maynard, în Seninătate există opt agenții de contrainformații diferite și toate rulează operațiuni de supraveghere asupra sărmanei Mzu. În unele momente, urmărirea lor se apropie periculos de mult de comedia bufă. Până și ASE Kulu are o echipă aici. Bănuiesc că trebuie să fie un adevărat ghimpe în mândria regală a vărului Alastair.

– Cred că Amiralul s-a referit la mai puține persoane dinafara conducerii guvernelor.

– Da, desigur, persoanele *cel* mai capabile să abordeze situația.

Ironia din glasul ei îl înfioră pe Maynard.

– Ținând seama de faptul că doctorul Mzu contactează în clipa de față mai mulți căpitani de nave stelare și că sancțiunile omutane se apropie de expirare,

Amiralul ar fi extrem de recunoscător dacă ne-ai putea face cunoscută politica ta referitoare la doctorul Mzu, rosti el oficial.

– Înregistrezi discuția noastră pentru Amiral?

– Da, în senzavizare totală.

Ione îl privi drept în ochi și rosti cu dicție perfectă:

– Tatăl meu i-a promis predecesorului Amiralului Aleksandrovici că lui Alkad Mzu nu i se va permite niciodată să părăsească Seninătate, iar eu îi repet Amiralului promisiunea aceea. Lui Alkad Mzu nu i se va îngădui să plece, iar eu nu voi susține nicio încercare de a vinde sau înmâna cuiva informațiile despre care se presupune că le-ar deține, nici chiar Marinei Confederației. După decesul ei, va fi incinerată pentru a-i distruge nanonicele neurale. Și sper din toată inima că acela va fi sfârșitul amenințării.

– Mulțumesc, spuse Maynard.

Ione se destinse puțin.

– Nu eram nici măcar în gestație, când Mzu a sosit aici, acum douăzeci și șase de ani, așa că sunt curioasă. Spune-mi, Contrainformațiile Flotei au descoperit cum a supraviețuit ea distrugerii Garissei?

– Nu. Este imposibil să fi fost pe planetă. Marina Confederației s-a ocupat de evacuare și nu avem nicio înregistrare a ei într-o navă de-a noastră. Nu figura nici în vreo colonie asteroidală. Singura concluzie logică este că, atunci când Omuta a bombardat Garissa, doctorul Mzu se afla în exteriorul sistemului într-o misiune militară clandestină.

– Lansa Alchimistul?

– Cine poate şti? În tot cazul dispozitivul n-a fost utilizat, aşa că fie că n-a funcţionat, fie că misiunea militară a fost interceptată. Statul-major este în favoarea scenariului intercepţiei.

– Şi dacă ea a supravieţuit, a supravieţuit şi Alchimistul, concluzionă Ione.

– Dacă a fost construit vreodată.

Ea arcui o sprânceană.

– După atâta vreme, crezusem că se ştia cu certitudine.

– După atâta vreme, ar fi trebuit totuşi să fi auzit şi altceva decât simple zvonuri. Dacă există cu adevărat, de ce n-au încercat supravieţuitorii garissani să-l folosească împotriva Omutei?

– Când se vorbeşte despre arme apocaliptice, nu vreau s-aud decât zvonuri.

– Da.

– Am urmărit-o şi eu uneori pe doctor Mzu, când lucra în centrul de fizică al proiectului laymili. Este o fiziciană bună, colegii o respectă, dar nu dovedeşte nimic excepţional – mental mă refer.

– Nu trebuie mai mult de o singură idee într-o viaţă.

– Ai dreptate. A fost inteligent din partea ei să vină aici. Unicul loc unde securitatea îi este garantată şi în acelaşi timp unica mini-naţiune despre care toţi ştiu că nu constituie o ameninţare militară pentru ceilalţi membri ai Confederaţiei.

– Pot atunci să anunţ că nu ai nicio obiecţie faţă de păstrarea echipei noastre de observare?

– Poți, cu condiția de a nu vă grozăvi cu privilegiul acesta. În același timp, liniștiți-vă. Nu cred că Mzu a avut parte de prea multe modificări genetice, poate chiar de niciuna. Nu va mai trăi decât treizeci, maximum patruzeci de ani. Atunci totul se va sfârși.

– Excelent. Bărbatul se aplecă în față câțiva centimetri și colțurile buzelor i se ridicară într-un surâs mai degrabă stângaci: Mai este ceva...

Ochii lui Ione se lărgiră în anticipare inocentă.

– Da?

– Un căpitan comerciant independent pe nume Joshua Calvert ți-a amintit numele în conexiune cu unul dintre agenții noștri.

Fata miji ochii spre tavan, parcă silindu-se să-și reamintească ceva dificil.

– Ah, da, Joshua. Mi-l amintesc, a stârnit destulă agitație la începutul anului. A găsit un fragment măricel de electronică laymili în Inelul Ruinelor. L-am cunoscut la o petrecere. Un tânăr amabil.

– Da, încuviință delicat Maynard. Deci nu tu l-ai avertizat că Eric Thakrar este unul dintre agenții noștri sub acoperire?

– Numele Eric Thakrar nu mi-a ieșit niciodată dintre buze. Ba chiar, Thakrar tocmai a fost acceptat de căpitanul André Duchamp în echipajul *Răzbunării lui Villeneuve* – o navă adamistă cu propulsie antimaterie. Sunt convinsă că și comandorul Olsen Neale îți va confirma informația aceasta. Eric Thakrar continuă să-și păstreze statutul de agent sub acoperire și te pot asigura că André Duchamp nu suspectează absolut nimic.

– Bun, asta-i o veste foarte bună, și Amiralul va fi încântat.

– Mă bucur. Și te rog să nu vă mai faceți griji despre Joshua Calvert. Sunt sigură că nu va întreprinde niciodată nimic ilegal; este realmente un cetățean exemplar.

*

Lady Macbeth **se pregătește pentru salt în sistem,** avertiză *Oenone* echipajul. Se aflau la două săptămâni-lumină de steaua lui Puerto de Santa Maria, care proiecta o umbră abia perceptibilă pe carcasa învelită în spumă a șoimului-de-vid. *Nephele* plutea la opt sute de kilometri deasupra carcasei superioare, totuși senzorii optici ai lui *Oenone* nu-l puteau zări.

La douăzeci și opt de mii de kilometri mai departe spre steaua vagă, grupurile de senzori și panourile de termopurjare ale lui *Lady Macbeth* se pliau cu perfecțiunea unui vultur care-și strânge aripile înaintea unui picaj.

Nu totul era însă la fel de perfect în zborul navei adamiste, gândi Syrinx. Căpitanul Calvert era un incompetent înnăscut. Avusese nevoie de șase zile ca să ajungă aici de la Noua Californie, o distanță de cincizeci și trei de ani-lumină. Manevrele pe care *Lady Macbeth* le efectua de fiecare dată când ajungea la coordonatele unui salt erau înfiorător de stângace și durau ore la rând. Timpul însemna bani în transporturile comerciale, iar dacă acela era felul în care Calvert

naviga la toate voiajurile sale nu era de mirare că avea nevoie atât de disperată de bani.

– Fiți gata, îl anunță Syrinx pe Larry Kouritz. S-a aliniat cu asteroidul Ciudad.

– Am înțeles, încuviință căpitanul pușcașilor marini.

– Ciudadul, murmură Eileen Carouch pe când accesa fișierul Puerto de Santa Maria din nanonicele neurale. Potrivit agenției de contrainformații a guvernului planetar, acolo își au baza câteva celule insurecționale, care militează din greu pentru independență.

Atenție toată lumea, emise Syrinx. **Vreau să părăsim modul stealth imediat cum am ieșit.** ***Lady Macbeth*** **este dotată cu tunuri maser, așa că nu-i cazul să facem greșeli. Chi, din clipa asta ai autoritate privind darea focului. La cel mai mic semn de șmecherii din partea lor, i-ai tăiat în două.** ***Nephele,*** **ești foarte atent la orice nave care se pot apropia. Dacă insurecționalii ăștia sunt îndeajuns de disperați pentru a încerca să obțină tehnologie de restricționare a antimateriei, poate că sunt și atât de idioți încât să încerce să-și ajute curierul.**

Te vom acoperi, replică Tagard, căpitanul lui *Nephele*.

Syrinx își întoarse atenția la inputurile senzoriale ale lui *Oenone*. *Lady Macbeth* revenise la forma de sferă perfectă. Flăcări ionice albastre se micșorară și pieriră. Uniformitatea spațiului cunoscu o distorsionare bruscă.

Pornește, comandă ea.

Oenone erupse prin capătul găurii-de-vierme la o mie șapte sute de kilometri depărtare de *Lady Macbeth*. Un viscol de fulgi de spumă se învolbură, îndepărtându-se, când senzorii electronici și panourile de termopurjare fură descoperite în jurul torului echipajului. Generatoarele de fuziune din torul sistemelor de luptă din carcasa inferioară se activară. Laserele cu raze X se desfășurară. Gravitația reveni în torul echipajului. Câmpul de distorsionare se dilată spre exterior, accelerând șoimul-de-vid până la șapte *ge*. Descrise o curbă strânsă și se alinie cu *Lady Macbeth*. La două sute de kilometri depărtare, *Nephele* își scutura mantia stealth.

Ciudad era o pată îndepărtată, ștearsă, înconjurată de o constelație mică de stații industriale. Radiații dinspre senzori defensivi strategici se revărsară peste *Oenone*.

Syrinx detectă o oscilație secundară curioasă în câmpul de distorsiune. Spuma era îndepărtată de pe toată carcasa.

Așa-i mai bine, suspină *Oenone* aproape subliminal.

Syrinx nu avu timp pentru mustrări. O antenă de transmisie se deplie din torul carcasei inferioare și se roti pentru a focaliza pe *Lady Macbeth*.

– Nava stelară *Lady Macbeth*, expedie ea prin procesoarele bitek ale transmițătorului. Sunt nava *Oenone* din Marina Confederației. Îți ordonăm să rămâi pe loc. Nu-ți activa propulsia reactivă și nu încerca să efectuezi un salt. Pregătește pentru rendez-vous și abordaj.

Câmpul de distorsiune al lui *Oenone* se extinse, cuprinzând nava adamistă.

Syrinx îl putea auzi pe Tula comunicând cu centrul de control defensiv al Ciudadului, informându-l asupra interceptării.

– Salut, *Oenone*, răsună voios glasul lui Joshua Calvert din coloanele AV ale punții. Aveți vreo problemă? Cum vă putem ajuta?

Întinsă în cușeta ei și încleștând din dinți sub accelerația de patru *ge*, Syrinx privi derutată și uimită coloana insultătoare.

*

Oenone parcurse cu prudență ultimii cinci kilometri, cu toți senzorii și armele ațintite asupra lui *Lady Macbeth*, alert la cel mai mărunt indiciu de viclenie. La o sută cincizeci de metri depărtare, șoimul-de-vid se roti lent, orientându-și carcasa superioară spre nava stelară adamistă. Cele două extinseră tuburi-ecluze, care se atinseră și se etanșară. Larry Kouritz își conduse echipa în capsulele de susținere biotică din *Lady Macbeth*, executând procedurile de pătrundere și asigurare cu precizia literei de manual.

Syrinx privi prin blisterele de senzori ale lui *Oenone* cum ușile ca niște valve de scoici ale hangarului torului echipajului se depărtară. Oxley pilotă în spațiu micul lor vehicul de servicii multifuncțional, pe care flăcările chimice galben-portocalii îl propulsară către trapa deschisă a calei lui *Lady Macbeth*.

Joshua Calvert fu adus pe punte de doi pușcași marini în costume blindate de carbotan negru. El surâse

afabil de jur împrejur către membrii echipajului lui Syrinx şi-şi arătă şi mai mult dinţii sclipitori când o zări pe femeie.

Ea se foi stânjenită sub atenţia tânărului arătos. Intercepţia nu trebuia în niciun caz să se deruleze în felul acela.

Am fost traşi pe sfoară, îi spuse brusc Ruben.

Syrinx aruncă o privire amantului ei. Stătea la consola sa cu o expresie de resemnare posacă pe chip. Îşi trecu degetele spre spate prin părul alb, creţ.

Ce vrei să spui? îl întrebă.

Uită-te la el. Arată ca un individ care se aşteaptă la o condamnare de patruzeci de ani pentru contrabandă?

Am fost cu ochii pe *Lady Macbeth* pe toată durata zborului şi n-a făcut nicio joncţiune cu nimeni.

Ruben se mulţumi să ridice ironic dintr-o sprânceană.

Femeia reveni cu atenţia asupra căpitanului înalt. Era iritată de felul în care privirea părea să i se fi pironit pe sânii ei.

– Căpitan Syrinx, rosti el cu căldură, trebuie să te felicit pe tine şi nava ta. A fost un zbor superb, realmente superb. Iisuse, i-ai speriat de moarte pe câţiva membri ai echipajului meu când ai apărut din senin lângă noi! Am crezut că sunteţi o pereche de şoimi-negri. Întinse mâna: Este o plăcere să întâlnesc un căpitan atât de talentat. Şi sper că nu te superi dacă spun că este în acelaşi timp un căpitan foarte atrăgător.

Da, în mod clar am fost traşi pe sfoară.

Syrinx ignoră mâna întinsă.

– Căpitane Calvert, avem motive să suspectăm că eşti implicat în import de tehnologie interzisă în acest sistem stelar. De aceea te avertizez că nava îţi va fi percheziţionată în conformitate cu autoritatea care mi-a fost atribuită de Adunarea Confederaţiei. Refuzul de a permite percheziţia noastră constituie o încălcare a codului reglementărilor spaţiale ale Confederaţiei, care permite reprezentanţilor legii accesul complet la toate sistemele şi înregistrările după anunţarea percheziţiei de către numiţii reprezentanţi. În clipa aceasta anunţ percheziţia. Ai înţeles?

– Da, sigur, cum să nu, rosti Joshua plin de sinceritate. O notă de îndoială i se strecură în voce: Nu-mi place să pun întrebarea asta... dar eşti perfect sigură că ai oprit nava care trebuia?

– Perfect sigură, replică Syrinx tăios.

– Ah, bine, sigur că da, voi coopera în toate felurile în care pot. Sunt de părere că voi, cei din Marină, faceţi o treabă excelentă. Întotdeauna este liniştitor pentru noi, cei din navele comerciale, să ştim că ne putem bizui pe voi pentru menţinerea ordinii interstelare.

– Te rog, fiule, rosti Ruben obosit, nu strica efectul. Te-ai descurcat foarte bine deocamdată.

– Nu sunt decât un cetăţean încântat să poată fi de ajutor, spuse Joshua.

– Un cetăţean care deţine o navă cu o propulsie antimaterie, zise Syrinx apăsat.

Privirea lui Joshua se refocalizează pe pieptul tunicii ei albastru-deschis.

– Nu am proiectat-o eu. Așa a fost construită. Ba chiar a fost construită de compania Ferring Astronautics în Haloul O'Neill al Pământului. Mi se pare că Pământul este principalul aliat edenist din Confederație, nu? Oricum, așa afirmă cursurile mele didactice de istorie.

– Avem un punct de vedere comun, rosti Syrinx fără chef; orice altceva ar fi sunat ca admiterea unei vinovății.

– Nu ai fi putut demonta propulsia? întrebă Ruben.

Joshua izbuti să afișeze o expresie cuvenit de îngrijorată, potrivită momentului.

– Aș fi vrut să-mi pot permite așa ceva, însă când tata i-a salvat pe edeniștii aceia din ghearele piraților a suferit o mulțime de avarii. Reechiparea m-a costat toți banii pe care-i aveam.

– Ce edeniști a salvat? scăpă Cacus fără să vrea.

Idiotule, îl apostrofară simultan Syrinx și Ruben. Specialistul în sisteme de susținere biotică desfăcu brațele neajutorat.

– Era un convoi de ajutoare pentru Anglade, începu Joshua. Cu câțiva ani în urmă acolo fusese o epidemie bacteriologică. Tata s-a alăturat bineînțeles operațiunilor de ajutorare; ce mai reprezintă nevoile comerciale prin comparație cu salvarea de vieți omenești? Ei transportau pe planetă echipamente de procesare virală, pentru a fabrica un antidot. Din nefericire au fost atacați de șoimi-negri care voiau să fure marfa – echipamentele alea sunt foarte scumpe. Iisuse, când te gândești cât de nemernici pot fi unii oameni! A urmat

o bătălie, și un șoim-de-vid din escortă a fost rănit. Șoimii-negri s-au apropiat să dea lovitura decisivă, dar tata a așteptat până ce echipajul a ieșit. După aceea a efectuat saltul cu câmpul de distorsionare al șoimului-negru fixat pe el. A fost unica lor șansă, erau grav avariați, însă bătrâna *Lady Mac* i-a adus pe toți în viață.

Joshua închise ochii, amintindu-și durerea veche.

– Tatei nu-i plăcea să pomenească prea des despre episodul ăsta...

Să mori tu? pufni Ruben.

A fost vreodată o epidemie pe Anglade? întrebă Tula.

Da, răspunse *Oenone*. **Acum douăzeci și trei de ani. Nu am totuși date privind atacul asupra vreunui convoi de ajutoare.**

Mă surprinzi, comentă Syrinx.

Căpitanul acesta mi se pare un tânăr cumsecade, zise *Oenone*. **În mod clar, pare foarte atras de tine.**

Mai degrabă aș intra într-o mănăstire adamistă. Și, te rog, lasă analizele psihologice pe seama noastră, a oamenilor.

Tăcerea din mintea ei fu plină de reproș.

– Da, bun, asta a fost în trecut, spuse Syrinx cu stângăcie spre Joshua. Problema ta este aici, în prezent.

Syrinx? o apelă Oxley.

Tonul mental precaut o avertiză. **Da?**

Am deschis două dintre containerele lor de marfă. Ambele conțin bobinele pentru tokamakuri menționate în declarația de expediție. Nu

se vede nici urmă de tehnologie de restricție pentru antimaterie.

Poftim? Nu se poate ca ei să aibă bobine pentru tokamakuri. Prin ochii lui Oxley privi în cabina micuță a VSM-ului. Eileen Carouch era prinsă în plasa de protecție alături de bărbat; câteva ecrane erau acoperite cu grafică multicoloră complicată. Ofițerul de legătură avea o încruntătură îngrijorată în timp ce studia displayurile. Dincolo de babord, Syrinx putea zări unul dintre containerele de marfă din *Lady Macbeth* prins în brațul telecomandat de clasă industrială al VSM-ului. Containerul fusese deschis, și bobinele pentru tokamakuri fuseseră scoase de manipulatoarele ca niște mandibule ale brațului.

Eileen se răsuci către Oxley.

– N-arată bine. Potrivit informațiilor noastre, ambele containere ar fi trebuit să conțină bobine de restricționare.

Am fost trași pe sfoară, spuse Ruben.

Încetează cu chestia asta, îi ceru Syrinx.

Ce vrei să facem? o întrebă Oxley.

Examinați toate containerele care ar fi trebuit să conțină bobinele de restricționare a antimateriei.

Am înțeles.

– Totul e-n regulă? se interesă Joshua.

Syrinx deschise ochii și-și compuse un surâs dulce de asasină.

– Da, mulțumesc, e perfect.

Eileen și Oxley deschiseră toate cele optsprezece containere de marfă care ar fi trebuit să conțină

bobinele ilegale. În toate găsiră bobine pentru tokamakuri ambalate potrivit prescripțiilor.

Syrinx le ordonă să deschidă alte cinci containere, aleatoriu. Și acelea conțineau bobine pentru tokamakuri.

Syrinx renunță. Ruben avea dreptate, fuseseră trași pe sfoară.

*

În noaptea aceea ea stătu întinsă în cușetă, neputând să adoarmă, deși încordarea corporală cauzată de zece zile de acțiuni stealth permanente aproape că se disipase. Ruben dormea lângă ea. Nici nu fusese vorba despre a face sex când ieșiseră din cart, fiindcă dispoziția femeii era prea întunecată. Ruben părea să accepte înfrângerea cu un aer flegmatic care o irita teribil.

Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă pe *Oenone*. **N-ai scăpat nicio clipă din ochi nava aia veche și rablagită. Ai urmărit-o superb. Eu am fost mai degrabă îngrijorată dacă *Nephele* va putea ține pasul. Orientarea lui spațială nu-i pe măsura ta.**

Nu se poate ca agenții de la Idria să fi pierdut urma bobinelor?

Erau siguri că au fost îmbarcate. Sunt gata să accept că Joshua Calvert ar fi putut ascunde un set în navă, are un cubaj destul de mare, dar în niciun caz optsprezece.

Trebuie să fi avut loc un schimb.

Însă cum?

Nu știu. Îmi pare rău.

Stai liniștit, nu-i vina ta. Ai făcut tot ce ți s-a cerut, chiar și când erai învelit în spumă.

Urăsc spuma aia.

Știu. În sfârșit, mai avem numai două luni și după aceea vom fi civili.

Grozav!

Syrinx zâmbi în penumbra cabinei. Crezusem că-ți place serviciul militar.

Îmi place.

Dar...?

Dar toate patrulările astea sunt izolate. Când vom fi pe rutele comerciale, ne vom întâlni cu mulți alți șoimi-de-vid și habitate. Va fi plăcut.

Da, cred c-așa o să fie. Atât doar că mi-ar fi plăcut să fi terminat cu un succes.

Joshua Calvert?

Da! Și-a râs de noi!

Mie mi s-a părut drăguț. Tânăr și fără griji, rătăcind prin univers. Foarte romantic.

Te rog! N-o să mai rătăcească multă vreme. În niciun caz cu un ego ca ăla. Foarte curând va comite o greșeală – îl va împinge în ea aroganța asta teribilă a lui. Îmi pare însă rău că nu vom fi acolo în momentul acela. Îl cuprinse pe Ruben cu un braț, astfel ca bărbatul să știe că nu era supărată pe el când avea să se trezească. Totuși, când închise ochii, imaginea obișnuită a câmpurilor stelare ce o însoțea în somn fu înlocuită de un zâmbet strengăresc și un chip colțuros.

13

Se numea Carter McBride și avea zece ani; unicul copil și mândria părinților săi Dimitri și Victoria, care-l răsfățau pe cât de bine le-o îngăduiau circumstanțele. Ca majorității celor din generația cea mai tânără din Aberdale, îi plăceau jungla și râul; Lalonde era mult mai atractivă decât peșterile posomorâte din beton, oțel și compozite ale arcologiilor de pe Pământ. Ocaziile pentru joacă de pe noul lui tărâm erau nelimitate. Carter avea propria sa grădină micuță în colțul ogorului tatălui său, pe care o ticsea cu căpșuni, modificate genetic astfel ca fructele mari și stacojii să nu putrezească din cauza ploilor și a umidității. Avea un cocker spaniel botezat Chomper, care li se vâra mereu printre picioare și distrugea hainele din cabana familiei McBride. Primea cursuri didactice de la Ruth Hilton, care spunea că absorbea datele agronomice cu o viteză satisfăcătoare și că într-o bună zi va fi un fermier promițător. Și, pentru că avea aproape unsprezece ani, părinții aveau încredere în el să se joace nesupravegheat, spunând că era îndeajuns de responsabil pentru a nu se aventura prea adânc în junglă.

În dimineața după ce Horst îl întâlnise pe Ly-cilf în biserică, Carter se afla lângă râu, unde, împreună cu alți copii, înjgheba o plută din resturi de cherestea rămase de la una dintre construcțiile adulților. Își dădu seama că nu-l mai văzuse pe Chomper de vreo cincisprezece minute și privi în jurul luminișului. O străfulgerare de blană galben-maronie printre arborii

dinapoia clădirii comune îl făcu să strige exasperat la animalul idiot. Acesta nu-i răspunse imediat, așa că băiatul porni în urmărire, ridicând cu bocancii jerbe de stropi prin stratul subțire de noroi. Când ajunse la liziera junglei, îl auzi pe Chomper lătrând surescitat undeva dincolo de mulțimea de copaci și liane. Carter flutură din braț spre domnul Travis, care mărunțea solul în jurul vlăstarelor sale de ananas, și se repezi în junglă după câine.

Chomper părea decis să-l îndepărteze de sat. Carter îl strigă și-l strigă până simți că-l durea gâtul. Se încălzise și transpirase, iar tricoul lui destrămat era mânjit cu dâre prelungi de sevă galben-verzuie de la lianele rupte. Era, de asemenea, foarte supărat pe Chomper, pe care avea să-l pună în lanț imediat ce ajungea acasă, iar după aceea aveau să urmeze cursurile cuvenite de dresaj pe care i le promisese domnul Manani.

Alegarea se sfârși într-o poieniță mărginită de arbori înalți de qualtook, a căror coroană deasă de frunziș nu lăsa să treacă prea multă lumină solară. Firele de iarbă subțiri creșteau până la genunchii lui Carter, iar liane cu nenumărate bobițe de culoarea lămâii se încâlceau ca o spumă pe trunchiurile lucioase. Chomper stătea în mijlocul poieniței, cu blana de pe grumaz zbârlită, și mârâia la un copac.

Carter îl prinse de ceafă și-i zbieră exact ce anume gândea despre el în clipa aceea. Câinele se împotrivi să fie tras și chelălăi de zor.

– Ce naiba te-a apucat? întrebă băiatul exasperat.

Atunci apăru doamna neagră şi înaltă. Cu o secundă în urmă, în faţa lui nu existase decât un arbore qualtook, pentru ca apoi, pe neaşteptate, ea să se ivească la cinci metri mai încolo, îmbrăcată în salopetă gri, scoţându-şi gluga. Părul lung şi castaniu se rostogoli dinăuntru.

Chomper amuţise. Carter îl ţinu strâns şi se holbă cu gura deschisă la doamnă, prea surprins ca să spună ceva. Ea îi făcu cu ochiul şi-l chemă cu un deget. Carter surâse încrezător spre ea şi se apropie.

*

L-am prins, anunţă Camilla. **E foarte drăguţ.**

Şi gâtul meu este la fel, replică Laton scurt. **Ai grijă să-l laşi într-un loc unde să-l poată găsi cu uşurinţă.**

*

– Horst, spuse Ruth, aşa nu mai poate continua.

Preotul doar icni, cu o imensă autocompătimire. Zăcea pe patul unde fusese trântit în seara trecută, cu pături verde-măslinii boţite şi înfăşurate strâns în jurul picioarelor. La un moment dat din timpul nopţii, îi fusese iarăşi rău. O băltoacă de vomă cleioasă începuse să se coaguleze pe scândurile podelei, sub perna sa.

– Pleacă, bolborosi el.

– Încetează să-ţi mai fie atâta milă de tine şi ridică-te.

Bărbatul se întoarse încet. Ea văzu că plânsese, ochii îi erau injectaţi şi genele lipicioase.

– Vorbesc serios, Ruth. Pleacă imediat. Ia-o pe Jay și plecați. Găsește o ambarcațiune, plătește oricât ți-ar cere, întoarceți-vă în Durringham și apoi părăsiți planeta. *Pleacă!*

– Termină cu idioțeniile astea. Aberdale nu-i un loc chiar atât de rău. Vom găsi o cale de a ne ocupa de trivi. O să-i cer lui Rai să convoace diseară o adunare generală și le voi spune oamenilor ce cred că se-ntâmplă. Trase adânc aer în piept: Vreau să mă susții, Horst.

– Nu. Nu trebuie s-o faci. Nu-i înfuria pe trivi. Te rog, pentru siguranța voastră, Ruth. N-o face. Mai ai încă timp să plecați.

– Pentru numele lui Dumnezeu...

– Ha! Dumnezeu e mort, spuse el amar, sau cel puțin a expulzat de multă vreme planeta aceasta din împărăția Lui.

Cu un gest agitat din mână îi făcu semn să se apropie, aruncând priviri furișe către ușa deschisă.

Ruth înaintă fără chef un pas spre pat, strâmbând din nas înaintea mirosului.

– L-am văzut, șopti Horst răgușit. Aseară. Era acolo, în biserică.

– Cine era acolo?

– El. Diavolul pe care l-au invocat ei. L-am văzut, Ruth! Roșu, roșu strălucitor, roșu orbitor. Lumina iadului... Ochiul Satanei s-a deschis și s-a uitat direct la mine. Asta-i planeta lui, Ruth. Nu a Domnului nostru Hristos. N-ar fi trebuit să fi venit niciodată aici. Niciodată!

– Futu-i maica mă-sii, murmură ea neauzit.

O suită întreagă de probleme reale îi fulgerară prin minte: cum să-l ducă în Durringham, dacă exista vreun psihiatru pe planetă, cine s-ar fi putut ocupa de mica infirmerie de care se îngrijise preotul. Îşi frecă ceafa pe sub părul transpirat şi-l privi pe bărbat ca şi cum ar fi fost o enigmă complicată pe care ea ar fi trebuit s-o rezolve.

Rai Molvi sui în goană treptele de lemn până la uşă şi năvăli înăuntru.

– Ruth, rosti el întretăiat, mă gândisem că te găsesc aici. Carter McBride a dispărut de vreo două ore. Cineva zice că l-ar fi văzut urmărindu-l pe idiotu' ăla de câine al lui în junglă. Organizez o echipă de căutare. Vii?

Molvi nici măcar nu părea să-l fi observat pe Horst.

– Da, încuviinţă femeia. Să vorbesc cu cineva să aibă grijă de Jay.

– De asta se ocupă doamna Cranthorp, o să-i adune pe toţii copiii şi o să le dea prânzul. Ne strângem în zece minute lângă clădirea principală.

Se răsuci ca să plece.

– Vin şi eu, spuse Horst.

– Cum vrei, zise Rai şi ieşi.

– Oho, l-ai impresionat, nu glumă, comentă Ruth.

– Te rog, Ruth, trebuie să plecaţi de-aici.

– O să vedem diseară. În clipa asta trebuie s-ajut la găsirea unui copil. Tăcu o secundă, apoi urmă: La dracu', Carter e de vârsta lui Jay!

*

Fluierul îi aduse pe toţi în fuga mare. Arnold Travis stătea gârbovit, rezemat de tulpina unui arbore mayope. Privea distrus în pământ, cu fluierul argintiu atârnându-i într-un colţ al gurii.

Sătenii sosiră în perechi, rupând lianele şi călcând tufişurile în picioare, ridicând spre cerul arzător stoluri de păsări ce ţipau. Când ajungeau în poieniţă, imaginea care-i întâmpina părea să le golească orice urmă de putere din picioare. Un semicerc se formase în jurul uriaşului stejar-vişin, iar chipurile îndurerate priveau fructul său îngrozitor.

Powell Manani sosi printre ultimii. Vorix îl însoţea, sărind cu uşurinţă prin tufele abundente. Simţurile canine clocoteau în mintea lui Powell, imaginile monocrom, sunetele perfect distincte şi gama largă de mirosuri. În aer exista un iz pătrunzător de sânge.

Bărbatul se împinse printre săteni şi-şi croi loc până în faţa mulţimii şocate, văzu stejarul-vişin...

– Iisuse!

Palma i se ridică spre gură. Ceva din adâncul său dorea să sloboadă un vaiet primordial, să urle pur şi simplu, să urle şi să urle până ce toată durerea era vomitată afară.

Carter era spânzurat cu capul în jos pe trunchiul arborelui. Gleznele îi fuseseră legate de tulpină cu bucăţi de liane uscate, astfel încât părea că stătea proptit în creştetul capului. Ambele braţe îi erau larg desfăcute, ţinute paralel cu solul prin intermediul unei

perechi de țăruși la fiecare încheietură. Rănile lungi nu mai sângerau de acum. Insecte mici viermuiau prin iarba năclăită de sub capul său, ghiftuindu-se.

Dimitri McBride schiță doi pași împleticiți către fiul său, apoi căzu în genunchi, parcă rugându-se. Privi în jur la cercul de chipuri pământii, cu o expresie ușor buimăcită.

– Nu-nțeleg... Carter avea zece ani... Cine-a făcut asta? Nu-nțeleg... Vă rog, spuneți-mi...

Își zări propria durere reflectată în ochii scăldați în lacrimi ce-l înconjurau.

– De ce asta? De ce să facă asta?

– Trivii, rosti Horst.

Globii oculari stacojii ai micuțului Carter îl fixau holbați, cerându-i să vorbească.

– Aceasta este crucea inversată, continuă el pedant.

Simțea că era important să fie precis într-o astfel de chestiune, era important ca ei toți să priceapă complet.

– Este opusul crucifixului. Ei îl idolatrizează pe Fratele Luminii. Fratele Luminii este diametral opus Domnului nostru Iisus și de aceea sectele efectuează sacrificiul acesta ca o batjocură. În realitate, este foarte logic.

Preotul constată că-i venea greu să-și tragă răsuflarea, ca și cum ar fi alergat pe o distanță mare.

Dimitri izbi în el cu forța unui ciocan pneumatic. Preotul fu aruncat pe spate, cu Dimitri călare peste el.

– Ai știut! Ai știut! urlă bărbatul, și degete de metal se închiseră în jurul gâtului lui Horst aidoma unor gheare. Ăsta-i fiul meu. Și tu ai știut!

Capul lui Horst fu ridicat brusc, apoi lovit cu putere de lutul spongios.

– Dacă ne-ai fi spus, el ar mai fi trăit. Tu l-ai ucis! Tu l-ai ucis! Tu!

Lumea lui Horst se întuneca la periferii. Încercă să vorbească, să explice. Pentru asta fusese el instruit, să-i determine pe oameni să accepte lumea așa cum era. Nu putea să vadă însă decât gura deschisă și urlătoare a lui Dimitri McBride.

– Ia-l de pe el, îi spuse Ruth lui Powell.

Supervizorul o privi întunecat, după care încuviință fără chef. Le făcu semn la doi săteni, și aceștia izbutiră să descleștеze degetele lui Dimitri de pe gâtul preotului. Horst rămase locului, horcăind și inspirând ca victima unui infarct.

Dimitri se prăbuși într-un maldăr inert, hohotind.

Trei săteni tăiară legăturile micului Carter, îl coborâră de pe tulpină și-l înveliră într-o haină.

– Ce-o să-i spun Victoriei? întrebă Dimitri fără să se adreseze cuiva anume. Ce-o să-i spun?

Mâini liniștitoare îi găsiră din nou umerii, bătându-l ușor, oferindu-i simpatia lor patetic de inadecvată. Un bidonaș plat îi fu lipit de buze. Se înecă și tuși când băutura acidă îi curse pe gâtlej.

Powell rămase în picioare lângă Horst. „Sunt la fel de vinovat ca și preotul", își spuse el. „Știam că șobolanu' ăla nenorocit de Quinn o s-aducă doar necazuri. Și, totuși, Doamne Dumnezeule, *așa ceva*... Trivii nu sunt oameni. Cineva care poate să facă așa ceva e-n stare de orice."

Orice. Gândul îl lovi ca o tornadă de viscol înghețat. Spulberă până și cele mai îndepărtate sentimente de milă față de distrusul de popă bețiv. Îl împinse cu vârful cizmei.

– Tu... M-auzi?

Horst hârâi și-și rostogoli ochii în orbite.

Powell își lăsă întreaga mânie să se reverse în mintea lui Vorix. Câinele se smuci către Horst, mârâind furios.

Horst îl văzu venind și se scula cu disperare în patru labe, străduind să se ferească de ferocitatea dulăului. Vorix lătră asurzitor, cu botul la numai câțiva centimetri de fața lui.

– Hei! protestă Ruth.

– Gura! făcu Powell fără măcar s-o privească. Popo – m-asculți?

Vorix mârâi.

Toți priveau scena acum, inclusiv Dimitri McBride.

– Asta sunt ei, rosti Horst. Echilibrul natural. Negru și alb, bine și rău. Regatul ceresc al Domnului și iadul. Pământul și Lalonde. Înțelegi?

Îi zâmbi lui Powell.

– Trivii n-au sosit toți din aceeași arcologie, vorbi Powell cu glas teribil de egal. Înainte de a fi ajuns aici, ei nici măcar nu se întâlniseră vreodată. Asta înseamnă că Quinn a făcut asta de când am sosit, că i-a schimbat în ceea ce sunt acum. Tu cunoști doctrina asta a lor. Știi totul despre ea. De cât timp au făcut parte din mișcarea asta a sectei? Dinainte de Gwyn Lawes? Da, popo? Au fost implicați toți înainte de

moartea lui ciudată, nevăzută și sângeroasă de aici din junglă? Spune – *au fost*?

Câțiva privitori icniră sonor. Powell auzi pe cineva gemând:

– Doamne Dumnezeule, te rog, nu!

Rânjind ca un nebun, Horst îl privi pe supervizor.

– Atunci a-nceput, popo? urmă Powell. Quinn a avut la dispoziție luni de zile în care să-i convertească, să-i macine, să-i controleze. Nu-i așa? Asta făcea el tot timpul în cabana aia frumoasă a lor. Iar după ce i-a adus pe toți în linie, au început să ne vâneze pe noi.

Degetul i se ațintì asupra lui Horst. Ar fi dorit să fi fost o pușcă de vânătoare, să-l facă bucăți pe ratatul ăla bicisnic.

– Primele jafuri din Durringham, Gwyn Lawes, Roger Chadwick, Hoffmanii. Dumnezeule, ce le-au făcut Hoffmanilor ca să fie nevoie ca după aceea să-i incinereze, pentru ca noi să nu putem vedea? Și totul pentru că tu nu ne-ai spus nimic. Cum îi vei explica toate astea Dumnezeului tău, când vei da ochii cu el, popo? Spune-mi!

– N-am fost sigur, se tângui Horst. Tu ești la fel de rău ca și ei. Ești un sălbatic, îți place-aici. Unica diferență dintre tine și un triv este faptul că tu ești plătit pentru ceea ce faci. Te-ar fi apucat damblaua dacă aș fi făcut măcar vreo aluzie că ei s-au dus la o sectă, în loc să fi venit la mine.

– *Când ai știut?* urlă Powell.

Umerii lui Horst se zguduiră, își strânse brațele peste piept și se strânse ghem.

– În ziua când a murit Gwyn.

Powell lăsă capul pe spate și ridică pumnii brusc spre cer.

– QUINN! răcni el. O să pun mâna pe tine! O să pun mâna pe voi toți! M-auzi, Quinn? Ești ca și mort!

Vorix urla sfidător spre ceruri.

Privi în jur către expresiile împietrite ațintite spre el și văzu fisurile ce se deschideau în frica lor și mânia care începea să scânteieze înăuntru. Îi cunoștea pe oameni, și aceștia erau acum alături de el. În cele din urmă, după mult timp, erau alături de el. Nu aveau să mai aibă odihnă până ce trivii aveau să fie exterminați.

– Nu putem presupune pur și simplu că trivii sunt vinovați, rosti Rai Molvi. Nu doar bazându-ne pe cuvântul lui.

Privi caustic către Horst. De aceea Vorix îl luă prin surprindere. Câinele îl lovi în piept și-l răsturnă. Rai țipă îngrozit, când Vorix lătră și colții săi lungi pocniră la numai câțiva centimetri de nasul lui.

– Tu! rosti Powell. Scuipase cuvântul ca pe o acuzație: Tu, avocatule! Tu ești cel care a dorit să-i las în pace. Tu ai fost de acord să-și construiască o cabană. Tu doreai ca ei să poată umbla nestingheriți peste tot. Dacă am fi făcut totul după litera manualului, dacă i-am fi ținut pe puțoii ăia în jegul de care-aparțin, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

Îl strigă pe Vorix, care se ridică de pe pieptul bărbatului care gâfâia speriat.

– Dar ai dreptate. Noi *nu știm* dacă trivii ar fi avut vreo legătură cu Gwyn, Roger sau Hoffmanii. Nu

putem dovedi asta, nu-i așa, avocatule al apărării? Prin urmare, nu-l avem decât pe Carter. Mai știi pe cineva care va spinteca un copil de zece ani? Mai știi? Fiindcă, dacă știi, am dori toți să auzim despre cine-i vorba.

Rai scutură din cap, cu dinții încleștați de spaimă.

– Exact, urmă Powell. Tu ce zici, Dimitri? Carter a fost fiul tău. Ce crezi tu c-ar trebui să le facem celor care i-au făcut asta băiatului tău?

– Să-i ucidem, rosti Dimitri din mijlocul grupului mic care încerca să-l liniștească. Să-i ucidem pe toți!

*

Sus deasupra vârfurilor copacilor, vânturelul se rotea și se învârtea într-un agil dans aerian, folosind curenții rapizi de aer fierbinte și umed pentru a plana cu efort minim. Laton îngăduise întotdeauna instinctelor naturale ale păsării să preia conducerea, iar el se mulțumise pur și simplu să direcționeze. Jos pe sol, sub bariera aproape impenetrabilă de frunze, oamenii se mișcau. Pete mici de culoare erau vizibile prin interstiții, modelul distinctiv al unei cămăși anume, piele murdară, asudată. Instinctele de prădător ale vânturelului amplificau fiecare mișcare, clădind un tablou comprehensiv.

Patru bărbați purtau corpul băiatului pe o targă improvizată. Se mișcau încet, trecând cu grijă peste rădăcini și făgașe, toți părând mai degrabă șovăielnici.

În fața lor se găsea grupul principal, condus de supervizorul Manani. Bărbații aceia mergeau cu pas

energic. Aveau un obiectiv clar. Laton putea distinge asta în feţele încruntate şi pline de ură, în hotărârea fermă. Cei care nu aveau carabine cu laser se înarmaseră cu bâte sau ramuri zdravene.

Mult îndărătul tuturor, vânturelul îi văzu mergând pe Ruth Hilton şi Rai Molvi. Siluete slabe, descurajate, care nu scoteau niciun cuvânt. Amândoi erau pierduţi în propria vinovăţie privată.

Horst Elwes fusese abandonat în poieniţă. Continua să zacă ghemuit pe pământ, unde tremura destul de violent. La răstimpuri scotea câte un strigăt puternic, de parcă fusese muşcat. Laton bănuia că-şi pierduse complet minţile. Era lipsit de importanţă, îşi îndeplinise minunat rolul.

*

Leslie Atcliffe ieşi la suprafaţa apei la zece metri de capătul pontonului Aberdale, ţinând în mâini un coş plin cu crabi-şoareci. Se întoarse pe spate şi începu să bată din picioare către mal, remorcând coşul. Fuioare de nori plumburii începuseră să brăzdeze orizontul vestic. Aprecia că peste vreo treizeci de minute avea să înceapă ploaia.

Kay stătea aşezată pe mal imediat deasupra liniei apei şi vărsa crabii-şoareci care încă se zbăteau într-o cutie, de unde aveau să-i scoată şi să-i facă fileuri. Purta un şort decolorat, o bustieră croită dintr-un tricou tăiat, bocanci cu ciorapi albaştri rulaţi în jos şi o pălărie neregulată pe care o împletise chiar ea din tulpini

lungi și uscate de iarbă. Pe Leslie îl încânta vederea corpului suplu, cu pielea castaniu superb după atâtea luni petrecute sub razele soarelui. Abia peste alte trei nopți aveau să petreacă noaptea împreună. Și prefera să creadă că lui Kay îi plăcea mai mult să se fută cu el decât cu ceilalți. În tot cazul, femeia discuta în restul timpului cu el, ca o prietenă.

Tălpile lui atinseră prundișul de pe fund și se ridică în picioare.

– Mai am o serie pentru tine! îi strigă.

Crabii-șoareci lunecau și forfoteau în coș; corpuri înguste și plate, fiecare cu câte douăsprezece picioare subțiratice, solzi maronii care semănau cu o blană udă și cap ascuțit care se termina cu un vârf negru ca nasul unui rozător.

Kay îi surâse și flutură din brațul în care ținea cuțitul pentru fileuri, iar lama de oțel sclipi în soare. Zâmbetul acela îi lumină toată ziua tânărului.

Grupul de căutare ieși din junglă la patruzeci de metri depărtare de ponton. Leslie știu imediat că se întâmplase ceva. Oamenii aceia mergeau prea repede, așa cum merg indivizii furioși. Și se îndreptau direct către ponton, toți – vreo cincizeci. Leslie privi nesigur. Nu, nu se îndreptau spre ponton, ci spre el!

– Pe Fratele Domnului..., murmură el.

Aduceau cu o gloată pornită să linșeze. Quinn! Trebuie să fi fost ceva ce făcuse Quinn. Quinn care era întotdeauna atât de isteț, încât nu era prins niciodată.

Kay se răsuci la auzul murmurului surd de glasuri și-și feri ochii de soare. Tony tocmai ieșise la

suprafață cu un coș plin și privea derutat mulțimea care se apropia.

Leslie privi dincolo de el, peste râu. Malul opus, noroios și cu un zid de copaci legați prin liane, se afla la o sută patruzeci de metri. Brusc îi păru foarte ispititor; în ultimele luni, el devenise un înotător puternic. Nu l-ar fi prins, dacă ar fi pornit imediat.

Primi membri ai gloatei ajunseră la Kay. Fu pocnită în plină față fără cel mai mic avertisment. Leslie văzu cine o făcuse – domnul Garlworth, un enofil de patruzeci și cinci de ani, care era decis să aibă propria lui podgorie. Un bărbat tăcut, pașnic, destul de retras. Acum chipul îi era congestionat și o surescitare dementă îi distorsiona trăsăturile. Icni triumfător când pumnul său lovi în plin falca femeii.

Ea strigă de durere și căzu, cu o mărgică de sânge țâșnindu-i din gură. Bărbații se strânseră în jurul ei și o izbiră cu picioarele, cu o sălbăticie care rivaliza cu setea de sânge a unui sayce.

– Futu-vă-n gură! urlă Leslie.

Azvârli coșul cât colo și se năpusti spre mal prin apa înaltă până la genunchi, ridicând jerbe înalte de stropi. Kay țipa, pierdută îndărătul vârtejului de picioare care loveau. Leslie văzu cuțitul pentru fileuri scânteind o dată. Un bărbat căzu, prinzându-se cu palmele de tibia. Apoi un ciomag se ridică mult.

Leslie nu auzi și văzu niciodată dacă bâta aceea căzuse peste fată. Intră ca o ghiulea de tun în ceata de săteni care alerga pe pantă în jos către el. Powell Manani era unul dintre ei, cu brațul dus înapoi și

mâna încleştată într-un pumn masiv. Lumea lui Leslie se dezintegră într-un haos condus doar de instincte. Pumni îl pocniră din toate direcţiile. Replică, mânat de o violenţă oarbă. Oamenii urlau şi mugeau. Părul îi fu prins de o mână voinică şi smocurile pârâiră îngrozitor, când îi fură smulse de pe scalp. Un torent de spumă clocotea în jurul său, aproape ca şi cum s-ar fi luptat sub o cascadă. Colţi i se închiseră în jurul încheieturii, trăgându-i braţul în jos. Se auzi un mârâit şi trosnetul de os rupt care continuă interminabil. Durerea exista acum peste tot, copleşindu-i toţi nervii. Cumva nu-l stânjenea într-o măsură atât de mare pe cât ar fi trebuit. Nu putea răspunde însă loviturilor aşa cum ar fi dorit s-o facă. Braţele nu-l ascultau. Constată că ajunsese în genunchi şi vederea îi pălea în pete cenuşiu-sângerii. Apa noroioasă a râului fierbea stacojie.

Există după aceea un moment în care nu se întâmplă nimic. El era ţinut cu faţa în jos de nişte mâini invincibile. Powell se înălţa înaintea lui, cu barba neagră şi deasă udă leoarcă, despicată în şuviţe, rânjind feroce pe când îl ţintea. În clipa aceea de tăcere, Leslie auzi un copil plângând disperat undeva în depărtare, iar după aceea cizma grea a lui Powell şută în testiculele lui cu toată forţa de care era în stare supervizorul mătăhălos.

Fulgerul de agonie anulă instantaneu orice fărâmă de conştiinţă. Leslie fu despărţit de viaţa înconjurătoare, în centrul unei pâcle dense de neon roşu, fără să mai simtă sau să mai audă ceva din exterior. Exista doar durerea distrugătoare.

Roșul se transformă în negru. Fiori de senzații supurară înapoi în făptura lui. Chipul îi era strivit în prundiș rece. Asta era important, dar el nu putea gândi de ce anume. Plămânii îl dureau îngrozitor. Cu falca ruptă și inutilă, Leslie încercă să tragă aer prin nasul zdrobit. Apa cu nisip și pătată de sânge a lui Quallheim îi năvăli în plămâni.

*

Lawrence Dillon fugea ca să scape cu viață, gonea cât mai departe de demența care pusese stăpânire pe locuitorii lui Aberdale. El și Douglas lucraseră în loturile din spatele cabanei lor, când sătenii reveniseră din căutare. Tulpinile înalte ale vrejurilor de fasole și plantele înflorite de porumb zaharat îi camuflaseră parțial, când oamenii îi atacaseră pe Kay, Leslie și Tony lângă râu. Până atunci Lawrence nu mai văzuse niciodată o asemenea etalare de violență nestăvilită. Nici chiar Quinn nu era atât de turbat, ci violența lui era direcționată și avea un sens clar.

Atât el, cât și Douglas rămaseseră ca hipnotizați, privind cum tovarășii lor dispărură sub lovituri. Numai când Powell Manani ieși plescăind din apă, cei doi se gândiră să fugă.

– Ne despărțim! răcni Lawrence spre Douglas, când intrară trosnind în junglă. Așa avem mai multe șanse!

Auzea dulăul acela monstruos, Vorix, care lătra cu furie după ei și-l întrezări gonind peste luminișul satului pornit în urmărire.

– Fugi la Quinn! Avertizează-l!

Apoi porniră în direcții opuse, trecând prin tufișuri ca și cum ar fi fost făcute din hârtie igienică.

Peste un minut, Lawrence găsi o potecă mică făcută de sălbăticiuni. Începuse să fie acoperită de buruieni, deoarece danderilii o părăsiseră imediat după construirea satului. Era totuși suficient de bună pentru a-i oferi o accelerare suplimentară. Încălțămintea lui uzată se destrăma pur și simplu în timp ce alerga, și purta pe el doar șortul. Lianele și crengile îl sfâșiau cu gheare ascuțite ca acele. Irelevant... Conta să supraviețuiască și să se îndepărteze cât mai mult de sat.

După aceea Vorix porni după Douglas. Lawrence zvârli un strigăt tăcut de mulțumire către Fratele Luminii care-l cruțase și încetini numai puțin, scanând solul în căutarea unor pietre potrivite. Câinele avea să-l caute imediat după ce-l răpunea pe Douglas. Dulăul putea da de urma mirosurilor chiar și în jungla umedă și avea să-i conducă pe săteni spre orice triv pitit. Trebuia să facă ceva în privința lui, dacă vreunul dintre ei dorea să aibă cea mai măruntă șansă de supraviețuire până la sfârșitul zilei. Iar ticălosul ăla de supervizor nu știa ce amenințare puteau fi discipolii Fratelui Luminii pentru oricine le stătea în cale. Gândul îl încurajă, îngăduindu-i să-și mai alunge o parte din panică. Pentru asta trebuia să-i mulțumească lui Quinn. Quinn îi arătase că în adevărata eliberare nu exista frică. Quinn îl ajutase să-și găsească forța interioară, arătându-i cum să îmbrățișeze fiara șarpe. Quinn, care apărea atât de pregnant în visele sale, un

personaj de fantasy întunecat, încoronat cu flăcări portocalii arzătoare.

Strâmbându-se din cauza nenumăratelor zgârieturi cu care se alesese în timpul goanei sale nebunești, Lawrence privi în jur cu hotărâre fermă.

*

Powell Manani era obișnuit să vadă lumea prin ochii lui Vorix. Era o perspectivă alcătuită din nuanțe albastre și cenușii, de parcă toate structurile ar fi fost formate din straturi de umbre. Copacii se ridicau mult deasupra capului, până ce dispăreau într-un văl cețos de cer, iar tufele și hățișurile junglei se înălțau oprimat, cu frunzele negre pocnind împinse în lături ca niște cărți de joc pocnite pe masă de un expert.

Câinele robust gonea pe o veche cărăruie de animale, în urmărirea lui Lawrence Dillon. Mirosul tânărului triv era peste tot. Zăcea aidoma unei pâcle unsuroase în urmele de pași lăsați pe lutul moale, se revărsa lent, în jos, de pe frunzele de care se atinsese. Pete ocazionale de sânge provenite de la picioarele zgâriate îmbibau solul spongios. Vorix nici măcar nu trebuia să atingă pământul cu nasul.

Senzațiile curgeau în mintea lui Powell, benzile musculare neobosite ce-i pompau în labe, limba atârnându-i printre fălci, răsuflarea fierbinte care-i umfla nările. Ei erau o dualitate, corpul lui Vorix și mintea lui Powell, care acționa în fuziune perfectă. Așa cum făcuseră când dulăul îl ajunsese pe Douglas. Reflexele

de atac ale animalului și abilitatea omului se combinaseră în sinergia unei mașinării de distrugere, care știa cu exactitate unde să lovească pentru a cauza distrugere maximă. Powell încă putea să simtă carnea moale cedând sub labele puternice, gustul de sânge care dăinuise mult timp după ce colții străpunseseră beregata flăcăului, retezând carotida. La răstimpuri foșnetele brizei păreau să poarte strigătele horcăite ale lui Douglas.

Însă acela fusese doar un aperitiv. În scurt timp, Quinn avea să fie cel care să-l înfrunte pe câine. Quinn avea să fie cel care să zbiere de frică. La fel cum trebuie să fi făcut micuțul Carter. Gândul acela îi îmboldi pe amândoi, și inima lui Vorix bubui voios.

Urma de miros se sfârși. Vorix mai înaintă din inerție câțiva pași, după care se opri, înălță capul bont și adulmecă atent. Powell știa că o încruntătură încrețea propria lui față. În aer se simțea izul ploii, totuși acesta nu era suficient pentru a șterge o urmă atât de puternică. Aproape că-l ajunsese pe Lawrence, trivul nu putea fi foarte departe.

Îndărătul câinelui se auzi un bufnet slab. Vorix se roti cu iuțeală electrică. Lawrence Dillon stătea pe potecă, la șapte metri depărtare, ghemuit pe picioarele însângerate ca și când ar fi fost gata să sară asupra dulăului, cu o lamă de fisiune în mână și un fel de laț din liane în mâna cealaltă.

Probabil că flăcăul se întorsese pe propriile lui urme și suise într-un copac. Viclean, răhățelul! Dar asta n-avea să-l ajute cu nimic, în niciun caz împotriva

lui Vorix. Unica lui șansă fusese să fi sărit chiar pe câine și să fi înfipt cuțitul în el înainte ca vreunul dintre ei să-și fi dat seama ce se întâmpla. Iar el o ratase.

Powell hohoti când câinele începu să alerge. Lawrence își roti bucata de liană. Powell își dădu seama prea târziu că aceasta era îngreunată de pietre ovale. Vorix se desprinsese deja în săritură când mintea supervizorului îi răcni avertismentul. Lawrence slobozi pietrele bola.

Colaci perfizi de liane încâlcirâ labele anterioare ale lui Vorix cu un *sfrrr* abia audibil, și coarda care se rotea îl mușcă dureros prin blană. Una dintre pietre îi lovi cu putere țeasta, trimițând un roi de steluțe prin legătura de afinitate și amețindu-l pe Powell. Vorix se prăbuși pe pământ, ușor năucit. Se flexionă, încercând să ajungă cu dinții la liane. O masă incredibil de grea îi ateriză pe spate, aproape rupându-i șira spinării. Plămânii îi fură goliți de aer și icni. Câteva coaste pocniră. Labele din spate zgâriară cu disperare, străduindu-se să-l arunce pe triv.

O săgeată de durere insuportabilă explodă în creierul lui Powell. Bărbatul urlă și se împletici. Simți cum îl lasă un genunchi și se poticni. Pentru o clipă legătura de afinitate păli și văzu un cerc de fețe de săteni care-l priveau uimite. Câteva mâini se întinseră să-l ajute.

Vorix încremenise de durere și șoc. Nu mai simțea absolut nimic cu una dintre labele posterioare. Câinele se roti pe un flanc pe pământul frământat. Laba îi zăcea pe iarba însângerată, zvâcnind și tresăltând.

Lawrence îi tăie a doua labă posterioară cu cuțitul de fisiune. Sângele sfârâi și aburi, când bolborosi peste lama galbenă, radiantă.

Ambele picioare ale lui Powell erau strânse în garouri făcute din benzi de gheață. Căzu ca un sac în poziția șezut, cu răsuflarea gâfâind printre buze arse. Mușchii coapselor se contractau necontrolat.

Lama de fisiune pătrunse prin articulația fălcii stângi a lui Vorix, retezând mușchi, os și cartilagii. Vârful ei ieși în partea din spate a gurii dulăului, tăind o bucată mare din limbă.

Powell începu să se înece, chinuindu-se să respire. Întregul trup îi vibra sălbatic. Vomită fără putere în propria-i barbă.

Vorix emitea un schelălăit chinuit din maxilarul distrus. Ochi pământii se rostogoleau în orbite, sticloși de durere, încercând să-și găsească torționarul. Lawrence îi lovi pe rând labele anterioare, retezându-le la nivelul genunchilor, lăsând cioturi.

La capătul îndepărtat al unui tunel plin de volburi negre, Powell îl văzu pe adolescentul cu păr nisipiu apărând în fața câinelui. Scuipă pe botul bont al lui Vorix.

– Acum nu mai ești așa deștept, în morții mă-tii, este? urlă Lawrence.

Powell abia îl putea auzi, glasul părea că răzbate din străfundul unui puț adânc în piatră.

– Mai vrei să te joci de-a urmărirea, cuțule?

Lawrence schiță câțiva pași de dans, hohotind. Cioturile lui Vorix loviră fără putere solul într-o

parodie a mersului. Imaginea aceea îl făcu pe Lawrence să izbucnească în alt acces de râsete.

– Dansezi și tu? Haide – dansează!

Powell gemu de furie neajutorată. Legătura de afinitate slăbea, subțiind gândurile fulgerate de dureri ale dulăului la nivelul unui fir tot mai fragil. Bila i se ridică prin gâtlej și o vărsă pe iarbă.

– Știu că mă poți auzi, Manani, căcat cu ochi ce ești! strigă Lawrence. Și sper să-ți curgă tot sângele din inimă prin rănile-astea. N-o să-ți omor câinele, n-o s-o fac repede, curat și fără chinuri. Nu, nu, o să-l las aici să se tăvălească-n căcații, pișații și sângele lui. În felu-ăsta o să-l simți cum moare până la capăt, oricât de mult va dura. Îmi place ideea asta, fiindcă l-ai iubit cu-adevărat pe câinele-ăsta. Fratele Domnului îi pedepsește întotdeauna pe cei care-l nemulțumesc. Vorix e ca un fel de prevestire, ai înțeles? Dacă eu am făcut asta unui câine, gândește-te ce-ți va face Quinn ție.

*

Ploua zdravăn când Jay îl aduse pe Sango, calul bej al Powell Manani, din umbrarul improvizat ca grajd în spatele cabanei supervizorului. Domnul Manani se ținuse de promisiunea făcută pe *Swithland*, o lăsase să-l țesale pe Sango, să-l ajute să-i dea de mâncare și să-l scoată să facă mișcare. Cu două luni în urmă, când se mai domolise nebunia frenetică ce domnise peste Aberdale cât timp fuseseră ridicate cabanele și arate ogoarele, el o învățase să călărească.

Aberdale nu reprezenta tocmai existența rurală de vis la care se așteptase ea, deși era destul de drăguț în felul lui. Iar Sango juca un rol uriaș în privința aceea. Jay știa clar un lucru: ea nu mai dorea să se întoarcă în vreo arcologie.

Sau cel puțin nu mai dorise, până azi.

În dimineața aceasta în junglă se întâmplase ceva despre care niciun adult nu voia să vorbească. Ea și toți ceilalți copii știau că murise Carter, asta măcar li se spusese. Urmase însă bătaia groaznică lângă ponton și multe femei plânseseră, dar și bărbați, deși ei încercaseră să se ferească. Apoi, cu douăzeci de minute în urmă, domnul Manani avusese o criză teribilă și prelungă, urlând și gâfâind după ce se prăbușise pe pământ.

După aceea lucrurile se mai liniștiseră. În clădirea publică avusese loc o ședință, după care oamenii reveniseră la casele lor. Acum însă îi putea vedea adunându-se iarăși în centrul satului; toți erau îmbrăcați așa cum făceau când mergeau la vânătoare. Toți păreau să aibă arme.

Jay bătu în stâlpul de la ușa cabanei domnului Manani. Bărbatul ieși îmbrăcat în blugi bleumarin, cămașă cu pătrățele verzi și albastre și o vestă cafenie care avea o sumedenie de încărcătoare cilindrice pentru carabinele laser. Purta două tuburi cenușii ca ardezia, lungi de cincizeci de centimetri, care aveau la un capăt plăsele ca de pistol. Fata nu le mai văzuse până atunci, totuși știu că erau arme.

Ochii li se întâlniră pentru o clipă, după care Jay examină pământul noroios.

– Jay?

Ea ridică privirea.

– Ascultă-mă, scumpo. Trivii au fost răi, foarte, foarte răi. Ei nu sunt cu toate minţile întregi.

– Aşa cum sunt copiii rebutaţi din arcologii?

Un surâs trist flutură pe buzele lui, auzindu-i curiozitatea vie din glas.

– Cam aşa ceva. Ei l-au omorât pe Carter McBride.

– Ne gândiserăm noi, recunoscu fata.

– De aceea va trebui să-i prindem şi să-i oprim să mai facă vreodată aşa ceva.

– Înţeleg.

Bărbatul vârî carabinele maser în tocurile lor de la şa.

– Este pentru binele tuturor, scumpo, ăsta-i adevărul. Uite ce se-ntâmplă, Aberdale nu va fi tocmai frumos vreo două săptămâni, dar apoi va fi mai bine. Îţi promit! Nici nu-ţi vei da seama când va fi cel mai bun sat de pe tot afluentul. Am mai văzut întâmplându-se aşa.

Ea încuviinţă din cap.

– Să ai grijă, domnule Manani. Te rog.

El o sărută pe creştetul capului. Părul îi era presărat cu picături foarte fine de apă.

– O să am. Şi-ţi mulţumesc că l-ai înşeuat pe Sango. Acum du-te şi caut-o pe mămica ta. Este puţin tulburată de cele ce s-au întâmplat azi-dimineaţă.

– Nu l-am văzut de multe ore pe părintele Elwes. El nu se mai întoarce?

Bărbatul își îndreptă spinarea, neputând s-o privească pe față în ochi.

– Ba da, însă doar pentru a-și strânge lucrurile. El nu va mai rămâne în Aberdale. Și-a terminat treaba aici.

Powell îl călări pe Sango până la vânătorii care așteptau. Cei mai mulți purtau poncho-uri impermeabile, pe care ploaia lucea. Acum păreau mai degrabă îngrijorați decât furioși. Mânia inițială cauzată de moartea lui Carter se diminuase, și șocul uciderii celor trei trivi li se infiltra în minți. Erau mai degrabă speriați pentru familiile lor și pentru propria lor piele decât preocupați de răzbunare. Totuși, produsul final era același. Teama de Quinn avea să-i îmboldească până ce terminau treaba.

Îl văzu printre ei pe Rai Molvi, care strângea o carabină laser sub poncho. Nu avea rost să mai redeschidă discuția. Se aplecă în jos din șa, pentru a li se adresa:

– Primul lucru pe care trebuie să-l știți este că blocul meu comunicator nu mai funcționează. Nu l-am putut anunța pe șeriful lui Schuster despre ce se-ntâmplă aici și nici Oficiul Guvernatorului din Durringham. Blocurile astea comunicatoare sunt niște cărămizi mai mult sau mai puțin solide de circuite cu tot felul de redundanțe încorporate și pân-acum n-am auzit despre vreunul care să se fi stricat. Ledurile se aprind, așa că nu-i o problemă de alimentare. Funcționa acum trei zile când mi-am expediat raportul de rutină. Las în seama voastră să deduceți semnificația defectării lui de azi.

– Hristoase, da' cu cine-avem de-a face? întrebă cineva imediat.

– Cu puştii rebutaţi, răspunse Powell. Depravaţi şi speriaţi. Asta-i tot ce sunt ei. Rahatul ăsta cu secta nu-i decât un pretext din partea lui Quinn pentru a-i putea manipula.

– Au arme.

– Au exact opt carabine laser şi niciun încărcător de rezervă. În faţa mea văd vreo sută douăzeci de carabine. Ei nu vor reprezenta o problemă. Trageţi ca să ucideţi şi fără avertisment. Asta-i tot ce trebuie să facem. N-avem tribunale şi nici n-am avea timp de procese, în niciun caz aici. Eu bag mâna-n foc că-s vinovaţi. Şi vreau să m-asigur că restul copiilor voştri pot ieşi din satul ăsta fără să privească peste umăr toată viaţa. Pentru asta aţi venit aici, nu? Ca să scăpaţi de rahaturile pe care Pământu' vi le-arunca-ntruna în faţă. Ei bine, o mică parte dintre ele aţi adus-o şi aici. Dar azi le vom pune capăt. După ziua de azi nu va mai exista vreun Carter McBride.

Determinarea reveni în rândul mulţimii; bărbaţii încuviinţară din capete şi schimbară priviri de susţinere cu vecinii, iar armele fură strânse cu o fracţiune mai tare la menţionarea numelui lui Carter. Era o acumulare colectivă de curaj, care-i absolvea din capul locului de orice vinovăţie.

Powell îi privi cu satisfacţie. Erau din nou oamenii lui, ca în ziua în care debarcaseră de pe *Swithland*, înainte ca idiotul de Molvi să fi început să intervină.

– Bun – trivii s-au împărțit azi-dimineață în trei grupuri de muncă: două sunt la fermele din savană, iar unul a plecat spre est cu echipa de vânătoare. Ne vom împărți în două. Arnold Travis, tu cunoști destul de bine jungla de est – ia cu tine cincizeci de oameni și-ncearcă să-i găsești pe vânători. Eu voi porni călare către ferme, pentru a-i avertiza pe cei de-acolo. Mă aștept ca-ntr-acolo să se fi îndreptat Lawrence Dillon, fiindcă acolo-i Quinn. Restul urmați-mă cât puteți de repede și, pentru numele lui Hristos, nu vă risipiți! După ce-o s-ajungeți la ferme, vom decide ce să facem în continuare. Gata, să-i dăm drumul!

*

Extinderea țarcului fermei Skibbow era muncă grea; lemnul pentru gard trebuia să fie pretăiat în junglă – la un kilometru depărtare –, apoi transportat până în locul de montare. Solul era dificil de pregătit pentru stâlpi, întrucât existau acumulări vaste de iarbă uscată și încâlcită, care trebuiau înlăturate pentru a se ajunge la solul nisipos, dur. Prânzul oferit de Loren Skibbow fusese friptură rece de cioropui și un fel de tocană de legume insipidă și sleită, pe care majoritatea trivilor n-o mâncase. În plus Gerald Skibbow plecase prin savană ca să-și caute o oaie rătăcită și-l lăsase pe Frank Kava, care era un pulifrici despotic, să supravegheze.

Până la mijlocul după-amiezii, Quinn decisese deja că familiile Skibbow și Kava aveau să joace un rol

foarte important în următoarea lui ceremonie de liturghie neagră.

Lemnele pe care le tăiaseră în dimineaţa aceea fuseseră aşezate pe iarbă, marcând un pătrat cu latura de treizeci şi cinci de metri, lipit de ţarcul existent. Quinn şi Jackson lucrau împreună, bătând pe rând stâlpii verticali în pământ. Ceilalţi patru trivi din echipă veneau după ei şi fixau în cuie bârnele orizontale. Terminaseră o latură şi trei stâlpi din latura următoare. Mai devreme plouase, însă Frank nu le îngăduise să se oprească din muncă.

– Nenorocitu', murmură Jackson lovind cu sete cu barosul; stâlpul vibră şi se mai afundă trei centimetri în sol. Vrea să terminăm până diseară, ca să-i poată arăta lui Gerald ce băiat priceput e el. Asta-nseamnă c-o să ne-ntoarcem pe-ntuneric.

– Nu-ţi face griji, replică Quinn.

Stătea în genunchi şi ţinea stâlpul negru în poziţie verticală. Lemnul de mayope era ud şi-i luneca dintre palme.

– Ploaia asta-i dată dracu', mârâi Jackson. E uşor să te-accidentezi, iar pe planeta asta dacă te-ai rănit, ai pus-o. Beţivu' ăla băşinos de popă n-are habar ce-nseamnă medicina adevărată.

Barosul izbi din nou stâlpul.

– Relaxează-te. M-am gândit că locul ăsta ar fi o ţintă bună pentru noi.

– Ăhă. Ştii ce mă şucăreşte realmente? Frank suie-n pat cu Paula-n fiecare noapte. De-acord, n-are ţâţele lui Marie, dar, pe Fratele Domnului, în fiecare noapte!

– Vrei să-ncetezi pentru o clipă să mai gândești cu pula? Ți-am lăsat-o pe Rachel, nu? E la fel de bună ca fetele noastre.

– Da. Mulțumesc, Quinn. Iartă-mă.

– Bun, o să-ncepem să ne gândim pe cine vrem să băgăm în asta și unde-o s-o facem.

Jackson strânse mai tare bucățile de cârpe pe care și le legase peste palme pentru o priză mai bună a mânerului barosului.

– Poate pe Tony. E cam de capu' lui prin sat, stă de vorbă cu coloniștii... Cred c-ar fi bine să-i reamintim care-i sunt loialitățile.

– S-ar putea...

Jackson roti iarăși barosul.

Quinn întrezări o mișcare pe câmpia vastă de iarbă unduitoare, spre linia subțire verde-întunecat ce marca începutul junglei.

– Ia stai așa...

Amplifică la maximum implantul retinal. Silueta care alerga deveni clară.

– E Lawrence. Pe Fratele Domnului, parcă-i mort de frică!

Scană terenul din urma tânărului, căutând vreun sayce sau crocoleu. Ceva trebuia să-l determine să fugă așa.

– Ia haide.

Porni în alergare ușoară către Lawrence. Jackson își aruncă barosul și-l urmă.

Frank Kava măsura distanța dintre stâlpi, pregătind pozițiile corecte pentru trivi. Se gândea însă că

putorile alea n-ar fi apreciat efortul. Trebuia să fii tot timpul cu ochii după ei şi n-aveau pic de iniţiativă, trebuia să le explici totul. El credea în mod serios că majoritatea erau retardaţi; în tot cazul asta indica tăcerea lor îmbufnată.

Apăsă cu putere pe hârleţ şi smulse rădăcinile noduroase ale ierbii. Ţarcul avea să fie o adăugire foarte utilă pentru ferma lor. Primul devenise prea ticsit după ce animalele ajunseseră la stadiul adult. În scurtă vreme aveau neapărată nevoie de spaţiul suplimentar pentru a doua generaţie. Peste vreo două luni oile aveau să fie îndeajuns de mature pentru fecundare.

Frank nutrise unele îndoieli faţă de venirea pe Lalonde, dar acum trebuia să admită că era cea mai bună decizie pe care o luase vreodată. În fiecare seară te puteai odihni şi vedeai de la o zi la alta ce realizaseşi. Era un sentiment extraordinar.

După aceea mai era şi Paula. Ea încă nu spusese nimic, însă Frank avea unele bănuieli. În ultima vreme păruse foarte *dinamică*.

Sunetele îl făcură să ridice ochii – se întâmplase ceva. Patru trivi continuau să bată în cuie barele orizontale, totuşi nimeni nu folosea barosul. Frank înjură în barbă. Quinn Dexter şi voinicul Jackson Gael erau la o sută de metri depărtare şi alergau prin iarbă. De necrezut! Îşi duse palmele în jurul gurii şi-i strigă, dar fie că nu-l auziseră, fie că-l ignorară. După cum îi ştia, probabil că-l ignoraseră. Apoi văzu şi silueta care ieşise în fugă din junglă, cu paşii împiedicaţi şi aleatorii ai unui om disperat ajuns la capătul

puterilor. Pe când privea, silueta căzu, fluturând din brațe; Quinn și Jackson iuțiră ritmul. Încruntându-se, Frank porni către ei.

Pe ultimii douăzeci de metri se călăuzi după glasuri. Toți trei stăteau jos, sub nivelul ierbii înalte.

Tânărul apărut din junglă era tot un triv. Zăcea pe spate și horcăia, trăgând guri uriașe de aer și încercând în același timp să vorbească cu glas ascuțit și întretăiat. Picioarele îi arătau ca niște bucăți de carne însângerată. Quinn și Jackson îngenuncheaseră lângă el.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Frank.

Quinn privi peste umăr.

– Trage-i-o, rosti el calm.

Frank se retrase un pas când Jackson se ridică.

– Stai așa...

*

Paula și Loren se aflau în living și așteptau să fiarbă gemul de elwisie proaspăt pregătit. Elwisia era unul dintre fructele locale comestibile, o sferă purpuriu-închis cu diametrul de zece centimetri. Un crâng întreg de pomișori din aceia sfrijiți creștea la liziera junglei și culeseseră toată ziua de ieri. Principala problemă avea să fie zahărul; câțiva săteni plantaseră trestie-de-zahăr, dar cele câteva kilograme cu care făceau troc nu erau de o calitate prea grozavă.

„Se va îmbunătăți totuși", gândi Loren. Totul din Aberdale se îmbunătățea, treptat. Asta era o parte din satisfacția de a trăi aici.

Paula luă borcanele din lut de pe plita pe care se preîncălziseră.

– Puteai să le mai fi lăsat un minut, rosti Loren care amesteca în mixtura ce bolborosea în cratița mare.

Paula lăsă jos tava cu borcanele și privi prin ușa deschisă. Un grup de oameni se apropia de după colțul țarcului. Jackson Gael purta pe cineva în brațe, un adolescent din picioarele căruia picura sânge. Alți doi trivi cărau corpul inconfundabil al lui Frank.

– Mamă! se repezi Paula afară pe ușă.

Chipul lui Frank arăta teribil de bătut, cu nasul spart, aproape turtit, cu ochii și obrajii tumefiați și învinețiți. Gemea slab.

– Doamne Dumnezeule! Paula ridică și le lipi de obraji. Cine i-a făcut asta?

– Noi, răspunse Quinn.

Loren Skibbow fu cât pe-aici să reușească. Ceva din Quinn Dexter o neliniștise în permanență, iar vederea lui Frank îi declanșase toate alarmele mentale. Fără să ezite, se răsuci pe călcâie și alergă înapoi în casă. Carabinele laser de vânătoare erau atârnate pe peretele livingului. Cinci arme, câte una pentru fiecare. Gerald și-o luase pe a sa de dimineață. Ea se întinse către următoarea, care fusese a lui Marie.

Quinn o lovi în rinichi, și pumnul o propulsă în perete. Ricoșă, iar Quinn o izbi cu piciorul în spatele genunchiului. Femeia căzu pe podeaua din scânduri, gemând de durere. Carabina zăngăni lângă ea.

– Mulțumesc, o să iau eu asta, zise Quinn.

Vederea lui Loren era înceţoşată de lacrimi. O auzi pe Paula ţipând şi izbuti să întoarcă ochii. Jackson Gael o târâse înăuntru, ţinând-o sub un braţ, în timp ce dădea disperată din picioare.

– Irley şi Malcolm, vreau armele şi toate încărcătoarele pe care le găsiţi, orice truse medicale şi toate alimentele lor deshidratate. Daţi-i drumul! ordonă Quinn când apărură şi ceilalţi trivi. Ann, treci de pază afară! Manani o să vină aici călare – fii cu ochii-n patru şi după Gerald.

Îi azvârli carabina. Femeia o prinse şi încuviinţă scurt.

Irley şi Malcolm începură să răscolească rafturile.

– Gura! urlă Quinn spre Paula.

Ea încetă să mai ţipe, holbându-se la el cu ochi căscaţi, terifiaţi. Jackson o îmbrânci într-un colţ, unde rămase nemişcată, strângându-se cu braţele după umeri.

– Aşa-i mai bine, spuse Quinn. Imran, aşază-l pe Lawrence în scaun şi dup-aia caută bocancii din casă, toate perechile pe care le găseşti. Vom avea nevoie de ele. Avem drum lung de bătut.

Loren văzu cum tânărul triv cu picioarele însângerate fu aşezat pe unul dintre scaunele din jurul mesei pătrate din bucătărie. Era pământiu la faţă şi scăldat în sudoare.

– Găsiţi-mi nişte bandaje şi nişte bocanci şi-o să fiu în regulă, rosti Lawrence. Vorbesc serios, Quinn, o să mă descurc perfect.

Quinn îi mângâie fruntea, îndepărtând cu degetele şuviţele blonde de păr năclăit de transpiraţie.

– Ştiu. Ai făcut o cursă dată dracului. Te-ai descurcat grozav, Lawrence. Pe cuvânt. Eşti cel mai tare.

Loren îl zări pe Lawrence ridicând ochii spre Quinn şi văzu veneraţia din ochii puştiului. Îl zări pe Quinn scoţând o lamă de fisiune din şort. Încercă să spună ceva când lama învie cu un fulger de lumină galbenă, dar din gâtlej nu-i ieşi decât un bolborosit.

Quinn afundă lama în ceafa lui Lawrence, orientând-o în sus, astfel încât să străpungă creierul.

– Cel mai tare..., şopti el. Fratele Domnului te va primi cu braţele deschise-n Noapte.

Paula căscă gura într-un tânguit fără sunet, când trupul lui Lawrence lunecă pe podea. Loren începu să suspine încetişor.

– Ce pizda mă-sii, Quinn! protestă Irley

– Care-i treaba? Trebuie s-o ştergem de-aici, trebuia să fi plecat de ieri. I-ai văzut picioarele; ne-ar fi întârziat. Aşa am fi fost toţi prinşi. Asta vrei?

– Nu, murmură jalnic Irley.

– A fost mai rapid decât ce i-ar fi făcut ei, spuse Quinn pe jumătate pentru sine.

– Ai făcut ce trebuia, încuviinţă Jackson.

Se întoarse către Paula şi rânji larg. Ea scânci, încercând să se ghemuiască şi mai mult în colţ. Bărbatul o prinse de păr şi o trase în picioare.

– N-avem timp, rosti Quinn blajin.

– Ba da. N-o să dureze mult.

Loren se strădui să se ridice de pe podea, când zbieretele Paulei reîncepură.

– Afurisită femeie, zise Quinn.

Bocancul său o nimeri în tâmplă. Ea căzu pe spate ca un mecanoid stricat, incapabilă să mai mişte. Vederea îi era înceţoşată, cu formele ocultate îndărătul unor pete sure. Îl văzu totuşi pe Quinn luând carabina Paulei de pe perete, verificând calm nivelul de energie şi împuşcându-l pe Frank. Apoi bărbatul se răsuci şi îndreptă ţeava spre ea.

*

Fluierul de rechemare răsună ascuţit prin junglă. Scott Williams oftă şi se ridică de pe sol, scuturând frunze uscate de pe ţesătura uzată a salopetei.

Găozarii! Era convins că un danderil foşnea prin tufişuri. Acum n-avea să mai ştie niciodată dacă avusese sau nu dreptate.

– Mă-ntreb ce s-a-ntâmplat? spuse Alex Fitton.

– Nu ştiu, replică Scott.

Alex nu-l deranja prea mult. Avea douăzeci şi opt de ani şi nu avea nimic împotrivă să stea de vorbă cu un triv. În plus, ştia nişte bancuri porno mişto de tot. Scott vâna regulat cu el.

Fluierul se auzi iarăşi.

Alex pufni.

– Haidem.

Porniră încet către sursa fluierăturilor. Alte perechi de vânători apărură printre copaci, îndreptându-se toţi spre fluieratul insistent. Se schimbau întrebări strigate înainte şi înapoi. Nimeni nu ştia de

ce erau rechemaţi. Fluierul ar fi trebuit să semnaleze eventuale accidentări şi sfârşitul vânătorii.

Scott fu surprins să vadă un grup mare de oameni înşiruiţi, aşteptând pe coama unei măguri abrupte de pământ, erau vreo patruzeci sau cincizeci. Probabil că veniseră din sat. În faţa lor, Rai Molvi sufla din răsputeri din fluier. Fu extrem de conştient de toţi ochii bărbaţilor acelora, când el şi Alex suiră panta măgurii.

Un arbore qualtook gros avea rădăcinile de o parte şi cealaltă a crestei. Una dintre ramurile sale inferioare groase se întindea peste panta din partea opusă. De ea fuseseră legate trei frânghii din fibră de siliciu.

Grupul de săteni se deschise în tăcere, formând o potecă spre copac. Realmente îngrijorat acum, Scott trecu printre ei şi văzu ce atârna de funii. Jemima fusese ultima şi încă se zbătea, sufocându-se. Se învineţise, şi ochii îi ieşiseră din orbite.

Încercă să fugă, dar îl împuşcară în coapsă cu un impuls laser şi-l târâră înapoi. Alex Fitton fu cel care îi strânse streangul în jurul gâtului. Lacrimile îi şiroiau pe obraji când o făcea, dar, la urma urmelor, Alex fusese cumnatul lui Roger Chadwick.

*

Alergarea înapoi spre fermă aproape că-i venise de hac lui Gerald Skibbow. Când văzuse fumul, el revenea oricum, trăgând oaia rătăcită legată de o funie.

Orlando, alsacianul familiei Skibbow, zburda vesel în față prin iarba înaltă. Știa că făcuse treabă bună, urmărind mirosul oii. Gerald surâdea cu indulgență la giumbușlucurile lui. Era complet dezvoltat de acum. În mod interesant, Loren era dresorul lui cel mai bun.

În dimineața aceea Gerald avusese impresia că străbătuse jumătate de savană. Nu-i venea să creadă cât de departe ajunsese blestemata de oaie în numai câteva ore. O găsise în cele din urmă, behăind, la capătul unei vâlcele cu pereți abrupți, la trei kilometri de casă. Bărbatul era realmente recunoscător că sayceii nu părăseau jungla. Nu avuseseră probleme nici din partea crocoleilor, care ar fi trebuit să bântuiască terenul ierbos; doar de câteva ori întrezăriseră corpuri lucioase prin iarbă și ocazional le auziseră răgetele noaptea.

Iar apoi când ajunsese la doi kilometri de casă, fuiorul teribil de fum alb-albastru se răsucise leneș pe cer în fața lui, cu baza ascunsă dincolo de orizont. Gerald îl privise fix și înghețase de frică. Toate celelalte ferme se găseau la mulți kilometri depărtare, și sursa fumului nu putea fi decât una. Era ca și cum și-ar fi văzut propriul sânge, fluidul vital, scurgându-se în firmamentul azuriu fără nori. Ferma era totul, își investise întreaga viață în ea și nu exista alt viitor.

– Loren! strigă el.

Dădu drumul oii și începu să alerge.

– Paula!

Carabina laser i se lovea de șold. O aruncă cât colo. Orlando lătră alarmat, simțind agitația stăpânului.

Iarba era de vină, nenorocita de iarbă. I se agăța de picioare, împiedicându-l. Făgașe și încrețituri ale pământului îl făceau să se poticnească mereu. Căzu, își juli palmele și se lovi rău la un genunchi. Nu conta. Se ridică și alergă mai departe. O dată și încă o dată.

Savana absorbea toate sunetele. Șfichiuiturile ierbii pe pantalonii lui de doc, gâfâielile întretăiate, icnetele la fiecare căzătură. Toate erau amortizate de aerul fierbinte și nemișcat, de parcă le-ar fi înghițit, hrănindu-se cu ele, lacom după zgomotul cel mai mărunt.

Ultimele două sute de metri fură cele mai groaznice. Trecu peste o ridicătură de pământ și zări ferma. Doar scheletul mai rămăsese în picioare, piloni groși de lemn, învăluiți de flăcări înalte. Șindrila și astereala arseseră deja și se desprinseseră ca pielea putredă, zăcând în dâre fărâmicioase în jurul bazei.

Animalele se împrăștiaseră. Speriate de căldură și de vuietul văpăilor, se împinseseră în gardul țarcului și trecuseră prin el. Alergaseră vreo sută de metri, până ce frica imediată li se potolise, apoi începuseră să rătăcească de colo-colo. Gerald văzu calul și doi porci la iaz, unde se adăpau liniștiți. Altele se zăreau prin iarba înaltă.

Nu exista nicio mișcare. Niciun om. Rămase cu gura căscată, privind ca anesteziat. Unde erau Frank, Loren și Paula? Și echipa de muncă a trivilor; ar fi trebuit să fi încercat să stingă incendiul.

Cu picioarele ca niște greutăți de carne moartă și cu respirația arzându-i pieptul, alergă năucit pe ultima porțiune. O ploaie aurie strălucitoare de scântei se

învolbura în văzduh. Structura de rezistenţă a casei trosni chinuitor şi după aceea se nărui în interior într-o serie de convulsii.

Gerald scoase un singur strigăt de durere când se prăbuşi ultimul pilon. Se opri la cincisprezece metri de ruine.

– Loren? Paula? Frank? Unde sunteţi?

Strigătul se pierdu odată cu scânteile spre boltă. Nu-i răspunse nimeni. Se simţea prea înspăimântat ca să se apropie de rămăşiţele casei. Apoi îl auzi pe Orlando scâncind încetişor. Merse către câine.

Era Paula. Scumpa de Paula, fetiţa care-i stătea în poală pe vremea când trăiau în apartamentul din arcologie şi încerca să-l tragă de nas, chicotind încântată. Care crescuse într-o tânără frumoasă, cu o forţă interioară demnă şi tăcută. Care înflorise realmente aici pe tărâmul acesta aventuros.

Paula... Ochi ce priveau orb jerbele de scântei. O gaură de doi centimetri în centrul frunţii, cauterizată de laserul de vânătoare.

Gerald îşi privi fiica şi-şi îndesă încheieturile degetelor în gura larg căscată. Picioarele îi cedară şi, încet, căzu lângă ea, pe iarba strivită.

*

Aşa îl găsi Powell Manani, când ajunse acolo după patruzeci de minute. Supervizorul înregistră scena dintr-o singură privire. Furia şi mânia ce se

acumulaseră în decursul zilei se cristalizaseră într-un calm letal, de Zen.

Cercetă cu luare-aminte ruinele fumegătoare ale fermei. La interior existau trei corpuri carbonizate, ceea ce-l nedumeri o vreme până înţelese că al doilea bărbat era probabil Lawrence Dillon.

Evident Quinn ar fi dorit să se mişte iute. Iar picioarele lui Lawrence sângeraseră chiar şi atunci când îl omorâse pe Vorix. Hristoase, dar Quinn ăsta era un ticălos fără scrupule!

Întrebarea era: unde s-ar fi putut duce?

Acum mai supravieţuiau doar şase trivi. Powell ajunsese la ferma familiei Nicholls, unde a doua echipă de trivi lucra la ridicarea unui hambar. Carabina lui maser îi ucisese unul câte unul sub ochii îngroziţi ai Nichollsilor. Le explicase motivul abia după aceea. Ei continuaseră totuşi să-l privească de parcă ar fi fost un monstru. Nu-i păsase prea mult. Mâine, restul sătenilor avea să le explice.

Powell privi spre dunga junglei aflată la un kilometru depărtare. Quinn era acolo – asta era limpede –, însă găsirea lui urma să fie dificilă. Decât dacă... Era posibil ca Quinn să revină în sat. Devenise un bandit adevărat şi avea nevoie de hrană şi arme, de provizii suficiente ca să se îndepărteze binişor de Comitatul Schuster. Un grup mic şi aflat în mişcare putea să se ascundă mult timp pe acolo de şerifi şi chiar de un marshal (presupunând că Guvernatorul ar fi trimis unul).

Orlando i se învârti printre picioare, şi Powell îl mângâie absent. Simţea mai mult ca oricând lipsa lui

Vorix. Vorix ar fi dat de urma lui Quinn în mai puțin de o oră.

– Da, se adresă el alsacianului. Înapoi la Aberdale, asta-i.

În orice caz datoria lui era să-i avertizeze pe săteni de cele întâmplate. Quinn luase probabil armele din ferma asta. Slavă cerului că acești coloniști aveau dreptul doar la carabine de vânătoare, nimic de calibru greu.

Gerald Skibbow nu spuse nimic când Powell o acoperi pe Paula cu o prelată folosită pentru a ține uscate căpițele de fân. Îi îngădui totuși lui Powell să-l conducă și sui pe Sango când i se spuse.

Cei doi porniră călare peste savană, înapoi către ferma Nicholls, cu Orlando alergând alături prin iarba deasă. În urma lor animalele abandonate începură să se apropie treptat de iaz ca să se adape, ușor agitate de noua și neașteptata libertate.

*

Jay Hilton se plictisea. Satul era foarte straniu fără nimeni care să muncească pe ogoare și în grădinile de zarzavat. Până spre sfârșitul după-amiezii toți copiii fuseseră chemați la casele lor. Locul părea pustiu, deși ea vedea oameni privind pe ferestrele cabanelor, în timp ce rătăcea fără țel pe potecile familiare.

Mama nu voia să vorbească, ceea ce era neobișnuit. După ce revenise din căutarea lui Carter McBride, ea se trântise pe pat și rămăsese cu ochii pironiți în tavan.

Nu se alăturase grupului care plecase cu domnul Manani pentru a-i vâna pe trivi.

Jay trecu pe lângă biserică. Părintele Elwes încă nu se întorsese. Fata ştia că el făcuse ceva foarte, foarte rău din felul în care domnul Manani reacţionase când îi amintise numele mai devreme, mai rău decât beţiile lui. Nu era totuşi bine pentru părintele Elwes să fie singur în junglă când se apropia seara. Soarele era deja invizibil, coborât dincolo de vârfurile copacilor.

Mintea ei entuziastă şi imaginativă umplu jungla cu tot felul de viziuni. Preotul căzuse şi-şi rupsese o gleznă... Se rătăcise şi bântuia zăpăcit... Suise într-un copac pentru a se feri de un sayce sălbatic...

Jay cunoştea jungla din imediata apropiere a satului, ca pe o hartă didactică imprimată cu laserul pe creier. Dacă avea să-l găsească pe părintele Elwes, avea să fie o adevărată eroină. Trase cu ochiul iute către cabana ei. La interior nu se vedea nicio lumină. Mama nu i-ar fi observat lipsa în următoarea jumătate de oră. Se grăbi spre zidul sumbru de arbori.

În junglă era tăcere. Până şi cioropuii plecaseră. Iar umbrele erau mai dese decât se obişnuise ea. Suliţi de lumină portocalie şi roz străpungeau frunzele foşnitoare, nenatural de strălucitoare în amurgul care sporea.

După zece minute, fata se gândi că poate nu fusese o idee tocmai bună. Poteca bine bătătorită care ducea la fermele din savană nu era departe. O luă iute pe o scurtătură prin tufişuri, şi după două minute ieşi pe cărarea aceea.

Aici era mult mai bine, fiindcă putea să vadă pe aproape șaptezeci de metri în fiecare direcție. O parte din neliniște i se evaporă.

– Părinte? strigă ea într-o doară.

Glasul îi răsună sonor printre șirurile tăcute de arbori întunecați care se ridicau înalți de ambele părți.

– Părinte, sunt eu, Jay!

Se roti, descriind un cerc complet. Nimic nu se clintea, nu se auzea niciun sunet. Își dori să apară grupurile de săteni plecați după trivi, astfel încât să se poată întoarce acasă cu ei. Ar fi fost foarte încântată de tovărășia cuiva.

Îndărătul ei se auzi un trosnet, de parcă cineva ar fi călcat pe o crenguță.

– Părinte?

Jay se răsuci și țipă încetișor. La început crezuse că un cap de negresă plutea de unul singur în aer, dar când miji ochii atentă îi distinse silueta corpului. Era ca și cum razele luminii s-ar fi curbat în jurul ei, formându-i pe contur efecte de unduiri albastre și vinețiii.

Femeia ridică o mână. Frunze și rămurele îi plutiră fluid peste palmă, în configurația exactă a ceea ce exista îndărătul ei. Duse un deget la buze, apoi îi făcu semn să se apropie.

*

Sango galopă pe poteca spre Aberdale, păstrând un ritm constant pe măsură ce întunericul începea să se adune în jurul bazelor copacilor. Powell se apleca

ocazional pentru a evita crengile mai joase. De acum cunoştea ruta asta pe dinafară. Călărea în mod instinctiv, în timp ce mintea îi examina acţiunile posibile.

Mâine toţi trebuiau să rămână în sat; puteau să posteze santinele, astfel încât munca pe ogoare să poată continua. Orice întrerupere majoră a vieţilor lor ar fi însemnat o victorie pentru Quinn şi nu putea îngădui să se întâmple aşa ceva. Oamenii erau deja serios zguduiţi de cele întâmplate; încrederea în propriile lor persoane trebuia reclădită de la zero.

Cu un sfert de oră mai devreme, trecuse pe lângă grupul lui Arnold Travis, care revenea către casă. Îi spânzuraseră pe toţi trivii lor. Iar grupul care mersese la ferme îi îngropa pe trivii pe care el îi împuşcase la familia Nicholls. Mâine o echipă va merge la ferma Skibbow şi va face ce mai putea.

Iar asta n-ar fi însemnat mare lucru, admise el amar. Însă putea să fi fost mult mai rău. Şi, de fapt, putea să fi fost mult mai bine.

Powell inspiră şuierat printre dinţi gândindu-se la Quinn care se afla în libertate. La prima geană de lumină avea să plece în aval spre Schuster. Şeriful de acolo avea să ia legătura cu Durringhamul şi se putea organiza o urmărire corespunzătoare. Îl cunoştea pe supervizorul din Schuster, Gregor O'Keefe, care avea un doberman legat prin afinitate. Puteau să plece imediat după Quinn, înainte ca urmele să se fi răcit. Gregor ar fi înţeles necesitatea respectivă.

Nimic din cele întâmplate n-avea să arate bine în dosarul lui. Familii măcelărite şi trivi care se răsculaseră

fățiș. Probabil că Oficiul de Alocare a Terenurilor n-avea să-i mai ofere alt contract de supervizor. Să-i ia dracu' atunci! Quinn era tot ce conta acum.

Sango necheză și se cabră violent. În mod instinctiv, Powell strânse tare hățurile. Calul căzu, și bărbatul își dădu seama că picioarele îi colapsau. Momentul de inerție îl purtă înainte, și capul i se lovi de gâtul lui Sango care se dăduse pe spate. Coama îi șfichiui, fața și nasul i se strivi de pielea bej. Simți izul de sânge.

Sango lovi pământul, și inerția îl purtă în derapaj încă doi metri înainte, până se opri pe o parte. Powell își auzi piciorul drept rupându-se cu un trosnet șocant de sonor, când greutatea calului căzu direct peste el. Pentru o clipă își pierdu cunoștința. Când își reveni, vomită imediat. Nu-și mai simțea deloc piciorul drept de la șold în jos. Avea o amețeală periculoasă. O sudoare rece îi înțepa pielea.

Flancul calului îi fixase piciorul de sol. Se ridică într-un cot și încercă să-l tragă de acolo. O durere ca un fier încins în foc îi fulgeră traiectele nervoase. Gemu și se nărui înapoi pe iarba deasă, gâfâind greoi.

Tufișurile foșniră îndărătul lui. Pe pământ răsunară zgomote de pași.

– Hei! strigă el. Hristoase, ajutor! Blestematu' de cal a căzut peste mine. Nu-mi mai simt picioru'.

Întoarse capul. Șase siluete ieșeau din umbrele care mărgineau poteca.

Quinn Dexter hohoti.

Powell se întinse cu disperare spre carabina maser din tocul șeii. Degetele i se strânseră în jurul patului.

Ann se așteptase la mișcare. Trase cu carabina laser. Pulsul infraroșu lovi dosul palmei lui Powell, străpungând-o. Pielea și mușchii se vaporizară într-un crater de cinci centimetri, cu venele instantaneu cauterizate; tendoanele întinse fură arse și plesniră. În jurul rănii, pielea se înnegri și se desprinse în solzi, iar de dedesubt irupse un inel uriaș de bășici. Powell emise un mârâit gutural și-și smuci brațul înapoi.

– Aduceți-l! porunci Quinn.

*

Spiritul diavolesc revenise în biserică. Acela fu primul lucru pe care-l descoperise Horst după ce revenise.

Nu mai știa ce se întâmplase în majoritatea zilei. Probabil că zăcuse ore întregi în poieniță. Cămașa și pantalonii îi erau ude de ploaie și mânjite de noroi, iar ochii lui Carter McBride acoperiți cu o peliculă de sânge continuau să-l privească.

– A fost vina ta! răcnise furios supervizorul Manani.

Avea dreptate.

Păcatul prin omisiune. Credința că demnitatea umană va triumfa. Că tot ce trebuia el să facă era să aștepte până ce trivii se vor plictisi de ritualurile și genuflexiunile lor prostești. Că-și vor da seama că secta Fratele Luminii nu era decât o șaradă menită să-i determine să urmeze poruncile lui Quinn. Atunci Horst va fi acolo pentru ei, așteptând să ierte și să-i primească sub mantia Domnului.

Aroganța aceea îl costase pe un copil viața, poate și pe alții, dacă suspiciunile lui Ruth și Manani erau corecte. Horst nu era defel sigur că ar fi dorit să mai trăiască.

Reveni în poiana satului pe când umbrele se ridicau dinspre est, iar stelele mai intense începuseră să sclipească deasupra vârfurilor negre ale arborilor. În câteva cabane străluceau lumini galbene, dar satul era cufundat într-o liniște de moarte. Viața pierise din el.

„Spiritul", gândi Horst, „asta-i lipsește." Chiar și după ce ei se răzbunaseră și-i măcelăriseră pe trivi, locul acesta avea să fie pătat. Mușcaseră de acum din mărul lor, și cunoașterea adevărului le corupsese sufletele. Știau ce fiare le sălășluiau în inimi. Chiar dacă înveșmântau totul în straiele onoarei și justiției civilizate. Ei știau...

Ieși greoi din umbrele junglei și porni spre biserică. Bisericuța aceea simplă care simboliza tot ce era rău în sat. Clădită pe o minciună, casa unui nebun luat în derâdere de toți. „Nici aici, pe planeta cea mai uitată de Dumnezeu din Confederație, unde de fapt nu contează nimic, tot n-o pot face corect. Nu pot face singurul lucru pentru care am jurat în fața Domnului că-mi voi dedica viața – nu le pot da credința în ei înșiși."

Împinse ușa batantă din spatele bisericii. Carter McBride fusese depus pe o strană din față și acoperit cu o pătură. Cineva aprinsese o lumânare la altar.

O steluță roșie și delicată pâlpâia la un metru deasupra corpului.

Toate angoasele lui Horst reveniră într-un potop care amenință să-i distrugă definitiv sănătatea mentală. Își mușcă buza inferioară, care tremura.

Dacă Dumnezeu și Sfânta Treime există, spuneau sataniștii sectei rebutaților, atunci – *ipso facto* – și Întunecatul este, de asemenea, real. Fiindcă Iisus fusese ispitit de Satan, amândoi călcaseră pe Pământ și amândoi vor reveni.

Acum Horst Elwes privi punctul de lumină roșie și simți iarăși greutatea aridă a eonilor apăsându-i mintea. Modul acesta de dovedire a existenței unei divinități supranaturale era un travesti hidos. Oamenii ar fi trebuit să se îndrepte singuri către credință, nu să le fie silită.

Bărbatul căzu într-un genunchi, de parcă l-ar fi apăsat o mână gigantică și irezistibilă.

– Iartă-mă, Doamne. Iartă-mi slăbiciunea. Te implor!

Steluța lunecă prin aer spre el. Nu părea să proiecteze nicio lumină pe strane ori pe podea.

– Ce ești? Pentru ce-ai venit aici? Pentru sufletul băiatului? Quinn Dexter te-a invocat pentru asta. Te compătimesc! Băiatul acesta era neprihănit la minte și suflet, indiferent ce i-au făcut ei, indiferent ce l-au obligat să spună. Domnul nostru nu-l va alunga de la sânul Său din cauza neomeniei acoliților tăi. Carter va fi primit de însuși Gabriel în împărăția cerurilor.

Steaua se opri la doi metri de Horst.

– Ieși! rosti Horst. Se ridică și forța nesăbuinței îi năvăli prin picioare. Pleacă din locul acesta! Ai dat greș. Ai dat greș îndoit!

Chipul i se lăbărță într-un rânjet lent și stropi de salivă i se scurseră prin barbă.

– Bătrânul acesta păcătos a căpătat curaj din nou de pe urma prezenței tale. Iar locul acesta pe care-l pângărești este sacru. Acum – afară! Îndreptă un deget arătător rigid către jungla cuprinsă de crepuscul de dincolo de ușă: *Afară*!

Pași bubuiră pe treptele bisericii, iar ușa batantă fu dată cu putere în lături.

– Părinte! țipă Jay din toate puterile.

Brațe mici și subțiri îi cuprinseră mijlocul cu o forță greu de egalat de un adult. În mod instinctiv, Horst îi răspunse îmbrățișării, mângâindu-i cu palmele părul blond-deschis încâlcit.

– Părinte..., icni fetița. A fost oribil, l-au omorât pe Sango. L-au împușcat. E mort! Sango e mort!

– Cine? Cine l-a-mpușcat?

– Quinn... Trivii... Dădu capul pe spate pentru a-l privi; ochii îi erau umflați de plâns: Ea m-a ascuns. Ei erau foarte aproape.

– L-ai văzut pe Quinn?

– Da. El l-a-mpușcat pe Sango. Îl *urăsc*!

– Când a fost asta?

– Chiar acum.

– Aici? În sat?

– Nu. Eram pe poteca spre fermele din savană, la vreo jumătate de kilometru.

– Cu cine erai?

Jay smiorcăi și-și frecă un ochi cu pumnul.

– Nu ştiu cum o cheamă. Era o doamnă neagră. A apărut pur şi simplu din junglă într-un costum ciudat. A zis că trebuie să fiu atentă, fiindcă trivii sunt foarte aproape. Mi-a fost frică. Ne-am ascuns de ei în spatele unor tufe. Şi dup-aia Sango a apărut pe potecă. (Bărbia începu să-i tremure.) E mort, părinte...

– Unde-i femeia aceea?

– A plecat. M-a însoţit până la sat, apoi a plecat.

Mai degrabă nedumerit decât îngrijorat, Horst încercă să-şi calmeze gândurile învolburate.

– Ce era ciudat la costumul ei?

– Era ca o bucată din junglă, aşa că n-o puteai vedea.

– Un marshal? rosti el în barbă.

Părea complet ilogic. După aceea îşi dădu seama că ceva lipsea din povestea fetiţei. O prinse de umeri şi o fixă cu privirea.

– Domnul Manani îl călărea pe Sango când l-a împuşcat Quinn?

– Da.

– El este mort?

– Nu. Striga, pentru că era rănit. Apoi trivii l-au luat de-acolo.

– Doamne Dumnezeule! Într-acolo a plecat femeia aceea? S-a întors să-l ajute pe domnul Manani?

Chipul lui Jay radia nefericire.

– Nu cred. N-a zis niciun cuvânt şi-a dispărut imediat ce-am ajuns la plantaţiile din jurul satului.

Horst se răsuci către spiritul demonic. Acesta pierise. O împinse iute pe Jay afară din biserică.

– Te duci imediat acasă la mama – și am zis *imediat*! Îi spui ce mi-ai spus și mie și-i mai spui să-i organizeze pe ceilalți săteni. Trebuie să fie preveniți că trivii sunt în apropiere.

Jay încuviință din cap, cu ochi rotunzi și foarte serioși.

Horst se uită în jurul luminișului. În amurg copacii păreau mult mai apropiați, mult mai mari. Se cutremură.

– Ce vrei să faci, părinte?

– O să arunc o privire, doar atât. Acum dă-i drumul! O împinse cu blândețe în direcția cabanei lui Ruth: Acasă!

Fata porni printre șirurile de case, cu picioarele lungi și subțiri alergând cu pași clătinați ce dădeau impresia permanentă că era pe punctul să cadă. Apoi Horst rămase singur. Aruncă o căutătură încruntată spre junglă și porni către interstițiul dintre arbori unde începea cărarea ce ducea la fermele din savană.

*

Tâmpită sentimentală, rosti Laton.

Auzi, tată, răspunse Camilla, **după toate câte am făcut azi, am dreptul să arăt și ceva sentimente. Quinn ar fi făcut-o bucăți. De-acum nu mai este nevoie de genul ăsta de vărsare de sânge. Ne-am atins obiectivul propus.**

Și-acum idiotul ăsta de preot a plecat să facă pe eroul. Intenționezi să-l salvezi și pe el?

Nu. El este un adult. Sunt opțiunile lui personale.

Perfect! Totuși, pierderea supervizorului Manani este iritantă. Mă bizuiam pe el să-i distrugă pe restul trivilor.

Vrei să-i împușc eu?

Nu, grupul vânătorilor se întoarce. Vor găsi în curând calul și urma lăsată de Quinn Dexter. Se vor întreba cine i-a ucis pe trivi. Nu trebuie să existe niciun indiciu despre existența noastră. Deși Jay...

N-o va crede nimeni.

Posibil.

Și-atunci ce intenționezi cu Dexter? Potrivit scenariului nostru inițial, n-ar fi trebuit să supraviețuiască așa mult.

Quinn Dexter va veni acum la mine, nu mai are încotro să se îndrepte. Șerifii vor presupune că a fugit în sălbăticie și nu va mai apărea niciodată. Nu-i chiar soluția perfectă, dar niciun plan de bătălie nu supraviețuiește primului foc de armă. Iar ovulele lui Ann vor fi o adăugire salutară la resursele noastre genetice.

Atunci misiunea mea de agent provocator s-a încheiat acum?

Da, nu cred că situația mai necesită alte intervenții din partea noastră. Putem monitoriza evenimentele prin intermediul cercetașilor servitori.

Perfect, atunci vin spre casă; să mă aștepte o baie și un cocteil, te rog, a fost o zi lungă.

*

Quinn îl privi pe Powell. Supervizorul dezbrăcat în pielea goală își regăsise cunoștința când terminaseră să-i lege picioarele strivite de trunchiul mayope. Capul îi atârna la câțiva centimetri de sol, cu obrajii tumescenți de fluidele ce se acumulau în țesuturile faciale. Îi depărtaseră mult brațele, legându-i mâinile de țăruși mici bătuți în pământ. Crucea inversată.

Powell gemu amețit.

Quinn ridică brațele, cerând liniște.

– Noaptea devine tot mai puternică. Bun-venit în lumea noastră, Powell!

– Puțoiule..., icni Powell.

Quinn activă un inductor termic portabil și-l lipi de tibia ruptă a bărbatului. Acesta gemu și se zbătu fără putere.

– De ce-ai făcut-o, Powell? De ce i-ai înecat pe Leslie și Tony? De ce-ai ucis-o pe Kay? De ce l-ai trimis pe Vorix după Douglas?

– Și pe ceilalți, hârâi Powell. Nu uita de ei.

Quinn se încordă.

– Ceilalți?

– Doar voi ați mai rămas, iar mâine n-o să mai existați nici voi.

Inductorul termic îi fu lipit iarăși de picior.

– De ce? întrebă Quinn.

– Carter McBride... Tu de ce crezi? Sunteți niște animale, toți. *Animale*, nimic mai mult. Un om n-ar fi putut face așa ceva altuia. Avea zece ani!

Quinn se încruntă și dezactivă inductorul termic.

– Ce s-a-ntâmplat cu Carter McBride?

– Asta! Puțoiule... L-ai spânzurat, tu și cu ticăloșii tăi din Fratele Luminii. L-ați spintecat în două!

– Quinn? rosti nesigur Jackson.

Quinn ridică un deget, făcându-i semn să tacă.

– Noi nu ne-am atins de Carter. Cum am fi putut? Eram la ferma lui Skibbow.

Powell trase cu o disperare extraordinară de lianele ce-i legau mâinile.

– Și Gwyn Lawes, și Roger Chadwick, și Hoffmanii? Despre ei ce-ai de zis? Ai alibiuri și pentru ei?

– Da, aici trebuie să recunosc c-ai pus degetul pe rană. Dar de unde știai că-l urmam pe Fratele Luminii?

– Elwes ne-a spus.

– Trebuia să-mi fi dat seama că un preot ar înțelege ce se-ntâmplă. Oricum nu mai contează acum.

Scoase lama de fisiune din buzunarul pantalonilor.

– Quinn, șuieră Jackson apăsat. Ceva e-n neregulă aici. Cine l-a mierlit pe Carter, dacă n-am făcut-o noi?

Quinn ridică lama înaintea feței și o privi ca intrat în transă.

– Ce s-a-ntâmplat după ce-a fost găsit Carter?

– Ce vrei să spui? zbieră Jackson. Despre ce vorbești? Pula mea, Quinn, trezește-te, moșule! O să murim dacă nu acționăm.

– Exact. O să murim. A fost o făcătură.

Lama învie, radiind o lumină galbenă spectrală, care-i proiecta pe chip o nuanță de fosfene. Surâse larg.

Jackson simți cum un ger de moarte îi cuprinde inima. Până acum nu-și dăduse seama cât de nebun era Quinn; țicnit, sigur că da, avea ceva de psihopat în el, însă asta – pe Fratele Domnului, lui Quinn îi făcea cu adevărat plăcere, el *se credea* discipolul Nopții!

Ceilalți trivi schimbau priviri foarte neliniștite.

Quinn nu-i băgă în seamă. Se aplecă, apropiindu-se de Powell. Supervizorul se înmuie complet, renunțând să se mai zbată.

– Noi suntem prinții Nopții, intonă Quinn.

– Noi suntem prinții Nopții, psalmodiară trivii cu supunere oarbă.

*

Camilla, mergi acolo, chiar acum. Elimină-i pe toți, imediat. Eu îi trimit pe încorporați să te ajute să te debarasezi de corpuri. Dacă grupul de vânători ajunge primul, utilizează o grenadă termică pentru a distruge complet locul. Nu-i nici pe departe elegant, dar n-avem alternativă. Nu trebuie să-i îngăduim lui Quinn Dexter să ne divulge existența.

Am pornit, tată.

*

Ly-cilful își deplasa focarul identității între Quinn Dexter și Powell Manani, extinzându-și câmpul de percepții în jurul tuturor oamenilor aflați în poienița din junglă. Nu putea citi gânduri individuale,

cel puțin nu deocamdată, deoarece descâlcirea și catalogarea complexității descărcărilor sinaptice umane avea să mai dureze, însă conținutul afectiv al creierelor lor era destul de limpede.

Polaritatea emoțională între Quinn Dexter și Powell Manani era enormă; unul triumfător și îmbătat de succes, iubitor de viață; celălalt înfrânt și retras în sine, dorind sosirea iute a morții. Le oglindea trăsăturile religioase, deosebirea diametrală.

La limita conștientizării, ly-cilful putu detecta o minusculă transmisiune energetică de la Powell Manani în Quinn Dexter. Provenea de la forța energistică de bază care îmbiba toate celulele vii. Genul acela de transfer era extraordinar de rar la entitățile materiale. Iar Quinn Dexter părea să fie conștient de el la un nivel fundamental, el poseda un simț energistic mult superior preotului. Pentru Quinn Dexter, sacrificiile liturghiei negre însemnau mai mult decât un ritual mecanic de adorare, ci generau o așteptare masivă în mintea lui, confirmându-i credința. Ly-cilful privi senzația care creștea în el și aștepta, extinzându-și toate facultățile perceptive, nerăbdător să înregistreze fenomenul.

– Când falsul dumnezeu își va conduce ciurdele spre uitare, noi vom fi aici, spuse Quinn.

– Noi vom fi aici, repetară trivii.

– Când Tu vei aduce lumină în beznă, noi vom fi aici.

– Noi vom fi aici.

– Când timpul se va sfârși și spațiul va colapsa în sine, noi vom fi aici.

– Noi vom fi aici.

Quinn întinse lama de fisiune. Îi apăsă vârful în vintrele lui Powell, imediat deasupra bazei penisului. Pielea sfârâi când lama se afundă, părul pubian se pârli și se încreți. Powell strânse din dinți, cu mușchii gâtului ieșindu-i în relief aidoma unor funii, când se luptă să-și stăvilească urletul. Quinn începu să taie, folosind lama ca pe un ferestrău, prin abdomenul supervizorului.

– Acesta este sacramentul nostru pentru Tine, Stăpâne, spuse Quinn. Noi ne-am eliberat șerpii, noi suntem fiara care a fost creată. Noi suntem reali. Acceptă viața aceasta ca semn al iubirii și devoțiunii noastre.

Cuțitul ajunse la ombilicul lui Powell, și panglici de sânge se prelingeau din rană. Quinn văzu cum lichidul stacojiu îmbibă părul corporal abundent al bărbatului și simți o încântare pătrunzătoare.

– Dă-ne nouă puterea Ta, Stăpâne, ajută-ne să-i înfrângem pe dușmanii Tăi!

Fericirea întunecată a fiarei șarpe nu fusese niciodată atât de minunată până acum; se simțea ca sub efectul unei băuturi amețitoare. Toate celulele din corp îi vibrau de euforie.

– Arată-Te nouă, Stăpâne! răcni el. Vorbește-ne!

Powell Manani murea. Ly-cilful observă volbura de configurații energistice care i se dezlănțuise prin trup. O descărcare măruntă pârâi în Quinn, unde fu absorbită cu lăcomie, ridicând extazul mental al trivului la înălțimi și mai mari. Restul energiei vieții lui

Powell pălea, dar disiparea ei nu era complet entropică, o fracţiune infimă se îndepărta printr-o distorsionare dimensională ezoterică. Ly-cilful era fascinat – ceremonia aceasta elibera o bogăţie incredibilă de cunoaştere; pe toată durata imensă a existenţei sale, el nu se acordase niciodată atât de atotpătrunzător la moartea unei entităţi.

Se inseră în fluxul de energie dinspre celulele lui Manani, urmărindu-l între pliurile perfecte ale realităţii cuantice, şi se trezi ieşind într-un continuum pe care nici măcar nu-l concepuse până atunci: un vid energistic. Un vid care era pentru el la fel de înspăimântător pe cât era spaţiul cosmic pentru un om în pielea goală. Menţinerea coeziunii în mediul acela era extraordinar de dificilă şi trebui să-şi contracteze densitatea pentru a împiedica flame de energie proprie să ţâşnească din el aidoma gazelor volatile dintr-o cometă. După ce-şi stabiliză structura internă, ly-cilful îşi deschise mult câmpul de percepţie. Nu era singur.

Vârtejuri de informaţii incomplet focalizate goneau prin vidul acesta străin, similare ca natură cu facilitatea de memorie a ly-cilfului. Erau entităţi distincte, în privinţa asta era sigur, deşi se contopeau permanent, interpenetrându-se, apoi divergând. Ly-cilful observă că mentalităţile străine se strângeau în jurul limitei de separaţie a focarului identităţii sale. Fuioare delicate de radiaţii o atingeau, stârnind o multitudine de imagini incredibil de amestecate. El asamblă o identitate standardizată şi un mesaj de interpretare

și-l emise pe aceleași benzi de radiații pe care le utilizau. În mod oribil, în loc să-i răspundă, străinii îi străpunseră limita de separație.

Ly-cilful se luptă să-și păstreze integritatea fundamentală, pe măsură ce rutinele de gândire îi erau violate și subsumate de mentalitățile străine atacatoare. Erau însă prea multe pentru a le bloca. Începu să-și piardă controlul funcțiilor; câmpul de percepție se contractă, accesul la vastul depozit de cunoaștere stocată deveni nesigur, fu incapabil să se miște. Străinii îi modificau structura energetică internă și deschideau un canal larg între continuumul lor vid și continuumul spațio-temporal. Configurații porniră să năvălească înapoi prin distorsiunea dimensională, mănunchiuri de memorie brută care foloseau ly-cilful ca pe o arteră de comunicații, căutând o matrice fizică specifică în care puteau opera.

Era o încălcare monstruoasă, care contravenea naturii celei mai intrinseci a ly-cilfului. Mentalitățile străine îl sileau să participe în fluxul de evenimente care ordona universul, să interfereze cu acesta. Rămăsese doar o singură opțiune. Se autostocă. Procesele de gândire și memoria imediată fură încărcate în rețeaua de macrodate. Funcțiile active încetară să mai existe.

Ly-cilful avea să rămână în stază între cele două continuumuri diferite până avea să fie descoperit și reanimat de altul din rasa lui. Probabilitatea acelei descoperiri înainte de sfârșitul universului era infinitezimală, dar timpul nu avea relevanță pentru ly-cilfi. Acesta făcuse tot ce putuse.

La treizeci de metri depărtare de trivi și de Powell, Horst se târa prin hățișuri, atras de glasurile care psalmodiau încet. Urmele de liane și frunze rupte ce porneau de lângă calul mort fuseseră absurd de ușor de urmat, chiar și în ultimele pâlpâiri ale soarelui în amurg. Era de parcă lui Quinn nu-i păsa că va fi găsit.

Noaptea pogorâse cu o iuțeală uluitoare după ce Horst părăsise poteca, iar jungla se strânsese amenințător în jurul lui. Bezna își asumase caracteristicile unui fluid apos. Se îneca în el.

Apoi auzi glasurile scârțâite, incantația barbară. Glasuri de oameni speriați.

O scânteie de lumină galbenă se legănă printre copaci în fața lui. Se lipi de trunchiul mare al unui qualtook și trase cu ochiul după el. Quinn afundă lama de fisiune în trupul răstignit al lui Powell Manani.

Horst icni și-și făcu cruce.

– Doamne, primește-l pe fiul Tău...

Spiritul demonic înflori ca o nova miniaturală între Quinn și Powell, transformând jungla în stacojiu sinistru de jur împrejur. Pulsa în imitația batjocoritoare a vieții organice. Păienjenișuri incandescente de lumină vermillon se târâră peste Quinn aidoma unor flăcări de gheață.

Horst strânse puternic în brațe trunchiul copacului, dincolo de teroare, dincolo de speranță. Niciun triv nu observase manifestarea. Cu excepția lui Quinn. Quinn rânjea cu fericirea orgasmului.

Când extazul atinse un apogeu aproape insuportabil, Quinn auzi vocile. Veneau din interiorul

craniului său și erau similare cu șoaptele fracturate pe care le pronunțau himerele din vise. Însă acestea deveneau mai puternice, cuvinte întregi care se ridicau din vacarmul nedesluşit. Văzu lumină răsărind înaintea lui, o aureolă stacojie care învălui corpul lui Powell. În centrul ei exista o fisură de întuneric absolut.

Quinn întinse brațele către sfâșietura goală din spațiu.

– Stăpâne! Ai sosit!

Multitudinea de glasuri se auzi simultan.

– Tânjești mult după întuneric, Quinn? întrebară la unison.

– Da, oh, da!

– Noi suntem din întuneric, Quinn. Am petrecut eoni aici, căutând pe unul ca tine.

– Sunt al tău, Stăpâne.

– Primește-ne, Quinn.

– O fac. Adu-mi Noaptea, Stăpâne!

Tentacule zvârcolitoare de fulgere bidimensionale spectrale răbufniră din cadavrul lui Powell cu un țiuit care perfora timpanele. Se năpustiră direct spre Quinn, ca un sucub hrăpăreț. Jackson se împletici îndărăt, răcnind șocat, ferindu-și ochii de lumina alb-purpurie orbitoare. Lângă el, Ann se agăță de tulpina subțire a unui copăcel, parcă prinsă în rafala unui uragan, cu părul biciuind de jur împrejur, cu ochii strâns închiși. Fuioarele plate de fulgere se înfășurau asiduu în jurul lui Quinn. Membrele sale tresăreau în reflexe spastice. Umbre nebune pâlpâiau peste poienița. Duhoarea de carne arsă umplu aerul. Corpul lui Powell fumega.

– Tu ești alesul, Quinn, vorbiră vocile unificate în mintea sa.

El îi simți ieșind din umbre, ieșind dintr-o Noapte atât de profundă, încât era tortură permanentă. Inima i se umplu de fericire înaintea prezenței lor, fiindcă erau același neam cu el, erau fiare șerpi. Se dărui lor, și ei îi năvăliră în minte ca o vijelie psihică. Bezna îl cuprinse, iar lumea de lumină și culoare dispăru cu o viteză incredibilă.

Singur în iubita lui Noapte, Quinn aștepta sosirea Fratelui Luminii.

Horst văzu cum lumina roșie diavolească se stinse. Fulgerul păgân strălucea în locul ei, arcuindu-se prin aer, scormonind poienița cu panglici rătăcite. Prin fuioarele incandescente păreau să înoate forme, umbre subțiri și tulburi care aduceau cu imaginile negative ale unui meteorit. Frunzele și lianele foșniră și fâlfâiră, când curentul de aer năvăli peste ele.

Trivii urlau și dădeau din brațe, cuprinși de panică. Horst îl văzu pe Irley izbit de un trăsnet tremurător rătăcit; fu azvârlit doi metri prin aer și căzu amețit și zvâcnind.

Quinn rămăsese în centrul vijeliei, tremurând din tot corpul, dar păstrându-și mereu poziția verticală. Cu un surâs neîncrezător pe chip.

Fulgerele încetară.

El se roti lent, nesigur, ca și cum n-ar fi fost obișnuit cu propriul său trup, testându-i musculatura. Horst își dădu seama că-l putea zări perfect, deși era

întuneric beznă. Ceilalți trivi erau umbre aproape invizibile. Privirea extatică a lui Quinn trecu peste toți.

– Și voi, de asemenea, rosti el blând.

Fulgere irumpseră din el, fire subțiri și nărăvașe care-i loviră fără greș pe cei cinci tovarăși ai săi. Zbieretele se intersectară în văzduh.

– Tatăl nostru, Carele ești în ceruri..., începu Horst.

Aștepta ca fulgerele să-l izbească.

– Sfințească-se numele Tău...

Țipetele trivilor se stingeau.

– Și ne iartă nouă greșalele noastre...

Potopul teribil de lumină dispăru. Se făcu liniște.

Horst privi pe după trunchi. Cei șase trivi stăteau în picioare în poiană. Fiecare avea propriul său nimb de lumină.

„Ca niște îngeri", gândi el, „chipeși cu trupurile lor tinere și splendide. Ce amăgitor crud este natura!"

Pe când privea, strălucirea lor începu să pălească. Jackson se întoarse și privi drept spre el. Inima lui Horst îngheță.

– Un preot, râse Jackson. Ce minunat! Ei bine, nu mai avem nevoie de serviciile tale, padre. Avem însă nevoie de corpul tău.

Făcu un pas înainte.

– Sus, acolo! strigă Ann și arătă către adâncul junglei.

Camilla ajunsese chiar la sfârșitul ceremoniei de sacrificiu, la timp pentru a vedea fulgerele zvârcolind în jurul luminișului. Folosise pernuțele adezive ale costumului pentru a se cocoța într-un arbore mare

și se ghemuise la bifurcația a două ramuri, privindu-i de sus pe trivi.

Nu știu ce dracu' este fulgerul acela, spuse Laton. **Nu poate fi de natură electrică, altfel ar fi morți.**

Contează? întrebă ea. Adrenalina îi furnica prin vene. **Indiferent care i-ar fi sursa, nu ne slujește.**

Este adevărat. Totuși, fii atentă cum își păstrează ei vizibilitatea. Este ca un efect holografic.

De unde provine?

Habar n-am. Probabil că îl proiectează cineva.

Cercetașii n-au văzut nimic.

Ann strigă și o arătă cu mâna. Ceilalți trivi se rotiră.

Pentru prima dată în viața ei, Camilla știu ce era frica. **Rahat, mă pot vedea!** Înălță carabina maser.

Nu! strigă Laton.

Costumul cameleonic se aprinse. O flacără albă orbitoare o învălui complet. Femeia își simți pielea arzând și țipă. Țesătura din plastic se topi rapid și picături încinse plouară din înaltul copacului. Ea începu a se lovi cu disperare cu palmele, străduindu-se să stingă focul. Căzu de pe ramură ca un fulger globular, cu văpăile alungindu-se în urmă. Deja nu-i mai rămăsese aer în plămâni cu care să zbiere. Lovi solul cu un bufnet surd și ridică un rug de flăcări. Temperatura focului nimicitor spori, arzând ca o flamă de magneziu, înghițind mușchi, organe și oase deopotrivă.

Trivii se strânseră în jur, când ultimele flăcări sfârâiră și se stinseră. Nu mai rămăsese decât un contur înnegrit de pământ carbonizat, pe care erau

risipiți tăciuni strălucitori ca lava. Aceștia trosneau sonor, răcindu-se.

– Ce risipă, comentă Jackson.

Se întoarseră ca unul, căutându-l pe Horst. El însă fugise de mult.

*

Ruth și ceilalți săteni adulți erau grupați în jurul clădirii publice într-un cerc defensiv. Toți copiii se aflau înăuntru. Nimeni nu prea știa ce să înțeleagă din povestea lui Jay, dar nu se putea nega faptul că fetița îl văzuse pe Quinn Dexter.

Luminile lanternelor lunecau pe lângă cabanele goale și potecile noroioase. Pereții din șindrilă străluceau gri-alburiu sub fascicule. Cei ale căror carabine erau echipate cu dispozitive de ochit pe timp de noapte scanau jungla înconjurătoare.

– Hristoase, cât mai durează până se-ntorc vânătorii? se plânse Skyba Molvi. Ei au destulă putere de foc pentru a distruge o armată de trivi.

– Nu mai durează mult, murmură Ruth încordată.

– Îl văd! răcni cineva.

– Pe cine?

Ruth se răsuci fulgerător cu toți nervii întinși la maximum.

Laserele de țintire împunseră, descriind prin văzduh zigzaguri de rubin și smarald. O carabină magnetică ciripi. La patruzeci de metri depărtare, un petic de

sol se înalţă sub impactul gloanţelor, formând cratere înguste însă adânci, iar vegetaţia din jur luă foc.

Împuşcăturile se opriră.

– Căcat, i-un câine...

Respiraţia ieşi şuierat din Ruth. Braţele îi tremurau.

Copiii strigau dinăuntru, cerând să ştie ce se întâmpla.

„Ar trebui să fiu acolo, cu Jay", gândi Ruth. „Grozavă mamă mai sunt, s-o las să rătăcească singură prin junglă, în vreme ce eu m-omor cu plânsul. Şi de fapt ce dracu' s-a-ntâmplat acolo?"

Horst apăru ca un bolid din junglă, bălăngănind disperat din braţe pentru a-şi păstra echilibrul. Hainele îi erau rupte, faţa şi mâinile zgâriate şi julite. Văzu razele de lumină ce baleiau din direcţia clădirii publice şi strigă cât putu de tare.

Ruth auzi pe cineva comentând:

– E idiotu-ăla de popă.

– Iar e beat.

– Nenorocitu' l-ar fi putut salva pe Carter.

Ruth ar fi vrut să se poată ghemui şi transforma în ceva mic, mic de tot pe care să nu-l vadă nimeni. Era convinsă că toţi puteau simţi de la depărtare izul vinovăţiei ei.

– Diavoli! urlă Horst alergând spre ei. I-au slobozit pe diavoli. Salvează-ne, Doamne! Fugiţi! Fugiţi!

– Da' *chiar* că-i beat.

– El ar fi trebuit s-o mierlească, nu Carter.

Horst se împletici şi se opri înaintea lor; trupul îl durea în aşa hal din cauza eforturilor, încât abia

mai putea sta în picioare. Văzu dezgustul și dispreţul de pe feţele lor și simţi că va izbucni în plâns.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Îmi dau cuvântul de onoare. Quinn i-acolo și l-a ucis pe Powell. S-a-ntâmplat ceva, a *sosit* ceva.

Dinspre mulţime se auziră murmure mânioase. Cineva scuipă în direcţia preotului.

Ruth văzu că lanterna ei pălise. O zgâlţâi.

– De ce nu l-ai ajutat pe Powell, popo? întrebă un glas.

– Ruth? o imploră Horst. Te rog, spune-le cât de ticălos este Quinn!

– Știm.

– Gura, popo! N-avem nevoie de-un beţiv nevolnic care se pișă pe el să ne spună despre trivi. Dacă Quinn apare pe-aici, e ca și mort.

Lanterna lui Ruth se stinse.

Icnete alarmate răsunară dinspre ceilalţi, când toate lanternele începură să pâlpâie și să se stingă.

– Vin diavolii! urlă Horst.

Flăcări portocalii se înălţară dintr-o cabană aflată la cincizeci de metri de ei; linseră în lungul soclului ei, după care năvăliră în sus pe stâlpi, spre acoperiș. În treizeci de secunde totul era învăpăiat. Flamele ce se răsuceau suiau la zece metri înălţime.

– Doamne Dumnezeule..., murmură Ruth.

Nimic n-ar fi trebuit să ardă cu iuţeala aceea.

– Mami! ţipă un copil din clădirea publică

– Horst, ce s-a-*ntâmplat* acolo? răcni Ruth.

Preotul clătină din cap și un chicotit îi bolborosi printre buze.

– E prea târziu, prea târziu... Fiarele Satanei umblă acum printre noi. Ți-am spus...

O a doua cabană porni să ardă.

– Scoateți copiii dinăuntru! strigă Skyba.

Toți năvăliră spre ușă. Ruth șovăi, privind implorator către Horst. Majoritatea poienii satului era scăldată în lumină chihlimbarie rătăcitoare. Umbrele posedau o viață proprie, sărind de colo-colo aleatoriu. O siluetă neagră pâlpâi între cabane, în depărtare, îndărătul preotului.

– Sunt aici, rosti ea. (Nimeni n-o asculta.) Trivii sunt aici!

Înălță carabina laser. Raza verde de ochire străpunse văzduhul, inundând-o de ușurare. Cel puțin unele obiecte mai funcționau. Apăsă pe trăgaci și trimise un baraj de impulsuri infraroșii după silueta evazivă.

Copiii se revărsară din clădire ca un val, cu unii dintre cei mari escaladând pereții laterali fragili de numai un metru înălțime. Țipete și strigăte răsunară peste tot, când alergară spre părinți.

– Jay! urlă Ruth.

O linie de foc străbătu acoperișul. Era perfect rectilinie și femeia văzu cum lemnul se înnegrea cu o fracțiune de clipă înainte să se ridice vâlvătaia. Maser!

Aproximă locul din care se trăgea și ochi într-acolo cu carabina laser. Degetul ei apăsă butonul declanșator.

– Mami! strigă Jay.

– Aici!

Carabina piui. Ruth ejectă încărcătorul energetic golit și vârî unul nou.

Și alți săteni trăgeau în direcția junglei. Firele de neon ale laserelor de ochire țâșniră, urmărind fantome evazive.

O mișcare concertată se dezlănțuise dinspre clădirea publică, de care toți se îndepărtau, alergând aplecați. Era haos total, copiii plângeau, adulții răcneau. Peretele împletit din ramuri de palmieri al structurii luase foc.

„Ne-ar putea omorî pe toți, dacă ar vrea asta", înțelese Ruth.

Jay se repezi și o cuprinse cu brațele în jurul mijlocului. Ruth o înhăță de mână.

– Haide, pe-aici!

Porni spre ponton. Alte trei cabane începuseră să ardă.

Îl zări pe Horst la doi metri depărtare și-i făcu un gest decis din cap. Bărbatul porni greoi după ele.

Un zbieret răsună peste Aberdale, o modulație oribilă care n-ar fi putut proveni niciodată dintr-un gâtlej omenesc. Îi șocă până și pe copiii speriați, reducându-i la tăcere. Laserele de ochire țâșniră în mod reflex, străbătând interstițiile dintre case.

Zbieretul se estompă, devenind un scâncet sfâșietor de disperat.

– Iisuse Hristoase, sunt peste tot, de jur împrejur!

– Unde-s vânătorii? Vânătorii!

Laserele de ochire active păreau să se fi împuținat. Prima cabană care luase foc se nărui pe neașteptate, ridicând trâmbe efemere de scântei strălucitoare.

– Horst, trebuie s-o salvăm pe Jay, rosti agitată Ruth.

– Nu există scăpare, bolborosi el. Nu există scăpare pentru cei blestemați... Și ce-altceva am fost noi?

– Serios? Nici tu nu crezi asta.

Începu s-o tragă pe Jay de-a curmezișul puhoiului, îndreptându-se către șirul cel mai apropiat de cabane. Horst plecă fruntea și le urmă.

Ajunseră la cabane tocmai când un tumult se declanșă lângă ponton: auziră strigăte, și plescăitul unui corp greu care căzuse în râu. Asta însemna că nimeni n-o prea băga în seamă.

– Slavă Domnului pentru asta, zise Ruth.

O purtă pe Jay prin spațiul dintre două case.

– Unde mergem, mami? întrebă fetița.

– O să ne-ascundem două ore, până se-ntorc nenorociții ăia de vânători. Lua-l-ar dracu' pe Powell, c-a dezarmat satul!

– De-acum e mai presus de damnare, rosti preotul.

– Horst, ia spune ce-ai...

Jackson Gael apăru de după colțul cabanei și se opri în fața lor cu picioarele ferm desfăcute.

– Bună seara, Ruth, micuța Jay, părinte Horst. Veniți la mine. Sunteți bineveniți.

– Căcat! mârâi Ruth și roti carabina laser. (Nu mai exista fascicul de ochire, ba până și ledurile nivelului de încărcare energetică se stinseseră.) Căcat!

Jackson înaintă un pas către ei.

– Nu mai există moarte, Ruth, spuse el. Moartea nu va mai exista niciodată.

Ruth o împinse pe Jay spre Horst. Era unul dintre gesturile cele mai grele pe care le făcuse vreodată.

– Scoate-o de-aici, fugi cu ea!

– Ai încredere în mine, Ruth, nu vei muri. Jackson întinse mâna: Vino!

– Du-te-n mă-ta!

Își azvârli carabina laser inutilă și stătu între el și Jay.

– Nu există sanctuar..., bolborosi Horst. Nu pe planeta asta blestemată.

– Mami! se tângui Jay.

– Horst, măcar o dată-n viața ta de căcat fă bine ceva: ia-mi fata și scoate-o de-aici. Nenorocitu-ăsta n-o să treacă de mine.

– Eu...

– Fă-o!

– Dumnezeu să te binecuvânteze, Ruth!

Începu s-o tragă pe Jay, care se împotrivea, înapoi pe unde veniseră.

– Mami, te rog! țipă fetița.

– Du-te cu Horst. Te iubesc.

Își scoase cuțitul Bowie din teaca de la șold. Oțel bun, solid, pe care te puteai bizui.

Jackson rânji. Ruth ar fi putut jura că văzuse colți.